MILLENNIUM BOOKS | TEXAROM

2011

PREMIILE GALILEO

GEORGE ANANIA • OLIVIU CRÂZNIC • COSTI GURGU
MICHAEL HAULICĂ • ȘTEFANA CRISTINA CZELLER
MIRCEA OPRIȚĂ • FLORIN PÎTEA • LIVIU RADU
CRISTIAN MIHAIL TEODORESCU • MARIAN TRUȚĂ

editor:
HORIA NICOLA URSU

PREMIILE GALILEO

2011

Editor:
HORIA NICOLA URSU

TEXAROM & MILLENNIUM BOOKS
2012

Redactori: Michael Haulică şi Horia Nicola Ursu
Tehnoredactor: Ona Frantz

Ilustraţia copertei: Ehsan Dabbaghi
www.vioxstudio.com

PREMIILE GALILEO 2011
Copyright © Millennium Books, 2011
Pentru această ediţie, toate drepturile sînt rezervate
editurii Millennium Books.

Reproducerea integrală sau parţială a conţinutului
acestui volum fără acordul scris al editorului
constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor
şi se sancţionează potrivit prevederilor acesteia.

TEXAROM
www.texarom.com
e-mail: office@texarom.com
telefon: 01-520-838-0824

MILLENNIUM BOOKS
e-mail: office@millenniumpress.ro
telefon: 0371-388260

www.millenniumpress.ro

ISBN 978-606-8113-52-4

CUPRINS

LA O PRIMĂ EDIŢIE
PREMIILE GALILEO Ediţia I – Mai 2011
PREMIUL GALILEO PENTRU ÎNTREAGA OPERĂ
George Anania – Prisăcarul
CELE MAI BUNE VOLUME APĂRUTE ÎN 2010
Cristian-Mihail Teodorescu – Eelectromagneto-muza
Mircea Opriţă – Inginerii electronice
Liviu Radu – Mestecenii
Michael Haulică – Noi, cei cu ochii arși
Oliviu Crâznic – ...și la sfîrșit a mai rămas coșmarul
CELE MAI BUNE POVESTIRI APĂRUTE ÎN 2010
Florin Pîtea – Vînătoarea de sfincși
Ștefana Cristina Czeller – Slujesc Zeului-Cîine
Marian Truţă – Cumania 2010
Michael Haulică – Microtexte
Costi Gurgu – Îngeri și molii
DESPRE AUTORI

LA O PRIMĂ EDIŢIE

În urmă cu un an, cînd am pornit în extraordinara aventură numită *Galileo*, ştiam deja ce anume ne doream de la această revistă: să devină un punct de reper în peisajul F&SF din România. Am ştiu, tot de atunci, că pentru a atinge acest obiectiv, *Galileo* trebuia să fie un conglomerat de idei în mişcare. Da, o revistă tipărită. Dar, cu un ritm de apariţie trimestrial, aceasta nu are componenta dinamică a prezentului. Prin urmare, acesteia i s-a adăugat un e-zin cu actualizare zilnică, *Galileo Online* (aşa cum *Locus* e dublat de *Locus Online*). Ne doream să facem din *Galileo* un vehicul de impunere a unor nume noi şi pentru promovarea autorilor români cu adevărat valoroşi. Iar acest lucru se putea realiza doar dacă revista care îi propunea cititorilor venea în sprijinul ofertei sale cu nişte garanţii clare de calitate. Şi ce garanţie ar putea fi oare mai bună decît însuşi girul cititorilor?

De aici ideea unor premii care să fie decernate prin votul cititorilor. Toate marile reviste de F&SF din spaţiul anglo-saxon au aşa ceva, fie că se numesc Locus Awards sau Asimov's Readers Poll, nişte premii care să reflecte alegerile publicului, opţiunile celor care citesc. Asta încearcă să fie Premiile Galileo, prin transferarea responsabilităţii alegerii celor interesaţi de rezultate. Sistemul de vot ales (cel al balotajului australian, folosit şi la premiile Hugo) asigură, credem noi, atît şanse egale celor aflaţi în competiţie, cît şi o modalitate de ierarhizare care ne pune la adăpost de orice suspiciuni de părtinire. Premiile Galileo au fost selectate aşadar de către abonaţi, prin vot individual şi asumat, în tururi de scrutin succesive, la fiecare rundă de vot fiind oferită posibilitatea ierarhizării textelor rămase în competiţie, după eliminarea celui care în runda

anterioară a întrunit cele mai puţine voturi. Corpusul de texte şi volume din care s-au selectat finalistele a fost cel al apariţiilor legitime (în publicaţii sau volume cu ISBN sau ISSN): un total de 11 volume şi nu mai puţin de 68 de proze scurte. Procesul de votare a fost îndelungat, dar rezultatele ne determină să sperăm că ne-am apropiat cît am putut de mult de obiectivitatea necesară.

Avem nişte finalişti, avem şi cîştigătorii, ce facem cu ei? În ce măsură un premiu (chiar unul avînd un suport material, prin trofeele şi premiile în bani care au revenit cîştigătorilor) asigură perenitatea unui text? Să admitem, optimişti, că Premiile Galileo îşi vor cîştiga laurii credibilităţii, aşa cum ne dorim. Peste ani, cei care vor vrea să ştie ce anume s-a publicat mai valoros într-un anume an, vor avea oare răbdarea necesară să dea de urma tuturor publicaţiilor în care au apărut textele nominalizate?

De aici, necesitatea adunării laolaltă a unor texte proaspete încă pe piaţă, în paginile unui volum unic, menit să dea seamă, peste ani, de starea F&SF-ului românesc la anul de graţie 2010. Avînd în vedere că vorbim despre alegerile unui public îndeajuns de pasionat de genurile în cauză încît să se aboneze la o publicaţie, plătind în avans, putem spune că avem de-a face cu alegerile unui public de cunoscători, iar antologia de faţă poate, cu succes, să fie numită un „Best of” al F&SF-ului din România. Una din multiplele configuraţii posibile pentru o atare antologie, desigur!

Nu-i lucru uşor să aduni laolaltă cîteva cuvinte potrivite despre nişte poveşti care candidează la un premiu recent înfiinţat. Am analizat îndelung ce-ar fi de spus despre aceste texte şi am ajuns la o concluzie, cred, de bun simţ: cînd vine vorba de literatură, poveştile sînt cele care trebuie să vorbească despre sine.

Lectură plăcută!

Horia Nicola Ursu
Satu Mare, mai 2011

PREMIILE GALILEO
Ediţia I – Mai 2011

Premiul Galileo pentru întreaga operă
GEORGE ANANIA

Premiul Galileo pentru cel mai bun volum F&SF publicat în 2010
Oliviu Crâznic – *...şi la sfîrşit a mai rămas coşmarul* – Editura Vremea

Finalişti:
Michael Haulică – *Povestiri fantastice* – Millennium Books
Liviu Radu – *Modificatorii* – Millennium Books
Mircea Opriţă – *Povestiri de duminică* – Millennium Books
Cristian-Mihail Teodorescu – *SF Doi* – Editura Bastion

Premiul Galileo pentru cea mai bună proză scurtă F&SF publicată în 2010
Costi Gurgu – „Îngeri şi molii" – *Galileo* (2/2010)

Finalişti:
Michael Haulică – „Microtexte" – în volumul *Povestiri fantastice* (Millennium Books)
Marian Truţă – „Cumania 2010" – *Galileo* (2/2010)
Ştefana Cristina Czeller – „Slujesc Zeului-Cîine" – *Galileo* (2/2010)
Florin Pîtea – „Vînătoarea de sfincşi" – *Galileo* (2/2010)

I

PREMIUL GALILEO PENTRU ÎNTREAGA OPERĂ

George Anania

PRISĂCARUL

Cîinele se scutură din ce în ce mai tare, făcînd să zornăie lanţul greu, cu zale nefiresc de mari şi de zdravene, ce-i atîrna de gît. Deodată, cuprins parcă de un delir, se înălţă pe labele dinapoi, într-o atitudine stranie, aproape omenească, ridică botul drept în sus, rămase aşa preţ de cîteva clipe, într-o încordare supremă, ascultînd ceva numai lui desluşit, după care hămăi o singură dată, cu voce profundă şi plină, ca sunetul unui tub de orgă. Nota gravă se reverberă în aerul geros al după-amiezii tîrzii de noiembrie, ca şi cînd şirurile de stupi aliniate cu rigoare geometrică ar fi fost pilaştri, iar împrejmuirea de beton – zidurile, încheiate în bolţi ogivale, dintr-o catedrală nesfîrşită. Şi-ai fi aşteptat, după acest prim semn, revărsarea în cascadă a unei faze muzicale de început de mesă. Dar se întîmplă un alt miracol, cel puţin la fel de neliniştitor: prin urdinişurile pînă atunci pustii îşi făcură apariţia zeci de albine, învîrtindu-se, parcă buimace, pe scîndurelele de zbor, înainte să pornească în şiruri grăbite spre discul de sînge al soarelui dus spre asfinţit pe cerul străveziu ca de sticlă.

Era un cîine ciudat, care nu lătrase deloc, sau cel puţin prisăcarul nu-l auzise lătrînd în răstimpul de un an scurs din dimineaţa aceea de sfîrşit de toamnă, cînd se pomenise cu el în mijlocul stupinei, apărut parcă de nicăieri, după ce trecuse, el ştia cum, dincoace de gardul de beton – aşa de înalt, încît nu se putea ajunge la vîrful lui decît cu o scară – şi peste cele trei rînduri de sîrmă ghimpată, întinse pe suporţi solizi, cum impun regulile împrejmuirilor menite să apere avuţii mari. Un dog german negru, de rasa cea mai pură,

cu toate caracteristicile care l-ar fi situat în fruntea unui catalog chinologic foarte pretenţios (în primul rînd, desigur, un pedigree dintre cele mai stricte şi mai alese) şi pe care era o adevărată crimă de *lèse-majesté* să-l ţii în lanţ – totuşi stuparul îl legase fără multă vorbă, temîndu-se poate, atunci la început, să nu rămînă fără el tot atît de brusc şi misterios cum îl căpătase; ori pur şi simplu ca să-i arate cine e stăpînul prisăcii; fiindcă, îngrijindu-l cu toată atenţia şi priceperea de care era în stare, îndestulîndu-l, mai ales, cu mîncare proaspătă şi consistentă (mierea oferită direct la schimb şi banii scoşi din vînzarea ei îl ajutau cu prisosinţă să ducă o viaţă peste nevoile lui reale), nu-l iubea peste măsură, iar cîinele îi răspundea, dacă se poate spune astfel, cu aceeaşi lipsă de afecţiune.

În primele zile, omul aşteptase mereu să reclame cineva superbul animal; pe atunci încă nu-l legase – îl urmărea plimbîndu-se printre stupi, adulmecînd urdinişurile, petrecîndu-şi ceasuri întregi în mijlocul prisăcii, aşezat pe labele din spate, cu un aer gînditor, după ce lipăise îndelung cu limba enormă, roşie ca o rană abia deschisă, prin şuviţele de apă de pe adăpătorul albinelor. Iar la un moment dat, după ce se termină ceea ce părea doar joaca lui de-a băutul, adăpătorul se umplu peste măsură de mulţimea micilor zburătoare, cuprinse de o sete cum prisăcarul nu băgase de seamă să aibă nici în primele zile ale primăverii, cînd trebuie adăpat puietul dintîi, iar florile cu nectarul lor încă nu s-au ivit, şi cînd lipsa de apă e atît de acută, încît sute şi sute de albine pier din pricina frigului, pe marginea pîraielor sau a băltoacelor pe jumătate încă îngheţate, iar stupul le trimite la moarte, în speranţa că măcar cîteva se vor întoarce cu preţiosul lichid.

Fusese al doilea semn, şi atunci prisăcarul realiză că nimeni n-are să mai ceară cîinele, cel puţin pînă acesta nu-şi va fi încheiat menirea pentru care venise; ori, dacă în acest răstimp vreun

individ se va fi încumetat să ridice pretenţii, însemna că acela nu era nici stăpînul, nici emisarul lui adevărat şi va pleca la fel cum a venit. Aşa că aduse anume de la oraş un lanţ ca de vapor; comandă unui marochiner ceea ce îşi închipuise că ar fi o „zgardă de forţă”, dar de un model fantezist, fiindcă habar nu avea de chinologie – adică o zgardă de toval, prin mijlocul căreia, prinsă în ţinte lucioase, ca de argint, îl pusese pe meşter să vîre o bandă elastică, dar rezistentă, de oţel, iar capetele i le petrecuse printr-un inel, care îi îngăduia curelei să se strîngă, asemenea unui laţ, dacă animalul ar fi încercat să o rupă; mai făcu rost, tot de la numeroasele lui relaţii, de o sîrmă groasă de-un deget şi lungă de vreo sută de metri, cît ţinea curtea dintr-un capăt în celălalt. Apoi îl priponi pe vlăstarul ilustrului neam de dogi (nu mai puţin nobili, – îşi zise, fără să guste calamburul – decît aceia ai Veneţiei), cu sentimentul vag, dar nu mai puţin bizar, că acesta a înţeles de la început ce i se pregăteşte şi că şi-a asumat cu deplină răspundere noul destin. De altfel, obiceiurile nu i se schimbaseră cu nimic după umilitoarea operaţie a punerii în zgardă – continua să se plimbe de-a lungul prisăcii, făcînd să zuruie lanţ şi belciuge, intra ici şi colo printre stupi, pe dreapta şi pe stînga, şi lanţul îi îngăduia să ajungă din gard în gard; nu s-a încurcat niciodată pe după piciorul vreunui stup, tot aşa cum nu s-a plîns că ar fost înţepat. Avea orele lui de plimbare: dimineaţa, cu puţin înainte de ieşirea albinelor, o dată sau de două ori peste zi şi neapărat seara, înainte ca stupina să se pregătească pentru somn. Urma anumite trasee, a căror regularitate, deşi greu de bănuit, nu scăpă prisăcarului, deprins să observe de toate şi să-şi sintetizeze concluziile în timp; aşa că, după o vreme, graţie prieteniei mai mult sau mai puţin dezinteresate cu unul dintre numeroşii operatori ai unui centru de calcul, descoperi formula care

traducea în limbaj numeric curbele acestor mişcări înscrise în sistemul grafic cartezian.

Fusese al treilea semn şi cel mai ascuns, dar cel mai desluşit şi cu neputinţă de justificat ca rod al întîmplării.

Toate acestea se petrecuseră pe la mijlocul lui octombrie şi, fără veste, contrar tuturor pronosticurilor meteorologice, iarna se instală peste noapte, cu lapoviţe şi îngheţuri de-a valma, ba întărind, ba făcînd impracticabile drumurile ce legau satul de şoseaua naţională; aşa încît, plecînd de la casa lui citadină într-o dimineaţă cu minus cinci grade, stuparul nu avea deloc siguranţa că, în intervalul de o oră necesar parcurgerii celor vreo cincizeci de kilometri ce-l despărţeau de comuna aflată de cealaltă parte a marelui oraş, nu va fi surprins de o ploaie sau de un vînt ceva mai cald, care să-l silească să abandoneze maşina în şosea şi să ajungă la prisacă pe jos, cale de alţi cîţiva kilometri buni, prin noroaiele pînă dincolo de glezne. Şi tot atunci, parcă îndemnată de vremea aspră, boala – din pricina căreia părăsise prieteni şi rude –, după ce, cu o îngăduinţă de necrezut, îi acordase un lung răgaz, ascunzîndu-se parcă, după o îngrozitoare perioadă de început, hotărîse că a sosit timpul să-l ia pe deplin în posesie. Şi o făcu, fără nici un alt semn prevestitor, într-o după-amiază, printr-un şir întreg de crize inconfundabile, un fel de timid preludiu al sfîrşitului, pe care – avertizat de un doctor pe cît de bun profesionist pe atît de lucid şi ca urmare necruţător – prisăcarul aproape că-l zări la capătul a nu foarte multe săptîmîni.

Atunci îl cuprinse panica. Nu spaima de moarte, acesteia nu-i sosise încă rîndul, ci teama copleşitoare că va rata, dintr-o neconcordanţă stupidă, clipa şi aşa îndoielnică a marii, a prea îndelung aşteptatei revelaţii. Şi hotărî să se instaleze, chiar din acel moment, la stupină, în cabana ridicată într-un colţ al curţii, tocmai în fund

– de fapt o casă în toată regula şi care atît îl şi costase, dar numită astfel fiindcă o construise fără nici o autorizaţie – şi unde, pe verandă, într-o cuşcă destinată anume, cu pereţi dubli, căptuşiţi cu polistiren, îşi avea culcuşul şi cîinele; pentru cîine se muta aici în primul rînd (şi nu ca să îi dea de mîncare şi apă, asta aranjase cu o bătrînică din vecini, căreia îi trimitea de toate, prin şoferul cursei locale de autobuz, o rudă a ei mai de departe). Albinele nu aveau nevoie de prezenţa lui, era de ajuns în acest anotimp doar să le inspecteze, cam o dată pe lună, să vadă dacă nu le trebuie vreo porţie suplimentară de sirop de zahăr.

Aşadar, pentru cîine – sau mai exact pentru individul sau indivizii care, o dată şi odată (doar de n-ar fi fost prea tîrziu) aveau să apară în legătură cu acesta; sau pentru semnul, un al patrulea semn care să-i dea o nouă dovadă că nu s-a înşelat în raţionamentele, în ideile lui nebuneşti ori poate, cine ştie, să-i ofere însăşi cheia dezlegării enigmei.

Nu i-a fost deloc greu să se descurce cu noul mod de trai, mai cu seamă că din familie nu-i mai rămăsese nimeni apropiat; soţia (plictisită de veşnica posomoreală şi de interminabilele lui izolări) îl părăsise, fără măcar să fi încercat o ultimă conciliere, deşi oricum el nu i-ar fi spus despre boală, dar totodată, surprinzător, fără a divorţa – dintr-un rest de orgoliu pentru el de neînţeles, ca şi cum reluarea numelui de fată ar fi însemnat o pecete dezonorantă sau i-ar fi periclitat cine ştie ce ascensiune socială. Nu aflase dacă „şi-a refăcut viaţa”, într-un concubinaj, desigur; avea doar o adresă, cu greu obţinută de la părinţii ei, sub jurămîntul că nu-i va scrie, nici n-o va căuta acolo, dar unde îi trimitea bani, sume mari, deşi la intervale neregulate. Cît despre celelalte rude, nişte veri consangvini şi copiii lor, ultima dată îi văzuse la singura reuniune care adună fără excepţii orice familie, adică o înmormîntare, de data aceea a celei din urmă mătuşi. Aşa se face că, prin forţa

împrejurărilor, singura fiinţă omenească apropiată, cel puţin în plan formal, îi rămăsese doctorul, creator al unui calendar capricios de consultaţii şi analize, cărora stuparul însă le dăduse curs fără nici o întîrziere sau ezitare, cucerit treptat de plăcerea perversă de a înregistra prognosticurile sumbre ale specialistului şi a-şi imagina, în mii de chipuri, impactul surprizei pe trăsăturile plăcute, pline de virilitate şi energie ale acestuia, cînd el, prisăcarul, i-ar fi spus că are în buzunar formula panaceului vindecător pînă şi al morţii...

Astfel şi-a petrecut ultimele săptămîni la stupină, parcă umblînd, cu o supraomenească răbdare, printr-un nesfîrşit tunel, între peretele jocului univoc cu moartea şi acela al aşteptării unei ipotetice minuni, pe care de cîteva ori fusese ispitit să o provoace, reluîndu-şi vechile experienţe de laborator, devenite de mult – fuseseră vreodată şi altfel? – alchimice. La instalarea aici mai trăise speranţa că ecuaţia stabilită de calculator după cercetarea traseelor străbătute de cîine – şi cine-i putea garanta că nu fusese decît o simplă glumă a operatorului sîcîit de insistenţele lui? – reprezintă expresia matematică a formulei chimice mult visate; dar şi aceşti ultimi stropi de fantezie i se epuizaseră rapid şi, fireşte, în gol – nu era deloc un tip imaginativ, nici barem cunoscător, fie şi superficial, al metodologiei celei mai generale a muncii de cercetare, iar pentru a-i confirma ipoteza ar fi fost nevoie de un laborator şi un grup de experţi cum probabil încă nu există pe Pămînt.

Şi totuşi, ridicîndu-şi privirile spre fereastră, el, furnica dornică să prefacă în fire de nisip un munte şi avînd nebunia să creadă că va şi reuşi în răstimpul vieţii de insectă, întîlnea (dincolo de stativele cu eprubete, de retorte, serpentine de sticlă şi recipiente ale descurajării) şirurile de stupi: dovadă vie a faptului că, de zeci de milenii, lucrul e cu putinţă – şi cîinele înlănţuit: semn că un

miracol, gata să-i deschidă uşa oricînd, e şi el o posibilă cale de împlinire a dorinţei.

Proptit pe labele ca de oţel, încremenit asemenea unei fabuloase plăsmuiri în piatră, după ce scosese acel unic lătrat, ca de nălucire din altă lume, cîinele privea către poartă, aşteptînd în linişte pe cineva sau ceva parcă inexorabil. Alte zeci de albine decolau, împotriva oricăror obiceiuri şi a oricărei logici, să se piardă printre crengile pustiite de frunze, în vatra fantomatică a soarelui coborît de fapt sub orizont.

Fără nici o îndoială, ora dezlegărilor sosise.

Vru să iasă în întîmpinarea siluetei profilate neclar dincolo de zăbrelele porţii, dar între intenţia lui, încă neformulată pe deplin, şi reacţia de o inimaginabilă promptitudine a bolii se scurse numai o frîntură de clipă – oricum, prea puţin ca să-i îngăduie măcar să deschidă uşa spre verandă.

Căzu înapoi pe scaun, ochii i se tulburară pe neaşteptate şi un val de durere i se răsuci în trup: pentru prima dată durerea bolii, pe atît de crîncenă pe cît i se spusese. În acest răstimp, umbra de dinapoia zăbrelelor îşi făcuse apariţia pe alee, deşi, printre spasme şi ameţeli, prisăcarul îşi aminti vag că poarta trebuia să fi fost încuiată, ca de obicei. O femeie – după ţinută şi mers mai degrabă tînără, purtînd un impermeabil alb şi cizme înalte, de piele, iar părul negru, potrivit de lung, prins cu o panglică simplă, ca de elevă. Nu avea mănuşi, nici poşetă, iar haina, descheiată, lăsa la iveală o dublură de blană – ca şi cînd ar fi călătorit pînă aici într-o maşină bine încălzită, unde-şi abandonase lucrurile şi de unde ieşise în fugă, pentru o vizită de cîteva minute. În dreptul porţii nu staţiona însă nici o maşină.

Perdeaua căzu din mîna prisăcarului care astfel rată întîlnirea dintre vizitatoare şi cîine, dar, de vor fi schimbat amîndoi vreun semn de recunoaştere, fusese cu iuţeala fulgerului, fiindcă

nici nu se oprise legănarea moale a ţesăturii, că se şi auzi ciocănitul la uşă.

– Bună seara!

Omul vru să răspundă şi-şi dădu seama, în acelaşi moment, că nu poate articula nici o vorbă. Se mărgini să clatine capul. Femeia răspîndea o undă discretă de parfum, pentru el neidentificabil, dar care, printr-o bizară asociaţie de senzaţii, îi aminti de primăvară.

– M-a trimis doctorul B., spunea că ai o miere grozavă.

O invită, tot printr-un gest, să se aşeze. Valuri de ceaţă sîngerie îi treceau pe diaintea ochilor, poate ultimele reflexe ale soarelui proiectat prin refracţie deasupra orizontului; îşi păstra însă luciditatea întreagă şi înregistră, ca pe un punct în favoarea lui, faptul că oaspetele nu se alertase văzîndu-i slăbiciunea – ca şi cum se aştepta să-l descopere astfel. Dar, la urma-urmei, nu doctorul îi prognosticase sfîrşitul înainte de Anul Nou?

Femeia îşi trase un scaun cu spătarul traforat, după modelul celor medievale – mobila din cabană fusese lucrată la comandă de un meşter ardelean, o rudă a soţiei – şi, în vreme ce lua loc, prisăcarul încercă să o privească mai atent, să identifice pe chipul şi în ţinuta ei o eventuală trăsătură *străină*; dar, poate de emoţie sau tot din pricina bolii, i se păru că, văzută de aproape, vizitatoarea avea contururi mai puţin clare decît adineauri, cînd se apropia pe alee; iar din susul acestui amalgam de linii îl fixară pe neaşteptate ochii ei, două pete de o extraordinară limpezime, albastru-violacee, încărcîndu-l de o tensiune necunoscută, o febrilitate lucidă, o putere descătuşată din cine ştie ce tainiţă, rămasă neatinsă, a trupului istovit.

– Oricare miere e grozavă! se auzi rostind fără dificultate. Mult mai grozavă decît îţi închipui...

– Am văzut un instrumentar de laborator în camera de alături, replică liniştită necunoscuta,

continuînd să-i privească ochii.

Era grăbită? Din cauza lui, de bună seamă. Şi la sfîrşit? Îi va îngădui, ca în basme, să formuleze trei dorinţe?

– Naivităţi, răspunse la toate întrebările. Ca să am o dovadă mi-ar fi trebuit aparate şi specialişti cum poate nu există pe Pămînt. Şi, în sfîrşit, cineva care să mă creadă.

– Deci, numai intuiţia... Sincer?

Prisăcarul zîmbi. Se trădaseră. Cu acest ultim cuvînt. Nici un basm cu o zînă care să te facă măcar celebru, dacă nu şi puţin nemuritor! Cine e dispus să-ţi mulţumească pentru că i-ai descoperit secretul? Fie şi numai printr-o întîmplare – deşi mîndria lui era că, din lanţul de o logică impecabilă al deducţiilor, eliminase tocmai aportul oricărei întîmplări?

– E atît de vesel ce-am spus? se formaliză (dar, dacă se poate spune aşa, cu aceeaşi bunăvoinţă) vizitatoarea.

– Ar fi trebuit doar să mai aşteptaţi. Spionul vostru v-a comunicat, nu?, că speranţa de viaţă, în ce mă priveşte...

Aproape nu se mai recunoştea. O astfel de spontaneitate a replicii, un asemenea galop al gîndirii, după anii de tăcere, de amorţire, de neputinţă... Triumful. Confirmarea, care aduce, în trena orbitoare a succesului, sprinteneala şi adresa cuvintelor – acolo, în creierul împăiejenit de metastaze...

– Nu avem spioni pentru ce se ascunde în sufletul dumitale.

– Nici nu mi-aţi trimis unul prea grozav.

– A avut ordin să se deconspire.

– Pentru ca, de bucuria izbînzii, să încep să istorisesc oricui are timp să mă asculte, că ştiam eu, încă din urmă cu nu-ştiu-cîţi ani, dar Cutare şi Cutare nu m-au crezut... Şi uite-aşa să aflaţi, comod, cînd am mai vorbit şi cine ştie de asta.

– Din păcate, trucul n-a reuşit.

– Singurătatea şi boala. Unde s-au instalat, nu mai e loc pentru nimeni.

– Îl uiţi pe doctor. Şi, oricum, în urmă cu un an-doi erai încă sănătos, cu o soţie, rude şi prieteni. Nu ştim cînd ai avut intuiţia, cui i-ai spus cu bună ştiinţă, ori ce ţi-a putut scăpa vreodată, fără voie, în somn...

Prisăcarul se îndreptă în scaun, aşteptîndu-se, din reflex, la vreun nou semn trimis de putreziciunea devoratoare din trup, dar privirile albastru-violacee, neclintite la capătul haloului înşelător, îl desprinseseră de propria lui condiţie, îl prefăcuseră într-un ascuţiş de spirit la pîndă.

– Eşti frumoasă? întrebă pe neaşteptate. Nu înţeleg de ce te ascunzi în neclar. Relaţia noastră, a mea cu voi adică, nu are nici un viitor.

– Sînt frumoasă, replică ea. Şi tînără.

– Poate n-o să vreau să vorbesc. Şi nu ştiu dacă, în situaţia mea, mai sînt sensibil la mijloacele voastre de constrîngere. Realmente nu vă înţeleg – de ce n-aţi intervenit mai devreme? M-aţi fi împiedicat să divulg...

Vizitatoarea nu se grăbi cu răspunsul. Nu fiindcă era încurcată. De fapt, îl ameninţa că nu va mai fi dispusă să-l asculte. Constrîngerea cea mai simplă, dar de un rafinament fără egal, care întorcea împotriva lui argumentele propriei imunităţi. Suspansul dură cîteva clipe, însă pentru viteza lui de reacţie asta începea să însemne foarte mult.

– În regulă! exclamă răguşit. Numai să ai răbdare pînă spun tot. Aveţi aici, de milioane de ani, o agentură de spionaj. Cea mai teribilă din cîte se pot imagina. Mi se pare că vocaţia celor care te-au trimis o constituie, ca să vorbim elegant, activitatea de informaţii; dacă o faceţi cu gînd bun sau rău, în beneficiul unui grup sau al întregii lumi din care vii, ori chiar al planetei noastre, unde văd că v-aţi instalat ca acasă... sînt speculaţii care mă depăşesc.

– Ţi-ai dat seama de mult?

Întîrzie şi el să răspundă, dar din cu totul alte cauze: ca să rămînă mai concis, să treacă peste amănuntele acum fără însemnătate (eforturile de a găsi cele mai igenioase şi mai subtile metode de marcare, cu zeci de substanţe bine diferenţiate, a albinelor şi a florilor, îndeosebi în perioada marelui cules, şi cele mai eficiente sisteme de urmărire – pînă şi cu itozopi şi contoare de radiaţii, obţinute în ani de sacrificii materiale grele şi de echilibristică la marginea legii – şi miile, nesfîrşitele mii de încercări infructuoase în laboratorul care, din punctul de vedere al utilării, se putea compara cu al oricărui liceu de chimie, dar nu mai mult).

– Nu mai ţin minte.

Se imagina după plecarea femeii şi a cîinelui, abia atunci pradă adevăratei singurătăţi, durerilor atroce pe care le va ascunde şi faţă de doctor, vidului ce-i va anticipa stingerea, fără să o facă mai uşoară.

– La prima vedere, tot ce se întîmplă acolo pare lipsit de judecată. Reguli păzite azi cu străşnicie sînt mîine încălcate fără ca stupul să-i pedepsească pe vinovaţi. Matca e personajul cel mai important al coloniei; albinele îi pregătesc tot timpul o hrană specială şi o apără cu preţul propriei vieţi – dar, la un moment dat, o ucid fără milă. Intrarea la faguri e păzită zi şi noapte, cu o vigilenţă ajunsă proverbială, aşa că nu doar insectele (chiar albine din altă colonie), ci orice vietăţi, oricît de mari şi puternice, sînt pedepsite amarnic pentru pofta de a se înfrupta din miere; există însă împrejurări cînd paza stupului e total abandonată. Curăţenia e o lege de fier; albinele nu-şi lasă murdăriile decît afară şi, peste iarnă, cînd nu pot ieşi, pur şi simplu se abţin timp de cîteva luni; trîntorilor, în schimb, li se îngăduie nu numai să mănînce oricît, dar şi să murdărească fagurii în voie. Te plictisesc?

Femeia asculta neclintită. Vocea prisăcarului se ridicase cu un semiton, muchiile feţei, adunate într-o veşnică grimasă de suferinţă, se îndulciseră, iar în clarobscurul de după stingerea ultimei raze de soare ochii îi străluceau, prinzînd lumina crepusculară din geamuri.

– Nu, răspunse ea domol. Nu prea ştiu unde vrei să ajungi.

– Mi-ai promis răbdare, îi reproşă el grăbit. Totul se subordonează unei reguli mai stricte şi mai cuprinzătoare – eficienţa absolută. Matca e sacrificată cînd bătrîneţea sau altă slăbiciune o împiedică să mai depună destule ouă pentru nevoile stupului. Paza e suspendată în timpul culesului, dacă nectarul e atît de mult încît lucrătoarele, zorite să adune tot, intră cu recolta în oricare stup, fără să-şi mai piardă timpul căutîndu-l pe al lor. Trîntorii nu ies decît o dată, pentru zborul nupţial, după care, mulţi, rătăcindu-se, nu mai revin, iar cei întorşi îşi găsesc grabnic sfîrşitul; pînă atunci însă se ţin la adăpost, ca purtători ce sînt ai unei zestre biologice care trebuie valorificată cu maximum de randament. Eficienţă înseamnă şi viaţa atît de scurtă a albinei de rînd – numai şase săptămîni. Aşa, stupul îşi reglează numărul de locatari după recolta mai slabă sau mai bogată, care trebuie strînsă şi prefăcută în miere. Dar peste iarnă, aceleaşi albine de rînd îşi prelungesc viaţa la mai multe luni, ca să hrănească matca şi s-o păzească de îngheţ, încălzind stupul cu bătăi de aripi la aproape treizeci de grade, şi ca primăvara să îngrijească puii următoarei generaţii. Eficienţă mai înseamnă faptul că, la încheierea zborului de nuntă, matca smulge din corpul trîntorului depozitul seminal, pentru ca, pînă la sfîrşitul celor cinci ani de viaţă, fără nici o altă împerechere, să poată fecunda ouăle pe măsura ce le aşează în alveole. Eficienţa a pus la îndemîna albinelor şi manipulări genetice la care nici nu putem visa; graţie lor, din aceleaşi ouă, ele scot,

numai prin diferenţe de hrană, lucrătoare, trîntori sau mătci, după dorinţă.

Afară, cîinele se mişcă, făcînd să zornăie lanţul greu pe treptele verandei. Prisăcarul se opri deodată, parcă neştiind de unde vine zgomotul şi ce înseamnă; de obicei, pe la acea oră cîinele intra să se culce în cuşca lui cu polistiren, dar nu zadarnic stăpînul contenise din povestit, ca alarmat de o premoniţie, fiindcă îndată, ca nicicînd pînă atunci, îi apăru la fereastră capul mare, ameninţător şi sălbatic, ca de paznic al infernului, mai negru pe cerul crepuscular, cu ochii sticlind într-o fosforescenţă de-a dreptul stranie, roz-portocalie, cînd din casă nici o lumină nu venea să se reflecte în ei.

Prisăcarul zări toate astea doar într-o clipă, cît timp vizitatoarea, smulgîndu-l din vraja hipnotică a privirilor sale, îi îngădui să întoarcă faţa spre geamuri; iar ea se ridică brusc, din doi paşi se apropie de perdea şi rămase cu spatele la el, acoperindu-i imaginea dogului.

– Te ascult, rosti de acolo, cu aceeaşi voce domoală, melodioasă, ca o incantaţie liniştitoare. Cred că te apropii de adevăr.

Bărbatul realiză abia acum – rămas fără prezenţa ei imediată – şi frigul din încăpere, şi amorţeala picioarelor de la îndelunga şedere pe scaunul de lemn gol, şi slăbiciunea jalnică a trupului care începu să i se clatine din nimic, în căutarea unui echilibru iluzoriu; dar o pornire fără nume îl chema către silueta delicată de dincoace de geamuri, ca şi cum o parte însemnată a fiinţei lui lăuntrice fusese pe nesimţite sustrasă de vizitatoare.

– Toate mişcările astea complicate şi contradictorii sînt conduse de ceea ce unii numesc „spiritul stupului”. Ceva ce trece de simplul instinct şi seamănă a un soi de inteligenţă. Intuiţia mea, ca să folosesc terminologia dumitale, e că acest spirit al stupului, condiţionarea asta de mare

fineţe cu care albinele se nasc, vi se datorează. Aţi implantat-o genetic, cîndva, în trecutul îndepărtat, unei specii de insecte pămîntene, pe care aţi risipit-o apoi pe toate continentele.

– În ce scop? întrebă femeia, atentă parcă la inflexiunile propriului glas.

Cu gesturi cumva ocrotitoare, de gravidă, nefireşti şi părînd de aceea neruşinate, bărbatul îşi mîngîie pîntecele anormal, în contrast umilitor cu înfăţişarea aproape scheletică a trupului.

– Mierea! răspunse cu voce stăpînită. Scopul ultim al strădaniilor, al efortului pentru eficienţă. Care subordonează spiritul stupului şi impune orice sacrificiu. Numai că, într-un loc, v-aţi trădat. O mică fisură în logica strictă a conspirativităţii. După ce fagurii au fost umpluţi şi căpăciţi, la un semn, la o informaţie pentru noi insesizabilă, stupul ia o hotărîrîre cel puţin ciudată: roitul. Cu matca în frunte, porneşte într-o pribegie fără întoarcere, abandonînd rodul trudei lui de multe generaţii, în paza unui număr restrîns de albine. Ca şi cum totul ar fi fost în zadar. Ca şi cum un destin l-ar condamna să o ia de la capăt, veşnic de la capăt. Şi de fapt aşa e – destinul lui sînteţi voi.

– Într-adevăr, eşti periculos! exclamă ea şi tot nu se întoarse; vedea sau făcea nu ştiu ce acolo, la fereastră, ori se ascundea, ori ascundea un obiect faţă de el.

– Pînă la urmă, trebuia cineva să vă descopere! răspunse prisăcarul, fără urmă de afectare.

– Adunăm depozite de miere, aşa e.

– În toate pădurile Terrei. Uşor de găsit şi de furat, cu o tehnologie ca a voastră. Probabil vă aşteaptă de milenii, pentru că se conservă admirabil în timp, dacă are condiţii. Pe parcurs au mai intervenit pămîntenii, stricîndu-vă un pic socotelile. Dar numai un pic. În sensul că vă dijmuiesc recoltele cu prisăcile lor sistematice, ca

mine. Oricum însă, nu-i dau mierii adevărata ei întrebuinţare.

– Dacă o ştii şi pe asta...

– Să o fi ştiut, îmi schimbam soarta. Cel puţin pe a mea. Nici o analiză nu mi-a arătat altceva decît fleacurile – fructoză, glucoză, zaharoză, invertază, glucocidază, acizii formic, citric, acetic, lactic, oxalic, gluconic şi ceilalţi, proteine, vitamine, polen, amidon, săruri... Dar nici altora, mai deştepţi şi mai utilaţi, nu le-a spus mai mult.

Rămase în ascultare. Simţurile i se ascuţiseră, i se înmulţiseră, nu se mai pricepea să le citească alarmele, doar senzaţii nelămurite și neliniştitoare îi tălăzuiau sufletul amputat, el însuşi dornic să se întregească, să o învăluie pe necunoscută, să o reţină, ca şi cînd o forţă, pentru el vitală, se ascundea în alcătuirea ei. O forţă, un principiu...

– Sub alcătuirea chimică se ascunde un principiu vital. Care întreţine şi generează viaţa, care stimulează şi dirijează mutaţii genetice, poate canalul de legătură cu lumea neînchipuit de bogată a plantelor – şi ele aparent simple, aparent neclintite... Mi-e teamă de lucrurile prea cunoscute şi prea limpezi; la altă scară, ascund mistere şi adîncimi înfricoşătoare. Descoperim, nu de mult, că apa, apa noastră de băut, analizată în spectrul nu ştiu căror radiaţii, dovedeşte cu totul alte înfăţişări şi alte însuşiri, după locul de unde iese din pămînt. Se vorbeşte de o asemenea apă, de fapt elixirul veşnicei tinereţi, care vindecă bătrîneţea şi toate bolile; ba chiar aud că această aşa-numită *apă fundamentală* se distilează în zilele noastre, deşi nu i-am găsit pe făcătorii ei. Mierea vindecă şi ea boli. Propolisul, lăptişorul de matcă... Doamne, sînt doar firimituri, stîngăcii colosale, simplificări strigătoare la cer! Ca și cum mi-aş face un cort din *Rondul de noapte*, pentru că pînza picturii e impermeabilă. În ce fel trebuie să arate mierea pentru voi, care ştiţi nu numai că pînza noastră impermeabilă e de fapt pictură, ci îl cunoaşteţi şi

pe autor, îi analizaţi lucrările, iar în final vă încîntaţi peste măsură contemplînd capodopera lui Rembrandt?!

Avîntul vorbelor nu i se transmitea; pesemne şi le spusese de mii de ori în aşteptarea întîlnirii de acum, pînă i se tocise orice participare afectivă – sau ciudăţenia necunoscutei, premoniţia tulbure a mişcărilor ascunse din jur, apoteoza malefică a bolii îl înstrăinau definitiv de el însuşi.

– Pentru că nu e nectar brut adunat în faguri! mai apucă să zică într-o doară. Albinele îl prelucrează, şi în guşa lor trebuie să se petreacă nişte mutaţii fundamentale...

Întunericul începutului de noapte se destrăma uşor, ca şi cînd un far puternic, plasat în apropiere şi pus în legătură cu un reostat, s-ar fi aprins încetul cu încetul. Lumina venea de deasupra curţii – întîi un cenuşiu crepuscular, făcînd să răsară fantomatic contururile stupilor, cu riguroasa lor aliniere, apoi o licărire alburie, ca răsăritul pe un cer plin de nori, apoi raze drepte tăioase, asemenea unor stîlpi neclintiţi, înfipţi în pămînt parcă o dată pentru totdeauna, unul după altul, din ce în ce mai repede.

Prisăcarul se pomeni la geam, alături de vizitatoare. Apropierea de ea, de haloul care o prefăcea într-o configuraţie de linii şi volume incerte îl răscolea din nou, pînă în pragul paroxismului – vecinătatea ei sau spectacolul demenţial de afară: albinele care nu încetau să iasă, cu miile, din fiece stup, să se ridice vertical în biruitoarea lumină, acum galben-aurie, ca nişte sute de colonade subţiri, legănîndu-se încetişor, sprijinind plafonul de foc de deasupra curţii, strict delimitat la perimetrul gardului.

– Să ieşim! îl îndemnă ea şi, fără să-l atingă, porni înaintea lui, dreaptă; şi el o urmă aiurînd, iar pe zidul din fund al încăperii se profilă, în cărbune compact, cu margini tăioase şi crude, o umbră cocoşată, cu pîntece hidos, o singură umbră.

Era frig afară? Era cald? Se rezemară de balustrada verandei. Cîinele lingea fără grabă marginea de sus a adăpătorului, unde albinele forfoteau ameţite, călcînd orbeşte unele peste altele, să apuce să-şi înmoaie trompa în apa turnată acolo de cine ştie cine şi pîngărită de limba roşie şi enormă a făpturii infernale. Pe urmă, în zbor clătinat, chinuit, se întorceau în stupi, să-şi contamineze semenele, să le înnebunească la rîndul lor.

– Cum?... întrebă el, arătînd în sus cu o mişcare obosită a capului.

– Mierea! răspunse vizitatoarea. O pulverizează acolo...

– Şi arde?

– Carbon, hidrogen... Ca în petrol, ca în spirt...

Albinele începeau să se aşeze pe copaci, pe pămînt. Şi de sub scoarţa îngheţată a unora şi a altora, fără îndoială că sub acelaşi efect al mierii, prindeau să răsară, văzînd cu ochii, muguri de frunze, muguri de flori, colţ de iarbă; să răsară, să se înalţe, să se despice, dînd la iveală verdele crud din tainiţele lor pline de mustul germinaţiei. Buharale, ormuzuri, şirazuri de gazon cu firele încîlcite de prea multă desime, frunze bătute unele în altele, ca solzii peştilor, pe fiecare trunchi şi creangă şi rămurică. Simţind că îi tresare ceva sub degete, prisăcarul îşi îndreptă privirile în jos şi aproape nu se mai miră să constate că lemnul mort al balustradei, al pilaştrilor, al podelei şi mai departe al tocurilor de la uşi şi ferestre începea şi el să înmugurească, atins de albine; începeau să iasă lăstari din nodurile înnegrite de soare, de sub fibrele tocite inegal de picioarele şi mîinile care în atîţia ani păşiseră pe scînduri şi se agăţaseră de stîlpi şi de cercevele. Sticla geamurilor se sfărîmă sub această năvală a vieţii, se desprinseră foile de tablă de pe acoperiş, crăpă şi căzu tencuiala fiecărui perete, se desfăcură mobilele. Pînă şi

zgarda, lanţul şi sîrma care-l ţineau pe cîine prizonier se umpluseră de ghirlande întunecate, subţiri, suple, ca filigranele unui bijutier.

– Ai învins! rosti femeia şi se întoarse la prisăcar, căutîndu-i ochii din nou.

El se grăbi să se piardă în albastru-violetul lor, să se regăsească pe sine, cel adineauri fără veste pierdut, să se întregească şi să rămînă acolo, apărat de viitorul inexorabil.

În clipa aceea, ca la un semnal – se înţelege că la un semnal – se deschiseră pretutindeni florile. Beţia parfumurilor grele îi învălui rînd pe rînd; erau flori şi parfumuri din toate colţurile planetei, cîtă vreme în miere se ascunde, pe lîngă atîtea altele, secretul ingineriei genetice; printr-o atît de firească, în fond, răsturnare de lucruri, mierea restituia miresmele şi florile din care se născuse – şi poate mai mult: după meandrele orgoliului dezlănţuit al adevăraţilor ei stăpîni, crea pentru această orgie forme şi culori, arome şi legănări, foşnete inexistente pînă atunci, scria în limbajul esoteric al florilor poeme încă nevisate de nici un muritor din nici o lume, murmura în *pianissimo* simfonii de dincolo de închipuirea omenească.

– Ai învins! repetă vizitatoarea. Toate astea zăceau în sufletul tău. N-am făcut decît să le scoatem la lumină. Convinge-te!

Îi urmă îndemnul. Se pătrunse, din nou şi din nou, de minunea răsărită din frig şi întuneric, de gîndul că totul, totul îi era dedicat, îl sărbătorea, i se cuvenise. Cînd îşi întoarse ochii spre ea, îi văzu – de data asta limpede – chipul, tinereţea, armonia perfectă, trupul învăluit sau poate alcătuit din raze.

– Ştii, zîmbi sfios, oboseala...

– Ştiu! şopti femeia. Pentru asta am şi venit. O să-ţi fie uşor, nespus de uşor!...

Îl cuprinse în braţe, îl aşeză pe covorul de flori şi rămase aplecată asupra lui.

– Nu te duce! îi ceru prisăcarul. Doar să te mai privesc.

Păru că se pierde în apele morţii, apoi reveni pe jumătate, ca de departe.

– „Un înger cu părul blond şi des...”, murmură unei amintiri. N-o să dureze mult.

Ea încuviinţă, cu un surîs plin de înţelegere şi de taină.

• • •

Nu durase, într-adevăr. Trupul zăcea chircit pe o parte, iar ploaia, amestecată cu spic de zăpadă, îi uda picioarele strînse cuminte pe treapta cea mai de sus a scării. Ţinîndu-se cît mai departe de el, cîinele veni pe verandă, în două labe, să se pună la adăpost.

– Planetă nenorocită! blestemă şi se trînti greoi pe bancă, în capul oaselor, cu spatele rezemat de zid. Am început să nu mai suport frigul şi oboseala. Imaginează-ţi!

Lanţul zurui, poticnindu-se de muchia băncii. Cîinele se porni să suduie înăbuşit. Îşi vîră labele din faţă pe după zgardă şi împinse în ea să o rupă, dar aceasta nu cedă. Atunci, cu o exclamaţie de mînie, care aducea mai degrabă cu un lătrat, prinse lanţul între gheare ca între nişte degete; o flacără orbitoare îi lumină pentru o clipă botul ridicat spre tavan şi ochii închişi, pe urmă dulăul azvîrli capătul lanţului rupt, care se izbi violent de un geam şi îl sparse.

– Numai tu erai în stare de aşa ceva!

– Iar tu să mă asculţi! răspunse cu tristeţe femeia.

Ploaia ţîrîia subţire pe tabla acoperişului. Prin fereastra spartă pătrunse vîntul, umflînd perdeaua şi răscolind, în cămin, cenuşa buturugii arse de mult. Dincolo de balustradă, în paloarea stinsă a nopţii de noiembrie, abia zărindu-se prin puzderia de frunze şi flori, se înşirau într-o zadarnică aliniere, stupii – cutii anoste, cu popoare de insecte absurde, omorîndu-se să adune hrană peste nevoile

lor şi, cînd le e lumea mai dragă, pornind într-o pribegie la fel de lipsită de noimă.

– Ar trebui să te las aici! mîrîi, la propriu, cîinele. Ai ceva din primitivismul şi absurdul lor. Să ne blochezi atîta timp de dragul himerelor unui nefericit.

– Vrei să ne certăm? şopti, la fel de tristă, femeia.

Ştia prea bine cît e şi el de afectat, altfel n-ar fi admis ca, după un an de captivitate în lanţ, să rămînă sub aceeaşi înfăţişare ridicolă şi să discute amîndoi în limbajul peste măsură de sărac şi stîngaci al pămîntenilor.

– Îi detest! reluă dogul. Sînt perfizi, profitori, ingraţi... Dornici de înavuţire, de putere... Nedrepţi şi lipsiţi de orice raţiune.

– Nu toţi.

– Aiurea! Uită-te la eroul tău. Eşantion reprezentativ. Un amărît, ros de cancer şi pe trei sferturi nebun. Şi cu teoria aia a lui...

– Lasă-l în pace! izbucni fără veste femeia. A murit. Aici se moare.

Revolta şi neputinţa o înecau. Pămîntul o contaminase necruţător. Dar nu se putea descărca, încă nu învăţase să şi plîngă.

– A crezut în noi... murmură cîinele, deodată învins, şi vocea groasă îi sună înăbuşit, ca un scîncet. Principiu vital, speranţă de viaţă... Şi ei n-au nici o şansă, nefericiţii!

Lapoviţa se prefăcuse în zăpadă cu fulgi mari şi deşi, iar aceasta începea să se aştearnă domol pe locurile mai puţin ude – picioarele prisăcarului, aleea betonată şi acoperişurile stupilor. Ca şi cînd, într-o simbolistică involuntară şi vetustă, ar fi vrut să-i confirme teoria: omul a deschis un nou drum şi totul se învăluie în culoarea inocenţei, a copilăriei, a începutului.

• • •

Povestirea „Prisăcarul” a apărut pentru prima oară în *Almanahul Anticipaţia 1990*.

II

CELE MAI BUNE VOLUME APĂRUTE ÎN 2010

Cristian-Mihail Teodorescu

ELECTROMAGNETO-MUZA

1. Poveste slabă

Ultima mea povestire se încheia astfel:

M-am trezit într-o frumoasă dimineaţă de primăvară, în ciripit de păsărele din cireşul proaspăt înflorit din faţa blocului nostru recent renovat. M-am întins pînă ce mi-au trosnit oasele mele bătrîne de patruzeci şi trei de ani, după care, spălîndu-mă pe dinţi, am realizat ce se întîmplase în urmă cu o zi. Mă cuprinse un început de regret pentru cele ce făcusem, însă pe loc (în timp ce-mi clăteam gura) mi-am amintit de toţi acei ani de îndoieli şi incertitudini, despre cît de clar îmi devenise ce se întîmplase între mine şi Maria, despre cît de duplicitară fusese şi cum mă înşelase în văzul tuturor, în timp ce eu, prostul, crezusem în dragostea ei veche de douăzeci de ani. Şi despre cum ceea ce făcusem nu reprezenta decît unica soluţie logică. Maria era acum de cîtăva vreme tranşată, fiartă şi transformată în pastă de carne amestecată cu fragmente de oase, distribuită apoi în pungi de plastic prin toate ghenele Bucureştiului. La cît de bine cunoşteam indolenţa concetăţenilor mei şi incompetenţa poliţiei, nu mă păştea niciun pericol. Viaţa este frumoasă, mi-am spus savurînd ciripiturile vrăbiilor din cireş, apoi am privit cu un aer absent joaca virgulă cîinilor vagabonzi pe care-i hrănisem aseară cu nişte bucăţele rămase din Maria, sperînd în secret că vor pieri otrăviţi. Morţii cu morţii, viii cu viii, am decis – şi ce bine este să fii viu! Maria este moartă. Maria de fapt n-a existat niciodată. M-am bărbierit rapid şi m-am decis să o sun pe Elena, poate

reuşim să prindem un film bun la Mall. Începea o nouă zi. Începeam o nouă viaţă.

Slab rău, am decis. În urmă cu douăzeci de ani scriam cu mult mai bine. Am scris un roman de dragoste pe la douăzeci de ani din care nu-mi mai amintesc decît titlul: Lisa, plus faptul că era format din trei părţi, avea foarte multă poezie în text, iar scrierea aceea îmi inducea o stare de sensibilitate cum numai un adolescent întîrziat pe care nu l-a iubit nimeni niciodată poate simţi. Însă manuscrisul mi s-a pierdut în mutările succesive şi am rămas doar cu o vagă amintire a *acelei* stări.

De atunci, tot ce scriu sună ca nuca-n perete.

De bine de rău, însă, Mircea, editorul, îmi va înghiţi şi povestirea asta de acum. E şi cu dragoste, şi cu sex, şi cu horror, *se vinde*. N-am mai revăzut textul în vederea eliminărilor repetiţiilor sau a frazelor superflue. N-avea niciun rost. Cititorii revistei Vipuri şi Interlopi unde scriam la fiecare două săptămîni nu au gusturile îndeajuns de rafinate pentru a detecta sau pentru a-i deranja inadvertenţele de stil.

În schimb, am investigat numărul de semne ale povestirii: 26 711 fără spaţii, 32 280 cu tot cu spaţii. Contractul stipula că mă angajam să produc la fiecare două săptămîni un text de cel puţin 30 000 de semne, însă nu specifica dacă spaţiile erau incluse sau nu. Trebuie luate în considerare, am decis: ce text e ăla fără spaţii? Nu se mai înţelege nimic. Aş fi putut face un efort şi să mai „umflu” din text, de exemplu: cam expediasem faza în care o tranşam pe Maria cu flexul cumpărat chiar de ea de ziua mea, profitînd de faptul că vecinii de deasupra îşi dărîmau pereţii – însă n-avea niciun rost. De cînd povestirile mele îmi serveau în exclusivitate să trăiesc, mă detaşasem complet de ele. Erau un job ca oricare altul, pe care încercam să-l execut satisfăcător spre suficient şi nimic mai mult. Viaţa m-a învăţat că nu este bine să faci excese de zel. Aşa că am decis că oricum am

depăşit planul cu cele 32 280 de semne cu tot cu spaţii, i l-am trimis lui Mircea prin e-mail, ştiind că, după ce-l va fi citit îmi va vărsa onorariul instantaneu prin internet banking, după care puteam trăi liniştit o săptămînă, iar numai pe săptămîna ailaltă să încep să mă gîndesc ce aş mai putea inventa pentru următorul număr scadent din VI. „Sper să-ţi placă. Aştept veşti.” se încheia e-mailul meu, ştiind că Mircea va şti să înlocuiască mental cuvîntul „veşti” cu „plata”.

Apoi mi-am amintit că Elena era de gardă la morgă toată după-amiaza unde nu avea semnal pe mobil şi că probabil diseară va fi prea obosită pentru vreo activitate în comun. Mi-am înăbuşit o înjurătură. Dragostea mea pentru Elena era compusă dintr-o oarecare poftă trupească, manifestîndu-se în special cînd nu aveam de scris pentru VI, plus că îmi devenise – fără să ştie, desigur – sursă de inspiraţie, muză şi agent de difuzare. Treaba se petrecea cam aşa: îmi era sursă de inspiraţie cu toate istoriile ei de la Institutul Medico-Legal pe care mi le povestea în pat, după cîte o partidă de sex din ce în ce mai puţin sălbatic. Îmi era muză pentru că apropierea ei îmi dădea aripi să mai inventez ceva pentru a ne asigura un trai liniştit, plimbările prin Malluri şi escapadele la cîte un grătar pe Valea Prahovei, întrucît salariul ei de doctoriţă la IML unde nu se prea dădeau şpăgi nu reprezenta mare lucru. De asemenea, mărturisesc că mi se întîmpla să mă gîndesc (şi) la ea cînd personajul meu principal, un notoriu criminal psihopat, tranşa în bucăţi, zdrobea de pereţii cîte unei parcări subterane sau electrocuta cîte o demoazelă. Şi, în fine, îmi era agent de difuzare pentru că făcea reclamă revistei VI tuturor colegilor sau personajelor cu care mai intra în contact, spunînd şi fără lipsă de modestie că „în numărul cutare puteţi citi povestirea prietenului meu: Chepengul blestemat, Perforatorul de sfinctere, Deflorări fetide – sau altele” , iar aceştia

le savurau pur şi simplu şi duceau vorba mai departe. Printr-o asemenea strategie de marketing promovată de partenerele autorilor rataţi care publicau acolo ajunsese VI la peste 500 000 exemplare vîndute săptămînal, iar colaboratorii permanenţi (ca mine) să fie plătiţi dacă nu regeşte, măcar decent.

Aşa că m-am decis să serbez satisfacţia muncii împlinite printr-o mică partidă de alcool. Mi-am pus geaca şi adidaşii, am coborît cele cîteva trepte de la intrare (stăteam la parter, ceea ce reducea considerabil riscul de a cădea beat pe scări) şi am parcurs cei 52 de metri care mă despărţeau de nonstopul cu vînzători antipatici de unde mă aprovizionam în caz de urgenţe. Am deschis uşa scîrţîindă a nonstopului şi m-am trezit în braţe cu un boschetar gri bărbos, căruia tocmai îi făcuse vînt vînzătorul cel mai naşpa din cartier, ăla burduhănos, îmbrăcat în negru şi cu un mare lanţ din imitaţie de aur.

- Cară-tenpula mea moşule, că puţi!

… Chiar puţea rău, amestec de jeg, alcool şi vomă…

- Nu-ţi mai dau nimic pe datorie, tuzgura mă-tii!

- Pardon, a spus moşul boschetar.

Vorbea cu mine.

- N-ai cumva să-mi împrumuţi 5 euro?

Păi aveam. Plus că mi-am amintit dintr-un text al lui Ion Băieşu şi din faţa judecătoriei unde am divorţat ultima dată că dacă dai de pomană la cerşetori, creşte probabilitatea de a-ţi merge bine, ceea ce în cazul meu se traducea în a încasa 1 200 euro de la Mircea cît se poate de repede.

- Ia de-aici, moşule. 5 ai spus, nu?

- Să-ţi ajute Dumnezeu.

După care moşul, cu tenacitatea unui căine vagabond pe care încerci în zadar să ţi-l îndepărtezi din faţa scării ca să nu-ţi muşte copiii sau să-ţi latre noaptea, se întoarse spre vînzătorul

care-i refuzase tranzacţia mai înainte şi-i spuse cam următoarele: opriţi-vă de-aici datoria, vă rog. Şi mai vreau una de juma´de litru.

După aceea, vînzătorul mă servi şi pe mine (o vodcă scumpă şi o C*ca-C*la; în prezenţa Elenei comutam pe vin roşu, însă acum eram de capul meu) şi-şi dădu manelele mai tare, pentru că terminase relaţiile cu clienţii prezenţi.

Moşul se evaporase, probabil în spatele buticului ca să topească butelcuţa pe care şi-o procurase din ajutorul meu dezinteresat.

Ieşind din magazin şi din zona manelelor, mi se nărăzi că virgulă cam asta eram şi eu: un manelist literar. Renunţasem la orice ambiţii şi scriam chestii de cea mai joasă speţă, care îmi făceau chiar şi mie să mi se întoarcă maţele pe dos. Îmi era silă de ce devenisem, însă oricum scriam sub pseudonim, iar faptul că unora chiar le plăceau textele mele îmi procura o minusculă, dar perversă, plăcere.

2. Moş Gogu

…Ajuns acasă, deflorez vodca însă nu reuşesc să procedez la fel şi cu propriul gîtlej, deoarece bate la uşă cineva. Poc poc poc poc. Deşi am sonerie. Deschid şi mă trezesc invadat de mirosul bărbos al boschetarului amestecat cu zumzet de manele de pe scară.

- Ce vrei-moşule? Încă 5 euro? Nu-ţi dau.

- Dumneata eşti Cristian-Mihail Teodorescu?

- Scrie pe uşă.

Rîgîie şi spune iar: pardon.

- Nu ai poza pe uşă. Şi chiar dacă o aveai, puteai fi fratele lui geamăn.

- La revedere. Cară-te de aici.

- Sînt şansa vieţii tale.

- Chiar vorbeşti serios?

- Te pot convinge în numai 5 minute. Fac aceasta pentru a răscumpăra cei 5 euro.

Convingerea ta. Restul costă mai mult, te previn.

Încep să mă obişnuiesc cu mirosul lui. Şi oricum trebuie să ard gazul în toată după-amiaza aceasta.

- Hai intră. Nu sta în uşă.

Are ceva în ochii ăia spălăciţi care contrastează vizibil cu înfăţişarea şi duhoarea.

- Ia un loc în spaţiu. Vrei să bei o vodcă?

După ce se aşează şi-şi potriveşte lîngă scaun cu infinită precauţie un rucsac ponosit din fîş maro, priveşte cu un aer dubitativ sticla pe care abia am desfăcut-o.

- Absolut? Nu. Eu sînt adeptul teoriei relativităţii. O să-mi pun de-a mea. Ai un pahar?

Scormoneşte prin rucsac şi scoate un recipient din plastic cu o licoare al cărei nume se pierde în meandrele neantului. După ce se alimentează (hai noroc), îmi întinde mîna cu un aer familiar:

- Îmi pare bine. Eu sînt Gheorghe Marinescu. Gogu, pentru iniţiaţi. Ar trebui să mă fi cunoscut cîndva. Dar asta-i altă poveste, într-o altă poveste.

- Mai ai 4 minute să mă convingi că eşti şansa vieţii mele.

- Dumneata scrii la o revistă de rahat, nu? Şi ţi-ai dori să fii, măcar pentru o clipă sau un secol, un scriitor veritabil. Aşa-i?

- Hai să zicem.

- Scrierile tale seamănă cu manelele. Sînt de prost gust, dar au priză la semicretinii care constituie majoritatea celor alfabetizaţi. Te citesc o jumătate de milion de ţoape şi cocalari.

- Cu semicretinii, ţoapele şi cocalarii sînt de acord, cu scrierile mele nu. Sînt convins că dacă aş avea mai mult timp sau mi-aş da mai multă silinţă să le cizelez, n-ar ieşi aşa proaste. Mai ai 3 minute.

- Scrierile dumitale sînt proaste în mod intrinsec. Îţi lipseşte fiorul artistic. L-ai pierdut acum vreo douăzeci de ani, cînd isprăveai adolescenţa tîrzie şi te lăsai dezvirginat de curva

asta de realitate. De-atunci tot ce scrii e bun de aprins grătarul.

Trag un gît de vodcă cu C*ca-C*la, pentru că situaţia începe să mă intereseze. Moşul este probabil un cititor de VI, deşi acum începe să-mi fie clar că este în acelaşi timp vreun fost intelectual scăpătat şi internabil.

- Fizician. Ratat. Alcoolic, se recomandă cu o urmă de mîndrie. O s-o vezi în *acea* poveste. În *acea* realitate. Dar hai să nu te iau prea tare din prima. Am tot ce-ţi trebuie ca să te poţi numi şi tu scriitor. Pentru o clipă sau un secol, depinde de tine.

- Te ascult. Mai ai două minute.

- Şi jumătate. Te-ai întrebat, probabil, de unde vine inspiraţia, fiorul ăsta artistic de care duci atîta lipsă. Aşa că nu te mai întreb şi eu. Îţi aduc doar răspunsul.

Scormoneşte prin rucsacul lui din fîş maro murdar de noroi.

- Ideile plutesc în aer, spunea cineva. Toţi v-aţi gîndit cum inspiraţia este un fel de fluid, un eter care umple golul existenţial, un flux de neutrino care se află peste tot şi care interacţionează numai în anumite condiţii cu anumite conştiinţe. Eu chiar am demonstrat aceasta. Nu intru în detalii. Le-ai pricepe, dar n-are rost, după cum n-are rost să ştii care-i mecanismul de redare al unui CD ca să-ţi asculţi maneaua preferată.

Scoate din rucsac un laptop miniatural HP de ultimă generaţie (cred că valorează peste 3000 de euro) şi-l porneşte cu un aer expert.

- Fluctuaţiile vidului. Electricitatea atmosferică. Microplasme şi potenţiale Casimir. Sediul marii conştiinţe colective. Dacă vrei, corpul lui Dumnezeu. Păi, cînd ai priceput toate astea, îţi mai rămîne altceva decît să torni în tine? Hai să trăieşti.

Se alimentează. Mai scormoneşte prin rucsac scoţînd un fel de pirostrii din care iese cîte o sîrmă

terminată cu o mufă USB.

- Una pentru tine, una pentru mine. Pune-ţi-o pe cap. Ca la biserică, ai uitat? Sau n-ai fost? Vrei să te ajut?

Decid că nu risc nimic punîndu-mi acele pirostrii caraghioase la care visează şi Elena din cînd în cînd (cred că nici măcar mufa USB n-ar deranja-o).

- Hai că ai intuit despre ce este vorba. Am o modalitate de a concentra fluxurile de neutrino inspiraţionali în creieraşul matale. Programul din calculator transmite către coroniţele acestea nişte modulaţii atent alese, care polarizează fluctuaţiile electromagnetice din jur. Se formează un fel de lentilă sau oglindă electromagnetică, folositoare pentru concentrarea fluxurilor inspiraţionale acolo unde trebuie. Cam între emisferele cerebrale ale dumitale.

- Şi coroniţa pe care v-aţi pus-o dumneavoastră la ce foloseşte?

- Nu mă lua cu dumneavoastră. Sînt Gogu. Pentru iniţiaţi. În momentul dirijării fluxurilor, va trebui să iau decizii rapide, cu mult mai iuţi decît îşi permit mîinile mele tremurînde să execute cu un mouse sau tastatură. Trebuie să ai grijă mare în special la început, atunci cînd trebuie realizată concentrarea de sarcină şi polarizarea vidului din jurul tău. După care procesul se autoîntreţine. Cînd vei începe să scrii literatură adevărată, vei vedea că, odată declanşat fiorul artistic, se menţine singur. Cînd nu-ţi vine, nu se întîmplă şi gata, oricît te-ai obosi. Este cam ca excitaţia sexuală masculină. Trebuie să ni se scoale pentru ca zeiţa inspiraţiei să catadicsească să se culce cu noi.

A trecut şi ultimul minut.

- Începem? întreb cu o urmă de nerăbdare.

- Nu încă, spune şi-şi aşează pirostria peste laptop, cu un gest măsurat. Îţi citez din Mica Sirenă a lui Walt Disney. Vrăjitoarea către Ariel: Ai uitat că totul se plăteşte pe lumea aceasta? Îţi

ofer un preţ promoţional: 500 euro pentru trei zile de inspiraţie. Extremă.

Un escroc? gîndesc. Dar mă decid să-i fac jocul.

- 200 euro, negociez.

- 400. Ultimul preţ. Restituibili în orice moment, dacă tu consideri că n-a funcţionat.

- O clipă.

Verific pe desktopul meu situaţia contului şi constat că în urmă cu cinci minute se operase tranzacţia prin care Mircea îmi virase banii pentru Maria cea tranşată în bucăţi, fiartă şi distribuită prin gunoaiele Bucureştiului. De asemenea, constat că în sertar mai aveam fix 400 euro care mă priveau cu aerul că exact pe moş Gogu îl aşteptau de ceva vreme.

- Bine, moş… Gogule. S-a făcut.

- Hai să-i dăm bătaie, atunci. Poate cu banii ăştia de la tine reuşesc să dezvolt şi sistemul wireless.

Conectează ambele pirostrii la porturile USB ale micului său laptop, după care porneşte un program cu o sumedenie de grafice 2D şi 3D, plus o fereastră în care tastează rapid instrucţiune după instrucţiune. Nimic spectaculos, doar că instrucţiunile sînt în limba română, cu diacritice: citeşte(54/789); reprezintă(8546) ca butelcuţă; concatenează(); concatenează(); şterge-o(2165); bărzăune_offset(); varză_barză_mazăre_viezure().

Şi aşa mai departe.

Încerc să simt ceva: o căldură între emisferele cerebrale? o ameţeală, un vertij, un leşin, o beţie? Universul prăbuşindu-se şi recompunîndu-se din cioburi rotitoare ca dintr-un caleidoscop? o presiune inexorabilă asupra tîmplelor? un sfredel rotindu-mi-se prin creier? o durere la nivel atomic? un fior orgasmatic generalizat?

Aiurea. Nimic din toate acestea. Inspiraţia este o doamnă finuţă. Nu se manifestă chiar aşa, cu una cu două.

- Păi treaba mea e cam gata, spune moş Gogu înşfăcînd banii şi introducîndu-i-şi într-un portofel burduşit de carduri de credit. Acum nu-ţi rămîne decît să aştepţi încă vreun sfert de oră. Hai noroc!

- Văd că ai ceva posibilităţi financiare, spun cu ochii la portofelul lui. Cum de ai ajuns să cerşeşti în poarta magazinului?

- Sînt un tip econom. Orice cîştig, oricît de mic ar fi el, îmi este binevenit. Plus că mai sondez lumea aceasta, aşa cum mă pricep şi eu.

După care se alimentează din nou cu vodcă (şi din nou); privirea i se tulbură şi decide că e vremea să facă puţină mişcare şi să-mi inspecteze locuinţa.

- Din păcate, tu nu te poţi mişca de lîngă laptop, mă consemnează el.

Nu dispun de un apartament extrem de spaţios. Bloc de pe vremea lui Ceauşescu, construit imediat după cutremurul din ´77.

- Cam slăbuţă biblioteca, numai romane de duzină, aud de dincolo.

Şi rămîn imobilizat cu pirostriile acelea caraghioase pe tîmple, unde simt un început de mîncărime.

- Ia-uite, se minunează moş Gogu pătruns în dormitor, ai oglindă pe tavan? Foloseşte?

- Da. Foloseşte. Aici mai durează?

- Un pic.

După ce mă eliberează, îmi spune: ai fix trei zile începînd din acest moment. Plus minus trei secunde. Microplasma care s-a format în jurul encefalului tău are un timp de viaţă extrem de bine definit.

- Şi dacă mai vreau, cum facem?

- Vei şti să mă găseşti. Îţi trimit un e-mail în curînd. Acum profită şi scrie. În absenţa vreunui alt subiect, încearcă să te povesteşti pe tine. Sună promiţător, ce zici: viaţa ta se află în vîrful degetelor tale. Ai potenţial, zic eu, dacă scrii

despre altceva decît violuri, cadavre tăiate cu fierăstrăul, morţi-vii şi alte oribilităţi.

3. A şaptea zi. Lisa

…Şi abia plecă bătrînul, uşa blocului se-nchide. Şi un zbucium mă cuprinde. Nu, Gogule, voi scrie despre tine pentru început. Mă aşez în faţa tastaturii şi elaborez dintr-o suflare o piesă de teatru. Moş Gogu, mai tînăr cu vreo douăzeci de ani şi cu vreo şapte hectolitri de alcool se întîlneşte cu foştii colegi de facultate. Descoperise fizica evenimentelor, aflase cum evoluţia lor putea fi anticipată de pisicile negre, realizase interfaţa între o pisică neagră şi un aparat premonitor; şi-i vînduse acest ansamblu celui care avea să devină preşedintele României. Acesta beneficiază, în consecinţă, de intuiţii neobişnuite care-i permit originale şi riscante manevre economice şi politice, cum ar fi de exemplu desfiinţarea impozitelor obligatorii şi instituirea impozitului benevol, într-un sistem de joc piramidal. România devine un paradis fiscal, apoi unul economic, iar la momentul în care se petrece piesa mea România se întinde din Ucraina pînă în Bavaria şi are peste o sută de milioane de locuitori. Şi toate acestea datorate numai pisicii negre interfaţate de Gogu.

"Cînd simţi că te apropii de groapa de gunoi a literaturii, caută-mă la groapa de gunoi a oraşului. Pînă atunci, fă cunoştinţă cu Elisabeth Schrödinger. Lisa – pentru iniţiaţi." îmi scrie Gogu într-un e-mail, cu un fişier ataşat Lisa.scr. Acum, ştie toata lumea că trebuie să eviţi să descarci asemenea fişiere de tip screen saver. De obicei sînt viruşi. Numai că eu asimilez acest Lisa.scr, care se instalează singur şi după o oarecare inactivitate pricinuită de consumarea unui nou pahar de vodcă, pe ecran încep să se perinde pozele unei femei cumplit de frumoase. Pozele *acelei* femei, senzaţia *acelei* frumuseţi. Cristian-Mihail Teodorescu, un

adolescent cam şui imobilizat în casă de o boală de piele în mijlocul verii, *a visat-o*. Mult.

Părul lung, arămiu, în şuviţe fine. Ochii albaştri-verzui, trişti şi învăluitori. O urmă de zîmbet. Un strop de plictis. Ovalul feţei perfect. Unele fotografii îi înfăţişează şi bustul, care-mi dă fiori, în altele este aşezată picior peste picior, iar picioarele acelea reprezintă chintesenţa Cosmosului în materie de aparat locomotor. O privesc în pozele succesive, îndrăgostindu-mă, dorindu-mi să mă transform în screen saver sau chiar într-un amărît de troian. Numai să ne aflăm împreună. Undeva. Oriunde. Şi în postura aceasta mă găseşte Elena, cu sticla goală alături şi sorbind-o cu nesaţ pe… Lisa. Schrödinger. Un nume de pisică.

- De unde ai pozele astea? mă ia la rost în timp ce-şi scoate sutienul.

- Mi le-a trimis un cunoscut. Un nene mai în vîrstă, nu-l ştii.

- Chiar astăzi mi-a sosit un cadavru care seamănă leit cu tanti asta a ta de pe ecran. Un caz cu totul aparte.

Universul mi se prăbuşeşte. Aţi privit vreodată o gaură neagră drept în ochi?

- Mîine trebuie să vină o comisie de ceva deştepţi de pe la Academie să analizeze fenomenul. Corpul ei rămîne la 35 de grade, deşi o ţinem la frigider. Nu respiră, nu-i bate inima, nu are activitate cerebrală. Este moartă. Dar o moartă caldă.

- Vreau s-o văd. Putem merge acolo?

- Nu acum, scumpi. Mîine dimineaţă. Hai să facem dragoste. Fără prezervativ. Sînt în ziua a şaptea.

- Ba hai să mergem chiar acum. Am nevoie de inspiraţie.

Elena îşi încheie sutienul la loc, neascunzîndu-şi regretul. După care realizez că moş Gogu şi-a uitat pirostriile pe biroul meu şi le

introduc în buzunarul trenciului înainte ca Elena să le observe.

Nu este prima dată cînd mă aflu la morga de la Institutul de Medicină Legală. Am mai fost cu diverse ocazii: cel mai adesea ca să o aştept pe Elena, dar uneori şi în vederea admirării căte unui cadavru cu ţeasta despicată cu toporul sau ciuruită cu ciocanul pneumatic.

Elena introduce un număr de cod şi reuşeşte să deblocheze uşa frigiderului, după care face să culiseze sertarul-pat.

- Poţi s-o atingi, să te convingi. Nu se ştie de ce a murit. Doar că a fost violată, însă alte urme de traumatisme n-are.

- Pot vorbi cu ea?

- Chiar te crezi în filmul acela? Încearcă.

Îmi apropii gura de buzele ei.

- Lisa… şoptesc, Lisa – te iubesc!

- Ai înnebunit, declară Elena.

- Da, spun, şi mă înfig direct în beregata Elenei, care se frînge cu un zgomot cam sec. La numărul de dăţi în care am descris acţiunea aceasta, n-avea cum să nu-mi iasă. Elena moare. Precum Maria alaltăieri. Şi probabil că va fi o moartă foarte rece.

După care aşez pirostriile lui moş Gogu. Una Lisei, una mie. Şi o sărut prelung pe Lisa cea caldă pe masa frigorifică. Mă urc şi eu pe masa rece şi iau în braţe trupul ei neasemuit. Simt o boare, un oftat? Îmi dau seama cum Lisa aduce cu Frumoasa din pădurea adormită, prinţesa Aurora a lui Disney. Preferata mea, dintre toate prinţesele filmelor pentru copii pe care le privesc adesea în scopul spălării creierului şi detectării unor trucuri uşurele de introdus în povestirile pentru VI. Aurora este de departe cea mai reuşită, pe locul doi în preferinţele mele situîndu-se mica sirenă Ariel, amîndouă cu mult înaintea Cenuşeresei, Albei ca Zăpada sau a tuturor prinţeselor Barbie luate laolaltă. Doar că Aurora parcă nu are ochi albaştri. Trezirea Lisei la

morgă seamănă destul de mult cu ce şi-au închipuit generaţii de băieţandri că ar fi trezirea prinţesei visurilor.

Ochii ei mă privesc, zîmbesc. *Ochii Lisei sînt prea grei cînd te oglindeşti în ei*. Îi observ şi o aluniţă cochetă pe obrazul stîng. Un grain de beauté, zic francezii. Lor le plac şi sînii cu pistrui.

- Să mergem, spune ea. Mi-a fost frig.

Se ridică de pe masă, goală şi nu mă pot dezlipi mental de sînii ei neverosimil de mari pentru o femeie atît de înaltă (cît mine). Sîni perfecţi (fără pistrui). Mi-e frig, spune ea şi atunci o dezbrac rapid pe Maria (sau Elena), sperînd să i se potrivească Lisei cît de cît hainele celeilalte.

- Gata-gata? ne întreabă paznicul, prea beat sau prea ocupat de universul lui interior ca să mai observe vreo substituţie. Pot să sting lumina? Se vede că abia aşteaptă să tragă un pui de somn. Îi spun că este gata şi-i strecor 10 euro. Hai-să-trăiţi-sănătate.

- Iubitule, îmi spune Lisa pe drum, sper să nu te dezamăgesc prea tare. Sînt nebună, cu acte în regulă.

- Poţi fi oricum. Eşti Lisa. Eşti adevărată, de data aceasta.

Tot restul drumului îngînă o muzică pe care n-o mai auzisem pînă atunci. Recunosc motive din Debussy, Bizet, Offenbach sau Mozart, însă nu le-am auzit niciodată puse cap la cap în felul acesta. Iar ceea ce se află între aceste motive muzicale cunoscute sînt acorduri care-mi dau fiori. Sau poate este vocea ei?

Ne oprim la Mallul prin care ieri parcă mă plimbam de mînă cu Maria. Ce vrei să facem? întreabă Lisa. Vreau să-ţi cumperi haine. Astea de pe tine… nu ţi se potrivesc.

- Ai vreo preferinţă? mă întreabă.

- Orice-ţi doreşti. Nu te uita la preţ.

O las într-un magazin chic şi rătăcesc pe culoarul Mallului, în faţa magazinului, privind

fetele din jur. Cele după care întorceam capul atunci cînd eram cu Maria, sau cu Elena, şi care dintr-o dată mi se par hidoase de-a dreptul.

Sînt chemat în cabină şi o admir pe Lisa îmbrăcată într-o superbă rochie albă. Nu chiar rochie de mireasă, dar nu departe de rochia cu care se merge – în principiu, o singură dată în viaţă – la Starea Civilă. Îi mai lipseste un buchet de flori. Şi-a pus şi pantofi cu tocuri foarte înalte. Mă face să mă simt copil în oglinda în care ne privim. Însă iau ţinuta ei ca pe o invitaţie.

- Vrei să fii soţia mea?

Lisa rîde. Îşi îndoaie genunchii şi mă sărută. Cînd îi ating mîna, simt fiori electrici propagîndu-mi-se pe şira spinării. Hai acasă, mireasa mea.

4. A opta zi. Aventuri în Metarealitate

- …Nu pot face dragoste, spune Lisa odată ajunşi în apartamentul meu. Mă doare acolo. Hai să-mi povesteşti ceva.

- Dar îmi dai un sărut.

Dacă cineva citeşte vreodată rîndurile acestea, vreau să ştiţi că acel sărut mi-a provocat mai multă plăcere decît toate partidele de sex de care am avut parte vreodată. Starea de beatitudine supremă. Un sărut pentru care a meritat să se nască specia umană. Lisa îmi promite încă un sărut, însă numai după ce îi spun o poveste frumoasă.

- Dacă vrei, îţi cînt în tot acest timp, spune Lisa şi reîncepe să îngîne melodiile acelea numai de ea ştiute. Mereu altele, mereu altfel.

- Hai să gîndesc acum povestea, pentru tine, iubito. De exemplu, am citit tot felul de reportaje despre iminentul sfîrşit al lumii, nemaivorbind de numeroasele filme apocaliptice la care am tot fost, cu sau fără voia mea. Dintre toate ipotezele enunţate, una mi-a atras atenţia în mod special: aceea că sistemul nostru solar – şi planeta noastră, bineînţeles – va intersecta linia mediană a Galaxiei

în curînd. Ei bine, hai să ne gîndim ce semnificaţie ar putea avea linia asta mediană a Căii Lactee. De ce are Galaxia noastră forma unui disc plat? Înseamnă că în planul acela chiar se întîmplă ceva: de exemplu, fluctuaţiile sînt mult mai importante, ceea ce a permis expansiunea materiei în special de-a lungul acestui plan. Hai să zicem că lumea noastră intersectează această zonă şi – de exemplu – constanta lui Planck devine de trilioane de ori mai mare…

- Cine este constanta lui Planck? întreabă Lisa Schrödinger.

- Nu putem cunoaşte Universul infinit mic, asta ne spune constanta lui Planck. Parcă-l văd pe Dumnezeu în a şaptea zi odihnindu-se şi privind cum oamenii au crescut, s-au înmulţit, au început să se căsăpească voioşi, apoi să schimbe obiectele după chipul şi asemănarea lor. Nu este tocmai în regulă, în orice caz nu este tocmai ce şi-a dorit El. Aşa că Îl văd într-a opta zi a Creaţiei zicînd: Iar, ca să nu Mă afle fiii şi fiicele oamenilor, atunci cînd vor căuta îndeaproape, vor găsi nedeterminarea. Atunci cînd vor căuta în depărtare, vor găsi că lumina este mult prea înceată pentru a afla Gîndul meu.

- Şi a văzut Dumnezeu că este bine, spune Lisa. Spune mai departe. Îţi pregătesc sărutul celei de-a noua zi a Creaţiei. Ziua cînd oamenii au încetat să-L caute cu microscoapele acelea electronice sau atomice, sau cu telescoape spaţiale.

- Bun, zic eu, deci lumea noastră se trezeşte brusc într-o zonă de Univers în care nedeterminarea celei de-a opta zi este amplificată de aproape o infinitate de ori. Realitatea se schimbă complet, în sensul că mai multe Realităţi coexistă şi se execută salturi necontrolate dintr-una în cealaltă. De fapt, gîndind situaţia la rece, noi ştim există mult prea multe Realităţi şi, în prezenţa incertitudinii de care vorbim, navigarea printre ele ar fi cumplită. Drept pentru care noi, autorii, vom

institui următoarea regulă. Pentru ca una din aceste realităţi să coexiste cu celelalte, trebuie să fi existat germenii ei la un moment dat. Hai să facem o comparaţie simplă: Realitatea de pînă acum, cea în care ni se pare că existăm, este precum creşterea omogenă a unui cristal dintr-o topitură sau soluţie. Lumea de care vorbesc eu, cea unde fluctuaţiile încep să predomine, seamănă cu situaţia în care se cresc simultan o sută, o mie sau un miliard de cristalite. Nu pot fi infinit de multe. Pentru ca un astfel de cristalit să poată începe să se formeze, trebuie să existe un germen, o inomogenitate oarecare în soluţie sau topitură la un moment dat.

- Vreau şi eu un cristal frumos de la tine, spune Lisa împreunîndu-şi mîinile. Apoi reîncepe să cînte, încet şi neînchipuit.

- O să-l ai. Dacă ai puţină răbdare. Unele cristale cresc încet de tot. Acum, trebuie să aflăm ce reprezintă analogul acestor germeni pentru cristalitele de Realitate. Tot noi, autorii, vom postula că aceşti germeni de Realitate sînt reprezentaţi de micro-Realităţile care au fost imaginate la un moment dat. De tot ceea ce a fost scris, gîndit, visat, pictat, sculptat sau ecranizat. Nu sînt chiar atît de multe. Nu toţi dintre miliardele de oameni care au trăit pînă în momentul de faţă au imaginat ceva viabil sau care să aibă impact asupra semenilor. Evident că – iarăşi, revenim la comparaţia cu cristalele – o operă imaginară de anvergură cum ar fi aceasta pe care o scriem noi, şi care ar trebui să aibă impact instantaneu asupra a şapte miliarde de oameni sau asimilabili lor, se va dezvolta într-un cristal mai extins şi mai dominant decît o operă izolată a unui obscur scriitoraş de literatură fantastică pe care nu-l va citi nici măcar bunică-sa.

- Şi Biblia? Chiar dacă ar fi fost iniţial o operă imaginară – sau măcar o parte a ei – tot acest imaginar devine parte din realitatea pe care o propunem noi acum.

- Hai să-i spunem Metarealitate. Toate miturile devin reale. Nu-i nemaipomenit? Tot ce şi-a imaginat la un moment dat omenirea, toate visurile, toate fantasmele devin posibile, echiprobabile, se vor realiza în mai mult decît minţile care le-au imaginat sau care le-au receptat. Vor coexista lumi în care zeii olimpieni hălăduie pe Pămînt, cu lumi în care Invincibila Armada a Spaniei a cîştigat războiul, cu lumi în care africanii au colonizat Europa, pentru că ei au descoperit mai repede fierul şi armele de foc, cu lumi în care Hitler a cîştigat războiul, cu lumi în care Ceauşescu l-ar fi răsturnat pe Gorbaciov… Acum va trebui să ne imaginăm o poartă între aceste lumi. Iar altă poartă nu văd acum decît ochii tăi, Lisa.

- Am înţeles unde baţi. Mă priveşti în ochi şi-ţi pui o dorinţă. Şi ea se realizează. Vreau să mai ştii ceva, Cristian. De unde vine eu şi mai ales motivul pentru care mă aflu aici… toate acestea mă fac să ştiu dinainte ce se va întîmpla. Eu sînt cea care inspiră poveştile tale, în consecinţă le şi ghidează. Urmează-mă în povestea noastră, Cristian. Ai sărutul promis.

… De atîta fericire, aproape îmi pierd cunoştinţa, iar Lisa este nevoită să mă susţină şi aproape să mă ducă pe sus pînă în patul din dormitor, unde reuşeşte să mă reanimeze tot cu un sărut şi cu atingeri de sîni. Apoi ne aşezăm pe frunţi pirostriile lui moş Gogu, ne apucăm de mînă culcaţi şi ne admirăm în oglinda din tavan. Ea îmbrăcată în rochia aceea de Stare Civilă, eu într-un tricou negru cu cap de mort.

- Ce este în partea cealaltă? întreabă ea privind în sus.

- Este doar o oglindă, îi spun cu răbdare. Un strat de argint depus pe sticlă.

- Dar cine sînt ei?

- Ei sîntem noi.

- Ei spun că acolo este o altă lume.

O privesc în oglindă, apoi în realitate, îi admir din nou aluniţa de pe obrazul stîng.

- Lisa-iubito, îi spun cucerit de zîmbetul ei de sus, acolo nu este nimic.

- Atunci nici aici nu este nimic. Dormi, Cristian.

Stinge lumina şi năvăleşte asupra mea, asfixiindu-mă cu efluviile de fericire care-i ţîşnesc din toţi porii. O fericire electrică, magnetică, gravitaţională, cuantică şi relativistă. Probabil că Einstein ar înţelege ce vreau eu să spun acum. Nici nu ştiu cînd adorm, sufocat de ea, luat de vîrtejul de fericire, zdrobit de stîncile de beţie absolută.

… În toiul nopţii, mă trezesc şi încep s-o mîngîi. Lisa oftează, se înfiorează, apoi începe să plutească. Văd în penumbra încăperii luminată numai de felinarele de afară cum silueta ei albă de mireasă se îndreaptă uşor-uşor spre tavan, se contopeşte cu propria imagine din oglindă. Încerc să mă dezmeticesc, dorindu-mi să plutesc alături de ea şi în acelaşi timp să realizez ce se întîmplă. Lisa se desprinde, în cele din urmă, de tavan şi pluteşte uşor, aşezîndu-se alături de mine. Dormi, iubitule, spune şi iar mă sărută electro-magneto-relativist pînă cînd ameţesc de tot.

5. A noua zi. Ochii Lisei

…Dimineaţa mă strecor din pat, admirînd-o cum doarme cu gura întredeschisă. Pînă şi lumina Soarelui este altfel de cînd a intrat Lisa în viaţa mea. Sau eu în lumea ei. Mă gîndesc că o cafea de dimineaţă adusă la pat este cea mai potrivită dovadă de afecţiune. Cît timp se pregăteşte cafeaua, pornesc calculatorul şi o urmă de raţiune mă determină să aflu ce este cu Lisa şi de unde ar putea veni ea. Nu-mi vine altă idee decît să caut pe google.com Lisa, iar al treilea răspuns este Lisa = Laser Interferometer Space Antenna, un experiment dedicat studierii undelor gravitaţionale.

Apoi, mai jos: Lisa = Light Induced Self Annihilation, însă nu apuc să citesc despre ce este vorba.

- Sînt Elisabeth Schrödinger şi nimic mai mult, o aud lîngă umărul meu, apoi mă sărută pe obraz. Este complet dezbrăcată. Ai făcut cafea.

O urmăresc hipnotizat cum îşi toarnă cafea – vrei şi tu, nu? După care, admirînd-o în lumina aurie constat că aluniţa aceea i se află de data aceasta pe obrazul drept? cum aşa? Şi brusc îmi amintesc visul, sau halucinaţia din timpul nopţii.

- Nimic mai simplu, spune Lisa. Am făcut schimb între noi. Sînt sora mea din oglindă. Din cealaltă Realitate. Şi eu te iubesc la fel de mult. Iar pe mine nu m-a violat nimeni. Sînt întreagă. Sînt a ta. Vreau cristalele promise.

… O ridic în braţe şi ne prăbuşim în pat, unde facem dragostea Metarealităţii mele. Din nou. *Şi din nou*. **Şi din nou**. ***Şi din nou***.

Probabil că am fi continuat tot astfel, dacă nu se auzea soneria. Întredeschid uşa şi o recunosc pe vecina de la etajul trei, care are o fată cam nasoală de vreo douăzeci de ani pe care încercase la un moment dat să mi-o plaseze, pînă cînd Maria aflase şi le păruise pe amîndouă pe scara blocului.

- Domnul Teodorescu… nu vă supăraţi, la dumneavoastră merge cablul?

- Eu nu mă prea uit la televizor. Nu l-am mai pornit de cîteva zile.

- Puteţi încerca, vă rog?

Nu mergea.

- Păcat. Vroiam să văd dacă s-a mai anunţat ceva cu doctoriţa aia asasinată şi cu moarta caldă care a dispărut din morgă.

- Sunaţi la cei de la cablu, încerc eu să fiu amabil, ca să nu-i trîntesc direct uşa în nas.

- Nu merge nici telefonul. Nu am nici semnal la mobil. Dumneavoastră aveţi?

Verific.

- N-am. Îmi pare rău, nu vă pot ajuta cu nimic. La revedere.

… Va trebui să fugim. Însă nu imediat. Deocamdată intenţionez să dau o fugă pînă la magazinaşul acela din colţ, să cumpăr cîte ceva de mîncare. Lisa apare şi ea, îmbrăcată în nişte blugi ai Mariei care-i sînt foarte scurţi şi cu un tricou al meu cu Iron Maiden. Spune că nu vrea să mă lase singur, că fiecare minut petrecut împreună i se pare un nestemat extrem de preţios.

… Însă nu intră în magazinaş, mi se pare că se răzgîndeşte în ultimul moment. Parcă ar fi văzut pe cineva de care se teme. Vînzătorul cel burduhănos şi naşpa, cu lanţul din imitaţie, mă serveşte în scîrbă, ies fără să-l mai salut, apoi, împreună cu Lisa, ne mai plimbăm puţin pe marginea bulevardului, compătimind şoferii care conduc cu fălcile încleştate, bătrînii care se chinuie să traverseze strada înainte ca semaforul să treacă iarăşi pe culoarea roşie, biciclistul încolţit de o haită de cîini vagabonzi, trei căruţe ale ţiganilor îndreptîndu-se alene dinspre un deceniu spre altul. Foarte multe ambulanţe.

- E bolnavă lumea aceasta, spune unul din noi, nu mai contează care.

- Este materialul prost. N-are cum să se întîmple vreodată ce presupui tu în Pisica Treişpe.

- Cîntă-mi, Lisa.

Eu am fugit, Lisa. Am fugit în lumea ta. Aici este locul meu, între sînii tăi, între picioarele tale, este tot ce pot gîndi în timp ce facem din nou dragoste.

De data aceasta, sîntem întrerupţi de bătăi puternice în uşă.

- Deschideţi! Poliţia!

- Nu deschide, şopteşte Lisa. Se va întîmpla ceva, ce aşteptaţi cu toţii de o bucată de vreme. Uită-te în ochii mei.

Am transpirat brusc. Însă Lisa mă priveşte cu o dîrzenie de zeiţă. Ochii Lisei.

Poc poc poc poc.

- Începe. Acum. Să nu-ţi fie frică, iubitule.

Un cutremur de 7,9 grade pe scara Richter, cu durata de 2 minute şi 46 secunde (voi afla a doua zi). Lisa mă stimulează să o penetrez în tot acest timp, ceea ce reuşesc, în ciuda sperieturii iniţiale. Nici măcar nu ne dăm seama cînd se termină cutremurul *lor*, prea ocupaţi să trăim cutremurul *nostru*.

… Poliţia s-a evaporat. Privesc pe fereastră cîteva vile cam prăbuşite, lumea ieşită şi vociferînd în stradă împotriva Guvernului, Preşedintelui şi a Institutului de Fizică a Pămîntului. Trebuie să fugim şi noi undeva, o anunţ pe Lisa.

- Nu va mai fi niciun cutremur, mă anunţă ea zîmbind.

- Nu. Dar vine poliţia. M-au găsit mai repede decît se obişnuieşte. Cel puţin faţă de ce se întîmplă în povestirile mele. Mergem la munte, iubito. Vom trăi liniştiţi, ne vom muta dintr-un hotel într-altul, iar dacă situaţia nu se clasează, fugim din ţară sau chiar din Realitatea aceasta. Totul este să nu-mi pierd inspiraţia. Sînt convins că povestirile mele vor avea din ce în ce mai multă căutare.

- Credeam că tot ce-ţi doreşti este să nu mă pierzi pe mine. Să nu ne pierzi pe noi. Şi cealaltă Lisa este acolo sus şi ne însoţeşte. Şi celelalte Lise din Metarealitate, la fel.

Prima ceartă mică? Îmi amintesc cum un electron în vecinătatea unei suprafeţe metalice creează ceea ce se numeşte o sarcină imagine, opusă ca semn, care-i însoţeşte mişcarea, ţinîndu-l atras de acea suprafaţă şi nelăsîndu-l să se îndepărteze. Îi spun Lisei această scurtă poveste care s-ar vrea să fie despre ea şi despre sora ei din cealaltă Realitate, îmi cer iertare în genunchi, îi sărut picioarele numind-o pe rînd zeiţă, divinitate imaterială şi zînă transcendentă. Ea se supune

acestui joc, după care se declară de acord să părăsim Bucureştiul, cel puţin pentru o vreme.

6. Muntele ne-a cununat, lumea Lisei ne-a scăpat

- Însă eu conduc, spune Lisa.

Nu este o idee rea. În primul rînd, se dovedeşte a fi o şoferiţă foarte îndemînatică. Se descurcă de minune în cele cîteva intersecţii pe jumătate blocate de moloz. Este şi foarte norocoasă. Practic, prinde toate semafoarele pe verde pînă cînd iese din Bucureşti, exact ca personajul din povestirea Cutia de tablă, apoi – nu ştiu cum face – însă toţi se dau la o parte din calea noastră. Încetineşte fix atunci cînd trece de vreun aparat radar, în rest conduce avîntat, nu cu foarte mare viteză, însă nici atît de lent cum cer indicatoarele de limitare.

Şi încă ceva. De cînd s-a instalat la volan, se pare că întregul automobil a căpătat cîte ceva din vibraţiile ei, pentru că eu simt scaunul de sub mine, centura sau portiera ca fiind alcătuite din carne. Din carnea Lisei. Contactul cu maşina aceea seamănă destul de mult cu o îmbrăţişare permanentă a Lisei şi mă ameţeşte de plăcere. Lisa murmură un fel de romanţe franţuzeşti, triste şi sublime.

- Aici este bine? mă întreabă.

Un mic hotel de trei stele în Timişu de Sus, proaspăt dat în funcţiune destul de departe de şosea. Închiriem o cameră cu vedere în spatele hotelului, spre pîrîul Timiş care se revarsă într-o cascadă susurîndă. Miros de brazi, o priveliişte de vis. Plecăm la plimbare prin pădurice, urcăm, iar apropierea Lisei îmi dă puteri impresionante. Ajunşi pe culme, privim unul dintre cele mai frumoase peisaje existente în ţara aceasta. Lisa se întinde cu faţa în sus, figura ei fericită este probabil motivul pentru care a avut loc Marea

Explozie, formarea Galaxiei şi a sistemului nostru solar. Totul are un rost, îmi spun neîndrăznind s-o ating.

- Unii oameni de pe aici încă mai cred că munţii sînt nişte zeităţi, spune Lisa.

- Aminteşte-ţi ce scriai la vîrsta de douăzeci de ani.

Un roman scrisesem. Un roman intitulat Lisa. Prima parte a romanului se întîmpla exact într-un spaţiu ca acesta. O poveste de dragoste cu Lisa cea nebună, care trăia singură în vîrful muntelui.

- Munte, nu ştiu cum îţi zice, dar te iubim şi te conjurăm să ne cununi, spune Lisa. Iar Soarele ne va fi martor. Trebuie să-ţi aminteşti ce scria în cartea aceea. Cartea în care ne-am întîlnit prima dată. Acolo va trebui noi să fugim, Cristian.

Şi rătăcim pe muntele care ne-a cununat, amorţiţi de iubire, extaziaţi, pînă cînd soarele-martor dispare în spatele altui munte-zeu. Va trebui să rămînem aici, simt că ne va fi bine, spune Lisa. Seamănă cu locul pe care l-ai descris acum douăzeci şi trei de ani, cînd m-ai cunoscut prima dată. Şi cîntă. Aduce a Pink Floyd ce cîntă ea acum.

- Şi, oricum, în curînd vom intra în zona constantei Planck de dimensiuni macroscopice, iar atunci vom putea emigra în oricare din Realităţile care ne convin, adaug extrem de convins. Sînt la fel de nebun ca tine, Lisa.

- Nu fi sigur. Există o infinitate de nebunii. Normalitatea este numai una dintre ele. Noi, nebunii, trăim în Metarealitate, însă pînă acum n-a spus-o nimeni.

Apoi cîntă: „Ochii Lisei sînt oglinzi amare / adînci dovezi ale uitării / sînt adîncimi / sînt spuma înstelată-a mării / triste-începuturi fără de hotare.” Aşa era Lisa acum douăzeci şi trei de ani.

- Ţi-ai amintit, Cristian? Şi cum mai eram?

- Îmi amintesc. Nebună erai. Dar nu ca acum. Altfel de nebunie. Eu eram un cîntăreţ fără succes,

care ajungea în creierii munţilor în urma unui război al găştilor semi-interlope declanşat de un concert terminat cu huiduieli; după care fugeam ca să nu fiu prins de creditori, organizaţi de „porcul de Krummach”. Acolo te găseam pe tine, trăiai sălbatică pe nişte pajişti. Ziua nu emiteai nimic raţional, noaptea însă materializai o altă lume, fantastică, în care mă ţineai prizonier. Evident că de fiecare dată – în fiecare zi – aflam cîte altceva despre tine de la o bătrînă care te îngrijea şi te adăpostea. Informaţii contradictorii, cu o logică labirintică, precum în Castelul lui Kafka. Şi care erau în primul rînd infirmate de cele ce se întîmplau nopţile cu noi. Foarte multă poezie în nopţile acelea, Lisa. La un moment dat, povestea este numai în versuri. Reuşesc să te iau cu mine de acolo şi se dovedeşte că ai capacităţi telepatice ieşite din comun; în particular, eşti capabilă să induci o stare de beatitudine unei întregi săli de concert. În consecinţă, avem, într-o primă perioadă, un succes fenomenal la public. Însă eu te agasez încercînd să înţeleg prea multe lucruri despre tine, drept care mă orbeşti, declanşezi un mare fiasco şi mă abandonezi în huiduielile publicului care mă şi cafteşte bine. Destul de urît din partea ta, nu meritai să scriu aşa ceva despre tine. Te măriţi cu duşmanul meu de moarte, un grăsan împuţit pe nume Krummach care mai străbate şi alte povestiri ale mele cînd şi cînd, dacă-i dau voie. Iar eu ajung un cerşetor orb. Ochii Lisei sînt imenşi / Nu au suflet, dar sînt denşi. Şi aceasta era prima parte. Lisa.

Lisa îmi cîntă. Din nou. Altceva. Altfel.

Mîncăm la restaurant cea mai bună friptură din lume, după care ne reluăm iubirea în camera cu fereastra deschisă spre susurul pîrîului. Dar să ştii că astăzi nu scapi pînă nu mai faci o poveste, spune ea. Ai primit destul, ţi-am readus în minte romanul adolescenţei – e rîndul tău să-mi oferi ceva.

Pornesc laptopul. Însă îmi consult întîi poşta electronică.

„Maestre, inspiraţia îţi expiră mîine. Ştii unde să mă găseşti. Şi ai tot timpul pînă atunci să scoţi un card de credit pe contul tău şi numele meu. Gogu”

- Mîine trebuie să ne întoarcem la Bucureşti. Lîngă Bucureşti, spun închizînd laptopul.

- De ce?

- Este o poveste nu tocmai plăcută. Trebuie neapărat să-l caut pe nea Gogu. Omul care mi-a vîndut inspiraţia.

- Mă ai pe mine, spune Lisa. Este tristă. Oricum, ştiu că nu-ţi pot schimba hotărîrea în vreun fel. Ştiu prea bine cine este nea Gogu şi te voi duce la el. Dar nu vei avea timp să-i oferi ce-ţi cere.

- Îi mai dau 500 de euro, spun eu. Îmi va mai lăsa încă trei-patru zile. Oricum, voi trimite la revistă şi povestea cu Pisica neagră, şi cea cu Metarealitatea săptămîna asta. Dacă scriu o povestire pe zi, oricum este rentabil. Nea Gogu poate să-mi închirieze inspiraţia şi la preţ triplu. Mircea spunea că mă susţine să public un volum la editura lor. Dacă reuşesc să scriu în ritmul ăsta, aş publica destul de curînd un volum bun, nu unul de maculatură, de care am scris înainte de a intra în Lumea Lisei.

- Cu toată dubla ta calitate de autor şi personaj principal, nu vei şti niciodată ce se va întîmpla cu tine în momentul imediat următor. Spune Lisa. Eu sînt muza, eu sînt Alfa şi Omega, cu mine începe şi se sfîrşeşte lumea aceasta. Am ştiut şi voi şti tot ce se întîmplă dinainte. Sînt vrăjitoarea şi zeiţa, sînt soţia şi prostituata, sînt mama, fiica şi bunica, sînt aerul pe care-l respiri şi vinul pe care-l bei. Dacă vrei să scapi de mine, să ieşi din mine, te vei prăvăli în abisurile necunoaşterii, nesimţirii şi neprivirii.

- Iubeşte-mă, îmi mai spune cu lacrimi în ochi.

Plînge în timp ce facem dragoste. Plînge şi se agaţă cu disperare. Se rostogoleşte peste mine şi începe să execute mişcările din ce în ce mai ample, mai puternice, părînd că-şi doreşte să mă îngroape acolo, lîngă pîrîu. Nu mă pot împotrivi în niciun fel; iar ea continuă, aproape cu răutate, pînă cînd totul se întunecă în jurul meu.

- Ar trebui să te omor, îmi susură în ureche. Povestea mea se va sfîrşi, oricum. A ta, însă, nu. Nefericitule.

7. A zecea zi. Hai la groapa de gunoi

…Conduce tăcută, fără vreo vorbă, *fără să-mi cînte*, pînă la intrarea în Bucureşti, după care intră pe şoseaua de centură, care în mod miraculos nu mai este dominată de camioane mari, ca de obicei. Vom ajunge repede, spune în cele din urmă. Nu lichidasem camera de hotel de la munte; urma să ne întoarcem imediat ce terminam afacerile cu nea Gogu.

L-am visat pe nea Gogu. Avea coarne şi copite. Şi era îmbrăcat în frac. Îmi spunea ceva de genul: eşti din nou ca *atunci*, în plus ţi-am adus-o şi pe Lisa în Realitatea ta: după ce iei premiul Nobel pentru literatură te rog să-mi verşi jumătate din sumă.

- Nu ţi-e frică? întreabă Lisa cu ochii la peisajul oribil din apropierea comunei Glina. Este un fel de sfîrşitul lumii pe aici.

- Ştiu să mă bat, îi răspund. Şi am şi o armă la mine. Un revolver scăpat de comisarul din povestirea de acum două luni în momentul în care l-au înhăţat vîrcolacii.

Oprim la marginea gropii de gunoi, aproape de ghereta unui paznic inexistent la ora aceea, dar probabil existent la anumite ore, dat fiind numărul şi aspectul prosper al cîinilor vagabonzi. Vino

după mine, spune Lisa-mireasa, călcînd hotărîtă, cu pantofii ei cu toc, ocolind cîteva dealuri de gunoaie. Merge repede, încît abia mă pot ţine după ea fără să alerg.

Şi atunci fac greşeala Realităţii mele. Aceea de a nu-i spune Lisei ce aveam de gînd. (Oricum, ştie – nu?) Are dreptate: cu ea, zeiţa lumii de fericire în care sînt prizonier, la ce mi-ar mai trebui inspiraţia de la nea Gogu? Eu pot fi fericit şi dacă scriu texte proaste pentru VI, numai s-o am pe Lisa alături. Singurul lucru pe care vreau să-l evit este să existe pe piaţă la un moment dat prea mulţi „clienţi" de-ai lui nea Gogu. Pentru că atunci aş fi concediat din calitatea de colaborator permanent la VI şi ar trebui fie să murim de foame, fie să fac vreo meserie scîrboasă, cum ar fi acelea de cercetător, profesor la universitate sau maestru de lumini pe la vreo echipă de zgomote. Îmi amintesc însă mult prea bine portofelul burduşit de carduri al lui nea Gogu. Avînd în vedere ultima lui solicitare, rezultă că fiecare card din acel portofel i-a fost emis de cîte cineva în schimbul talentului sau inspiraţiei. Dacă încep prea mulţi să scrie bine, nu ne va fi deloc bine nouă, Lisa, mireasa mea. Nea Gogu trebuie să înceteze să existe.

Îl găsim dezbrăcat la bustul gol, spălîndu-şi cămaşa, lîngă o căbănuţă din lemn pe care se ridică o antenă parabolică de proporţii inimaginabile. Îl salutăm.

- Scuze, spune el, dar trebuie să mai primenesc şi eu din cînd în cînd. Tocmai am recitit istoria noastră de la început şi am constatat că miroseam urît. Ţi-a făcut vreo surpriză? o întreabă pe Lisa făcînd semn către mine.

- Multe, spune ea. Nu este ce-am crezut nici eu, nici tu. Mie mi se pare că ar fi cu mult mai bun.

- Nea Gogule, încep, n-am avut timp să mă ocup de cardul matale. Dar rezolv chestiunea asta cît de curînd. Deocamdată, îţi mai las 500 euro. Cîte zile îmi mai dai?

- Niciuna. Lisa ştie de ce.

- Explică-mi, te rog, îi spun cu dinţii strînşi, apucîndu-mi revolverul în buzunar.

Moş Gogu priveşte în sus.

- Frumoasă vreme. Cum a fost la munte?

- Mult soare, răspunde Lisa.

- Soare este peste tot, spune nea Gogu. Puţini însă ştiu să-l concentreze, să-l focalizeze, să aprindă pînă şi o mînă de vreascuri, dacă nu o centrală termonucleară. Am o întrebare pentru voi. Dacă înveţi o maimuţă să folosească o lentilă sau o oglindă concavă pentru a concentra razele solare şi a face focul, se va întîmpla ceva cu tribul ei? Va evolua în vreun fel? Nu imediat, dar măcar în zece mii de ani.

- Interesant subiect de povestire, spun. Mulţumesc, nea Gogule. Cred că ar fi fost un prolog destul de interesant pentru Odiseea Spaţială 2001.

- Poţi să-mi înapoiezi pirostriile? Le-am uitat la tine. Ţin foarte mult la ele. Le-am subtilizat de la o biserică, unde popa venise beat la slujbă şi s-a prăbuşit în timp ce se cînta Isaia dănţuieşte. Mi-a plăcut ideea şi le-am furat.

I le dau, cu o urmă de regret, urmărit fiind de Ochii Lisei.

Nea Gogu îşi întinde cămaşa, dispare în căbănuţă şi se întoarce cu laptopul lui miniatural.

- Dacă tot aţi bătut drumul ăsta pînă la mine, vreau să vă omenesc cu ceva. Am senzaţia că nu avem aceleaşi gusturi în materie de vodcă. O să vă servesc ceva informaţii. Cum s-a simţit cutremurul la voi?

Privesc peste umărul lui şi văd pe ecran un anunţ care mă lasă perplex: 1258 networks in range. Aici, la groapa de gunoi? Cînd acasă nimic nu mai avea vreun fel de semnal cu jumătate de oră înainte de cutremur? Moş Gogu îmi intuieşte starea de intrigare:

- De obicei sînt numai cîteva sute de reţele. Dar, cînd este şi Lisa pe aici, numărul lor creşte de cîteva ori. Unora în prezenţa ei le dispare chiar şi semnalul pe telefonul mobil, mie însă mi se amplifică tot ce înseamnă radiaţie electromagnetică în jur. Ai văzut că şi Soarele este altfel în prezenţa Lisei, nu? Oricum, revenind la reţele, eu nu folosesc decît cele mai de încredere instituţii ale poporului român: Armata şi Biserica Ortodoxă. Uite, acum mă conectez pe reţeaua Bisericii.

Lisa mă apucă de braţ.

- Vreau numai să intru pe cîteva servere ale Poliţiei şi să văd cam care este situaţia cu urmărirea ta pentru moartea Elenei, Mariei şi a celorlalte. Nu, spune el după vreun minut. Pare să nu fie niciun necaz. Vei emigra curînd în altă Realitate. Din cauza aceasta nu-ţi mai dau nicio zi.

- Povestea noastră a început în ziua a şaptea, ziua a opta ne-a adus nedeterminarea şi Metarealitatea, ziua a noua sărutul, dragostea şi amintirea. Ce se va întîmpla în ziua a zecea? întreabă Lisa. Dacă tot eşti pe reţeaua Bisericii, n-ar fi rău să încerci să afli asta pentru noi.

- Anihilarea, domnişoară Schrödinger. Aşa cum a păţit şi pisica străbunicului dumitale. Îmi pare rău că trebuie s-o afli de la mine, însă domnul autor şi personaj principal, aici de faţă, nu mai este în toate minţile.

- Ai încurcat-o, nea Gogule, spun. Mă smulg din strînsoarea Lisei şi golesc încărcătorul revolverului în burta lui lăsată. Sîngele maroniu izbucneşte. Moş Gogu se prăbuşeşte cu faţa în sus, cu un zîmbet chinuit, dar sincer.

- Mi-ai făcut un mare bine… aveam cancer la ficat în faza terminală… Îţi doresc mediocritate plăcută.

- *Aşa i-a fost scris*, spune Lisa, apoi mă pălmuieşte.

- Asta pentru că nu mi-ai spus nimic înainte.

Din nou.

- Asta pentru că vrei să fii un povestitor slab cu mine alături. Trebuie să-ţi dai seama că aşa ceva nu este posibil. Mai bine te omor.

Apoi zîmbeşte.

- Eu tot te iubesc. Hai înapoi la muntele şi la soarele nostru.

8. Tot a zecea zi. Lumea fără nea Gogu

…Ne ţin calea cinci indivizi fioroşi şi cu priviri cam distructive, în frunte cu vînzătorul mătăhălos de la buticul din colţul blocului meu, doi albinoşi gemeni plini de muşchi, un tip cu o mutră de asiatic şi un uriaş teuton roşcat, pistruiat şi cu fundul foarte mare. Lisa îmi strînge mîna şi încercăm să fugim ocolind un morman de gunoaie, însă ei se despart în două grupuri, iar vînzătorul cel ţigănos împreună cu teutonul ne ies în faţă, în timp ce albinoşii şi asiaticul ne taie retragerea din spate. Mă văd capturat şi imobilizat de teutonul acela care cred că este de vreo trei ori mai greu decît mine. Asiaticul şi gemenii o doboară pe Lisa, care se zbate cu ceva mai multă energie decît mine. Strigă pînă cînd unul improvizează un căluş dintr-o cîrpă murdară.

- Bă-umfla-te-aş, îmi spune vînzătorul, am o vorbă cu tine.

Mă pocneşte. Nu prea tare. Nu vrea să cad în nesimţire. Are o vorbă cu mine.

- De cepula mea ai scris că lanţu´ ăsta e din imitaţie? E din aur curat. N-o să aibă neam de neamu´ tău bani să cumpere aşa un lanţ.

Îmi trage picioare în burtă. Doare rău. Îmi vine să mă uşurez în timp ce văd cum ceilalţi trei încep s-o dezbrace pe Lisa.

- Legaţi-l, decide vînzătorul, iar teutonul slobozeşte un hohot cretin. Simţind strînsoarea lui slăbind, încerc să mă eliberez, însă braţele lui devin de oţel. Mă ridică şi mă trînteşte de pămînt,

coastele îmi trosnesc, iar durerea mă împiedică să mă ridic.

Între timp, ceilalţi trei au dezbrăcat-o complet pe Lisa, o imobilizează. Asiaticul i se aşează pe piept, cu genunchii pe braţele ei, albinoşii îi depărtează picioarele, iar vînzătorul se descheie la pantaloni şi o pătrunde cu bărbăţia lui scurtă şi butucănoasă. Asist, legat de braţe şi picioare cu sîrmă intrîndu-mi în carne, la schimbarea de rol. Izbucnesc în plîns. Vînzătorul ia locul unuia din albinoşi, în timp ce acesta se pregăteşte printr-o scurtă masturbare. Lisa este violată pe rînd de cei doi albinoşi, apoi de asiatic. La acesta din urmă actul durează neverosimil de mult, atît de mult încît ceilalţi o eliberează pe Lisa, care rămîne gemînd uşor sub povara asiaticului. Încerc o ultimă zbatere zadarnică.

- Stai cuminte, Gogule, îmi spune cavalerul teuton şi-mi trage un dos de palmă care-mi zboară doi dinţi.

- Hai, Micuţule, e rîndul tău, spune vînzătorul. Am io grijă de scriitoraş.

Iar Micuţu se năpusteşte icnind asupra Lisei, încercînd s-o muşte cu dinţii lui gri de sînii dumnezeieşti.

- Uşor, Micuţule. Nu trebuie să-i facem… cum le spune… *traumatisme*.

- Altfel povestea nu se mai închide ca lumea, filozofează unul din albinoşi care şi-a aprins o ţigară. Ştii ce urmează, Gogule, nu? mă întreabă.

Lisa mă priveşte. Intens. În ochi. Pe unde-i ieşirea? Îmi pierd cunoştinţa.

9. Ziua a unsprezecea. Şi următoarele. Şi următoarele

Mă trezii într-un şanţ, cu trei curve în treninguri mov aplecate asupra mea. Gurile le puţeau îngrozitor:

- Uită-te la ăsta – spuse una – cică-i scriitor.

Vrusei să aflu ce s-a întîmplat cu Lisa. Fetele astea trebuiau să ştie multe. Tot ce voi mai scrie de acum încolo va suna precum nuca-n perete.

- O caut pe prietena mea, le anunţai.

- Cum arată?

- E frumoasă.

Izbucniră în rîs. Şi tot atunci realizai cu stupoare că n-o voi putea descrie niciodată cuiva pe Lisa. Şi tot atunci realizai cu surprindere că mai încolo în şanţ se afla geanta mea de laptop. Cerui uneia din cele trei prostituate să-mi aducă geanta şi pornii laptopul, să le arăt ecranul cu Lisa.

Mobilul mă anunţă că mi-a sosit un SMS. Elena: Scumpi, te fac un mall diseară? Dacă vrei amor, să ştii că sînt în ziua 11.

De pe ecranul laptopului mă privea un cap de mort. Cu ochi goi. Dar gura lui te anunţa rînjind: *System definitely corrupted. I´m dead and immured*.

Fetele chicotiră.

- Auzi, domnu´, hai odată. Uită-te bine la noi. Douăj´de euroi.

- La groapa de gunoi. Cu toate trei, dacă vrei.

- N-am bani la mine. Căraţi-vă.

Mă ridicai împleticindu-mă, parcă o mie de săgeţi îmi străbăteau tot corpul. Ajunsei, pe şapte cărări, pe marginea şoselei de centură şi începui să fac autostopul aruncîndu-mă în faţa camioanelor. Nu după mult timp, reuşii să opresc în vînturile mecanice de rigoare un trailer cu număr de Vaslui.

- Fututencursătefut, spuse şoferul în loc de salut. Unde mergi, bă panaramă?

- Oriunde. La orice barieră.

- Pune-ţi centuranpulamea.

Auzeam Vocea Lisei, auzeam Ochii Lisei murmurînd: Am o veste foarte tristă pentru tine, drag popor. Realitatea-i pesimistă; şi, de fapt, ea nu există. Ziua bună tuturor.

Priveam soarele apunînd peste tristul peisaj al suburbiilor Bucureştiului postindustrial. Cîmpia

era plină de diverse deşeuri din plastic, moloz şi veceuri. Un soare roşu, enorm. Lumina violacee fiind fondul pentru schele neterminate, fabrici ruginite, coşuri dărîmate şi ceva stîlpi de înaltă tensiune. Trailerul alerga mîncînd pămîntul, zgîlţîindu-se din rărunchi la fiecare denivelare a şoselei de centură, în timp ce şoferul conducea concentrat, schimbînd vitezele, făcînd abstracţie de mine.

La un moment dat, învîrte butoanele radioului, căutînd un nou post. Un simulacru miştocăresc de muzică populară răzbate în cabină.

Foaie verde polipropilen
Maistrul e oligofren.
Foaie de poliamidă
Viaţa este insipidă
Iar povestea ta – stupidă.

- Am ajuns, Gogule. Dă-te josînpu lamea.

• • •

Povestirea „Electro-magneto-muza” a apărut în volumul *SF Doi*, apărut la Editura Bastion.

Mircea Opriţă

INGINERII ELECTRONICE
sau
Cum poţi deveni cel mai bogat om din lume

1

Cîndva, Darie Moţogan fusese un tînăr de perspectivă, cu un curs de cîteva luni făcut la Bucureşti, la vestitul Centru de Perfecţionare a Cadrelor de pe lîngă Academia „Ştefan Gheorghiu“, ceea ce-i permisese să se angajeze la un Oficiu Teritorial de Calcul. Oficiile acestea erau atunci singurele instituţii autorizate să posede computere. Timp de opt ore pe zi, Darie prelucra munţi de cifre adunate din facturile Telefoanelor publice, ale Întreprinderii de distribuire a gazelor şi ale Poştei, şi pe care la un moment dat le confrunta cu înregistrările lor, transpuse pe cartele perforate. Era o treabă oarecum ocultă, despre care puţină lume din oraş înţelegea cum se face. Prin urmare, se lăsase el însuşi pătruns de importanţa sa, ca persoană iniţiată. Şi doar cîteodată, cînd îl învingea plictiseala, se auzea rostind nişte cuvinte care, pe limba perforată a bătrînului computer românesc, cu beculeţe şi role, putea fi tradus prin: „Îmi bag rutina în ea de muncă şi în mama ei!“

Apoi izbucnise Revoluţia din Decembrie şi toată viaţa aceea tihnită, de belfer cu slujbă la căldurică şi salariu mic, dar asigurat, se dăduse peste cap. Colegii de vîrsta lui nu-şi mai găseau starea: un neastîmpăr existenţial, imprimat pesemne de evenimentele sociale zbuciumate din stradă şi de reflectarea lor haotică în televizor, îi făcea să bîntuie agitaţi pe coridoare, şopotind în

grupuri, ca nişte veritabili conspiratori. Unii puneau la cale noul sindicat, plănuind să-i răstoarne din funcţii pe şefii compromişi politic şi să le ia locul. Alţii declarau că nu-i mai interesează „slujba la stat“ şi în scurt timp dispărură, vîrîţi pînă peste cap în afaceri private: buticuri, prăvălii de haine vechi aduse cu sacul din Occident, navete săptămînale la Istanbul, în căutarea aurului turcesc de pe tarabele bazarului. Alţii, deşi se zvonea că-şi deschiseseră afacerea vieţii lor, cu o investiţie de o sută de dolari împrumutaţi din mai multe buzunare, se încăpăţînau să rămînă mai departe la Oficiu, prefăcîndu-se că lucrează şi atacîndu-l pe director în şedinţe, ba pentru origine comunistă, ba pentru salariul lor mizerabil şi strivit de inflaţie, pe care acela, mai ieri-alaltăieri „slugoiul lui Ceauşescu“, nu se zbătea destul să li-l crească, în acele vremuri de interminabile greve ale foamei şi manifestări de stradă violente.

Era o nebunie, iar directorul Asofronie părea complet depăşit de situaţie. Era un ins marcat de riduri şi cu părul alb, dar refuza cu încăpăţînare să iasă precipitat la pensie, ca alţi şefi de instituţie ce se aflaseră în graţiile regimului compromis. Se crampona de funcţie şi în noile condiţii, din două motive principale. Mai întîi, fiindcă nu ştia să facă altceva. În al doilea rînd, ca să nu dea satisfacţie inamicilor săi zumzăitori, care-i fluturau ostentativ pe sub nas redutabile certificate de revoluţionar, obţinute naiba ştie cum, că nici unul nu ieşise în stradă cînd trăseseră cu automatele nişte disperaţi cu căşti şi haine militare. Arăta mereu nervos, supărat pe toată lumea. Era nemulţumit şi că nu-i mai veneau, ca altădată, indicaţii de „sus“ şi informaţii „de jos“, despre ce face şi ce gîndeşte colectivul. În plus, apăruseră şi unele accidente neplăcute în colaborarea cu întreprinderile din judeţ, fiindcă dubele cu ajutoare venite dinspre Germania şi Olanda mai conţineau uneori şi computere personale, uzate, e drept, dar încă

folosibile. Iar partenerii tradiţionali, Poşta, Gazele şi Electricitatea, unde toţi directorii îi fuseseră cîndva cunoştinţe şi prieteni, spărseseră cu neruşinare monopolul Oficiului Teritorial de Calcul, deschizîndu-şi mici oficii proprii, mai ieftine şi mai uşor de ţinut sub control.

Darie Moţogan vedea că şandramaua nu mergea deloc bine şi, după exemplul altora, începuse să-şi bată capul în căutarea unei idei salvatoare. Metaforic vorbind: o vestă din acelea portocalii, care să te ţină la suprafaţă pe apele agitate, îndată ce nava s-a scufundat. Sau măcar cu un ceas mai devreme, ştiut fiind că pînă şi bărcile sau plutele improvizate devin inutile dacă nu te lansezi în valuri la timp. Aştepţi paralizat pînă cînd hîrbul în derivă se dă peste cap şi, cu vîrtejul lui irezistibil, te trage şi pe tine la fund! Problema era complicată, şi nu pentru că i-ar fi lipsit soluţiile, ci dimpotrivă, fiindcă în entuziasmul acela revoluţionar se iveau prea multe dintr-odată, punîndu-şi una alteia piedică şi derutînd alegerea. Mihaela Tat, bunăoară, care se aranjase la biroul de calcul al fabricii de încălţăminte „Solidaritatea“, îi propunea să vină şi el acolo, ca să formeze împreună un colectiv de calculatorişti, tînăr şi unit. Moţogan intui imediat că fosta colegă urma să-i fie şefă. Iar perspectiva de a se uni cu ea într-un colectiv de doi reprezenta un al doilea motiv de refuz, întrucît el nu-şi descoperise încă pasiunea pentru blondele grase şi voluntare. Alţi colegi lipeau afişe prin oraş, făcînd campanie electorală pentru partidele apărute, imediat după 1990, cu zecile şi cu sutele. Îl invitaseră şi pe el să li se alăture, dar fiecare îl trăgea de mînecă în altă direcţie şi Darie avea astfel motiv să-i refuze pe rînd. „Mă, dacă m-aş duce cu unul dintre voi, m-ar înjura ceilalţi“, arunca el în cîntar un argument considerat imbatabil. Dar aşa, îl înjurau toţi, pe motiv că-i inconştient şi nu vede cum ţara are nevoie de energii noi şi de implicare politică. „Te

ţii fudul“, îl învinuise unul dintre propagandişti, „şi-o să vezi tu ce beleşti cînd vin ai noştri la putere!“ Ai „ăluia“ n-au mai venit la putere niciodată, dar şi cu cei ce veniseră îi era totuna, fiindcă nu politica îl interesa. Chiar dacă voia, ca tot românul, să trăiască bine.

Într-o zi de primăvară ploioasă, cînd îi umbla prin minte doar gîndul s-o tulească de la slujbă mai devreme (se făcuse amiază şi-l rodea foamea, iar în drum spre casă urma să intre, ca de obicei, la braseria „Carpaţii şi Balcanul“ pentru o votcă stinsă repede în bere), directorul Asofronie deschise uşa şi, văzîndu-l singur în secretariat, îi făcu semn să vină la el în birou. Poate voia să-i tragă un perdaf, ca altădată, dar uite că nu voia, deşi era limpede că-l preocupa ceva, un gînd incomod. Şi chiar aşa şi era.

— Ia citeşte tu asta! îi spuse, întinzîndu-i o scrisoare dactilografiată cu majuscule de la un capăt la altul şi despre care Darie îşi imagină că nu putea fi decît o anonimă.

Pe masă, printre hîrtiile împrăştiate ale vreunui raport neterminat, zări un plic desfăcut cu grijă să nu se strice cele două timbre colorate. Unul avea imprimată o zebră cenuşie, iar celălalt, cu multă culoare, reproducea un peisaj exotic. Pagina era în engleză şi avea următorul conţinut:

„Stimate domn, vă trimit o scrisoare la care aştept răspuns urgent.

Numele meu este Joshua Ugomo şi sînt în prezent director financiar în Ministerul Federal al Petrolului din Lagos, Nigeria. Mă aflu în căutarea unui colaborator serios şi de încredere, întrucît reprezint un grup de oficiali importanţi în actualul guvern şi vrem să ne punem la adăpost economiile în ţara Dv., înainte de sfîrşitul administraţiei pe care o reprezentăm. În calitate de funcţionari publici, ne este interzis să avem conturi personale şi să operăm cu ele. Prin urmare, trebuie să găsim

un cetăţean străin care să facă lucrul acesta pentru noi.

Am redactat un contract de plăţi în valoare de 38,5 (treizeci şi opt şi jumătate) de milioane de dolari SUA, ce ne stau la dispoziţie. Superiorul meu din guvern mi-a dat mandat să prezint amintita sumă unui cetăţean din România care doreşte să se asocieze la proiect, punîndu-ne la dispoziţie, în acest sens, contul său bancar. Cred în mod sincer că sînteţi omul potrivit pentru aşa ceva şi că ne putem baza pe ajutorul pe care ni-l veţi acorda. Iată motivul pentru care v-am contactat, apelînd totodată la discreţia, la maturitatea şi cooperarea Dv.

Superiorii mei au făcut deja paşii necesari pentru ca fondul amintit să primească aprobare de transfer îndată ce-mi daţi semnalul că putem merge mai departe.

Tot ce vă cer este:

(1) numărul de cont bancar;

(2) numele şi adresa, precum şi numerele de telefon şi de fax ale firmei;

(3) telefonul şi faxul privat, pentru o mai simplă comunicare între noi.

Vă voi trimite pe fax amănunte privitoare la contract, care va fi pus în executare curînd după ce primesc mesajul aşteptat. Veţi avea la dispoziţie 30% din suma totală, îndată ce sosim în România ca să facem împărţeala. 10% reprezintă cheltuielile diverse pe care trebuie să le acoperim atît aici, cît şi în ţara Dv. Contactaţi-mă pentru detalii suplimentare. Nu ezitaţi să-mi daţi un mesaj faxat sau un telefon cît mai repede cu putinţă. Contez în mod sincer pe ajutorul Dv. Şi nu uitaţi: sînt un oficial plasat într-o funcţie importantă şi vă pretind discreţie absolută, ca să ne protejăm reputaţia de ziariştii străini. Fauna asta nu urmăreşte alt obiectiv decît să-i distrugă pe reprezentanţii guvernului aflat acum la putere.“

— Ei, ce zici? îl întrebă directorul Asofronie şi era limpede că-i aştepta răspunsul cu o nerăbdare vecină cu deruta.

Se lăsase să cadă în scaunul de lemn sculptat, sprîncenele groase îi făceau nişte arcuri asimetrice deasupra ochilor concentraţi, iar piciorul începuse să-i joace, ca în momentele de tensiune din timpul şedinţelor delicate şi periculoase, într-un tremur mărunt ce se simţea prin planşeul subţire al podelei.

2

Darie Moţogan amuţise. Mesajul nu semăna cu nimic din tot ce mai citise el în scrisorile, oficiale sau personale, primite pînă atunci.

— Nu vă supăraţi, îndrăzni el, asta vine tocmai din Nigeria?

Chiar aşa, plicul cu zebră pe timbru purta ştampilă de Lagos şi era adresat, corect, Oficiului lor de Calcul.

— Dar de unde ştiu ăştia de noi? se pomeni Darie întrebînd.

— Şi eu mi-am pus problema, mărturisi preocupat directorul Asofronie, dar nu i-am dat de capăt. Orice e posibil. De cînd nu mai funcţionează secretul de serviciu, lumea îşi bate gura peste tot. Colegii ăştia ai tăi, care au dat bir cu fugiţii… Unii aud că şi-au făcut firme private, alţii au plecat în Canada, să muncească la capitalişti. Cine ştie ce combinaţii or fi avînd, acolo, pe unde au ajuns.

— Doar n-o să spuneţi că s-au instalat şi în Lagos! exclamă neîncrezător Moţogan.

— N-am spus aşa ceva, dar uite că informaţia despre Oficiul nostru tot a transpirat pînă la Ugomo ăsta. Vezi şi tu cum e adresată: Niculaie Asofronie, director, şi toate celelalte. Pînă şi codul oraşului e scris corect.

— Dar de ce ne-au trimis-o nouă şi nu celor de la Bucureşti?

— Or fi trimis-o şi acolo, tresări directorul într-o iluminare de scurtă durată. O să dau un telefon la Minister, să mă conving.

Afară, ploaia bătea monoton în pervaz. Darie Moţogan se bucura în secret de deruta directorului şi fu gata să-i sugereze să facă ce mai făcuse şi pînă atunci, de vreo cinci ani, de cînd îl unsese în funcţie judeţeana PCR. Renunţă din jenă şi, poate, dintr-un complex mai vechi, temeinic cultivat de birocraţia sistemului. Un sistem defunct, bineînţeles, dar cu mentalităţi mereu prezente în creierele încă „nedeparazitate“ ale cetăţenilor. Aşa se scria în presa veche şi aservită, devenită subit nouă şi liberă, dar şi în cea absolut inedită, ce erupea vulcanic în oraş, clocotind de asemenea idei provocatoare.

Reciti scrisoarea şi, după un moment de tăcere preocupată, izbucni neprotocolar:

— Dom'le, ăştia-s nebuni! De unde au atîţia bani? Şi de ce vor să ni-i dea nouă?

— E clar că i-au furat, rosti o concluzie plauzibilă Niculaie Asofronie. Sînt nişte capitalişti de lumea a treia, care n-au scrupule şi scot dolari din războaie tribale şi din petrol. Ai observat chestia asta din antet: Ministerul Federal al Petrolului, Lagos, Nigeria.

Darie Moţogan privi din nou antetul scrisorii. Părea să fie original.

— Şi-acum ce-o să faceţi? întrebă el, sincer interesat de felul în care şeful său, ajuns să judece singur, avea să rezolve problema.

— Păi, de asta ţi-am arătat oferta nigerienilor, ca să mă sfătuiesc cu tine! mărturisi indispus Asofronie. Tu, bunăoară, ce-ai face?

Darie nu ezită prea mult cu răspunsul.

— Eu aş accepta-o.

Soluţie fără risc pentru el. Asofronie pusese greşit întrebarea. Nu spusese „ce-ai face *în locul*

meu“, ci „ce-ai face *tu“,* ceea ce era cu totul altceva. Tînărul Moţogan vedea deja în faţa ochilor un sac cu aproape patruzeci de milioane de dolari, bine legat la gură, aşa cum mai apăreau asemenea saci peticiţi prin caricaturile comuniste menite să-i ridiculizeze pe hrăpăreţii de americani. Făcu rapid o socoteală în minte: 30 la sută din suma aceea erau vreo 13 milioane, şi chiar dacă Joshua Ugomo lăsa să se înţeleagă că tot din partea asta intenţiona să retragă vreo trei-patru milioane cu care să mituiască nişte oficiali prin Lagos şi la Bucureşti, tot rămînea destul pentru cine intra în combinaţie.

Directorul Asofronie se gîndise şi el la soluţia asta. Era tentantă, dar prea nouă şi zăpăcitoare, iar lui îi lipsea curajul.

— Îţi dai seama, ce-am putea face cu banii ăştia? îl întrebă pe Darie într-un acces retoric. Stăm prost cu bugetul, luna asta vă mai pot da salariile, dar în scurtă vreme intrăm în impas. Comenzi nu mai vin decît cu ţîrîita şi, chiar şi aşa, după ce le execuţi, beneficiarii fac plăţile cînd vor, iar unii nu le mai fac deloc. Voi, cei din sindicat, mă judecaţi pe mine, însă eu nu-mi văd capul de preocupări, nu dorm noaptea de grija colectivului. Dacă ar intra dolarii ăştia în contul Oficiului, am putea dormi liniştiţi în următorii zece ani. Avem bani de salarii, putem retehnologiza întreprinderea, luăm computere din ăstea mici, *pisiuri,* sau cum le mai spune, şi pornim noi cercetări.

Lui Darie Moţogan îi veni să pufnească în rîs. Planurile directorului erau comice. Asofronie voia să îngroape dolarii căzuţi aşa, pleaşcă, tot într-o afacere de stat. Vorbea despre parohia lui cu multă simţire, e adevărat, dar se vedea de la o poştă că şeful rămăsese tot omul vechilor mentalităţi. Nu învăţase nimic din Revoluţie. Directorul se lăsă purtat de elan, vorbi cu pasiune despre sentimentele sale pentru instituţie, aşteptînd pesemne ca Darie să se lase, dacă nu înduioşat, măcar convins de bunele sale intenţii şi să le

răspîndească mai departe, printre salariaţi. Să audă şi zurbagiii.

— Sîntem oameni de ştiinţă, nu-i aşa? întrebă tot la modul retoric, el, care în afară de marxism-leninism nu studiase nimic altceva la viaţa lui, ajungînd în fruntea Oficiului Teritorial de Calcul abia în urma unui cutremur politic ce împrospătase cadrele la judeţeana de partid şi-l vînturase pe el de acolo.

Moţogan nu interveni, din două motive. Mai întîi, fiindcă nu înţelegea încă planurile directorului şi nici rolul pe care i-l rezervase lui în discuţia aceea. În al doilea rînd, foamea îl rodea tot mai tare, iar perspectiva îndepărtată a dolarilor din scrisoare nu reuşea să-i astîmpere, lui, golul din ce în ce mai prezent în stomac. Ascultă pasiv discursul pe care Niculaie Asofronie i-l ţinea cu privirea fixată într-un punct oarecare de deasupra umărului său stîng. Poate că vedea pe altcineva acolo, vreo nălucire căreia îi dădea raportul. Dar, pesemne, ritualul acela nu putea fi îndeplinit în abstract. Omul avea nevoie de o prezenţă fizică în cadru, ca să se poată concentra la problema aceea extrem de delicată pentru mintea sa mobilată cu principii ideologice ferme.

— Bun! hotărî Darie să-l întrerupă, fiindcă tehnica discursului aducea din ce în ce mai mult cu bătutul apei în piuă, iar negrul acela necunoscut, din ministerul petrolului nigerian, aştepta cu nerăbdare un răspuns de la ei. Şi totuşi, ce-aveţi de gînd să faceţi cu chestia asta?

Arătă spre scrisoarea redactată cu majuscule. Asofronie îşi puse coatele pe birou şi, cu bărbia sprijinită în pumni, rămase cîteva clipe cu ochii la ea, ca prăbuşit în visare. Apoi se dezmetici.

— Păi, o să dezlipesc timbrele de pe plic, pentru colecţia nepotului meu, iar scrisoarea o păstrez ca amintire, spuse el cu regret. În rest… îţi dai seama ce complicaţii apar? Cum să explici la bancă şi cum să justifici cîştigul acela colosal?

Oricum, e limpede că-i un matrapazlîc de-al africanilor, chiar dacă ne aduce nouă profit şi siguranţa zilei de mîine. Cine să-ţi dea aprobare pentru astfel de operaţii, şi încă în vremurile ăstea tulburi?

Directorul clătină din cap, sceptic, şi făcu un semn spre fereastră, dincolo de care o lumină mohorîtă se filtra căznit din cerul umed.

Darie Moţogan arăta dezamăgit. Da, asta era, nu te poţi aştepta la nimic inteligent de la activiştii reprofilaţi. Îi devorează mai departe rutina, iar cînd e să-şi asume vreun risc, n-au curajul. Nu mişcă fără să se acopere de aprobări. O să dea telefon la minister, dar poate că nici pe acela n-o să-l mai dea. S-au schimbat oamenii şi acolo, aşa că Asofronie, din prudenţă, ca să nu atragă atenţia asupra sa, ca să nu se trezească eventual în situaţia de a fi repezit de vreunul din noii secretari de stat, are să renunţe. Lui Darie aproape că i se făcuse milă de Joshua Ugomo. Şi-l imagină şi pe el tot aşa, cu coatele sprijinite de biroul său din Lagos, veghind faxul pe care vreun Tîndală ezitant din România urma să-i dea, sau mai degrabă să nu-i mai dea semnalul sperat.

3

Darie Moţogan avea să-şi amintească după cîţiva ani întîmplarea aceea, în condiţii de viaţă mult schimbate faţă de cele existente imediat după Revoluţie. Oficiul de Calcul falimentase în cele din urmă, lovit dinăuntru de vînzolelile fără orizont ale unui personal pe cît de ambiţios, pe atît de debusolat. Lovit şi din afară, de avalanşa de computere individuale, care ajunseseră la îndemîna oricui şi făceau astfel ridicolă activitatea mamutului electronic oficial, intrat în criză prelungită şi căzut curînd într-o deplină uitare. Angajaţii se împrăştiaseră, iar tenacele Asofronie,

devenit prin forţa lucrurilor director peste un vid neproductiv, acceptase la un moment dat cu bucurie catastrofa unei pensii ce creştea – în mod pur aparent – de la o lună la alta, sub efectele inflaţiei galopante. Evident, lucrul acesta nu-i aducea fericirea, ci doar regretul nostalgic după vremurile sigure de altădată, cînd cu 25 de lei puteai să-ţi permiţi un grătar şi bere la restaurant, ba îţi mai rămînea ceva mărunţiş după ce şi chelnerul îşi lua partea cuvenită, sub formă de bacşiş.

Nu nostalgiile pensionarilor îl preocupau însă pe Darie, ci propriile sale probleme. În speranţa unei lovituri, făcuse diverse lucruri ce n-aveau nici o tangenţă cu profesia sa de bază. Cumpărase sticlărie şi o revînduse la sîrbi, transportase piese de mobilier în remorca Daciei sale vechi, vînzîndu-le şi pe acelea prin orăşelele de graniţă ale Ungariei. Se asociase la un moment dat cu un libanez cu ochi albaştri, rămăşiţă somatică de pe la vechile cruciade ale creştinilor europeni, şi deschiseseră împreună un bufet cu specialităţi de pui în apropierea cartierului studenţesc. O vreme treaba mersese destul de bine, apoi Moţogan prinse de veste că libanezul spăla de zor banii nu ştiu cui la adăpostul firmei legale, ceea ce nu l-ar fi deranjat prea mult, cu condiţia sa aibă şi el acces la profit. Pe cînd să ajungă la o promisă înţelegere, libanezul dispăru cu întreaga familie, lăsînd partenerului sarcina de a da explicaţii la poliţie şi la fisc pentru o afacere care nici lui, „părţii române“, nu-i era foarte clară. Transportase marfă nu doar pentru sine, ci şi pentru alţii, pe rute europene, pînă cînd nemţii începură să nu-i mai permită accesul dincolo de vămile lor cu hîrbul de dubiţă pe care şi-l cumpărase pe mai nimic în acest scop.

Pînă la urmă, se săturase şi el de frecventele defecţiuni tehnice pe care trebuia să le înfrunte la sute de kilometri depărtare de casă. Cu prilejul

unei asemenea călătorii penibile pe direcţia München, reuşi să piardă, din cauza întîrzierilor, un contract de televizoare reciclate, în vînzarea cărora îşi pusese mari speranţe. Supărat, îşi abandonă microbuzul în marginea unui parc budapestan şi se întoarse acasă cu trenul, iar după un an sau doi, trecînd din nou prin locurile acelea, descoperi vechitura tot acolo, înconjurată de lăstărişul crescut între timp şi devenită locuinţă de boschetari. Nişte cutii mari de carton apăruseră alături, pentru locatarii ce nu avuseseră norocul să intre de la început în rabla părăsită şi căreia Darie avusese grijă să-i demonteze numerele, ca să nu-i poată da poliţia ungară de urmă. Numerele acelea zăceau şi acum în fundul Tisei, unde le aruncase de pe pod, din mersul trenului.

Vechile deprinderi de la Oficiul Teritorial de Calcul nu-l părăsiseră, totuşi. Se puse la curent fără dificultate cu tehnica nouă a computerelor personale şi, vreme de un an, trăise din asamblări de asemenea calculatoare la o mică firmă privată sau pe cont propriu, ceea ce tot un fel de muncă la negru se părea că este. Pentru nevoile personale îşi cumpărase un computer performant, înzestrat cu CD-writer, şi luni în şir cîştigase bani suplimentari din înregistrări piratate: jocuri, muzică populară, sau formaţii ultimul răcnet, cu idolii adolescenţilor fanatizaţi. Pentru gusturi mai pretenţioase, copia dicţionare şi enciclopedii. Ce-i drept, asemenea comenzi excentrice obţinea mai rar. Nu aveau mare căutare.

Într-o seară, refugiat în garsoniera plină de lucruri răvăşite pe care o închiriase într-un cartier mărginaş al oraşului, tocmai bîntuia prin Internet, cînd îi atrase atenţia un mesaj ajuns pe neaşteptate în poşta electronică personală. Era semnat de un oarecare Dr. Mike Okoko, reprezentant personal al ex-guvernatorului statului federal Bayelsa: un african cu nume stupefiant, Diepreye Alamieyseigha.

Fulgerător, memoria îi scoase la lumină întîmplarea aceea mai veche, cînd ex-directorul Asofronie îi arătase scrisoarea timbrată a lui Joshua Ugomo, din Ministerul nigerian al petrolului. Darie rămăsese încă de atunci cu nişte nelămuriri şi regrete personale, care, iată, reveneau în prim-planul atenţiei sale, de parcă totul s-ar fi întîmplat abia ieri.

Dr. Okoko avea şi el o problemă de bani, însă nu mai mult de 17 milioane de lire sterline. Proveneau din economiile domnului Diepreye, mai precis, dintr-un contract extrem de reuşit pe care acela, înainte de a fi fost şutat din înalta funcţie administrativă exercitată, reuşise să-l deturneze în folosul său. Ca să-l liniştească pe Darie, asistentul fostului guvernator pomenea de un coleg care mai fusese prin România şi, în consecinţă, îl încurajase să scrie mesajul acela oarecum disperat. Statul Bayelsa părea să se afle, geografic vorbind, tot prin Nigeria, în delta fluviului Niger, care mustea pur şi simplu de petrol. Mike îşi dădea seama că existau şi unele aspecte neclare ale situaţiei pentru care pleda. „Poate ai citit diverse relatări – îi spunea el lui Moţogan – despre boss-ul meu şi despre încurcăturile lui din prezent cu Poliţia Metropolitană a Marii Britanii.“ Lucrurile acelea neplăcute nu trebuiau luate însă în seamă. Tot ce conta era disponibilitatea lui Darie de a contribui la punerea în siguranţă a fondurilor. Îndată ce şi-ar fi manifestat această disponibilitate, Dr. Okoko ar fi trimis un diplomat cu mapa burduşită de lire sterline la locul ales de Darie însuşi. I se oferea şi o alternativă: să i se transfere banii, printr-o telegramă cifrată, într-un cont partajat, cu condiţia ca acesta din urmă să fie extrem de sigur şi să aibă acces la el amîndoi. Ceea ce însemna că şi Okoko („modesta mea persoană“, cum scria semnatarul mesajului) urma să-şi facă apariţia în România, pentru a transforma acea „tranzacţie de vis“ într-o palpabilă realitate. Mai figura în mesaj, cum era şi

normal, sugestia secretului, confidenţialitatea, în lipsa căreia partenerul putea cauza nigerienilor mari necazuri cu legea.

Darie Moţogan parcurse cu interes şi propunerile practice ale afacerii. Nu erau de lepădat şi, în mare, reproduceau ce-şi mai amintea el din scrisoarea lui Joshua Ugomo. 20% urma să-i revină lui, 10% pentru cheltuielile previzibile, 50% îşi păstra pe bună dreptate Diepreye Alamieyseigha, care transpirase să fure întreaga sumă, iar ultimele 20 de procente şi le rezerva Dr. Okoko pentru sine, ca aranjor al transferului. Darie făcu din nou calculul procentelor sale şi, declarîndu-se mulţumit, îi comunică viitorului partener de afaceri că acceptă.

4

Conform planului, nigerienii îşi făcură apariţia într-o vineri, pe la amiază. Moţogan tocmai terminase de copiat nişte CD-uri cu formaţia ABBA, pentru un nostalgic răsuflat din Bistriţa, şi ieşise pe micul balcon al garsonierei, la o ţigară. Văzu de sus o Dacie de culoare verde trăgînd în parcarea blocului şi, îndată ce şoferul păşise afară din vehicul, ştiu cu cine avea de-a face. Era un negru solid, cu fruntea lucioasă sub razele puternice ale soarelui de iunie. „Ăsta-i diplomatul“, îşi zise Darie, parcă surprins de faptul că ţesătura aceea de pe Internet chiar devenea realitate. Diplomatul, deocamdată, se comporta ca un veritabil şofer: ocoli maşina şi deschise cu gesturi respectuoase portiera din spate, de pe partea opusă. Pe acolo coborî un alt african, mai tînăr, din cîte se vedea de la etajul şase, îmbrăcat într-un veston albastru deschis şi cu o pălărie de pai pe cap. Stătură cîteva clipe descumpăniţi, cercetînd faţada blocului turn, în vreme ce copiii

aflaţi la joacă prin zonă începuseră să se adune în jur, roşi de curiozitate.

Darie putu să-i observe mai bine cînd străinii ajunseră sus şi sunară la uşă. Şoferul era îmbrăcat într-un costum negru, de croială scumpă, şi cravata lată, cu dungi roşii, oblice, i se arcuia peste stomacul proeminent. Ţinea de mîner un geamantan pe rotiţe, tot negru, în vreme ce ochii de o albeaţă puternic contrastantă cu culoarea de abanos a feţei cercetau prudent spaţiul din spatele lui Darie, luînd în primire dezordinea din garsonieră. Avea buzele exagerat de groase şi vineţii. Tot groase erau şi buzele celuilalt, numai că bărbatul, mult mai tînăr decît purtătorul geamantanului, era şi mult mai suplu, cu mişcări elastice, cuplul sugerînd, în contextul savanei africane, întîlnirea provizorie a unei gazele cu un hipopotam. Pe sub borul drept al pălăriei de pai, ochii de un maroniu intens îl priveau cu o veselie subită şi oarecum contrastantă cu căutătura suspicioasă a celuilalt.

— *Mister Motzogan! Nice to meet you!* exclamă nigerianul în veston albastru şi, smulgîndu-se din loc, reuşi trei lucruri care, în derularea lor simultană, îl surprinseră pe Darie: să avanseze precipitat cu mîna întinsă, să-l smulgă pe hipopotam din loc, tîrîndu-l în interiorul garsonierei, şi să închidă în urma lor uşa, cu piciorul, fiindcă afară, în casa scărilor, cîţiva dintre copiii mai îndrăzneţi îşi făcuseră deja apariţia, aşteptînd plini de curiozitate să vadă ce avea să se întîmple.

Gazela era Dr. Okoko, iar şoferul era chiar diplomatul de care Mike vorbise încă din primul său mesaj. Deschis pe locul ce mai rămînea liber pe masa încărcată de piesele computerului şi de un morman de dischete şi CD-uri, geamantanul lăsa la vedere teancuri-teancuri de lire sterline, înghesuite cu multă răbdare, încît nu mai încăpea între ele nici măcar un vîrf de ac. Darie Moţogan era pur şi

simplu uluit de prima sa întîlnire cu atîta bănet. Erau şi hîrtii noi, şi teancuri de hîrtii vechi, cu chipul reginei, ceea ce micşora riscul ca toţi banii aceia să fie falşi.

Nigerienii intraseră în România pe la aeroportul Otopeni, iar faptul că putuseră trece o asemenea avere pe sub nasul vameşilor dovedea că însoţitorul lui Mike Okoko lucra într-adevăr la Ministerul de Externe al ţării lui. În Bucureşti închiriaseră Dacia verde şi goniseră 500 de kilometri pînă să descindă, pe neanunţate, în garsoniera lui Moţogan. Cu o asemenea strategie secretoasă, n-ar fi fost de mirare să nici nu-l găsească acasă, lucru pe care li-l şi spuse, de altfel. Dar acum treaba asta nu mai conta, fiindcă hipopotamul se grăbise să deschidă încuietorile geamantanului, iar lumina vie a zilei, reflectată de un geam întredeschis, juca pe cărămizile de lire sterline într-un mod de-a dreptul fascinant.

— Şapteşpe milioane? întrebă Darie Moţogan, cu respiraţia tăiată.

Chiar atîtea erau, după cîte spunea Dr. Okoko. Reuşiseră să scoată din Nigeria toată suma, iar acum ex-guvernatorul Diepreye Alamieyseigha aştepta un telefon prin care să i se confirme că făcuseră împărţirea conform înţelegerii, iar cele 50 de procente ale sale fuseseră puse deja la adăpost, în seiful sigur al unei bănci româneşti.

Darie n-avea nimic împotrivă şi chiar se miră că africanii nu începeau să numere şi să împartă teancurile de bani englezeşti. Ardea de nerăbdare să-şi vadă, într-o grămadă separată, partea lui.

— Ei, ce facem? Nu împărţim? întrebă el intrigat.

— OK, acceptă Dr. Okoko. Unde-i depunem?

— Unde vreţi! spuse Moţogan. Vă duc la care bancă vă place şi vă deschideţi contul. Cu ai mei nu mă grăbesc, nu ştie nimeni că-i ţin în casă.

Reprezentanţii statului federal Bayelsa, de la gurile Nigerului, îşi aruncară priviri uluite. Apoi,

ca şi cum s-ar fi sufocat în vestonul său strîmt şi albastru, Dr. Okoko izbucni, pe un ton gîtuit:

— Stai, stai! Era vorba că ne aştepţi cu conturi gata pregătite.

Darie nu înţelesese aşa. Optase pentru soluţia cash, nu pentru complicaţiile bancare.

— Eu n-am decît un cont de card, mărturisi el. Pe lei, nu pe valută.

Chiar şi contul ăla, în care îi mai trimiteau clienţii din alte judeţe banii pentru pachetele cu CD-uri piratate de el, era destul de subţire la ora aceea, încît pretindea urgente reaprovizionări.

Dr. Okoko începu subit să transpire.

— Unde sînt conturile de la bancă? se apucă să ţipe pe ton ascuţit. Trebuia să aranjezi nişte conturi secrete, pentru mine şi pentru boss. Banii tăi nu mă interesează unde-i ţii, poţi să-i arunci pe fereastră, dacă vrei. Dar tu, de fapt, n-ai nici un ban! decise el pe neaşteptate. N-ai făcut ce trebuie, prin urmare nu primeşti.

— *Wait a moment, wait a moment!* îl întrerupse Darie, pe punctul de a intra în panică. Am o căsuţă poştală la oficiul din cartier.

— *But you are crazy?* Cum o să lăsăm 17 milioane la o poştă de cartier?!

Ochii lui Mike aproape că ieşiseră din orbite, iar buzele pline şi vineţii tremurau de indignare. În sinea lui, Darie Moţogan admitea că soluţia nu era poate cea mai bună, întrucît pentru funcţionarele care îi puneau corespondenţa în raft nu era o problemă să umble la cutie şi dacă el o încuia pe dinafară.

— La gară au cutii mai sigure, puteţi lua cheia cu voi, veni el cu o altă idee.

Gazela africană nici nu voia să discute.

— Închide asta! îi porunci hipopotamului. Plecăm.

Diplomatul-şofer trînti capacul peste geamantan şi ademenitorul peisaj cu regina Marii Britanii dispăru. Văzînd că huiduma acţiona deja

încuietorile, Darie se enervă de-a binelea. Perspectiva de a-şi pierde partea îi lua minţile. Nenorociţii ăia din fundul Africii ar fi fost în stare să dispară cu toate procentele şi să ia drumul Ucrainei ori al Republicii Moldova. Apucă de un capăt geamantanul şi începu să tragă de el. Luat prin surprindere, diplomatul îl scăpă din mîini, iar Moţogan, încurajat de această izbîndă, sări în spatele biroului său, dărîmînd în mişcarea aceea mormanul de dischete de lîngă computer. Furios, africanul îşi strecură mîna în buzunarul de la piept al hainei sale largi şi scoase la vedere un pistol, pe care îl ridică spre tavan, neştiind încă dacă avea sau nu voie să tragă. În pornirea sa de a dispărea rapid de la locul tranzacţiei eşuate, Dr. Okoko deschisese uşa, descoperind cu îngrijorare că nu doar copiii aceia nesuferiţi aşteptau în prag, ci – atraşi de ţipete – chiar şi vecinii de palier îşi scoseseră capetele pe propriile lor uşi, ca să nu piardă nimic din spectacol. Derutat, reprezentantul personal al lui Diepreye Alamieyseigha sări înapoi în garsonieră şi închise iarăşi uşa, proptind-o cu spatele lui îmbrăcat în albastru. Văzu pistolul în mîna partenerului său şi, îngrozit de complicaţii, îi strigă precipitat nişte vorbe în dialectul lor gutural din delta Nigerului.

După privirea derutată a diplomatului african, Darie înţelese că înfruntarea era aproape cîştigată. Într-o clipă de nebunie, întrevăzu şi finalul, cînd privirea îi căzu pe sabia ninja, dosită la perete, lîngă un teanc de manuale cu programe de computer, pline de praf. Aproape că uitase de ea: i-o lăsase în gaj un ţigan din Cîmpia Turzii, pînă cînd avea să revină ca să-i plătească o comandă de două sute de CD-uri pe care Moţogan i le înregistrase la cerere. Numai manele! Darie abandonă geamantanul şi, cu un răcnet, se repezi la sabia ninja. Întorcîndu-se spre cei doi musafiri, flutură de două ori cu lama pe dinaintea lor şi luă o poziţie de atac. În clipa următoare, Dr. Okoko

smulse din nou de mînerul uşii şi, urmat de diplomatul din Bayelsa, o luă la fugă sprintenă pe scări în jos. Hipopotamul uitase să-şi mai ascundă pistolul, iar Moţogan, care îi urmări două etaje cu sabia ninja în mînă, rămase cu o mare satisfacţie în suflet, iar pe retină cu imaginea cravatei dungate cu roşu, care îi flutura grăsanului peste umăr ca un steag speriat.

5

Urcînd înapoi spre garsonieră, Darie avu sentimenul unui mic Napoleon care străbate cu fruntea sus cîmpul de luptă. „Nişte negri nebuni!“ se mulţumi să explice sec vecinătăţii, care, în deplină surescitare, năpădise palierul. „Habar n-am ce vor şi cum au apărut aici.“ Era riscant să dea explicaţii, chiar dacă unii telefonaseră deja la Poliţie, ba chiar cu atît mai mult. Bine că nu şi-au lăsat la mine pistolul, gîndi, ar fi fost o complicaţie în plus.

Dacia verde demarase în trombă şi virase scurt pe lîngă tomberoanele de la capătul blocului. Moţogan reveni de pe balcon, unde ieşise precipitat să verifice situaţia din parcare. Ridică de pe linoleum geamantanul de piele neagră. Era destul de greu. Îl aruncă pe patul răvăşit şi, înainte de a-l deschide, se asigură că zăvorîse bine uşa. Teancurile de lire sterline îi umplură din nou ochii cu lumina lor blîndă. Prin comparaţie cu standardele din România, era acolo o avere uriaşă şi, vreme de cîteva clipe, trăi senzaţia reconfortantă de a fi devenit singurul ei stăpîn. În fond, o cucerise prin luptă, era un trofeu de război. Apoi îşi aminti de mutra cruntă a diplomatului-şofer, iar tenacitatea vicleană a lui Dr. Okoko nu trebuia pusă nici ea la îndoială. Era exclus ca nigerienii să mai dea ochii cu ex-guvernatorul Diepreye, dacă banii aceluia rămîneau pierduţi.

Probabil nici n-or să plece din ţară, vor sta pitiţi pe aici, pe undeva, pînă-mi vin de hac, mai gîndi cu înţelepciune Darie. Făcu pe hîrtie nişte socoteli, după care îşi numără pînă la ultima liră sterlină procentul cuvenit lui. Restul banilor îi închise în geamantanul negru şi amestecă cifrul. Cîtă dreptate avusese în aprecieri avea să se vădească după nici o jumătate de oră. Maşina verde apăruse din nou pe alee. Nu intra în parcare şi părea, asemeni unui alergător instalat în blocstarturi, gata să ţîşnească la primul semn de alarmă în direcţia tomberoanelor. Prin geamul coborît al portierei din spate, faţa neagră a lui Mike Okoko putea fi văzută privind cu multă preocupare în sus, spre balcoanele etajului şase.

Moţogan căută în dulap un ghem solid şi legă un capăt al sforii de mînerul geamantanului diplomatic. Ieşi iarăşi pe balcon, se aplecă în afară ca să fie sigur că era bine văzut, apoi trecu obiectul peste balustradă şi începu să-l coboare fără grabă. Era mai prudent aşa, decît să-şi facă el apariţia, încă o dată, prin dreptul pistolului. Cei cîţiva trecători îi priveau manevrele cu uimire, neînţelegînd ce se întîmpla acolo. Nigerienii înţelegeau foarte bine, dovadă că aşteptară pînă cînd geamantanul ajunse la nivelul etajului doi. Atunci, ca acţionaţi de resorturi, se năpustiră amîndoi afară din maşină şi alergară spre zidul blocului de garsoniere. Darie ar fi putut să lase firul mai aproape de pămînt, dar se amuză să-l taie cu un foarfece şi să se uite cum musafirii lui africani recuperau obiectul în cădere, ca pe o minge de rugby lansată în vecinătatea buturilor adverse. Clătinîndu-se sub greutate, alergară la fel de sprinteni spre autoturism şi Dacia verde porni, pentru ultima oară, în trombă spre capătul blocului. Ceva îi spunea lui Moţogan că hoţii ăia de petrol nigerian n-aveau să se mai întoarcă.

Era doar prima afacere încheiată de Darie pe Internet. Îşi turnă ceva de băut, pregătindu-se să

sărbătorească mulţumit succesul acela remarcabil, care îl sălta mult peste condiţia lui de copist de CD-uri. În clipa aceea fericită, nici nu-şi putea închipui cît de aproape era de următoarea afacere. Se lăsă pe spătarul înalt al scaunului pluşat la care lucra de obicei, închină paharul cu votcă în direcţia monitorului care tocmai se încălzea, circulîndu-şi pe ecran imaginile de deschidere, şi apăsă mecanic tastele menite să-l conducă prin programul Yahoo! Îşi cercetă căsuţa poştală şi, cu un zvîcnet al inimii, descoperi scrisoarea doamnei Mercy Kume din Lusaka, Zambia. O scrisoare lungă şi emoţionantă.

Doamna Mercy era văduva lui Anthony Kume, care lucrase timp de douăzeci şi nouă de ani la Banca Centrală din Zambia, murind în anul 2001. O boală aproape fulgerătoare, care l-a făcut să sufere doar patru zile. „Am fost căsătoriţi paisprezece ani – mărturisea întristată semnatara mesajului – iar înainte de moartea lui Tony ne-am botezat amîndoi creştini.“ Doamna nu menţiona dacă fuseseră animişti sau musulmani pînă să descopere credinţa cea adevărată. Om gospodar şi extrem de prevăzător, răposatul pusese deoparte, încă înainte de botez, suma de 7,2 milioane de dolari, ajunsă în păstrarea unei companii financiare europene. Mercy Kume avusese, prin urmare, toate motivele să creadă că va putea trăi în mulţumire şi îndestulare pînă la adînci bătrîneţi, exceptînd momentele cînd imaginea bunului său soţ avea să-i îndurereze orizontul amintirilor. Dar, din păcate, nefericirile nu vin niciodată singure. De puţină vreme fusese diagnosticată de medici cu un cancer ce nu-i mai lăsa decît patru-cinci luni de viaţă. Cunoscîndu-şi, prin urmare, condiţia deplorabilă şi destinul, doamna Kume era preocupată de averea aceea care risca să ajungă pe mîinile cine ştie cărui netrebnic, întrucît ea şi răposatul nu se învredniciseră de copii.

„M-am decis să donez fondul acela unei biserici, ori, şi mai bine, unui creştin care va folosi banii conform instrucţiunilor pe care i le las“, mărturisea cu seninătate generoasa doamnă din Lusaka, adăugînd imediat că se gîndeşte la o biserică dispusă să investească banii respectivi în construcţia de lăcaşuri sfinte, de orfelinate şi de centre menite să răspîndească în lume cuvîntul lui Dumnezeu, întru slava Lui şi spre veşnicia Casei Domnului pe pămînt. „Biblia ne face să pricepem că-i binecuvîntată mîna care dă“, citi Darie mai departe, aprobînd din cap cu convingere. „Am luat hotărîrea asta fiindcă n-am nici un urmaş direct, iar rudele soţului sînt oameni nebotezaţi creştineşte şi n-am fi bucuroşi nici unul dintre noi să ştim că banii se vor folosi în mod greşit, de către necredincioşi.“ Doamna Kume nu lăsa să se creadă că moartea o înspăimîntă, fiindcă ştia foarte bine unde avea să ajungă: în sînul lui Dumnezeu. Aducea în sprijinul acestei convingeri argumentaţia din Exod 14, versetul 14, unde citise ea că Domnul avea s-o apere, îngăduindu-i să-şi afle pacea deplină.

Cu două pahare de votcă la bord, Darie Moţogan era deja într-o dispoziţie melancolică şi pe deplin îngăduitoare faţă de asemenea suferinţe înfăţişate lumii cu o lăudabilă discreţie. Pe lîngă problemele sufleteşti, Mercy Kume mai trebuia să înfrunte în casa ei din Lusaka şi o veritabilă teroare morală, cu atîtea rubedenii de-ale soţului în jur, toate viclene, suspicioase şi lipsite de adevărată credinţă.

Dacă semănau cumva cu Dr. Okoko şi cu şoferul lui cu grade diplomatice nigeriene, era de ajuns! stabili în sinea sa recentul îmbogăţit pe lire sterline şi tresări violent la ţîrîitul scurt şi repetat al soneriei. Strînse la repezeală teancurile de valută britanică şi le aruncă în fundul dulapului, printre lenjeria folosită şi ciorapi murdari. Înhăţă sabia ninja şi se apropie prudent de uşă, căutînd un loc

unde să nu fie atins de gloanţe chiar dacă potlogarilor ălora li s-ar fi năzărit să tragă prin placaj.

Nu erau ei. Era poliţistul de cartier, care voia să discute despre lucrurile întîmplate pe scară şi în garsoniera lui în după-amiaza aceea. Darie stătu în cumpănă, dacă să-i deschidă sau nu. În cele din urmă, socoti că va da apă la moara suspiciunilor dacă nu deschidea. Vîrî sabia ninja sub pat, îl invită pe omul ordinii înăuntru, iar următoarea jumătate de oră şi-o petrecură în discuţii fără orizont, fiindcă Moţogan îl luă în braţe pe „nu ştiu, nu cunosc“, afirmînd că nigerienii, trimişi pesemne de cineva care-i făcea lui o farsă, veniseră să-i cumpere garsoniera ca sediu pentru vreo firmă de-a lor. De fapt, nici nu ajunsese să înţeleagă prea bine ce voiau, fiindcă se enervase şi-i dăduse afară.

— Vecinii spun că aveau pistol şi te-ai luat după ei cu o sabie ninja, zise suspicios poliţaiul.

— Nici vorbă! minţi Darie Moţogan. Era un pistol de jucărie, cu apă. Pe mine nu mă impresionează chestiile ăstea. M-au deranjat de la masă. Tocmai tăiam pîinea şi am rămas cu cuţitul de bucătărie în mînă. După atîtea desene animate la care se uită, copiii fantazează.

Trebui să dea, totuşi, o declaraţie scrisă. O redactă grăbit, în cuvinte puţine şi goale de conţinut. Nu-i stătea atunci mintea la prostii birocratice şi abia aştepta să fie lăsat în pace. În timp ce mîzgălea hîrtia, surprinse privirea poliţistului îndreptată spre ecranul pe care stătea deschisă scrisoarea din Zambia. Omul ordinii era mai bătrîior, rumen la faţă de trai bun şi rotunjit zdravăn în pîntece. Unul din vechea gardă reciclată după ‘89, iar Darie îşi zise că n-avea de ce să-l suspecteze că ştia limba engleză. Ca să nu-şi dea de gol ignoranţa miliţienească, omul nu puse nici o întrebare legată de computer şi plecă îndată ce putu vîrî în buzunarul uniformei declaraţia.

Moţogan reveni la scrisoarea doamnei Mercy Kume. Rămăseseră puţine rînduri de citit. Văduva bancherului din Lusaka pretindea la rîndul său discreţie totală, ca să nu prindă de veste necredincioşii ăia din familie, pe care voia ea să-i dezmoştenească discret. Îi mai cerea să-i răspundă cît de repede prin e-mail, ca să-i poată trimite o împuternicire legalizată la avocat, şi prin care urma să fie făcut el beneficiarul fondului de 7 milioane de dolari. Înainte de a-şi lua rămas bun, îl îndemna să-şi petreacă viaţa în gînduri şi fapte creştineşti, să se roage mereu, pentru că oricine îl serveşte pe Domnul trebuie s-o facă „în spirit şi în adevăr".

Darie Moţogan îi dădu dreptate, iar după al treilea pahar de votcă ajunse la concluzia că doamna Kume nu se înşelase alegîndu-l pe el drept moştenitor. N-avea nici o îndoială că îndeplinea normele creştine formulate de proaspăta botezată, iar faţă de necredincioşi putea fi, cînd voia, extrem de prudent, chiar dur dacă era cazul. Pînă cînd proprietarul ei din Cîmpia Turzii avea să se hotărască în sfîrşit să-i achite datoria, sabia ninja rămînea la el în garsonieră. Trase mai aproape tastatura şi compuse un prim mesaj, foarte scurt: „Accept!"

6

Ca să poată primi într-un cont bancar banii din Lusaka, Darie şi-o declară pe Mercy Kume mătuşă şi chiar găsi două persoane care să dea înscrisuri la notar în acest sens. Evident, pe cînd le punea în palmă cîte cinci lire sterline, nu le spuse nimic despre faptul că rubedenia pe care o girau era de neam bantu. Faţă de rude şi cunoscuţi tăcu mîlc în privinţa „mătuşii din Zambia", ca să nu se supere mătuşile adevărate, iar maică-sa să nu-l creadă nebun. În fond, ce fel de nebun? La un

referendum naţional în problemă, nebun ar fi putut ieşi oricine, nu însă şi unul care deţinea aproape trei milioane de lire sterline şi se pregătea să încaseze alte şapte miloane de dolari. Diverşi inşi bine situaţi în ierarhiile ţării îşi cumpăraseră mătuşi mult mai banale şi tot n-au fost făcuţi nebuni. Cel mult escroci, dar şi termenul ăsta circula mai mult în presă. În publicul larg, existau destui cioflingari care priveau asemenea afaceri reuşite cu invidie şi admiraţie.

Printr-o agenţie imobiliară discretă, Moţogan îşi cumpără o vilă într-un cartier de lux al oraşului şi se mută acolo cu tot calabalîcul din garsoniera modestă pe care o folosise pînă atunci. Reflexele mai vechi încă îi funcţionau: se temea să atragă asupra sa atenţia, ca să nu fie luat la bani mărunţi, întrebat de unde şi cum îşi făcea averea. Trucul cu mătuşa din Lusaka funcţionase, cei de la Banca Dacia Felix fuseseră de acord să-l ia în evidenţele lor şi-i deschiseseră contul îndată ce el acceptase să despartă de restul sumei unul dintre cele şapte milioane de dolari ce urmau să sosească. Milionul în cauză urma să fie gospodărit de conducerea băncii pentru nişte sponsorizări de partid şi alte fapte caritabile, pe care vicepreşedintele de atunci i le înşiră oarecum mecanic şi detaşat, ca într-o poezie bine memorată. Lui Darie Moţogan nu-i trebuiau argumente puerile, îi era complet indiferent cine urma să profite de felia aceea din tort şi cum avea de gînd s-o folosească. Dar din dar se face rai, îşi aminti un proverb popular şi întru totul în ton cu spiritul creştinesc al mătuşii zambiene.

Aşteptînd să fie anunţat de intrarea banilor în cont, avu de lucru pînă peste cap la vilă. Nemulţumit de felul cum munceau lucrătorii la renovarea vechii clădiri, hotărî să schimbe firma cu care făcuse iniţial contractul, fără să ştie că patronul respectivei societăţi de amenajări în construcţii îşi avea şi el conturile la Dacia Felix. E

posibil ca unele informaţii confidenţiale despre tranzacţia lui Moţogan să fi transpirat deja în cercul unor aleşi ai băncii, fiindcă patronul nici nu vru să audă de reziliere. Dimpotrivă, îşi arătă surprinderea totală cu privire la faptele relatate de Darie şi, fără să-şi apere ca în alte împrejurări trîntorii de zugravi şi parchetari, destitui pe loc întreaga echipă, cu maiştri şi inginer cu tot, asigurîndu-l pe distinsul client că „de mîine“ totul se rezolvă. Şi într-adevăr, vila fu năpădită de o sumedenie de trepăduşi bine struniţi de şefii echipelor. În următoarele săptămîni, clădirea deveni de nerecunoscut, cu toate protestele familiilor din vecini. Nişte oameni imposibili, se plîngeau peste tot, de la Primărie şi pînă la diverse organizaţii civile cu caracter ecologist, de zgomotele maşinăriilor cu care, plini de zel, lucrătorii acţionau în casa şi curtea de alături, devenite şantier. Săpaseră şi groapa pentru piscină, iar movilele de pămînt excavat zăcură timp îndelungat pe trotuarul din faţă, obligînd trecătorii să ocolească pe carosabil. Chiar şi acesta din urmă era mînjit temeinic cu lutul roşu, înmuiat de ploi şi scurs în şuvoaie pe asfaltul acelei străzi privilegiate.

Într-o dimineaţă, Darie primi telefonul aşteptat. Se prezentă la bancă la ora fixată şi avu surpriza să vadă că era întîmpinat de întreaga conducere a instituţiei în holul de marmură de la intrare. Pînă în biroul preşedintelui fu însoţit de un alai impresionant de funcţionărime trasă la costum şi cravată, încît, prin contrast, chiar se simţi jenat de blugii lui decoloraţi şi roşi de multă purtare, ca şi de cămaşa sportivă, ce avea imprimată în ţesătură o mulţime de căluţi maronii. Solicitudinea pe care i-o arăta conducerea băncii îl făcu imediat să renunţe la complexul acela de inferioritate, pe cale de a i se instala în minte, iar gîndul că toată agitaţia aceea solemnă avea un rost îl mai linişti.

Şi într-adevăr, banii din Lusaka sosiseră în România, banca îi mai ţinuse o săptămînă în conturile ei ca să le ia discret dobînda, însă acum era momentul să fie transferaţi în contul lui Moţogan. Dat fiind caracterul oarecum deosebit al tranzacţiei, conducerea ţinuse să-l invite la un mic protocol cu şampanie şi pişcoturi, ca pe un client de vază. Darie se simţi măgulit de atîta atenţie acordată de nişte oameni importanţi ai oraşului, fiindcă unii îi fuseseră prezentaţi ca directori în Primărie şi asta îl bucura. Probabil că îi bucura şi pe ei, fiindcă în biroul preşedintelui băncii îl aşteptau mai multe contracte gata de semnat, prin care el, Darie Moţogan, accepta de bună voie şi nesilit de nimeni să transfere băncii un milion de dolari şi alte cinci sute de mii mai multor instituţii şi asociaţii, între care Clubul municipal de fotbal şi vreo şapte-opt firme obscure. Nu ştia cu ce se ocupau, iar nume precum „Zardar impex“, „Duplex Mercur“ şi „Ciocănitoarea Woody s.r.l.“ nu-i spuneau nimic. Habar n-avea cine se ascundea în spatele lor. Ciocni paharul de şampanie cu toţi necunoscuţii aceia, apoi îl luă deoparte pe vicepreşedintele băncii şi-şi exprimă nemulţumirea.

— De ce trebuie să dau atît de mulţi? Era vorba de un milion de dolari.

Bancherul ridică din umeri a neputinţă şi privi în jur prudent, înainte de a răspunde cu glas scăzut:

— N-avem ce face, a aflat Primăria şi trebuie să ţinem cont şi de ei.

— Bine, dar Clubul sportiv…? încercă Darie să avanseze în protest.

— Domnule Moţogan, oare dumneata n-ai nici un pic de patriotism local? se miră retoric vicepreşedintele. Echipa e o emblemă a municipiului, iar Primăria vrea s-o scoată iarăşi la lumină, să promoveze în categoria A.

Să promoveze, n-are decît, dar de ce pe banii mei? fu tentat Moţogan să întrebe, însă pricepu că

ar fi fost în zadar să insiste, din moment ce toţi oficialii aceia hotărîseră într-un fel, iar contractele deschise pe masa de şedinţe erau o dovadă clară în acest sens. Înţelese că trebuia să dea ce era de dat, altfel nu numai că-şi vedea periclitat contul, dar se mai putea trezi şi cu fiscul pe cap, înainte chiar de a fi încasat ceva. Nu-i bine să te pui cu răutatea oficială, nici măcar din curiozitatea de a vedea pînă unde merge.

Semnă, prin urmare, toate contractele, fu aplaudat de lumea prezentă şi dădu să se retragă pe acest moment de triumf. Nu putu s-o facă înainte de a mai ciocni o cupă de şampanie şi de a rezista asalturilor unora dintre cei prezenţi, dornici să-i acapareze atenţia şi să-i propună afaceri cu firmele pe care le reprezintă. Tuturor le promise că avea să se gîndească la aceste perspective, însă deocamdată nu luă în seamă decît vorbele preşedintelui băncii, un om mic şi rotofei, cu chelie prematură şi mutră de bursuc zîmbitor. În faţa tuturor, acesta ţinu să-l felicite încă o dată şi să-l asigure că, oricînd va mai avea afaceri importante de rezolvat, porţile băncii reprezentate de modesta sa persoană (aici Darie îşi aminti fără să vrea de Dr. Okoko, care şi el folosise asemenea autocaracterizări înşelătoare) îi rămîneau larg deschise. Asta era bine, era chiar foarte bine, gîndi Darie Moţogan, încrezător în steaua sa şi în zodia tulburătoare sub care pătrunsese.

Pe drumul spre casă, sună telefonul mobil. Era un număr din oraş, pe care nu-l cunoştea. O voce bărbătească îl întrebă de nume, apoi îi spuse scurt: „Vorbiţi aici“ şi trecu receptorul altcuiva.

— *Hallo, my dear Darius!* auzi inflexiunile deja bine ştiute ale doamnei Mercy Kume din Lusaka.

O voce uscată, de o blîndeţe mai degrabă autoritară, care suna însă destul de energic în aparat pentru cineva bolnav de cancer, mai avînd doar două-trei luni de trăit.

Nu vorbea din Zambia. Vorbea chiar din oraş şi trăsese la hotelul Belvedere, de unde privea acoperişurile caselor şi parcul verde străbătut de rîul somnolent din vecinătate. Simţise nevoia să-i spună că dimineaţa aceea era minunată şi tot ce vedea îi plăcea foarte mult.

Închizînd telefonul mobil, Moţogan îi ceru taximetristului să întoarcă maşina spre colina de pe care hotelul Belvedere domina semeţ şi aproape aerian acea parte a oraşului.

7

Nu s-ar putea spune că Darie deborda atunci de bună dispoziţie. Ba chiar dimpotrivă, vestea neaşteptată îi risipise cu totul buna dispoziţie rămasă după întîlnirea ceremonioasă cu oficialii Băncii Dacia Felix. Faptul că nebuna din Lusaka se pusese pe drum şi-i apărea în coastă îndată ce virase dolarii în contul indicat de el nu era lipsit de însemnătate. Se putea gîndi mai degrabă la rău, decît la bine. După jumuleala pe care i-o aplicaseră la bancă, cine ştie cu ce pretenţii mai venea şi muribunda asta! Darie întrebă la Recepţie de Mercy Kume şi i se indică un număr de la primul etaj.

Străbătînd coridorul cu covor de pluş roşu, încercă să se pregătească sufleteşte pentru discuţie şi, mai ales, pentru spectacolul decrepitudinii fizice la care se putea aştepta. Mai văzuse bolnavi de cancer în fază avansată, cu braţele subţiri ca fusele în mîneci rămase prea largi şi cu pielea întinsă pe oasele feţei ca pe un craniu cu musculatura topită. Dar oamenii aceia erau de rasă albă, nu mai fusese confruntat pînă atunci cu spectacolul bolii necruţătoare aplicat pe un trup african. Probabil că nu era nici o diferenţă esenţială. Doar pielea care, în loc să fi ajuns un

pergament alb virat spre gălbui, era, probabil, un pergament negru virat tot într-acolo.

Numărul indicat de recepţioner conducea la uşa unui veritabil apartament. Cînd intră, Moţogan văzu o femeie stînd în picioare lîngă fereastră, cu capul întors în semiprofil, ca şi cum tocmai ar fi fost deranjată din contemplare. Era de rasă albă şi îşi zise că trebuia să fie asistenta. Nebuna bigotă din Lusaka nu putea să se fi pus la drum neînsoţită de o soră medicală, care s-o ajute la mers şi să-i facă, la orele stabilite de medici, injecţiile cu morfină. Presupunea că acum bolnava zăcea pe pat în dormitorul apartamentului, aflat dincolo de o uşă închisă. Se prezentă şi întrebă de doamna Mercy Kume.

— *Oh, my dear!* Eu sînt doamna Mercy Kume, zise femeia şi, destul de sprinten, se întoarse cu tot corpul spre el.

Era o femeie uscăţivă de vreo şaizeci de ani, îmbrăcată într-un halat de casă înflorat. Părul şi-l purta tuns scurt, aproape băieţeşte, iar şatenul roşcat pe care îl expunea nu putea fi, bineînţeles, culoarea lui naturală. Cînd îi întinse mîna, de sub mîneca largă a halatului ieşi într-adevăr un braţ ciolănos, cu pielea pătată şi vasele de sînge proeminente în special pe podul palmei, dar în nici un caz cu aspectul scheletic pe care şi-l imaginase Darie la o muribundă. Doamna Kume nu era muribundă deloc, atîta doar că tinereţea i se cam dusese. Nu însă şi acel aer de englezoaică incoloră, inodoră şi insipidă pe care trebuie să-l fi avut încă de la şaisprezece ani, iar acum, consolidat de viaţă, îi emana prin toţi porii. Confruntat cu o realitate la care nu se aşteptase, Moţogan nu-şi putu ascunde uimirea.

— Oh, Darius, eşti un biet copil! exclamă Mercy Kume în faţa dovezilor lui de neîncredere şi stupoare.

Se strădui să-l asigure că venea într-adevăr din Zambia şi că răposatul Kume fusese soţul ei

legitim.

— Sigur, ţi-ai închipuit despre mine că sînt o negresă scundă şi grasă, cu inele în nas şi dop în buză, şi care umblă prin oraş la braţul vreunui bărbat îmbrăcat în bluză de pijama. Da, da, văd eu bine că aşa ceva ţi-ai imaginat cînd ai deschis uşa, recunoaşte cinstit!

Vorbea cu o anume emfază, ca de predicator, deşi subiectele prilejuite de acea întîlnire marcată de surpriză şi de inedit nu puteau fi, prin forţa lucrurilor, de tipul mărturisirilor de credinţă creştină din mesajele trimise de doamna Kume pe Internet. Îl apucă de mînă cu o surprinzătoare delicateţe maternă şi-l conduse aproape pe neobservate spre unul din cele două fotolii din salon. Pe scunda masă rotundă aştepta o tavă de argint cu o sticlă de gin şi două pahare.

— Stai o clipă! tresări Darie, smulgîndu-se din irealitatea învăluitoare a scenei respective. Spuneai că eşti bolnavă de cancer. Dacă esti Mercy Kume cu adevărat, de ce nu eşti bolnavă de cancer?

Darie Moţogan era aproape ofensat de ceea ce descoperea sub acoperişul hotelului Belvedere. Englezoaica din Lusaka ţinu să-l asigure că nu-l minţise decît în mod strategic şi în lucruri prea puţin importante în fond. Transferul acela de bani era vital pentru ea, îi spuse, iar în acest sens nimic nu i se păruse nepotrivit spre a deveni credibilă în faţa persoanei de care avea nevoie ca să preia banii. Înţelegea că o cerere ca a ei, lansată la întîmplare în reţeaua electronică mondială, putea întîlni suspiciuni. Or, ca să se treacă mai uşor peste ele, simularea unei urgenţe, fie şi sub forma bolii necruţătoare, părea un lucru acceptabil chiar şi în faţa lui Dumnezeu. Din Biblie selectase o serie de cugetări înţelepte care, dacă nu se refereau în mod explicit la situaţia ei concretă şi particulară, nici n-o contraziceau. Fiindcă ea, Mercy, spre deosebire de troglodiţii din stirpea fostului ei soţ, credea

profund în simbolurile sacre, în naşterea din nou şi în Judecata de Apoi, care va da fiecăruia ce merită. Dar mai credea şi în mila divină cea de toate zilele, iar accesul la banii economisiţi de răposatul Anthony cu multă trudă şi spaime şi îngrijorări putea fi semnul unei astfel de manifestări providenţiale şi totodată răsplata unor ani lungi de exil pe fierbintele pămînt african.

— Bine, dar povestea cu încreştinarea? nu se lăsă Darie Moţogan. Mi-ai scris că s-a întîmplat abia de curînd.

— Cred că am scris greşit, admise doamna Kume pe cînd turna ginul în pahare, după ce aşteptase ca treaba asta s-o facă Darie, însă el era în continuare aproape paralizat. Bietul Anthony, *el* a descoperit calea lui Dumnezeu cu trei ani înainte de moarte şi a acceptat să-l duc la biserică, să se boteze. Măcar ştiu că a murit împăcat, iar sufletul lui n-o să se reîncarneze într-o maimuţă ori într-un pui de crocodil, ci se odihneşte în braţele iubitoare ale lui Iisus Cristos.

Ginul îl mai destinse pe tînărul vizitator al doamnei Kume şi era din ce în ce mai limpede că „negresa albă“ din Zambia (dacă ne putem exprima aşa) îl simpatiza. Poate soarele savanelor, concentrat în corpul ei osos şi bronzat, reuşise să topească o bună parte din neîncrederea lui Moţogan, iar ginul făcea acum restul. Oricum, trimiţîndu-i milioanele de dolari în cont, ea săvîrşise deja un gest formidabil. Faţa ei cabalină începu să nu-l mai deranjeze, iar la un moment dat fu dispus să accepte că avea chiar un zîmbet plăcut. S-ar fi putut gîndi la ea ca la o mătuşă adevărată, plină de generozitate, ori chiar ca la o mamă. Îşi aminti de clauzele pe care le fixase Mercy Kume în înţelegerea electronică şi socoti de datoria lui să revină la ele, deşi iniţial nu socotise că era cazul să le dea importanţă.

— Să ştii, promise el solemn, că o să renovez o bisericuţă, în satul bunicilor mei. Şi cred că o să

dau nişte bani şi la un internat de copii abandonaţi. O să fac toate lucrurile acestea.

— Bineînţeles, dragul meu Darius, acceptă doamna Kume, revărsînd asupra lui un val de sinceră afecţiune. O să le faci, cu siguranţă. O să le facem împreună.

Moţogan crezu mai întîi că nu auzise bine. Era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l audă din gura ei. De dimineaţă, la bancă, se socotise proprietarul întregului cont, iar acum descoperea subit că trebuia să-l împartă cu altcineva.

— Doar nu ţi-ai imaginat, *my dear boy,* că eu n-am nimic de spus în ce priveşte cheltuirea sumei respective! spuse mustrător Mercy Kume şi o luminiţă ironică juca în ochii ei căprui. Dar nu, de ce te cert? reveni ea. Sînt sigură că n-am greşit în privinţa ta şi nu ţi-ai imaginat. Un altul, unul rău şi nesuferit, ce şi-ar fi zis? Negresa aia bolnavă de cancer moare, scăpăm de ea şi cheltuiesc suma cum mă taie capul. Cu fetele…

Jenat de o asemenea suspiciune, Darie Moţogan se grăbi s-o asigure că nu-i trecuse aşa ceva prin minte. O să-i dau şi ei cît crede de cuviinţă, îşi zise în gînd. Măcar iapa asta roşcată a făcut ceva pentru mine. Pe cînd cei de la Clubul de fotbal…

— De altfel, ţinu să-l asigure doamna Kume, nici nu putem cheltui suma *decît* împreună.

Îşi luase măsuri de prevedere. Transferase grămada de dolari în contul lui Darie, dar o „parolase“. Introdusese în documentele bancare o clauză care îi interzicea, lui, să umble singur la bani. Trebuia să fie şi ea de faţă.

— N-ai decît să te convingi, îi sugeră mătuşa din Lusaka.

Ceea ce Moţogan şi făcu, încă ameţit de lovitură. Sună pe mobil la bancă şi ceru legătura cu vicepreşedintele. Acesta confirmă că o anume doamnă Mercy Kume era cea fără de care nu se putea face nici o extragere din cont. Ca în cazul

unei fortăreţe ultrasecrete, unde trebuiau să existe două persoane împuternicite să apese simultan butoane diferite ca să se deschidă uşa blindată.

— Bine, dar voi cum de aţi putut scoate un milion şi jumătate din banii mei, iar eu nu am dreptul să fac cu ei ce doresc? izbucni Darie Moţogan revoltat.

— Interdicţia nu se referă la noi. Se referă la dumneata, explică bancherul cu o undă de satisfacţie în glas.

Prin urmare, asta era! Femeie bisericoasă, dar dată dracului. Lui Darie nici măcar nu-i putea fi ciudă pe ea. Bău paharul de gin pe nerăsuflate şi îşi mai turnă unul, ras. Doamna Kume bău şi ea, dar, prudentă, nu-şi mai turnă decît jumătate. O scorpie, o hienă africană! aprecie Darie. Cînd o privi prin paharul cu lichid aspru şi transparent, o văzu la fel de ciolănoasă, dar parcă nu mai era chiar atît de bătrînă şi de urîtă ca la început. Apoi îl cuprinse o ameţeală plăcută şi văzu ca în vis cum cineva îl apucă de mînă, trăgîndu-l încet în dormitorul învecinat, unde patul avea deja plapuma dată deoparte, ca într-o invitaţie de nerefuzat.

8

„Stimate domn, cu mult respect şi umilinţă vă fac această propunere. Sînt şeful departamentului de plăţi pentru străini de la Banca Africană de Dezvoltare din Dakkar, Senegal. V-am găsit adresa pe Internet şi vă scriu în legătură cu o sumă de 35 de milioane de dolari, pe care am descoperit-o abandonată în departamentul meu. Ea figurează în contul unui client străin, mort cu întreaga sa familie într-un accident aviatic din 1997.“

Emoţionant şi promiţător totodată. Domnul Idrissa Diop a tot aşteptat să apară vreo rubedenie mai îndepărtată a defunctului, dar în atîţia ani

trecuţi de la tragica întîmplare nimeni nu se prezentase. Străduinţa băncii de a găsi vreo adresă valabilă nu dusese la nici un rezultat pozitiv. Prin urmare, el şi alţi oficiali din departament îi propuneau lui Darie Moţogan o afacere profitabilă pentru toată lumea, cu condiţia ca el să accepte să fie declarat rubedenia cea mai apropiată de defunct. Pe bună dreptate, senegalezii priveau cu strîngere de inimă cum movila aceea de dolari aluneca, încetul cu încetul, spre tezaurul impersonal al băncii, ca fond nereclamat. Trebuia făcut neapărat ceva, ca să se preîntîmpine un asemenea dezastru.

Darie era întru totul de acord cu onorabilul Idrissa Diop. Spre norocul lui, omul nimerise pe un teren deja pregătit, iar experienţa lui Moţogan în afaceri electronice începea să devină apreciabilă. Mercy Kume era un dosar clasat. Femeia îşi luase cele două milioane şi jumătate negociate – nu atît „la sînge“, cît la pat – şi dispăruse în lumea largă. Era greu de crezut că dorea să revină în Zambia, ca virtuală victimă a familiei înşelate, aşa că e posibil să-şi fi reluat numele de fată, Mercy Johnson Stewart, şi, iarăşi, n-ar fi fost de mirare ca Darie să primească într-o zi o ilustrată de Crăciun din Brighton sau din Liverpool. Între timp, Moţogan mai încheie o afacere cu un oarecare Michael Peters din Zimbabwe, fiul lui Dan Peters, acesta din urmă un fermier debarcat şi el din Marea Britanie într-o Africă a Marilor Promisiuni şi a tuturor răzvrătirilor tribale posibile. Bietul Dan, în ciuda vîrstei lui respectabile, încăpuse pe mîna poliţiei fiindcă refuzase să se supună ordinului preşedintelui Mugabe de a părăsi ţara neîntîrziat, odată cu alţi albi somaţi să-şi lase de izbeliște case şi pămînturi şi s-o întindă cît văd cu ochii. Prin urmare, Peters senior zăcea după gratii, iar Peters junior căuta pe Internet un partener de proiecte, cu ajutorul căruia să scoată de la o companie de

asigurări din Emiratele Arabe Unite cele 24,7 milioane de dolari de care îi vorbise maică-sa, doamna Rebecca, păstrătoarea secretului. Un secret despre care nici măcar dura poliţie a lui Mugabe nu aflase o iotă. Lui Darie Moţogan i se făcu milă de smiorcăielile lui Michael Peters şi se oferi să-l ajute.

Între timp, constructorii îi terminaseră de reparat vila recent cumpărată. Îi făcuseră şi piscina, iar de jur-împrejurul clădirii şi curţii cu brazi montaseră un sistem de supraveghere performant, încît nimeni să nu se poată strecura în domeniu fără să dea alarma. Avînd motive întemeiate să se preocupe de securitatea locului, Moţogan nu se codi să plătească unei firme de protecţie şi pază un abonament substanţial, care îi permitea să aibă o maşină cu doi bodyguarzi staţionată în permanenţă în faţa casei. În caz de nevoie, putea mobiliza printr-un singur apel telefonic cîţi paznici dorea. Movilele de pămînt argilos dispăruseră de pe trotuar, odată cu retragerea lucrătorilor. Vecinii nu mai aveau acum motive de nemulţumire, iar vederea maşinii cu emblema firmei de securitate pe caroserie îi convinsese, în sfîrşit, că se procopsiseră cu un vecin redutabil, pe care e mai bine să nu-l superi, decît să-ţi baţi singur cuie în tălpi.

Tînărul Peters nu veni la împărţeală, dar îşi trimise în loc un prieten de familie, pe nume David Connelly, şi el fost rezident în Zimbabwe. Fiind pe teren necunoscut, acest vulpoi bătrîn de Connelly se prezentase la adresa lui Darie cu încă trei haidamaci. Vederea maşinilor cu bodyguarzi autohtoni îl aduse imediat la gînduri mai bune. Enervat, Darie dădu un scurt telefon internaţional la Michael Peters şi stabiliră pe loc procentele finale. Pentru lipsa de încredere dovedită prin expediţia aceea, descurajată prompt, îl penaliză usturător cu 5%, apoi îi trecu mobilul şi lui Connelly, să se convingă cu urechea proprie de

noua înţelegere înainte de a merge împreună la bancă. Cei de la Dacia Felix îl aşteptau tot cu şampanie şi cu contracte colaterale, pe care Moţogan le semnă fără crîcnire, bucuros că sumele nu depăşeau procentul rezervat cheltuielilor diverse derulate în jurul afacerii. David Connelly vîră suma preluată de el într-un cont din arhipelagul Seychelles, după care strînse cu demnitate mîinile tuturor şi, împreună cu gorilele lui, angajă un taximetrist pînă la aeroportul Ferihegy din Budapesta.

Urmă la rînd un corespondent din Ouagadougou, care avea de rezolvat 12,3 milioane de dolari rătăciţi de la un client al Institutului de Mine şi Metalurgie din Burkina Fasso. Clientul acela, pe nume Paul Bryson, era, bineînţeles, mort în condiţii suspecte, dar mort. Nu lăsase nici un testament, nu-l căutase nici o rudă. Trăise pe picior mare datorită veniturilor sale din minerit, însă veniturile respective riscau acum să se piardă, abandonate în seama hrăpăreţului stat burkinabez. Ceea ce – susţinea domnul Salif Ibrahim, manager general – echivala cu un mare păcat şi dinaintea lui Allah, şi în faţa oamenilor. Ca să preîntîmpine dezastrul moral şi financiar, el aranjase deja cu un avocat de încredere actele necesare transferului şi îi comunica lui Darie, în secret, bineînţeles, calea ce trebuia urmată pentru ca tranzacţia să se desfăşoare cu succes. Şi chiar se desfăşurase. Moţogan îşi reţinuse cei 40% propuşi de Salif Ibrahim, veghind ca restul, minus comisioanele de complezenţă şi de protocol, să-i fie trimis managerului general într-un cont personal, deschis la o bancă internaţională.

În ciuda vămilor ce trebuiau onorate sistematic, contul lui Darie Moţogan creştea spectaculos. Totuşi, nu s-ar putea spune că banii îi aduceau numai fericire. Intrase între VIP-uri, Primăria dădea zor să-l facă în regim excepţional cetăţean de onoare al oraşului, dar mulţi dintre

prieteni îl părăsiseră, fie ca să-l poată invidia şi bîrfi mai bine de la distanţă, fie din pricină că îl considerau pe el infatuat şi orgolios, dispus să uite pînă şi de familie. Nu ne mai vizitează, constatau cu toţii, s-a umplut de parale prin cine ştie ce învîrteli şi nu-i mai pasă de nimeni. Trăieşte ca un lup singuratic, care-şi vede numai de interesele lui.

Pe Darie îl dureau asemenea aprecieri nedrepte, cînd ajungeau eventual la urechile lui. Era greu să-i facă pe toţi ceilalţi să priceapă că el nu de plăcerea lui se izolase, ci din lipsă de timp şi, pe de altă parte, din cauza complicaţiilor aduse de averea în accelerată creştere. Muncea foarte mult, era mereu implicat în cîte o tranzacţie dificilă. Ajunsese să aibă chiar prea multe, încît mai şi refuza din ele. De pildă, pe un avocat angolez numit Luis Da Silva, care îl anunţase de moartea unui client sfîrtecat în Luanda, pe Avenida de Fevreiro: autocamionul condus de un dement îmbibat de alcool ca un burete încălecase pur şi simplu limuzina în care bărbatul se deplasa la un picnic amical împreună cu soţia şi cu singura lor fiică. Maşina fusese atît de zdrobită, încît corpurile decedaţilor nici măcar n-au mai putut fi extrase din caroseria contorsionată. Familia trebui să fie îngropată împreună cu maşina, într-o groapă mai largă şi cu o slujbă care, dat fiind senzaţionalul situaţiei, adunase la cimitir jumătate din capitala angoleză. Cu toată emoţia resimţită faţă de cei implicaţi într-o atît de cumplită tragedie, Darie nu putu trece peste faptul că Luis Da Silva arunca în joc abia 5 milioane de dolari, iar la recentele sale cifre de afaceri asta însemna o adevărată pierdere de vreme.

Iar acum mai venea şi fandositul de Idrissa Diop din capitala Senegalului! E drept, cu 35 de miloane de dolari, sumă respectabilă şi tentantă. Numai că oferea pentru partener abia 15%, plus nişte mizilicuri destinate celor ce trebuiau „unşi“ ca să închidă ochii şi să-şi ţină gura, iar grosul

sumei îl pretindea, ca un nesimţit, pentru sine şi prietenii lui de la Banca Africană de Dezvoltare din Dakkar. Era revoltător, aşa că Darie puse mîna pe tastatură şi-i comunică escrocului punctul lui de vedere. Dacă voia să încheie o afacere în România, n-avea decît să-şi revizuiască poziţia de cărpănos internaţional şi să crească urgent procentul partenerului măcar la 30%.

9

Ştiind că va ajunge să ţină în casă şi mult numerar, ca să nu depindă exclusiv de banca la care îşi avea conturile, Darie mai făcu nişte lucrări importante la vilă. Mai precis, le execută la subsol, răspîndind zvonul că vrea să-şi aranjeze acolo o sală de biliard. De fapt, pe el îl interesa cu totul altceva. Puse să-i zidească un capăt al subsolului sub forma unei camere bine betonate, iar intrarea acestui mic mausoleu o blocă printr-o uşă blindată. Oţelul avea aplicat deasupra un material cu aspectul betoanelor obişnuite, astfel încît nimeni dintre cei pătrunşi eventual la subsol nu-şi putea da seama decît foarte greu că acolo nu-i un perete continuu de beton. În camera secretă aranjase să-i fie introdus un seif mare şi greu, din oţel ultrarezistent, iar obiectul acela inexpugnabil stătea ancorat în fundaţie cu lanţuri ca de ancoră de transatlantic.

Asemenea măsuri de vigilenţă îi permiseră să facă tranzacţii importante chiar acasă, fiind sigur că hoţii, ca şi poliţiştii care s-ar fi aventurat prin subsolurile lui, mai degrabă reuşeau să mute vila cu totul, decît să-i disloce şi să transporte de acolo seiful secret.

Dintre afacerile mai importante din săptămînile acelea, două erau cele de care Darie Moţogan îşi amintea cu mai multă satisfacţie profesională. Nu de un mare profit era vorba în

cazurile respective, ci de calitatea oarecum excepţională a celor implicaţi. Bani mai mulţi ieşiseră, de pildă, din contractul cu o amărîtă care se prezentase pe Internet ca fiind Elizabeth Abugana, văduva unui fermier bogat din Zimbabwe, ucis într-o dispută legată de pămînt. Elizabeth era o bantu veritabilă, dar uite că nu numai coloniştii albi se îmbogăţiseră în Africa Centrală, jumulindu-i pe negri, ci şi unii negri mai norocoşi, jumulind la rîndul lor pe cine se putea. Aveau ferme respectabile, cu producţia bine pusă la punct, iar în anii aceia doamna Abugana nu era deloc o jalnică expatriată, ci o matroană rurală invidiată cale de şapte sate. Permiţîndu-şi să renunţe la intermediari, soţul ei ajunsese să facă afaceri direct cu guvernul. Apoi venise la putere Robert Mugabe, cel pomenit cu ură şi de alţi clienţi de-ai lui Moţogan, poate că pe bună dreptate. Preşedintele autocrat dăduse nişte legi mortale pentru mulţi proprietari cinstiţi şi bogaţi. Făcuse o reformă a pămîntului care îi lăsa în curul gol şi pe albi, şi pe negri, deosebirea dintre aceşti moşieri pauperizaţi nemaifiind acum dată decît de culoarea pielii din respectivele zone sensibile. Acestea erau constatările întristate ale doamnei Elizabeth, care regreta nespus că dragul ei Joseph Abugana nu-şi mai putea etala şi el dosul negru, ca un fermier despuiat, dar scăpat cu viaţă. Îl împuşcaseră nişte veterani ai războaielor din Zimbabwe pe care văduva îi numea lunatici, sau, mai pe româneşte spus, nebuni de legat.

Probabil că indivizii ăia nu fuseseră chiar atît de nebuni, din moment ce socotiseră că aveau ce să-i ia victimei lor. Îi luaseră pămînturile şi ce mai avea prin casă. Habar n-aveau însă de banii cu care răposatul îşi făcuse socoteala să achiziţioneze terenuri şi maşini agricole în Swaziland. Dacă ar fi fost mai inspirat, pleca din bună vreme acolo. Aşa însă rămăseseră doar dolarii, vreo 46 de milioane şi jumătate, depuşi la o societate de asigurări în trei

cutii sigilate. În rubrica referitoare la conţinutul cutiilor, Joseph scrisese: amintiri de familie, anume ca să scape de controlul vameşilor răi şi plini de lăcomie. Şi uite-aşa, fugiţi din Zimbabwe ca potîrnichile, supravieţuitorii familiei Abugana se gîndeau acum să găsească un salvator european, dispus să ia asupra lui banii aceia şi să-i investească întru profitul unor oameni urgisiţi, dar care nici o clipă nu-şi pierduseră speranţa în revenirea ţării lor la vremuri mai bune.

Darie acceptă să vîre 30% din suma pomenită mai sus în seiful subteran al vilei sale cu piscină, iar pentru restul sumei se îngriji ca acesta să ia direcţia conturilor numite de Elizabeth Abugana şi de cei ce vor fi stat la pîndă îndărătul femeii. Dar, cum spuneam, dosarul Abugana era un caz banal, dintre cele pe care le rezolvi fluierînd şi a doua zi ţi le scoţi pur şi simplu din minte. Pe Darie îl tulburase însă un caz unde conta extraordinar de mult poziţia partenerului de afaceri. Victor Kassim Oyofor îşi declara calitatea de senator şi chiar funcţia de preşedinte al Senatului Republicii Federale Nigeria. Treabă care îi ridicase lui Moţogan sîngele în ochi. Mai întîi pentru că individul ăla, din înalta funcţie politică pe care o deţinea, aducea în tranzacţie doar 9 milioane de dolari, sub nivelul propus de alte figuri ce i se adresaseră pentru ajutor: transfugi ca doamna Abugana, văduve neconsolate ca Mercy Kume, fii şi fiice de oameni asasinaţi, în fine, diverşi neajutoraţi ai lumii contemporane. Or, domnul Oyofor, deşi avea de partea lui toate instrumentele de extorcare ce pot fi imaginate în seama unui înalt demnitar şi politician, prezenta partenerului român o ofertă de milog, dar cu o superioritate citită cu uşurinţă în tonul lui de burjui îmbuibat şi plin de ifose neîntemeiate. Venea cu suma aceea ridicolă, după care îi crăpa buza mare şi vînătă, dar lăsa impresia că se adresează cu mărinimie unui chelner sau unui şofer de taxi, cărora le zornăi

mărunţişul în palmă, spunîndu-le generos: păstrează restul!

În al doilea rînd, gestul lui Victor Kassim Oyofor îl făcu să se gîndească imediat la faptul că şi românii aveau senatori, preşedinţi şi vicepreşedinţi de cameră etc. etc., şi să şi-i închipuie umilind la rîndul lor vreun suflet binevoitor din Belize, Seychelles, Barbados sau din diverse alte locuri de pe mapamond, unde se trăieşte greu, însă cu multă demnitate şi disponibilitate de a rezolva în chip fericit afacerile de milioane ale demnitarilor de pretutindeni, atunci cînd aceştia se ştiu la ananghie şi caută un plasament salvator. Mînat de asemenea sentimente partizane, Darie Moţogan hotărî să respingă categoric afacerea senatorului nigerian. Şi chiar aşa făcu, scriindu-i în mesajul de răspuns doar două cuvinte: „Fuck you!“

Cînd deschise mesajul doamnei Sese Seko, Darie crezu că avea să repete figura şi abia se abţinu să nu-l şteargă fără să-l mai parcurgă. Citise încă înainte de 1990 despre Mobutu, care şi el era un Sese Seko Kuku şi naiba mai ştie cum, şi nu-i plăcuse personajul, chiar deloc. Fusese preşedintele statului Zair, devenit ulterior Republica Democratică Congo. Din cîte spuneau istoricii, trăsese pielea de pe mulţi concetăţeni de-ai lui, opozanţi politici, sau numai opozanţi tembeli. Apoi Moţogan descoperise şi alţi şefi de state din vecinătatea lui Mobutu: ugandezul Idi Amin Dada, Bokassa I din Republica Africa Centrală, generalul Taylor din Liberia – în fine, tot floare aleasă de dictatori şi criminali cărora, dacă li s-ar îngrămădi pe cap sufletele victimelor, n-ar mai ieşi de sub movila lor cît un munte nici în zece vieţi de efort. Mobutu nu fusese mai breaz decît ceilalţi din constelaţia lui. Poate că nici mai ticălos, dar asta nu-l ridica în ochii lui Darie, iar gîndul că acum i se ivise prilejul neaşteptat de a face afaceri cu banii lui îi tulbura orizontul moral.

Fu gata, deci, să-i scrie şi doamnei Sese Seko „Fuck you!“, dar şi-o închipui o bătrînică de vîrsta şi aspectul propriei sale străbunici şi înţelese imediat că urarea aceea, mai ales legată de însăşi persoana lui pe post de actant, nu-l avantaja în nici un caz. Apoi reuşi să treacă peste prejudecăţi şi să cerceteze lucrurile cu mai mult calm. O vorbă latină spune că banii n-au miros, cei scoşi din vespasiană, mai întîi, dar poate că nici cei ce miroseau a sînge în urmă cu cincizeci de ani. Venerabila doamnă ex-Mobutu îi amintea lui Darie necazurile întîmpinate spre sfîrşitul epocii de glorie a dictatorului, cînd boala făcuse din mîndria Zairului o umbră fluturată de vînt. Trăise cu copiii săi în exil la Abidjan, apoi în Maroc, unde ulterior Mobutu murise, mai mult sărac decît în posesia miliardelor de dolari pe care băncile elveţiene îi blocaseră, la fel ca altor dictatori căzuţi. Acum bătrînica aceea decrepită recuperase în chip norocos tot 9 milioane, cît senatorul Oyofor. Cuprins deodată de milă, Darie Moţogan şi-o imagină umblînd prin savană cu traista cu dolari în băţ, aşa cum bătrîna lui de la ţară ar mai fi umblat pe cîmp cu traista cu mîncare în vîrful băţului, dacă n-ar fi căzut la pat cu doi ani în urmă. Accesă Internetul şi-i transmise venerabilei africane un mesaj încurajator: „Trimite!“

10

Un registru aflat în seiful blindat al lui Darie Moţogan are mai multe pagini pline de informaţii notate telegrafic. Din această cauză, numeroase amănunte legate de partea cea mai vie a afacerilor lui se pierd iremediabil în neant. Dar măcar rămîne o cronologie coerentă şi un ritm uluitor, absolut prodigioase amîndouă, caracterizînd munca tenace şi opera unui geniu al ingineriilor electronice. Iată nişte fragmente:

17 martie: Sani Abu & Co. Business Consultants & Project din Liberia. 40 de milioane USD, de investit în ţări sigure, dar nu prin instituţiile establishmentului financiar. Caz rar: clientul nu e mort, vine el însuşi la intercepţia sumei. Oferă 20%: 8 milioane. Merge!

22 martie: Danla Chile, Zimbabwe, soţia lui Ndoga Mupesa din Muzarabani, provincia centrală Mashonaland, ucis cu sînge rece pe motiv de sprijin Mişcarea Democratică Morgan Tsvangirai. 11 milioane de dolari, dă 30%, pretinde 65 pentru sine. Nu-i cam mult pentru o văduvă? Hotel Melody. Am coţopenit-o.

2 aprilie: Tijjani Tukur, Lome, Togo. 15,5 milioane USD. 25% mie, 70% lui. Trimite nişte bădărani, nici n-am înţeles ce voiau de fapt. Am pus băieţii să-i rupă în bătaie. Nesimţitul!

5 aprilie: Joshua Vatsa din Nigeria, fiul generalului maior poet Mamman Jiya Vatsa, fost ministru în noua capitală federală Abuja şi membru al Consiliului Militar Suprem. Executat după o lovitură de stat eşuată. Lasă într-o cameră secretă din pivniţă nişte sipete de fier pline de bani, cheile ţinute ascunse de văduvă pînă băiatul împlineşte 21 de ani. Trei zile numără Joshua la bănet: 60 de milioane USD, bacşişuri de la diverse corporaţii pe cînd babacul era mare ştab în capitala federală. Vine el şi cu cinci servitori. Vai de capul lui! Aduce tone de bancnote de 100 de dolari cu serii vechi, retrase din circuit. La Dacia Felix nici nu vor să audă. Puştiul e disperat şi, ca să mă sensibilizeze, îmi lasă un volum de versuri scris de generalul poet. Poa' să şi-l bage-n maţ! Să văd ce face cu grămezile ălea de dolari nefolositori. Îi scoate din ţară, sau umple containerele noastre de gunoi, spre uluirea oraşului?

21 aprilie: Domnişoara Henrietta Hen, Coasta de Fildeş. Hen, în engleză, găină. Banii cocoşului de tat'su. Un rahat de 4 milioane şi jumătate. Am

fost tentat să-i refuz, dar mi-a plîns în braţe şi m-a înduioşat. Nu s-a lăsat coţopenită, dar se pare că nu-i vina ei. E virgină, i-au cusut, cînd era mică, vulva cu un fruct ţepos de savană, care e şi acum acolo ca un sigiliu pătruns în carne. Un ritual de-al lor, sinistru. Trebuie să vină vraciul tribului şi s-o dezvirgineze cu cuţitul. Nu m-am angajat la aşa o corvoadă!

1 mai: Michael Momoh, cu tată preşedinte la Corporaţia minelor de diamante. Altul din Sierra Leone! Moştenire un săculeţ cu diamante în valoare de 62,5 milioane dolari. I-am zis că Dacia Felix nu lucrează în 1 şi 2 mai, să revină pe 3. N-a mai revenit. Citit în ziarul local: negru tînăr, dispărut de la pensiune şi găsit bucăţi în pungi de plastic. Mînă fină, chinezească. Nici urmă de diamante! Afacere ratată.

12 mai: Dr. Ben Kofi din Africa de Vest. Doctor pe dracu'! Vine cu trucuri şi cu liru-liru! Cică un tip aflat într-un Lockheed L-100-30 prăbuşit în 1998 la Vila Nova, în Angola. Soţie, doi copii, fata în casă, toţi împrăştiaţi de-a lungul a zece kilometri de junglă. Ben Kofi oferă 27,3 la sută, ia auzi! O să-l întreb ce-i cu cifra asta mutilată. Nici nu poţi face calculele ca lumea!

4 iunie: Hassan Diko, Corporaţia Nigeriană a Petrolului. Dumnezeule mare! 190 de milioane USD. Pînă şi cei de la Dacia Felix s-au îngrozit. Noroc cu echipa de la Primărie, care promite să ţină spatele. Toţi funcţionarii ăia municipali umblă clătinaţi sub apăsarea milioanelor personale care le bîntuie prin cap. Nu ştiu prea bine ce se ascunde aici, dar o să fac comandă pentru tot efectivul Agenţiei de pază şi protecţie.

10 iunie: Mamă! Toată noaptea a fost agitaţie prin centru. S-a tras cu pistoalele, iar dimineaţa au găsit prin tufişuri o mînă tăiată. Era prea neagră ca să fi aparţinut unui bodyguard de-al nostru. Pînă la urmă, ticălosul de Diko a cedat şi am finalizat

afacerea cum vrem noi, nu cum voia mafia din Lagos.

17 iunie: Plec la Nisa, să-mi cumpăr un iaht.

28 iunie: Cît am lipsit, am aflat că m-a căutat unul, David Soriba, cu diamante din Africa de Sud. Banii, vreo 30 de milioane USD, transferaţi într-o primă fază în Ghana, dar băiatul vrea să intre la noi în industria hotelieră sau în petrol. N-are decît! Paznicii de la vilă l-au luat la goană, nu voia să priceapă că e cazul să mă caute cînd sînt acasă, nu în contratimp. Noroc că iahtul îmi place. E super!

13 iulie: Dom'le, mă omoară ăştia din Sierra Leone. Acum John Dada Dumbuya, fiu de goangă umflată dintr-un trib nordic, ucis de rebeli în anul 2000. Noroc că Nkroma Dumbuya şi-a evacuat familia în Coasta de Fildeş, încît fiul i-a scăpat cu viaţă şi cu dolari. 25,5 milioane. Vrea să-mi dea 28 de procente, dar cred că mai pot negocia încă patru sau cinci.

11 august: Cumpăr elicopter. Ce, numai alţii să aibă? O să-mi prindă bine pe iaht, te poţi mişca uşor încoace şi încolo.

23 august: Probleme. Cei de la SRI m-au avertizat de un plan de răpire ca să fiu stors de bani. Mafia ţigănească. O fi implicat şi ăla care nu mi-a achitat CD-urile, lăsîndu-mi gaj sabia ninja? Luat măsuri de descurajare.

4 septembrie: Prinţesa Venilla Ezelly din Cotonou. Cu o engleză cam ciudată cînd se prezintă pe Internet: *„I use to be a female student with the University of Liberia Campus"*, ha-ha! Are 24 de ani, o ţine mereu cu „Domnul Atotputernic să-ţi dea sănătate, să mă poţi ajuta", dar promite relaţii de lungă durată şi tot tacîmul, în caz că marşez. Am marşat. 36 de milioane şi încă nişte flecuşteţe rămase de la taică-său, care purta titlul de rege înainte de a muri. Poate în trib, că la africanii ăştia dai de regi la fiecare colibă. Am aşteptat-o cu nerăbdare pe Venilla, să se ţină de promisiune, dar mi-a dat plasă. A trimis în loc doi

gemeni, şi ei studenţi la aceeaşi universitate. Sau poate că eu n-am priceput exact cum e cu „obişnuiesc să fiu o femelă“, eventual atunci cînd nu obişnuieşte să fie un bărbat. Prinţesa o fi fost unul din cei doi, şi nu mi-am dat seama! În rest, tranzacţie corectă. Nu am de gînd să înşel pe nimeni, deşi uneori mă tentează. Dar nici nu mă las înşelat!

19 septembrie. Bilanţ cîştiguri la diverse loterii pe Internet: Golden Rand Lottery 9,6 milioane USD, Euromillion Lottery 1 milion USD, Icar International Lottery 150 de milioane USD, Euro-Afro-American Sweepstake Lottery 1,1 milioane, Standard Trust Lottery 1 milion, Raboas International Lottery alte 150 de milioane, Infofalk Lottery International 200 de milioane USD, Elgordo de la Primitiva Lottery 1,5 milioane, încă o dată de la Elgordo 2,5 milioane, pînă şi de la Golden Lottery Spain 13 milioane USD. Şi mai avem un întreg trimestru în faţă!

5 octombrie: Altă tentativă de răpire. De data asta organizată chiar de bodyguarzii mei. Am scăpat ca prin urechile acului. Noroc că port asupra mea dispozitivul secret de alarmare şi ăia doi nu şi-au dat seama că-l pornisem. În zece minute, toate vehiculele firmei s-au adunat ciorchine în jurul maşinii în care eram, blocînd-o în trafic. De surprindere, răpitorii nu mi-au mai pus pistolul la tîmplă, să ceară bilete de avion şi despăgubiri. Erau, totuşi, nişte bieţi amatori. Nu ştiu ce-au făcut şefii firmei cu ăia. Probabil ce trebuie. Să fiu foarte atent!

9 octombrie: Simt că bancherii de la Dacia Felix mă fură. Diferenţe între sumele din cont şi cifrele din registrul meu. Deocamdată nu foarte mari, vreo 50 de milioane USD. Ciupeală şi în contul de lire sterline cu care am pornit afacerile. Păi, unde o să ajungem?

12 octombrie: Wilson Korede din Somalia, vrea transfer 40 de milioane. E ziua mea de naştere

şi tocmai mă pregăteam să merg la restaurantul Continental, să mi-o sărbătoresc cu primarul şi cu cetăţenii de onoare. L-am băgat pe Korede în măsa. Nu ştiu ce-a înţeles exact, dar şi-a dat seama că nu-s disponibil. M-a rugat să-i indic pe altul, care-i disponibil. E nebun? Crede că ard de dor să-mi încurajez concurenţa?!

Tot octombrie: Zvonuri tot mai alarmante dinspre Dacia Felix. Cică banca stă să cadă. Vicepreşedintele a fost arestat şi e tîrît prin anchete. Asta e adevărat, scrie şi presa. Mă gîndesc să-mi mut conturile de la ei, pînă nu li se blochează.

3 noiembrie: Ia te uită! Vine şi Asia la catastif, tocmai cînd m-am cam săturat de atîţia africani. Domnul Chow Wong Lee, manager la Chekiang First Bank Ltd din Hong Kong. Îl reprezintă pe un britanic, Raymond Beck, pierit tot în catastrofă aviatică, deasupra Oceanului Pacific. N-are decît 12 milioane de dolari, dar, fiind primul asiatic care vrea afaceri cu mine, n-o să-l refuz. Să fie într-un ceas bun! Sper să nu facă parte din Triade. Oare găsesc prin oraş un antrenor credibil de lupte marţiale?

21 noiembrie: Alarmă, alarmă, alarmă! Larisa Sosniţkaia, trezorierul personal al lui Mihail Hodorkovski, cel mai bogat om din Rusia, proprietarul companiei petroliere Yukos şi al unei puzderii de alte companii. Ăsta, dacă nu-l gîtuie ruşii pînă mai pot, ajunge şi preşedinte. Larisa zice că-mi trimite 48 de milioane de dolari, dar e prea riscant. Nu mă încurc cu mafia rusă.

6 decembrie: Sondaje la Milano şi Bolonia, pe Internet. Italienii sînt suspicioşi, nu vor să-mi primească la ei conturile. Îşi închipuie că toată lumea e plină de camorriştii lor. În Elveţia au legi prea rigide, o birocraţie bancară teribilă. Ar fi mai simplu să merg în Ucraina sau la Chişinău, pe post de investitor strategic. Dar acolo rişti să ţi se ducă de rîpă, văzînd cu ochii, şi investiţia, şi strategia.

Pînă una-alta, îmi mut sediul pe iaht, în Mediterana. E iarnă, temperaturile coboară aici la minus 18 grade. În sudul Mediteranei, pe la amiază poţi face şi plajă uneori. Am transmis unei agenţii pariziene să mi-o trimită pe Naomi Campbell. O invit pe iaht, fie şi pentru cîteva zile. Plătesc oricît. Treaba lor cum fac s-o convingă!

11

Naomi apăru, într-adevăr, adusă de un elicopter francez. Elicopterul lui Darie trebui să se ridice în aer ca să poată face loc la aterizare francezilor. Elicea încă se mai rotea cînd pilotul ieşi din cabină şi-i întinse top-modelului mîna, ca s-o ajute să coboare. Naomi era celebritatea pe care o ştim. Păşi înainte cu mers de felină, iar puntea iahtului era în clipa aceea podiumul pe care îşi făcea ea baletul obişnuit, prezentînd publicului şi televiziunilor ultimele noutăţi ale unor ilustre case de modă. Marinarii se înşiraseră ca mărgelele de-a lungul babordului, de unde urmăreau musafira cu nişte priviri fascinate. Lui Moţogan îi venea să le tragă şuturi în fund, ca să-i dezmeticească. În fond, nu ei plătiseră, iar Naomi Campbell venise acolo doar pentru el.

Valetul întinsese masa în salonul cu pereţi lambrisaţi, de culoare galben-maronie. Era o amiază în doi, servită pe platouri de argint şi în boluri de porţelan englezesc. Darie veghease să fie totul în ordine, să nu lipsească pastele italieneşti, langustele şi creveţii, iar vinul roşu de Bordeaux să se destupe din bună vreme. Timorat la început, Darie se încălzi repede. Fu fericit să observe că Naomi se comporta admirabil, umplînd spaţiul cu zîmbete şi gesturi, poate studiate, dar părînd cît se poate de naturale în desfăşurarea lor. Vorbea englezeşte cu o cursivitate ce făcea ca sensul multor cuvinte să-i scape lui Moţogan, care îşi

însuşise engleza mai mult din jocurile de computer şi din corespondenţa de afaceri derulată pe monitor. Starul purta nişte bijuterii splendide, un colier lat şi cercei în evantai, sclipitori după cum se aduna lumina pe feţele mereu mişcate ale diamantelor. Nu se putea şti dacă erau într-adevăr veritabile, sau numai replici. În orice caz, Darie plătise la firma de intermediere asigurări pentru bijuteriile originale şi, oricum, nu vedea vreun motiv pentru care vedeta să fie îngrijorată, atîta vreme cît era musafira lui. Din păcate, Naomi nu putea rămîne şi pentru sărbătorile Crăciunului, pe acelea urma să şi le petreacă în California, la o reuniune patronată de Hollywood. Avea să fie multă lume celebră acolo. Pe cînd stăpînul iahtului o asculta transpus, ea înşiră o serie de nume de mari actori şi actriţe, dintre care lui îi rămaseră în memorie Harrison Ford şi Julia Roberts. Era clar: şi dacă ar fi plătit în plus, n-ar fi putut s-o reţină.

La sfîrşitul mesei, pe cînd Naomi Campbell îşi savura în tihnă, tolănită pe canapea, paharul de vin şi cafeaua, Darie îi făcu surpriza de a aduce o cutioară de lemn scump, expediată tocmai de la Florenţa. Vedeta o luă cu un mic strigăt de surpriză, apoi, cînd o deschise, ochii îi sclipiră şi, dintr-un impuls spontan, se aplecă repede spre el, depunîndu-i un mic sărut pe obraz. În cutie strălucea o brăţară grea de aur masiv, cu lucrătură migăloasă pe fiecare inel, adevărată capodoperă de bijuterie. Moţogan, încă ameţit de vraja acelui sărut de aer, insistă s-o poarte imediat. Ba chiar, prinzînd curaj, i-o puse chiar el pe încheietura mîinii stîngi. După care, fascinat de supleţea acelui braţ statuar, se repezi asupra lui şi-i acoperi pielea neagră cu zeci de săruturi repezi, de la brăţară şi pînă la umărul dezgolit şi rotund. Naomi, deşi surprinsă, îşi retrase braţul şi, din faptul că nu şi-l proiectă înapoi, cu un dos de palmă care să împurpureze faţa obraznicului, Darie înţelese că partida era cîştigată şi abia aşteptă ca ziua aceea

scurtă, de decembrie, să-şi scadă lumina, lăsînd într-un întuneric deplin Marea Mediterană şi iahtul care sălta liniştit pe valurile ei.

— Oh, Darius, eşti un hoţoman afurisit! suspină Naomi pe la miezul nopţii, cînd el se pregătea de al treilea asalt în patul răvăşit.

Ori poate că ea altceva spusese, dar Moţogan, cu engleza lui lipsită de nuanţe, preferase să-şi traducă aşa cum îi cădea lui bine atunci. Nu era chiar un inocent, dar îmbrăţişa pentru prima dată un top-model de faimă mondială, iar împrejurarea asta extraordinară, pe lîngă plăcerile indescriptibile pe care i le procura, îi trezise subit şi unele responsabilităţi de ordin masculin. Nu voia să treacă în faţa vedetei drept un pămpălău. Îşi amintise şi de prejudecata orgolioasă a negrilor, care-i considerau pe europeni mai slab înzestraţi sub centură decît africanii şi, în consecinţă, tremura de grijă să nu confirme chiar el anecdotele respective. Hotărî, prin urmare, să-şi ia drept aliat timpul şi rezistenţa pe poziţii. Aşa că o trezi pe Naomi din oră în oră, îmbrăţişînd-o frenetic chiar şi cînd ea, buimăcită de somn, bodogănea aparent nemulţumită, cu ochii închişi, scăpînd printre bombănelile slabe şi cîte un scheunat blînd: *„I love you, boy, I actually love you…“*

Între o repriză şi alta, Darie Moţogan se mai stimula cu whisky şi, cînd îi oboseau privirile de contemplarea acelui corp dumnezeiesc, perfect în liniile lui naturale, rămînea cu ochii pironiţi în noaptea grea de afară, pe care pîclele cerului nu lăsau s-o străbată nici o stea. Era bucuros că în zona aceea de mare nu izbucnea vreo furtună, de felul celor despre care ştia că bîntuiau chiar atunci în nord, pe coastele Veneţiei şi ale Franţei. Era bine, era nespus de plăcut, începea să creadă că poate avea totul de la viaţă. Era fericit. La orizont presimţea prin beznă ţărmul Africii, sursa lui de uluitoare îmbogăţire. Iar aici, la căldură, sub

lumina scăzută a veiozei, era însăşi întruchiparea sublimă a acelui pămînt binecuvîntat.

Pe o asemenea meditaţie relaxată, Moţogan tresări, amintindu-şi de un lucru oarecum neplăcut. Sosirea vedetei îi zăpăcise cu totul gîndurile şi planurile de pînă atunci. Îi veni în minte, subit, că îşi fixase pentru zilele următoare nişte întîlniri de afaceri, iar acum toate acelea deveneau o piedică în proiectul său de a petrece cîteva zile relaxat, devotat exclusiv tinerei doamne Naomi Campbell. Trăgîndu-şi în grabă halatul pe trupul gol, Darie trecu dincolo, în cabinetul său de lucru, şi porni computerul. Avea legătură la Internet prin antena de satelit.

La urma urmei, afacerile puteau să mai aştepte. Chiar şi Dr. Smith Udeh Mondula din Africa de Sud putea să mai aştepte. Clientul său, pe nume Jonathan B. Willey, aştepta încă din 1990 sub pămînt, poate mai puţin sensibil la cele 142 de milioane USD pe care le lăsa acum în gospodărirea bancherilor din Johannesburg. Să aştepte şi ei! Doamna Mary Sambu şi familia sa din Kinshasa, de asemenea. Ce atîta zor cu pîrlitele de 8 milioane de dolari adunate trudnic de răposatul Silas Sambu? Încercă să şi-o imagineze pe Mary în cotlonul cald ocupat atunci de Naomi Campbell şi se scutură de greaţă. Maxwell Mlambo Davies din Liberia cu proiectul lui de fundaţie nobilă: „Un cămin caritabil, un cămin sănătos“ – să aştepte şi el. Ce cămine caritabile? Pe acolo încă bîntuie războaiele, nu se termină bine unul şi altul începe. Doamna Cynthia Wood din Anglia, cu depozitul de 150 de milioane USD rămas de la dictatorul african Sani Abacha… Poate că între timp Scotland Yardul i-a şi pus cătuşe pentru că vinde pe Internet ce nu-i al ei. Mesajul Cynthiei suna de-a dreptul dramatic: „M-am decis să contactez un străin pentru această tranzacţie fiindcă prietenul cel mai bun poate deveni cel mai rău duşman, cum

spune un proverb înţelept“. Proverbele înţelepte au mare dreptate. Să mai aştepte!

Tuturor, Darie Moţogan le transmise în noaptea aceea un mesaj de contramandare a întîlnirilor programate una după alta, în zilele pe care hotărîse că i le dedică frumosului top-model. Lumea probabil dormea, mesajele sale aveau să fie deschise abia a doua zi. Nu părea să conteze, pînă şi urgenţele se puteau deturna. Într-un singur caz nu mai era nimic de făcut. Nu doar el n-avea somn. Şi alţii mai stăteau atunci de veghe în faţa computerului. Nici n-apucă bine Darie să-şi trimită mesajul spre Muhammad Khalil Hassan, că şi primi un răspuns din Dubai. Doctorul Hassan îi comunica dezolat că marfa era deja în drum spre el, pe o şalupă de coastă care făcuse escală în Ghaza şi avea să întîlnească iahtul în ziua abia începută, pe la amiază. Marfa valora 24,6 milioane USD şi trebuia preluată imediat, nu mai putea fi retrasă. Mesagerul era doamna Zahwa Hamid, rudă mai îndepărtată cu Yasser Arafat.

Moţogan se împăcă în sinea lui cu această neconcordanţă din planul său recent. O s-o scoată cumva la capăt şi cu urgenţa aceea. Bine că nu-i rămînea decît un singur transport de rezolvat! Trecu dincolo şi, cu toate că începeau să-i cadă şi lui pleoapele de somn, se strecură în aşternut, lîngă Naomi Campbell, şi o mîngîie tandru, dar insistent, pe obraz, să se trezească.

Dimineaţa se scurse într-o plăcută lîncezeală. Valetul le servi cafeaua şi micul dejun. Pe cînd stăteau amîndoi pe canapeaua salonului, proptiţi fiecare cu umărul în umărul celuilalt, televizorul îşi derula monoton şi neinteresant programele. Nici ştirile zilei trecute nu fuseseră senzaţionale. La un moment dat, Darie tresări, cu atenţia subit captată. Era spre finalul telejurnalului şi se transmiteau imagini cu o paradă a modei desfăşurată, cu tot fastul cuvenit, la Londra. Spectatori specializaţi, lumini şi culoare, voaluri şi

mătăsuri, costume de zi şi de seară. Printre vedetele care le etalau figura, în mod straniu, şi Naomi Campbell.

— Acolo eşti tu! spuse Moţogan bucuros, convins că era vorba de o înregistrare, şi nu înţelese imediat aerul stînjenit pe care îl afişase dintr-o dată tînăra de lîngă el.

Apoi „îi căzu fisa“. Parada avusese loc în seara trecută, chiar la orele cînd ei doi începuseră să se zbenguie în dormitorul select al iahtului. Darie înhăţă celularul şi formă numărul de telefon al firmei de la Paris cu care tratase.

— Pe cine dracu' mi-aţi trimis aici? urlă el furios în urechile unei secretare, apoi continuă pe acelaşi ton şi cînd i se făcu legătura cu patronul.

Firma trebui să recunoască un adevăr deja evident. Nu reuşise s-o convingă pe Naomi Campbell cea adevărată să-şi abandoneze programul de pe urma căruia trăia şi să meargă la întîlnire cu un necunoscut, iarna, în plină Mare Mediterană. Moţogan urla că nu achită factura, iar patronul, în engleza lui graseiată, insista asupra asemănării perfecte dintre cele două femei, ceea ce, după părerea sa, aproape că rezolva incidentul.

— Tu cine parascovenia mă-tii eşti? o întrebă răstit, în româneşte, pe falsa Naomi, iar aceasta pricepu doar că nu era de glumă.

Moţogan îi smulse brăţara de aur masiv de pe mînă şi, atunci, mai puţin umilită cît înfricoşată de perspectiva de a ajunge hrană la peştii Mediteranei, tînăra negresă se ghemui la un capăt de canapea şi izbucni în plîns. Darie îşi aminti cît se străduise toată noaptea să n-o dezamăgească pe vedetă. Cu sentimentul că fusese tratat de tîmpit şi înşelat fără scrupule, îi venea s-o strîngă de gît.

Din fericire pentru fată, chiar atunci fu semnalată apropierea vasului trimis de Muhammad Khalil Hassan. Moţogan ieşi pe punte, în lumina mohorîtă a zilei, iar falsa Naomi Campbell rămase să scîncească mai departe pe canapea. Nici măcar

nu putea să cheme elicopterul francezilor, s-o ia înapoi, la Paris. Elicopterul acela avea în program să revină abia după trei zile.

Nava de coastă oprise la distanţă şi trimitea spre iaht o barcă obişnuită cu motor. Pe măsură ce se apropia, putură să-şi dea seama că la bordul ei erau două persoane. Probabil şi o ladă plină cu dolari.

Barca făcu un viraj şi abordă iahtul dinspre tribord. Pe lîngă negriciosul care manevrase volanul, iar acum tăia tusea motorului, mai era acolo o mogîldeaţă verde, cu văl lăsat peste ochi, rubedenia aceea a lui Yasser Arafat despre care îi vorbise corespondentul din Dubai în mesajul de noaptea trecută. Darie Moţogan o cercetă curios pe cînd doi dintre marinarii lui apucaseră femeia de mîini, ajutînd-o să urce pe puntea înaltă a iahtului. Vîntul îi suflă vălul într-o parte şi astfel faţa i se dezveli în suficientă măsură încît să-i poată fi văzută cum trebuie. Darie oftă dezamăgit. Nu era genul de frumuseţe arabă la care se aşteptase. Nas gros, obraji cărnoşi, un ten plin de bube, încît doar ochii cu irişi negri şi strălucitori aduceau un licăr de fascinaţie în peisajul acela de o platitudine repulsivă. Femeia era scundă şi burduhănoasă, probabil un sac de grăsime purtat de picioare groase şi scurte. Nici urmă de talia aceea zveltă, care să te invite s-o apuci cu tandreţe şi chiar s-o frămînţi, ca pe falsa Naomi Campbell. Ori poate că-şi înfăşurase, cum fac contrabandiştii, săculeţii cu dolari în jurul taliei şi de aceea apărea atunci în faţa lor ca un uriaş ou de struţ, vopsit în verdele viu al Profetului.

Motorul de mică putere tuşi din nou, iar barca putea fi văzută dînd zor înapoi, spre şalupa care o lansase la apă.

— Zahwa Hamid? întrebă Moţogan, încercînd să-şi stăpînească dezgustul şi să-şi mute interesul de la fiziologic spre domeniul pur financiar.

Femeia izbucni pe neaşteptate într-un torent de vorbe neînţelese, guturale, dintre care răsărea ceva mai explicit cuvîntul Allah. Era clar că bondoaca fierbea de mînie şi, în primul moment, Darie nu pricepu ce-o apucase aşa, dintr-odată. În fond, era un mesager, un terminal al afacerii, implicarea afectivă nu putea fi rolul său. Sarcina ei de cărăuş era să scoată dolarii şi să finalizeze tranzacţia.

În toiul strigătelor isterice, Zahwa Hamid îşi smulse într-o parte veşmîntul larg şi verde, descoperindu-şi în jurul taliei, pînă sub sînii mari şi revărsaţi, centura burduşită cu calupuri de dinamită.

— Doamne, de n-ar avea şi cuie! gîndi Darie Moţogan într-o frîntură de secundă.

Din păcate, avea.

• • •

Povestirea „Inginerii electronice” a apărut în volumul *Povestiri de duminică*, Millennium Books, 2010.

Liviu Radu

MESTECENII

Totul era alb, ca şi cum zăpada adusese neprihănire în lume. Pînă şi cerul era alb, de parcă cenuşiul norilor se deschisese la culoare, reflectînd pătura de nea întinsă pe pămînt. Sau, îşi zise zîmbind contele, poate că zăpada se presărase din nori atît pe pămînt cît şi pe cer, în mod egal, ca să nu existe motiv de invidie.

Iarna abia începuse, era doar întîi decembrie, dar ninsese zdravăn, linţoliul alb se întinsese peste cîmpurile Podoliei, aşa cum se întinsese cu trei ani în urmă peste Marea Armată care îşi găsise sfîrşitul în pustietăţile ruseşti. Sigur, îşi spuse contele, aici nu se afla în Rusia propriu-zisă, ci în acea parte a Poloniei care fusese înghiţită de împărăţia ţarului şi transformată într-o gubernie, dar iarna nu cunoştea graniţe, iar zăpada nu se oprea la hotare.

Neaua proaspătă, pufoasă şi sclipitoare ca pudra de zahăr, acoperise şleaurile, ascunsese bălăriile de pe cîmp, se strînsese în troiene peste tufărişurile de la marginea drumului şi se agăţase de ramurile mai dese ale copacilor.

Totul era alb, iar albeaţa de pe sol se întindea către orizont, unde se amesteca în albeaţa cerului, de parcă n-ar mai fi existat pămînt şi cer, sus şi jos, ci doar o albeaţă fantomatică, nepămînteană, ce copleşise lumea întreagă cu o tristeţe lipsită de vlagă.

Te simţeai mărunt şi lipsit de importanţă în pustietatea aceea tăcută în care nu mişca nimic, nu vieţuia nimic, totul înlemnise, înţepenise, de parcă asupra lumii se abătuse un ger ce îngheţase însăşi esenţa vieţii.

Pătura de zăpadă amortiza zgomotul copitelor, liniştea era sfîşiată doar din cînd în cînd de fornăitul cailor ce trăgeau sania. Respiraţia lor

se transforma în aburi ce pluteau o clipă în jurul nărilor animalelor, apoi se pierdeau în aerul limpede precum cristalul.

Contele stătea în sanie, învelit în blănuri, cu o căciulă imensă pe cap, trasă pînă pe sprîncene. Peste gît şi peste partea de jos a feţei îşi înfăşurase un fular gros, împletit din lînă, încît din maldărul de veşminte i se vedeau doar ochii care sclipeau, ca ai unui animal de pradă.

Privea întinderea albă, ce netezise toate asperităţile, toate muchiile, ascunsese sub ea culori şi diferenţe, uniformizînd totul, domolind şi potolind totul. Natura părea amorţită… supusă… domesticită… îmblînzită… Şi simţea că şi el amorţeşte, se cufundă într-o toropeală a minţii şi a trupului printr-un mimetism inexplicabil, care-l făcea să imite starea din jur, fără să ţină seama că era contrară opiniilor sale de-o viaţă.

Tresări brusc, zărind în dreapta drumului un crîng de mesteceni. Trunchiurile albe ieşeau din zăpadă ca nişte lumînări scumpe, din cea mai fină ceară, aşezate pe un giulgiu.

Dar nu aspectul oarecum macabru îi atrăsese atenţia, ci faptul că ramurile subţiri, desfrunzite, se ridicau către cer ca nişte degete scheletice, avide de lumină şi căldură. Erau prea subţiri pentru ca neaua să rămînă prinsă de ele şi să le ascundă, să le facă să semene cu alte movile albe, ce fuseseră cîndva copaci, de-un soi nedefinibil acum.

Mestecenii aceia – arbori subţiri, cu esenţă moale, perisabili – rămăseseră identificabili, îşi strigau cu inconştienţă şi cu oarecare obrăznicie identitatea. Numai că la poalele trunchiurilor zăceau mormane de ramuri subţiri, rupte de vîntul puternic ce precedase ninsoarea…

Contele rîse şi-l întrebă pe vizitiu:

— Mai avem mult?

Bărbatul încotoşmănat de pe capră se mulţumi să-i arate cu biciul şuviţele de fum care se ridicau în depărtare, părînd că răsar chiar din

mijlocul zăpezii. Caii, simţind grajdul, nechezară uşor şi grăbiră pasul, fără să fie îndemnaţi.

Curînd, călătorul zări satul Uladowka. Sau, mai degrabă, bănui că movilele de zăpadă din care se scurgeau fuioare de fum de-un cenuşiu deschis, aproape alb, erau case. Se aflau prea departe ca să vadă oameni, dar în aerul limpede pătrunsese miros de lemne arse, de bălegar şi de animale domestice.

Sania nu se îndreptă spre sat, o luă pe un drumeag ce se bănuia pe sub zăpadă şi era marcat de copacii ce-l mărgineau. După cîteva minute, la capătul drumului apăru un conac, un mic castel, de fapt, într-un vag stil oriental, puţin potrivit iernilor din Podolia, dinspre care se auzi lătrat de cîini şi glasuri de oameni, iar contele îşi dădu seama că ajunseseră la capătul călătoriei şi că era aşteptat.

Cînd sania se opri în faţa scărilor clădirii, un majordom şi cîţiva servitori îmbrăcaţi în şube groase, din blană de oaie, dar cu capul descoperit, se grăbiră să-l întîmpine pe musafir şi, după plecăciunile de rigoare, descărcară bagajele şi-l conduseră pe oaspete în conac. Acolo, în pragul uşii, îl aştepta gazda.

Contele Jan Nepomucen Potocki.

Avea puţin peste cincizeci de ani, îşi spuse musafirul, dar îmbătrînise mult de cînd se văzuseră ultima oară. Şi, ceea ce era mai grav, avea o privire de animal hăituit. Sigur, erau cunoscute problemele pe care le avea cu cea de-a doua soţie, dar contele îl diagnostică imediat: Jan Potocki suferea de o boală care, în vremurile acelea, era denumită *melancolie.* Sau, altfel spus, depresie.

Îşi strînseră mîinile, ca nişte vechi prieteni (şi fraţi masoni), apoi gazda îl invită pe conte în salon. După ce schimbară cîteva cuvinte – lucruri fără importanţă – majordomul conduse oaspetele în camera ce-i fusese pregătită, să se odihnească un pic şi să se îmbrace pentru cină.

Contele nu zăbovi prea mult în încăpere. Se spălă iute într-un lighean de argint, ajutat de servitorul care-i turna apă caldă dintr-o cană imensă de tablă. Scoase din cufărul ce-i fusese adus din sanie veşminte potrivite împrejurării, apoi fu condus de acelaşi servitor în sufrageria imensă. Se grăbise să-l reîntîlnească pe Potocki pentru că murea de foame şi pentru că murea de curiozitate să afle ce păţise polonezul de arăta în halul ăla.

La masa la care puteau prînzi comod cel puţin douăzeci de persoane stăteau doar trei: gazda, oaspetele şi preotul domeniului, un om în vîrstă, dolofan, cu o figură blajină.

Contele se întrebă dacă Potocki revenise la credinţa din tinereţe, cea care-l împinsese să dorească să facă parte dintre cavalerii de Malta, sau dacă juca rolul castelanului de modă veche, catolic practicant şi bun apărător al vasalilor săi de pe domeniu. Sau, poate, simţea nevoia unui om mai apropiat de nivelul său de cultură cu care să converseze aici, în pustietate, iar singurul disponibil era preotul acela cumsecade…

Cînd văzu mîncărurile care fură servite, oaspetele concluzionă că Jan Potocki revenise la credinţa strămoşilor săi.

Pentru că mîncărurile erau de post.

Dar poate că se grăbise cu concluziile. Bineînţeles, îşi spuse contele, erau în postul Crăciunului, iar aici, în lumea rurală a Podoliei, obiceiurile străvechi erau respectate, spre deosbire de oraşe…

Sigur, mîncărurile erau de post, dar asta nu însemna că nu erau pe măsura averii şi renumelui gazdei, care făcea parte din neamurile cele mai nobile şi mai bogate ale Poloniei.

Faţa de masă era din damasc alb, farfuriile erau porţelanuri de Saxa, tacîmurile de argint, paharele din cristal.

La început, mesenii fură serviţi cu blîni de secară cu icre negre, iar servitorii turnară în pahare

votcă, din clondire în care în lichidul incolor înotau ierburi aromate. Nici gazda, nici oaspetele nu erau băutori, aşa că se mulţumiră să-şi înmoaie buzele în băutură, în timp ce preotul, părintele Mihal, dădu paharul peste cap şi icni mulţumit.

Apoi urmară plăcinte cu varză şi cu ciuperci, măsline, salată de cartofi, mînătărci murate, salate de vinete şi de cicoare. Contele gustă din fiecare şi simţi că-şi potolise foamea. Jan Potocki mîncă puţin, fără nici un chef, părînd cufundat în gînduri. Părintele Mihal se ospătă încet şi temeinic, împingîndu-şi bucatele pe gît cu cîte o sorbitură zdravănă de votcă.

Oaspetele încercă să însenineze atmosfera amintind de vremurile în care tînărul Jan fusese ucenic al cavalerilor de Malta, iar gazda, la rîndul său, îşi aminti că atunci se întîlniseră pentru prima oară. Deplînseră soarta cavalerilor, alungaţi de englezi din insula pe care o apăraseră mai bine de două sute de ani, apoi, din vorbă în vorbă, cei doi pomeniră de alte locuri în care se întîlniseră în decursul timpului.

Parisul de pe vremea Bourbonilor… ce vremuri… da, ce vremuri, mai ales că eram tineri pe vremea aceea… şi visam că lumea se va schimba…

Cei doi schimbară priviri complice, se înţeleseră doar din aluzii, ferindu-se să mărturisească în faţa preotului care fuseseră visele lor din vremea aceea şi în ce fel crezuseră că vor schimba lumea.

Apoi trecură la alte amintiri, pomeniră de întîlnirile lor din Egipt şi din Maroc, iar contele menţionă în treacăt ceva despre nişte chefuri din Varşovia…

Între timp, servitorii strînseseră gustările cărora doar preotul le acordase atenţia cuvenită şi aduseră pe masă platouri cu peşte – păstrăv fript, crap şi şalău prăjit – care aveau pe margine felii de lămîie, precum şi cartofi şi sfeclă, legumele fiind

coapte în cuptor. Apoi turnară în pahare un vin alb, sec şi rece ca gheaţa.

Contele sorbi din vin, amintindu-și de alt vin, băut în alte împrejurări… Gazda golise paharul, servitorul se grăbise să i-l umple din nou, Potocki băuse iarăşi, apoi îşi luase o bucată de şalău şi o devorase cu poftă, de parcă băutura îl trezise la viaţă. Se îmbujorase în obraji, devenise mai vorbăreţ, începuse să povestească despre călătoria sa plină de aventuri prin Astrahan şi Caucaz.

Vorbea iute, dar cu cuvinte bine alese, se vedea că are talent de povestitor, iar contele se bucură auzindu-l: abia acum îşi recunoştea vechiul prieten. Nu regreta că-i ceruse adăpost pentru o noapte. Fusese convins, atunci cînd îi scrisese, că Potocki avea să-l găzduiască şi să-i ofere tot ajutorul de care ar fi avut nevoie. Din fericire, misiunea sa în această parte a lumii se desfăşurase cu bine şi nu avea nevoie de sprijinul nimănui.

Mîncă şi el din peşte, era foarte gustos, parcă mai gustos decît cel din alte părţi, sorbi din nou din vinul care era la fel de rece şi de aromat ca prima oară. Şi, în timp ce mînca, asculta cu încîntare ceea ce povestea Potocki.

După un timp, gazda remarcă faptul că oaspeţii nu mai mîncau şi făcu un semn servitorilor, care luară platourile cu peşte şi se grăbiră să aducă altele, pline cu prăjituri de post, şi castronaşe cu dulceţuri şi peltele. Multe, de parcă aveau de hrănit o armată de căpcăuni flămînzi.

Contele nu era un mare amator de dulciuri, se părea că nici gazda sa nu se omora după ele, doar părintele Mihal gusta de zor din fiecare. Sau sărmanul preot era lacom din fire, sau nu avea prea des ocazia să se bucure de asemenea bunătăţi, îşi zise musafirul.

După ce Jan Potocki termină de povestit despre tătarii din Astrahan, musafirul încercă să întreţină conversaţia şi întrebă:

— Cum vi s-au părut nomazii din Mongolia, în comparaţie cu cei despre care abia ne-aţi vorbit?

Polonezul se întunecă la faţă. Îi trecuse brusc cheful de vorbă. Se făcu că nu auzise întrebarea oaspetelui şi făcu semn servitorilor să strîngă masa.

— Aduceţi cafele şi trabucuri în salon, spuse el, sec.

Apoi i se adresă contelui, oarecum surprins, ca şi cum i-ar fi venit subit o idee salvatoare:

— Dragă prietene, ce-ai zice de o mică plimbare prin grădină?

Apoi, ca să fie clar pentru toată lumea că dorea să discute între patru ochi cu oaspetele său, îi zise preotului:

— Părinte, aşteaptă-ne în salon, n-are rost să ieşi în ger.

Şi, după ce-i spuse majordomului să aibă grijă de părintele Mihal, se îndreptă spre uşă, urmat de musafirul mirat.

În pragul uşii din spatele conacului ce dădea spre grădină, aşteptau servitori care-i încotoşmăniră pe cei doi în blănuri scumpe, pufoase şi călduroase.

Jan Potocki coborî treptele, apoi îl conduse pe conte pe aleile curăţate de zăpadă. În jurul lor, neaua de pe straturile cu flori şi de pe peluză sclipea ca argintul şlefuit.

Era noapte, dar luna mare, aproape plină, împăştia o lumină puternică. Cerul se înseninase, norii dispăruseră, mînaţi cine ştie unde de vîntul serii, iar velurul negru al boltei era presărat din belşug cu luminiţe sclipitoare care clipeau cu oarecare şăgălnicie.

Cei doi merseră un timp, fără să spună nimic. Se auzea doar zăpada care scîrţîia sub tălpile lor. Apoi Potocki zise, cu un glas plin de resemnare:

— Asta e ultima noapte. Mîine va fi lună plină. Şi atunci se va termina totul.

Contele rămase un timp tăcut. Nu înţelegea nimic, nu-şi dădea seama ce ar fi trebui să spună. În acelaşi timp însă bănuia că era pe cale să afle ceva important, mai mult ca sigur ceva îngrozitor sau ceva ce gazda sa considera că este îngrozitor.

— Am beneficiat de zece ani de graţie, zece ani în care am reuşit să termin *Manuscrisul găsit la Saragosa* şi am căutat fără încetare o soluţie, dar n-am găsit nici una…

— Dragă prietene, îl întrerupse contele, ce-ar fi să-mi explici totul, începînd cu începutul?

Potocki oftă.

— Începutul? Cine mai ştie care este, de fapt, începutul acestei poveşti, mai complicată şi mai macabră decît aventurile lui Alfons van Warden? Nu mai ştiu nici eu dacă toate peregrinările mele prin lume n-au fost decît o căutare a unui sfîrşit ce-mi era destinat de multă vreme…

Apoi tăcu, iar contele aşteptă răbdător.

— Să nu complicăm lucrurile, zise după un timp Jan Potocki. De fapt, totul poate fi spus în cîteva cuvinte. După cum ştiţi prea bine, ambasada rusă condusă de contele Golovkin n-a fost primită imediat de împăratul Chinei şi a fost obligată să aştepte un timp în Mongolia. De fapt, după un timp, Golovkin a fost informat că împăratul nu-l va primi şi că trebuie să se întoarcă acasă. Dar misiunea moscovită a zăbovit destul de mult în aşteptarea răspunsului imperial. Eu, care însoţeam ambasada în calitate de consultant, eram mai puţin supravegheat de chinezi decît membrii oficiali ai misiunii. Golovkin m-a rugat, avînd în vedere călătoriile mele prin Asia, să cercetez zona, să iau legătura cu conducătorii nomazilor mongoli şi să aflu ce părerea aveau despre Rusia, despre o eventuală colaborare cu împărăţia moscovită… Așa că am colindat pustietăţile mongole, am dormit sub cerul liber sau prin iurtele nomazilor, am împărţit daruri, am discutat cu şefi de triburi… Călătoream aproape singur, ca să nu atrag atenţia

spionilor chinezi. Eram însoţit, de obicei, doar de o singură călăuză, un kazah pe care-l cunoscusem în timpul drumului prin Siberia şi care avea rude şi prieteni printre mongoli.

Potoki se opri, iar pe buze îi apăru un zîmbet ciudat. Polonezul părea că ar vrea să se bucure de amintiri, dar amintirile acelea plăcute, despre momentele în care îşi manifestase talentul de diplomat prin pustietăţi, erau legate de altele, mai puţin plăcute…

— Vă scutesc de alte amănunte, care n-au nici o relevanţă. Într-o seară, în timp ce mă întorceam singur de la vînătoare – împuşcasem o căprioară pentru cină – am fost atacat de un lup imens. Am tras în el cu puşca şi sînt sigur că l-am nimerit de două ori, dar gloanţele nu l-au oprit. Fiara s-a repezit la mine, să mă înhaţe de gît. Am dus mîna stîngă în faţă, să-mi apăr beregata, iar animalul şi-a înfipt colţii în ea. Eu am scos cu mîna dreaptă pumnalul din teacă şi i l-am înfipt în burtă. I-am spintecat măruntaiele, iar bestia nu s-a sinchisit, mă sfîşia cu ghearele şi încerca să mă apuce de gît. Cu un gest disperat am tras pumnalul din rană şi, neputînd să răsucesc mîna, am lovit fiara cu mînerul armei, în bot. Lupul cel imens a scos un urlet înfiorător, plin de furie şi de durere, apoi a sărit de pe mine şi s-a pierdut în beznă. Mi-am oblojit rănile cum am putut şi m-am împleticit pînă în tabără, unde kazahul meu aprinsese focul şi pusese apa la fiert. S-a îngrozit cînd m-a văzut. Mi-a spălat rănile, mi le-a bandajat, apoi mi-a cerut să-i povestesc, amănunţit, tot ce mi se întîmplase. Cînd a auzit cum l-am făcut pe lup să fugă, a vrut să-mi vadă pumnalul. I l-am arătat. Era o armă scumpă, primită în dar de la un muntean din Caucaz. Avea mînerul din argint. Atunci călăuza mea a clătinat îngrijorată din cap şi mi-a spus:

— Ăla n-a fost lup. O singură făptură se teme într-atît de argint încît îşi lasă prada şi fuge.

— Şi ce-a fost, dacă zici că nu era lup?

— Vîrcolac, a spus kazahul. Şi nu ştiu cum te poţi vindeca de muşcătura lui.

Şi de atunci, adică de acum zece ani, tot încerc să aflu ce trebuie făcut ca să scapi de urmările muşcăturii de vîrcolac. Şi n-am reuşit, încheie Jan Potocki, cu glasul plin de-o sumbră resemnare.

Contele îşi aminti că Potocki era renumit pentru cercetările sale în domeniul ocultismului şi se întrebă dacă polonezul făcuse acele cercetări din cauza pe care abia i-o povestise sau dacă cercetările sale îl duseseră la nebunie şi la concluzia falsă că fusese muşcat de un vîrcolac şi că era damnat. Oricare dintre cele două ipoteze era la fel de probabilă, dar contele, spirit pragmatic, nu credea în vîrcolaci sau alte făpturi supranaturale, credea însă în urmările sifilisului netratat…

Dar vedea limpede că Potocki credea sincer în povestea cu vîrcolacul şi că era îngrozit. Aşa că încercă să-l liniştească:

— Dragă prietene, cînd voi ajunge la Veneţia o să iau legătura cu un cunoscut al meu, care a studiat în mod deosebit tot ce se ştie despre vîrcolaci. Şi sînt convins că o să găsim o soluţie.

— Nu mai avem timp, îi replică fără vlagă polonezul. Mîine seară va fi lună plină. Cei zece ani de graţie au trecut. Iar în clipa în care luna plină va răsări pe cer, mă voi transforma în vîrcolac. Pentru totdeauna.

Contele rămase un timp pe gînduri. Apoi se hotărî şi spuse:

— Cred că există o soluţie. Una care poate fi pusă în practică în noaptea asta.

Potocki îl privi surprins, neîndrăznind să spere.

— Să mergem în casă şi să discutăm. Apoi, dacă o să hotărîm ce trebuie să facem, o să folosesc nişte aparate care se află printre bagajele mele. Şi o să schimbăm trecutul.

Se întoarseră şi se îndreptară spre castel, prin zăpada care scîrţîia sub tălpi. Contele îşi făcuse deja un plan şi era convins de reuşita acestuia.

Lăsară blănurile în grija servitorilor şi merseră în salon. Părintele Mihal se ridică de pe scaun cînd îi văzu intrînd şi-şi ceru scuze:

— Domnule conte, mă văd silit să vă părăsesc, trebuie să ţin slujba de la miezul nopţii…

— Sigur, părinte, înţelegem, noi ne cerem scuze că te-am reţinut atîta timp…

După alte fraze curtenitoare, dar nu foarte sincere, rostite de toţi cei prezenţi, preotul plecă şi-i lăsă pe cei doi să-şi vadă de treburi.

— Ce trebuie să facem? întrebă nerăbdător Potocki, care părea că începuse să creadă în şansa care se ivise din senin.

— Dragă prietene, spuse contele, mai întîi cere servitorilor să ne aducă multă cafea, un clondir cu votcă, pentru că s-ar putea să avem nevoie de ceva tărie, trabuce… şi să ne lase în pace, să nu mai calce nici unul pe aici pînă nu terminăm tot ce avem de făcut.

Potocki se grăbi să dea ordinele necesare, iar cînd vînzoleala servitorilor încetă şi cei doi rămaseră singuri, contele spuse:

— Deci totul s-a petrecut în 1805, în Mongolia. Dacă, ipotetic vorbind. ne-am putea întoarce în timp şi am face astfel încît să nu fii numit consilier al ambasadei contelui Golovkin, deci să nu mai ajungi în Mongolia, crezi că am rezolva problema?

Jan Potocki se gîndi un timp, apoi răspunse:

— Nu cred că întoarcerea în 1805 ar fi de folos. Ţarul Alexandru m-a chemat la Petersburg şi m-a numit consilierul contelui Golovkin pentru că mă cunoştea de multă vreme şi ştia despre călătoriile mele printre tătari. Dar nu numai aceste lucruri l-au decis să apeleze la serviciile mele, ci și faptul că se străduise să respecte, întru totul, opiniile bunicului său. După cum prea bine ştii,

ţarul Petru al III-lea – fie-i ţărîna uşoară, a fost un duşman al Poloniei, dar nu pot să nu recunosc că a fost un mare om de stat – nu dorise să-l lase ca moştenitor al tronului imperial pe fiul său Pavel, în care nu avea încredere, ci îl pregătise ca urmaş pe nepotul său Alexandru. Îl instruise, îl învăţase arta guvernării şi-i destăinuise secrete de stat. Printre altele, îi făcuse liste cu oamenii pe care se poate bizui şi în ce domenii îi puteau fi aceştia de folos. Am aflat acest lucru chiar de la ţarul Alexandru, care mi-a mărturisit că ar fi avut încredere în mine şi mi-ar fi încredinţat sarcini importante chiar dacă n-aş fi fost înscris într-o asemenea listă. Deci o întoarcere în timp ar trebui să se facă mult mai devreme, astfel încît să nu mai am de-a face nici cu ţarul Petru al III-lea, nici cu nepotul său Alexandru. Poate ar fi fost mai bine dacă mi-aş fi părăsit ţara şi m-aş fi stabilit în America, aşa cum au făcut alţi concetăţeni ai mei…

— Sau, poate, te-ai fi stabilit în Franţa, îi sugeră contele.

— Nu, nici vorbă, îl contrazise sec Potocki. Acum, cînd ştiu în ce s-a transformat revoluţia, nu mai vreau să am de-a face cu Franţa. Revoluţia asta n-a fost ceea ce am visat noi. Iar faptul că în urma ei a fost înscăunat un împărat dovedeşte că am greşit alegînd ţara aceea…

Contele îşi stăpîni zîmbetul. Auzise nişte zvonuri privitoare la motivele antibonapartismului violent al lui Potocki, dar nu apucase să le verifice.

Potocki se încinsese.

— Nu mă poate acuza nimeni că n-am fost un bun patriot. Am luptat cu arma în mînă împotriva ruşilor, în două rînduri. Dar dacă Europa întreagă a complotat împotriva ţării mele şi a împărţit Polonia între vecinii ei puternici şi hulpavi, am decis, în cele din urmă, să accept situaţia şi să mă supun chemării ţarului Petru, care a dorit să-i cunoască pe cei mai valoroşi dintre noii săi supuşi. De fapt, familia mea e bine cunoscută în această

parte a Europei, iar ţarul a fost dornic să mă numere printre apropiaţii săi. Deşi Petru a murit în anul următor împărţirii Poloniei, a apucat să mă cheme la el, să discutăm îndelung şi să mă prezinte nepotului său, actualul ţar. În timpul scurtei domnii a ţarului Pavel am fost lăsat în pace, pentru că fiul lui Petru n-a vrut să aibă de-a face cu cei apreciaţi de răposatul său părinte. Iar Alexandru s-a grăbit să găsească o modalitate de a mă folosi, în ciuda războaielor cu Napoleon, care îi lăsau puţin timp pentru alte probleme. Da, oftă Potocki, dacă ar fi să mă întorc în timp, ca să-mi schimb soarta, ar trebui să mă întorc înainte de împărţirea Poloniei… şi să fac astfel încît să nu mai am de-a face nici cu ţarul Petru al III-lea, nici cu nepotul său.

— Am impresia că ar fi şi mai bine dacă n-ar avea loc împărţirea Poloniei, îşi dădu cu părerea contele. În felul ăsta, ţarul n-ar avea nici un motiv să te cunoască şi să-ţi încredinţeze o misiune care să te ducă tocmai în Mongolia.

Potocki se uită curios la oaspetele său.

— Presupunînd, prin absurd, că am putea să ne întoarcem în timp şi să schimbăm mersul lucrurilor, cum am putea să împiedicăm împărţirea ţării mele?

— Hmmm… mormăi contele. Dacă e să ne luăm după ce zice lumea, atunci împărţirea Poloniei este, în primul rînd, opera ţarului Petru al III-lea. A avut o domnie lungă, din 1762 pînă în 1796. A reformat imperiul şi l-a modernizat, transformîndu-l într-o mare putere. A valorificat la maximum moştenirea bunicului său, Petru I, cel Mare. Mă gîndesc că dacă am reuşi să-l înlocuim cu un ţar mai slab, mai puţin ambiţios şi mai puţin dispus să înfăptuiască reforme… să-l detronăm chiar la începutul domniei sale, înainte să apuce să traseze Rusiei drumul către modernizare… atunci Rusia n-ar mai ajunge o putere atît de mare încît să impună modificarea graniţelor existente.

Potocki părea că se amuză suficient de mult ca să uite de temerea sa şi să se lase atras în jocul contelui.

— De acord. Să-l înlocuim pe Petru cu un ţar mai slab. Care să fie acela?

— Dacă mă gîndesc bine, îi răspunse contele, singurul candidat ar fi Ivan al VI-lea, nepotul şi fiul adoptiv al împărătesei Ana, care a domnit un an, pe cînd era prunc. E interesant că Petru l-a vizitat în închisoare şi i-a îmbunătăţit condiţiile de viaţă. Se zice că voia să-l elibereze, dar sărmanul Ivan s-a îmbolnăvit şi a murit… Unii zic că, de fapt, ar fi fost ucis de niște curteni ai ţarului, convinşi că stăpînul lor greşeşte eliberînd un candidat atît de periculos. Şi ar mai fi Avgusta Tarakanova, fiica nelegitimă a împărătesei Elisabeta…

— Nici unul dintre cei doi candidaţi nu a fi avut vreo şansă de succes, îl contrazise Potocki. Ambii au zăcut prin închisori, n-aveau relaţii, n-aveau prieteni, n-aveau sfătuitori… Cum să cucerească puterea? Şi, mai ales, cum s-o păstreze? Gîndeşte-te că Ivan a fost pe tron, a fost răsturnat, iar cei care au ajuns la putere au beneficiat de nenorocirea sa. Eşti convins că nu se temeau că o întoarcere pe tron a fostului ţar ar fi însemnat deposedarea de tot ce agonisiseră pentru că îl sprijiniseră pe cel care l-a înlăturat pe Ivan?

— Ai dreptate, răspunse contele, încîntat, de fapt, că Potocki părea să fi acceptat jocul pe care i-l propusese. Petru trebuie înlocuit de cineva din apropierea sa, de cineva care e cunoscut la curte, care are un grup de simpatizanţi şi de pe urma căruia ar profita o parte din cei care se învîrt în jurul puterii şi nu sînt mulţumiţi de porţia care le-a fost repartizată. Însă cine să fie persoana aceea? Care, în plus, trebuie să aibă şi drept la tron…

— Răspunsul e simplu, îl întrerupse Potocki. Fiul său, Pavel, s-a născut în 1754. Deci în 1762 cînd, după planul nostru, Petru urma să fie

detronat, prinţul moştenitor avea opt ani. Abia am discutat despre Ivan al VI-lea, care a fost uns ţar deşi nu împlinise măcar un an. Deci prinţul Pavel ar fi avut toate şansele să fie acceptat ca ţar de toate facţiunile curţii, care s-ar fi aşteptat să guverneze în numele lui…

Polonezul rămase gînditor un timp, iar contele îşi dădu seama că-l frămînta ceva şi decise să-l lase să mediteze în linişte.

— Mă întreb dacă înlocuirea ţarului Petru cu fiul său Pavel ne va folosi la ceva, spuse Potocki, iar contele remarcă faptul că vorbise ca şi cum ar fi fost vorba de ceva realizabil, nu de o chestie ipotetică. Pavel a fost un om decis şi încăpăţînat, care şi-a impus voinţa fără nici o dificultate. A fost un om de stat competent. Ca urmare, e posibil ca atunci cînd o să preia personal puterea, adică la cel mult cinci, şase ani după detronarea tatălui său, să încerce să continue visurile imperiale ale primului Petru… Pavel cel real n-a înfăptuit prea multe pentru că a ajuns pe tron tîrziu, cînd avea peste patruzeci de ani, şi n-a apucat să domnească decît vreo cinci ani. Nu putem să ştim dacă în situaţia în care va domni suficient de mult nu se va dovedi un ţar la fel de capabil ca şi tatăl său – aşa cum a fost acesta în realitate, nu în situaţia în care nu a fost lăsat să domnească vreme îndelungată. Nu, concluzionă polonezul, ţareviciul Pavel nu-i candidatul potrivit. Ne trebuie cineva fără ambiţii, cu o inteligenţă medie, care să fie marioneta curtenilor şi care să se mulţumească să joace rolul conducătorului autocrat fără să se implice în guvernarea efectivă a imperiului.

— Cred că am găsit persoana care întruneşte toate aceste calităţi, rînji contele. Ce-ai zice de ţarina Ecaterina, soţia ţarului Petru al III-lea?

— N-am cunoscut-o, recunoscu Potocki. A murit prin 1780, cu mult înainte să ajung la curtea ţarului. Din cîte am auzit, era cam proastă. Şi beţivă. Şi curvă. Era grasă şi vulgară. Se spune că

vorbea prost limba rusă, ştia prea puţin franceza şi discuta într-o germană dialectală. Ţarul o dispreţuia şi a avut grijă să apară cît mai puţin la curte. Spunea că-l face de rîs. Dar sînt de acord cu tine, este prima candidată la tron. În calitate de mamă a prinţului moştenitor, adică a noului ţar, minor încă, va fi regentă şi va conduce imperiul în numele fiului său pînă la majoratul acestuia sau pînă cînd funcţia îi va fi răpită de un alt puternic al zilei. Din cîte ştiu eu, nu avea prieteni, și nici adepţi. Pentru că nu dispunea de avere sau putere, nu putea să împartă favoruri materiale, iar favorurile ei trupeşti avuseseră valoare în tinereţea sa, înainte de a deveni o butie de grăsime. Din zvonurile pe care le-am auzit, se pare că în tinereţe îşi făcuse de cap cu ofiţeri tineri şi frumoşi, dar că sfîrşise mulţumindu-se cu grăjdari şi argaţi.

— Atunci este clar că detronarea ţarului Petru trebuie să aibă loc cît mai devreme – parcă am stabilit că ţarul Petru trebuie înlăturat la scurt timp după ce ajunge pe tron, nu? Adică în timpul în care ţarina putea avea amanţi care să ţină la ea şi să fie și atît de pătimaşi încît să fie dispuşi să-şi rişte libertatea, chiar şi capul, pentru ea

— În regulă, rîse Potocki – dar cu un rîs nervos, încordat, fără pic de veselie. Am găsit rezolvarea problemei mele. Facem astfel încît Petru al III-lea să fie detronat de soţia sa, Rusia nu va ajunge atît de puternică încît să împartă Polonia, eu nu voi ajunge la curtea ţarilor şi nu voi fi trimis în Mongolia… Hai să bem, să ne îmbătăm zdravăn şi să visăm că istoria s-a modificat…

Contele zîmbi, se ridică de pe scaun şi turnă în pahare.

— Nu-i cazul să ne îmbătăm. Dar ne-ar prinde bine un pic de votcă, să ne potolim puțin nervii prea încordaţi… Trebuie să-ţi mărturisesc că deţin un mijloc, sigur şi verificat în nenumărate cazuri, de a transmite mesaje în trecut.

Potocki dădu paharul peste cap, îl umplu din nou, îl goli imediat, apoi îşi aprinse un trabuc şi rămase gînditor un timp. Apoi întrebă, cu o teamă evidentă:

— Chestia asta… implică un tîrg cu puterile întunericului? Pentru că în cazul acesta afacerea nu mă interesează. Oricum sînt damnat – dar fără vina mea, deci sper că la Judecata de Apoi se va ţine seama de asta.

Contele îşi dădu seama că trebuia să ţină seama de spusele polonezului. Ştia că Potocki studiase ocultismul şi presupunea că nebunia acestuia, obsesia că urma să se transforme în vîrcolac, provenea, măcar în parte, din înţelegerea greşită a unor învăţături la care avusese acces doar parţial. Aşa că se grăbi să-l liniştească:

— Dragă prietene, n-ai nici un motiv de teamă. Nu am nici o legătură cu întunericul. Vom apela la magia albă, vom implora puterile luminii să ne vină în ajutor. Și vom face acest lucru numai dacă eşti de acord. Îţi jur pe ce am mai sfînt că sufletul tău nu va fi în pericol. Și nici al meu.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci sînt de acord, zise polonezul.

Se vedea însă că nu-i trecuse teama, iar contele îşi zise că trebuia să creeze un pic de atmosferă, ca să-l liniştească.

— Îmi trebuie anumite lucruri, îi spuse el gazdei sale. În primul rînd, să-mi aducă cineva o valijoară din piele albastră, care se află în cufărul meu.

Potocki sună din clopoţelul aflat lîngă el, iar majordomul se ivi de îndată în prag, ca şi cum ar fi aşteptat în spatele uşii, gata să îndeplinească ordinele stăpînului său.

Contele îi dădu o cheie mică, argintată, îi explică unde şi ce să caute, apoi adăugă:

— După ce-mi aduci valijoara, o să-ţi cer şi alte lucruri – cu acordul stimatei mele gazde, bineînţeles.

După ce majordomul se întoarse cu valijoara – mai degrabă o geantă de voiaj din piele de vită, vopsită într-un albastru închis, cu o încuietoare complicată – contele o deschise, îi verifică iute conţinutul, apoi, liniştit în privinţa ei, se apucă să născocească nişte cerinţe necesare unei şedinţe de magie albă.

Nu practicase niciodată magia, nici albă, nici de altă culoare, pentru că nu credea în nici un fel de magie, nici nu citise cărţi legate de aşa ceva. Însă trebuia să inventeze ceva care să fie credibil, ceva care să-l convingă pe Potocki că puteau să modifice trecutul fără să-şi pună sufletul în pericol.

Aşa că îi spuse servitorului, care aştepta respectuos lîngă uşă:

— Vreau să-mi aduci cinci lumînări albe, în sfeşnice de argint. Nişte tămîie şi un vas în care s-o ard. O biblie şi un crucifix, dacă se poate din argint.

Se mai gîndi un pic, apoi adăugă:

— O bucată de cretă albă… o cană de argint cu apă proaspăt scoasă din fîntînă… nişte apă sfinţită, dacă se găseşte…

— Avem în capela castelului, îşi permise să-l întrerupă majordomul.

— Foarte bine.

Servitorul se pregăti să plece, dar contele îi făcu semn să mai zăbovească o clipă.

— Am putea să găsim şi nişte icoane? Dacă se poate, ferecate în argint…

După o jumătate de oră, majordomul se întoarse, însoţit de cîţiva servitori. După mutra lui satisfăcută, contele îşi dădu seama că găsise tot ce i se ceruse.

— Poţi să-mi aduci şi o măsuţă din lemn? Dar complet din lemn, fără nici un cui din fier sau din alt metal? întrebă oaspetele, căruia îi mai venise o idee.

Majordomul discută ceva cu servitorii, apoi dădu din cap şi plecă în grabă, însoţit de unul

dintre oamenii săi. Se întoarseră curînd cu obiectul cerut, o placă de lemn aşezată pe o capră din scînduri negeluite. Se uită întrebător la conte, acesta se declară mulţumit, apoi Potocki le făcu semn să-i lase singuri.

De îndată ce servitorii închiseră uşa în urma lor, oaspetele se grăbi s-o zăvorască, apoi trasă cu creta pe podeaua de scînduri bine şlefuite o pentagramă mare, în care să încapă măsuţa abia adusă şi două scaune.

După aceea stropi cu apă sfinţită interiorul pentagramei, mută mobila în ea, plasă cîte un sfeşnic în fiecare colţ al pentagramei şi aprinse lumînările.

În cele din urmă aşeză pe măsuţă biblia şi crucifixul, iar între ele cana de argint cu apă proaspătă. Alături de aceasta aşeză vasul cu tămîie, pe care tocmai o aprinsese, iar încăperea se umpluse de mirosul răşinii arse. Puse pe marginea mesei icoanele, lăsînd în mijloc un spaţiu gol în care aşeză cu grijă un obiect pe care îl scosese din valijoara sa.

Obiectul respectiv semăna cu o oglindă dreptunghiulară, cu ramă neagră.

Contele se aşeză pe unul dintre scaune, îi făcu semn şi lui Potocki să se aşeze, îşi împreună mîinile şi, cu capul plecat, rosti *Pater noster*, pe care îl învăţase în copilărie şi pe care îl ţinuse minte. Polonezul i se alătură în rugăciune părînd, de data asta, liniştit şi convins că nu i se putea întîmpla nimic rău.

— Bine, acum putem să începem, spuse contele. Vom vedea în această oglindă imagini din trecut – din anul şi ziua pe care le vom stabili împreună – şi vom putea transmite gînduri celor pe care vrem să-i influenţăm. Li le vom transmite în timp ce dorm, dar gîndurile acelea vor fi atît de intense, încît subiecţii noştri se vor trezi convinşi că au căpătat informaţiile respective în stare de trezie. Hai să stabilim ce avem de făcut, adăugă

contele, care îşi făcuse deja planul, dar voia să lase impresia că deciziile vor fi luate de comun acord, împreună cu gazda sa.

— Păi… bîigui Potocki, să o convingem pe Ecaterina să-l detroneze pe soţul ei şi să urce ea pe tron.

— Da, dar cum s-o convingem? Deocamdată ei îi e bine, are tot ce-şi doreşte: bani, amanţi tineri şi frumoşi, nici o grijă, nici o responsabilitate… Ar trebui să existe o ameninţare, care s-o facă să acţioneze…

— Cînd am fost la Petersburg, am auzit un zvon… Se zicea că ţarul Petru ar fi vrut să divorţeze de Ecaterina ca să se însoare cu amanta sa, Elisabeta Voronţova. Pînă la urmă nu s-a mai despărţit de nevastă-sa, dar se spune că soţii s-au certat zdravăn din cauza asta.

— Excelent! se bucură contele, care se gîndise şi el să folosească zvonul respectiv.

Scoase apoi din valijoară o cutie dreptunghiulară, argintie, pe care erau desenate litere şi cifre, moşmondi ceva la ea, iar oglinda din centrul mesei se întunecă, de parcă ar fi reflectat o noapte fără stele. După cîteva secunde, imaginea se limpezi şi cei doi văzură o femeie tînără care dormea. Contele o recunoscu pe Ecaterina şi începu să rostească vorbe în dialectul pomerian, cel pe care îl vorbise prinţesa germană în copilărie.

Ţarina se zvîrcoli, spuse ceva în somn, apoi adormi la loc, liniştită şi fără să dea semne că s-ar trezi. Imaginea din oglindă se tulbură şi se întunecă, apoi dispăru complet.

— Asta a fost tot? se minună Potocki, căruia nu-i venea să creadă că putea să scape atît de uşor de coşmarul său.

— Ca să fim siguri că nu dăm greş, ar fi bine să-l contactăm şi pe amantul Ecaterinei, Grigori Orlov. E unul dintre ofiţerii Gărzii Imperiale şi e foarte apreciat de camarazii săi. Fratele lui, Alexei, face şi el parte din Gardă. Hai să-i convingem pe

cei doi că ţarul vrea să facă modificări importante în statutul Gărzii, întărind disciplina şi reducînd avantajele ofiţerilor. Mai mult, să-i strecurăm lui Grigori informaţia că ţarul ştie de relaţia sa cu ţarina şi că vrea să profite de reformarea Gărzii – care, de fapt, e doar un pretext – ca să-i lichideze pe fraţii Orlov şi pe alţi prieteni ai lor care ştiau de ruşinea adusă autocratului rus.

Apoi contele mai trebălui la cutia sa argintie. În oglindă se ivi imaginea unui tînăr blond care dormea pe spate, cu capul proptit de-o pernă mare şi moale. Sforăia de zor. Contele spuse ceva în moscovita secolului al XVIII-lea, tînărul încetă pentru o clipă să sforăie, apoi se întoarse într-o parte şi-şi reluă concertul la ferăstrău.

— Bine… Etapa asta am încheiat-o, zise contele. Hai să vedem ce efect a avut intervenţia noastră.

Îşi făcu din nou de lucru la cutia argintie, iar în oglindă începură să se perinde imagini pe care Potocki le urmărea cu uimire. Și cu oarecare speranţă.

Scenele de pe suprafaţa argintie arătau cum un grup de ofiţeri năvălea în dormitorul ţarului, cum acesta era scos, sub ameninţarea armelor, din încăpere şi urcat într-o caleaşcă neagră, cu uşi zdravene, şi dus într-o fortăreaţă, unde era încuiat într-o celulă.

Apoi se vedea sala tronului, unde o femeie tînără, blondă, înconjurată de un grup de ofiţeri din Garda Imperială, primea simbolurile împărăteşti şi se aşeza pe tron…

— În regulă, oftă contele, se pare că treaba a mers aşa cum ne-am dorit. Acum ar fi bine să tragem un pui de somn, să lăsăm timpul să se aşeze…

Strînseră obiectele de pe masă, şterseră pentagrama de pe podea, apoi chemară servitorii, să ducă lucrurile înapoi.

— În mod normal, trecutul ar trebui să fie deja modificat, îi explică oaspetele lui Potocki. Însă mintea noastră ştie lucrurile aşa cum au fost şi nu acceptă prea uşor o modificare atît de fundamentală. Cu timpul, le va accepta, va începe să le uite pe cele vechi şi, în curînd, nu-şi va mai aduce aminte că au fost cîndva altfel.

Se duseră la culcare, contele liniştit şi convins că a rezolvat problema polonezului, Potocki plin de speranţă.

Contele se cufundă imediat în somn, dormi fără vise şi se trezi odihnit şi gata să înceapă treburile ce-l aşteptau în ziua aceea.

Îşi făcu toaleta în grabă, ajutat de servitorul care-i adusese o cană imensă cu apă fierbinte şi îi turna cu grijă şi îndemînare. Se spălă, se rase , se îmbrăcă în haine potrivite drumului lung pe care urma să-l facă, apoi îşi strînse bagajele şi dădu ordin să-i fie cărate în sanie. După care îi strecură servitorului în mînă o monedă de argint şi coborî sprinten în salon, unde era sigur că-l va găsi pe Potoki, liniştit şi fericit.

Gazda sa îl aştepta în sufragerie, dar nu părea nici liniştit, nici fericit.

Masa fusese pregătită pentru un mic dejun consistent, pentru trei persoane. După cum se aşteptase, contele îl revăzu pe preot, părintele Mihal, ce părea că-i nelipsit de la mesele castelanului.

Plăcinţele de post cu ciuperci, praz sau cartofi, salate de legume, măsline şi pîinici proaspete, prăjituri de post şi castronaşe cu dulceţuri erau aşezate pe platouri în centrul mesei, iar într-o parte se găsea un samovar pîntecos de argint.

Potocki îi turnase ceai preotului, iar în momentul intrării contelui se juca nervos cu capacul samovarului, trăgînd de bila lipită deasupra acestuia.

— Bună dimineaţa, spuse contele, încercînd să pară vesel, deşi voioşia îi dispăruse în clipa în care văzuse mutra mohorîtă a gazdei sale.

— Nu-i cu nimic mai bună decît a fost ziua precedentă, mormăi Potocki. Diseară va fi lună plină şi totul se va termina…

Contele rămase cu gura căscată.

Apoi amintirile noi năvăliră ca un torent de munte, aruncînd din calea lor amintirile vechi… şi contele îşi dădu seama că istoria se modificase… fără a se modifica.

Ţarul Petru al III-lea fusese înlocuit, aşa cum îşi doriseră ei doi, de ţarina Ecaterina. Numai că Ecaterina a II-a făcuse exact ceea ce făcuse ţarul Petru, aceleaşi reforme, aceeaşi politică de cuceriri şi de modernizare a imperiului rus. În realitate, se modificase doar numele conducătorului statului, nu şi faptele acestuia.

— Cine ar fi crezut că femeia aia proastă, da, o curvă proastă, se poate transforma într-un conducător lucid şi priceput? mormăi Potocki. Am întîlnit-o după împărţirea Poloniei… şi pot să-ţi spun, dragă prietene, că nu era cu nimic inferioară ţarului Petru al III-lea, cel pe care l-am cunoscut într-o altă viaţă, într-o altă istorie. Cred că ştii şi tu că muierea aia, incultă şi beţivă în cealaltă istorie, a corespondat cu Voltaire, cu Diderot şi cu alţi gînditori de frunte ai lumii, a dominat Europa şi şi-a impus ideile celor mai puternice state. Şi ştii ce-i mai interesant? Oamenii care au ajutat-o să guverneze – Orlov, Potemkin, Nikita Panin – erau cei care au fost alături de ţarul Petru, în cealaltă istorie…

Polonezul oftă, apoi adăugă:

— Cu toate că l-am înlocuit pe Petru cu Ecaterina, ţarul Alexandru m-a trimis în Mongolia, iar vîrcolacul m-a muşcat exact ca şi în cealaltă istorie… Iar în noaptea asta, chinul meu va lua sfîrşit…

— Dragă prietene, spuse contele, cuprins de milă, vino cu mine. Îmi voi termina foarte iute treburile din Varşovia, apoi vom merge împreună la Veneţia, la acel prieten al meu care a studiat vîrcolacii. Te asigur că vom găsi o soluţie pentru problema ta.

— E prea tîrziu, oftă din nou Potocki. Dragă prietene, te rog să mănînci şi să nu-mi refuzi ospitalitatea, chiar dacă gazda ta nu-i atît de bine dispusă pe cît ar trebui să fie atunci cînd o vizitează un vechi şi bun prieten.

Contele începu să mănînce, nu numai pentru că nu voia să-l refuze pe Potocki, ci şi pentru că i se făcuse foame şi-l aştepta un drum lung. De fapt, ar fi fost suficient să-l privească mîncînd pe părintele Mihal, ca să fie şi el cuprins de poftă de mîncare.

— Să-ţi torn nişte ceai? întrebă polonezul, iar contele se mulţumi să dea din cap, avînd gura plină.

După ce Potocki umplu cana cu lichidul aburind, continuă să se joace cu bila de pe capacul samovarului, un gest automat, menit să-i potolească nervozitatea. La un moment dat, bila se desprinse, iar Potocki o privi uimit, ca şi cum n-ar fi priceput cum de ajunsese obiectul acela în mîna sa.

Apoi se lumină la faţă, ca şi cum ar fi primit un răspuns neaşteptat şi lămuritor la o întrebare care-l chinuia de multă vreme.

Întoarse bila pe toate părţile şi păru nemulţumit să vadă că nu era o sferă perfectă, pentru că într-o parte rămăsese puţin din metalul cu care fusese lipită de capacul samovarului.

Îi făcu un semn servitorului care aştepta lîngă perete, iar acesta se grăbi să răspundă chemării stăpînului său, se apropie şi-şi plecă urechea spre gura acestuia, să-i audă ordinul. Potocki şuşoti ceva, sluga dădu din cap şi plecă imediat. Se întoarse după cîteva minute, timp în care Potocki

se jucase cu bila de argint răsucind-o pe toate părţile şi privind-o cu multă atenţie. Contele şi preotul mîncau în tăcere, fără să îndrăznească să spună nimic.

Servitorul adusese o pilă şi o bucată de gresie fină, de lustruit săbiile.

Potocki le luă mulţumit şi, fără să se sinchisească de faptul că era la masă, fără să-i pese de faţa de masă din brocart alb, fără să acorde cea mai mică atenţie oaspeţilor săi, se apucă să îndepărteze bucăţica de metal ce împiedica bila de argint să fie o sferă perfectă. După aceea, o lustrui cu gresia, făcînd metalul să lucească, înviorîndu-l, revigorîndu-l, întinerindu-l. Bila reflecta lumina, sclipea, părea să conţină în ea un soi de viaţă.

Potocki o privi încîntat de ceea ce ieşise din mîinile sale, îi măsură diametrul şi păru şi mai încîntat de rezultat, apoi i se adresă preotului, cu o voce plină de-o veselie bizară:

— Nu-i aşa că-i frumoasă? Părinte, nu ţi se pare că-i un lucru binecuvîntat?

Părintele Mihal se grăbi să-l aprobe, neînţelegînd ce dorea castelanul de la el.

— Dar, părinte, oricît de binecuvîntat ar părea că este un lucru, nu este cu adevărat binecuvîntat decît dacă a fost binecuvîntat de biserică. Nu-i aşa?

— Aveţi perfectă dreptate, excelenţa voastră, zise preotul, nedumerit. Vreţi să binecuvîntez bucata asta de argint?

— Este împotriva legilor bisericii? întrebă Potocki.

Tonul său sugera că ar fi fost bine ca preotul să nu-i dea un răspuns negativ.

Părintele Mihal nu şi-ar fi contrazis castelanul nici dacă acesta n-ar fi avut dreptate, cu atît mai puţin într-un caz în care dreptatea era de partea sa. Aşa că se grăbi să-i răspundă:

— Nici vorbă, excelenţa voastră. Doriţi să binecuvîntez bila acum?

— Cu cît mai devreme, cu atît mai bine, se mulţumi să-i răspundă Potocki şi aşeză bucata de argint pe masă.

Preotul se mulţumi să facă semnul crucii deasupra sferei sclipitoare de metal, spunînd cîteva cuvinte în latină. Apoi îi spuse lui Potocki, mulţumit de sine:

— Acum această bucată de argint este binecuvîntată de biserică şi îmbină puterea argintului cu puterea bisericii, transformîndu-se într-o amuletă ce poate izgoni puterile răului.

Potocki se lumină la faţă. Dacă avusese vreo îndoială, aceasta fusese înlăturată de cuvintele părintelui Mihal. Contele se întrebă dacă preotul acela de ţară era mai deştept decît părea şi pricepuse mai multe decît se aşteptase Potocki sau dacă avusese o intuiţie întîmplătoare.

Oricum, nu era treaba lui. Treburile sale, importante şi grabnice, îl aşteptau în Varşovia. Nu mai avea de ce să zăbovească în castelul din Uladowka.

Se ridică de la masă, îi mulţumi lui Potocki pentru găzduire, îşi exprimă regretul că trebuia să-l părăsească… în fine, spuse tot ce trebuia spus în asemenea împrejurări. Polonezul îi răspunse la fel de politicos, dar părînd preocupat de alte probleme. Îl conduse pînă la sanie şi, înainte ca oaspetele să fie înfăşurat în blănuri şi urcat în vehicul, păru a reveni pentru o clipă cel care fusese cîndva. Îl îmbrăţişă pe conte şi îi spuse, cu glasul încărcat de emoţie:

— Soarta mi-a oferit totuşi o bucurie, permiţîndu-mi să am alături, într-un asemenea moment, un prieten adevărat. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine şi, mai ales, pentru ce ai dorit să faci.

Contele, cuprins şi el de-o emoţie de obicei străină firii sale, răspunse strîngîndu-l puternic în braţe. Apoi cei doi se despărţiră, contele fu instalat în sanie, vizitiul pocni din bici, caii se puseră în

mişcare şi vehiculul alunecă iute pe zăpadă, îndepărtîndu-se de conacul lui Potocki.

Polonezul rămase nemişcat în faţa scărilor, avînd pe chip o expresie de resemnare.

Contele îl privi pînă cînd sania coti pe drumul mărginit de copaci, iar castelul nu mai putu fi zărit.

Ştia ce intenţiona să facă prietenul său.

Ştia că nu avea cum să-l facă să se răzgîndească.

Încercase tot ce-i stătuse în putinţă, dar lumea nu putea fi schimbată întotdeauna. Uneori lumea se schimbă doar ca să rămînă neschimbată.

Nu avea nevoie să audă împuşcătura ca să ştie că bila de argint avea să-i zdrobească ţeasta lui Potocki, punînd capăt vieţii unui mare scriitor… şi temerii acestuia că se va transforma în vîrcolac.

Sania trecu din nou prin faţa crîngului de mesteceni. Zăpada lucea în bătaia soarelui ca un strat de diamante proaspăt şlefuite, mestecenii se ridicau deasupra ei ca nişte lumînări de ceară albă… Totul părea a fi aşa cum fusese cu o zi înainte, totul părea neschimbat… însă lumea nu poate fi la fel după ce ai pierdut un prieten…

• • •

Povestirea „Mestecenii” a apărut în volumul *Modificatorii*, Millennium Books, 2010

Michael Haulică

NOI, CEI CU OCHII ARŞI

Războiul a început cu şapte ani în urmă. A ţinut două luni, după care a fost trecut pe calculator. Era mai igienic. Şi mai demn de o rasă inteligentă.

A debutat ca un joc oarecare, apoi, cu timpul, a devenit Jocul şi a cucerit lumea. Manualele de Arta Programării, împănate cu exemplificări din practica Jocului, au fost, ani de-a rîndul, hrana oferită de edituri, în ediţii succesive, în tiraje impresionante, unui public tot mai însetat, tot mai înfometat, mai nesătul. Porţile şcolilor de programatori au fost asaltate multă vreme de mii de candidaţi care, după absolvire, aveau să ajungă în indecşii tuturor ziarelor, ofiţerii-programatori de care vorbea toată lumea, ale căror mişcări erau urmărite, studiate, pîndite, paparazzate şi aruncate în Reţea. Nu puteai intra în nici un ziar fără să dai de imaginile lor, cu tot sosul de memo-uri: biografie, performanţe, statistici, curiozităţi, zvonuri, bîrfe etc. Toată lumea nu vorbea decît de Joc, se făceau pariuri, se dădeau verdicte. După femei, era al doilea subiect la care se pricepea toată lumea. Viaţa, dragostea, ura şi plictisul, munca, distracţia erau joc. Jocul. Toate erau strînse sub pălăria asta, cam mică, dar, iată, acoperitoare. Suficientă. Şi mai mult decît necesară.

Rănile pricinuite de fostul război oraşelor îşi mai strigau spre cer existenţa, ca nişte monumente ale aducerii aminte, dar nimeni nu le mai băga în seamă. Jocul devenise viaţa lumii.

Povestea care urmează s-a întîmplat într-una din serile celui de-al şaptelea an al Jocului.

Colonelul-programator Vadim Darkovski pătrunse în Oraşul Bucuriei cu intenţia de a mai lua o doză de stimulent. Era oraşul lui, creaţia lui menită să asigure echilibrul moral al trupelor. În condiţiile normale, de dinaintea Jocului, simularea unui astfel de oraş ar fi putut fi apogeul carierei pentru orice programator. Acum însă nu era decît un mijloc prin care Darkovski îşi oferea un loc de siguranţă psihică pentru el şi aserviţii lui. Pentru Joc, Oraşul Bucuriei nu exista. Era un spaţiu-timp prin care navele celorlalţi jucători treceau fără a sesiza nimic. Nu avea adresă, nu avea relief, nu era prins în tabele. Era transparent pînă şi pentru programele de control care se învîrteau derutate, amuşinînd înnebunite de mirosul a ceea ce exista şi nu răspundea vectorilor de cercetare trimişi în toate părţile.

Programele de control îşi atrăseseră, de-a lungul timpului, antipatia promoţiilor de jucători. O parte din ei s-au lansat cu frenezie şi multă imaginaţie într-o cursă paralelă Jocului pentru semnalarea şi anihilarea lor. Fiecare victorie asupra programelor de control era o izbîndă sărbătorită de toţi jucătorii. Numai că, în locul celor distruse, apăreau mereu şi mereu altele noi. Mai performante şi cu un coeficient de protecţie mai ridicat. Astfel, această a doua cursă devenise un joc aproape la fel de palpitant şi incitant ca Jocul însuşi. Jucătorii specialişti în distrugerea acestor programe nu mai erau vînaţi de ceilalţi, fiind consideraţi un fel de serviciu de salubritate al Jocului. Pentru fiecare ispravă, „gunoierii“ primeau puncte din partea tuturor jucătorilor. Aşa trăiau, aşa supravieţuiau. La urma urmei trebuiau protejaţi, făceau parte din ecosistemul Jocului, erau invenţiile Jocului. Copiii lui. Mă rog. Într-un fel. Dar s-au mai văzut taţi devorîndu-şi fiii.

Colonelul Darkovski testă codul de securitate al stimulentului şi reacţia fu cea ştiută. Stimulentul lui nu fusese descoperit, nu figura pe lista celor

interzise şi era singurul care îl ajuta cu adevărat. Cele oficiale erau nişte vaxuri psihologice, doar începătorii mai credeau în ele. Colonelul era convins că toţi marii jucători - Ivory, Tropkin, Jarry, probabil şi Harrington, aveau stimulentul lor... Nu se putea să nu-l aibă. Tuturor ne este sete, tuturor ne este foame. Funcţia creează organul, organul menţine funcţia. Oul şi găina.

Făcu un control de rutină, cerînd lista simulatoarelor distractive. Acestea defilară ordonate pe display, avînd agăţat în coadă şi numărul jucătorilor branşaţi în acel moment. Erau destui, fiind de-acum obişnuiţi cu condiţiile sau, mai bine zis, convenţiile pe care le presupunea Oraşul. În definitiv, doar efectul conta şi, într-adevăr, colonelul Darkovski avea trupele cele mai bine cotate din punct de vedere al coeficientului Tashimoto (Voinţă, Încredere, Putere). Scăderea de tonus psihic din primele săptămîni după crearea Oraşului era de mult depăşită. Nu mai deranja pe nimeni că, în acelaşi timp cu el, încă cincisprezece tineri vînjoşi (vorbim de VIRTUAL, nu?) făceau dragoste cu vînzătoarea de ţigări, fata aceea cu un design atît de deosebit... Nu mai avea nimeni nici o reţinere ştiind că, simultan, erau treizeci şi doi de utilizatori în separeul retras din colţul barului. De-acolo se vedea cel mai bine momentul coregrafic oferit de inginerul de dans care, prin holograme mixate conform subconştientului fiecăruia, reuşea să-i mulţumească pe toţi. Simulatoarele Distractive Multiuser îşi dovediseră din plin eficienţa, intrînd în viaţa de toate zilele a oricui. Aparate, instrumente, scule. Ca paharul cu bere, pastila onirică sau integratorul de senzaţii.

În Oraş, totul părea în regulă.

Vadim Darkovski privi peste umăr helpaşul care stătea un pas înapoia lui, cu privirea strălucitoare lipită de ecran, cu fiecare fibră a corpului în alertă, cu degetele pregătite pentru intervenţie.

Helpaşii, oligofrenii paranormali ai epocii, nu erau numai asistenţii jucătorilor, ei erau garda lor de corp, salvatorii şi, cîteodată, cei care mureau în locul lor. Nu ştia nimeni de unde aveau ei instinctul acela de a simţi primejdia şi de a tasta exact cuvîntul salvator dar, cu siguranţă că, fără helpaşi, Jocul s-ar fi terminat de mult.

Cel din spatele colonelului era al doilea helpaş pe care-l avea. Primul murise într-o operaţiune complicată cînd un jucător, Darkovski nu-i mai ştia numele - îl şi eliminase, de fapt - nimerise întîmplător pe coordonatele Oraşului Bucuriei. Sau poate nu întîmplător... A fost primul eveniment de genul ăsta şi colonelul se aruncase atunci în luptă cu disperare, cu sentimentul lui „ori-ori“, „acum sau niciodată“, „totul sau nimic“. Numai intervenţia helpaşului l-a salvat din plasa hipnotică pe care o aruncase asupra lui un moşulică blînd, cu figura zîmbitoare, care i-a apărut pe ecran şi a început să-i pună întrebări despre acel loc în care exista ceva, dar ce? Ce? Ce? Atunci urletul helpaşului l-a adus la realitate, o realitate din care singura amintire care avea să-i rămînă peste ani erau degetele aceluia aruncîndu-se asupra tastaturii. Apoi, trupul înconjurat de o aură albăstruie s-a prăbuşit fără viaţă. Pe ecran două degete se înfigeau în ochii moşneagului. Chipul bătrînului a crăpat, s-a descompus în bucăţele mici care nu erau altceva decît fluturi, un roi de fluturi galbeni dînd din aripi, risipindu-se. Artă!

Aşa a scăpat atunci, aşa i-a murit primul helpaş. Vestea a apărut instantaneu pe displayurile tuturor jucătorilor care nu au întîrziat să-i umple ecranul cu dispreţul lor... Şi nu s-ar putea spune că partenerii lui Darkovski erau lipsiţi de imaginaţie.

De atunci, pentru toţi, el a fost „ăla care şi-a pierdut helpaşul“. Deşi mulţi aveau s-o păţească

după aceea. Dar el a fost primul. Întîietatea are şi ea preţul ei.

Următoarele două săptămîni a fost obligat la maximum de prudenţă. Nu s-a lansat în nici o luptă directă, n-a avut curajul s-o facă neasistat. Agenţia de Livrare a Helpaşilor s-a învoit cu greu să-i trimită altul şi asta numai în schimbul unui stimulator psi cu care au fost dotaţi de-atunci toţi helpaşii. Protecţie socială. Bleah! Gargară democrată. Cine dracu' mai credea aşa ceva?

Era liniştit în privinţa Oraşului.

Urma să-şi ia stimulentul deşi se mai afla încă sub efectul dozei precedente care îl ţinuse în faţa ecranului paisprezece zile. Ajunsese deja colonel, dar el voia mai mult. Mult mai mult.

Îşi fixă sporul de neuroni activi de care avea nevoie şi intră în programul de stimulare.

În timp ce degetele-i lungi, albe, uşor rigide, pluteau pe deasupra tastaturii, gîndul îi fugi înapoi, la vremea cînd era soldat, elev-programator, şi încă nu se simţea parte a Jocului. Sentimentul apartenenţei, coexistării, fiinţării în Joc avea să crească în el, să devină, să se maturizeze odată cu succesele care îl aduseseră, iată, aproape în vîrful piramidei. Aproape, dar nu în vîrf. Nu încă. Mai erau destui în calea sa. Şi unul dintre ei era, fără îndoială, acest Harrington... Of, Harrington!

Despre colonelul-programator Emanuel Harrington ştia că a fost admis ca jucător direct pe Calculatorul Central. Asta s-a întîmplat după realizarea programului de validare sincronă a capacităţilor psihice şi intelectuale ale jucătorilor. Din cauza acestui program, de-atunci, toţi jucătorii erau, practic, legaţi de terminale prin firele care realizau legatura directă om - calculator.

Darkovski nu înţelegea de ce oferise Harrington atîtea informaţii Bursei. N-avea decît de pierdut. Ce haz avea să ştie toată lumea cum a

ajuns el în Joc? Care-ar fi fost chichirezul? Reclama? El a fost mai discret. De cîte ori a solicitat informaţii despre Joc prin programul de Bursă, a preferat să plătească cu puncte decît să ofere în loc date personale. Nu se ştie niciodată cine le foloseşte şi cum. Discreţia l-a ajutat să treacă oarecum neobservat şi să acumuleze punct după punct, ca picăturile de sînge ale unei transfuzii al cărei beneficiar a fost el, iar donatori au fost locotenenţii, căpitanii... La ce bun să se lupte de la început cu generalii? Deşi drumul pînă la gradul de colonel a fost mai lung aşa... Dar mai sigur. Nu? Mai sigur.

Războiul fiecăruia împotriva tuturor. La asta s-a ajuns. Şi pentru ce? Ce-a cîştigat acel Ivory, cu tot recordul lui de trei ani pe Calculatorul Central, dacă a fost eliminat cînd mai avea doar cîteva puncte pînă să fie făcut general?! Şi pe vremea aia erau numai doi generali. Acum sînt cinci. Ei, şi?! La ce le-ajută? Azi sînt, mîine nu mai sînt. Îşi tocesc creierii şi ochii în faţa terminalelor tremurînd pentru fiecare program lansat în Joc. Mai ales pentru ale adversarilor... din ce în ce mai sofisticate, mai înşelătoare. Şi de cîştigat tot nu cîştigă nimeni. De-atîta vreme... Ce fel de Joc mai e ăsta că în şapte ani încă n-a cîştigat nimeni?! Şi dacă ar fi să fie, ce-ar cîştiga? Ce ar fi de cîştigat pentru un singur om? La început totul părea atît de simplu... O jucărie ca oricare alta.

Una din poveştile Jocului, pe care, în cel de-al şaptelea an, nu le mai ştia nimeni, dar colonelul Darkovski le memorase de mult în banca lui de informaţii, spunea ceva despre o portocală adevărată oferită cîştigătorului... Sau, în fine, ceva ca o portocală.

Dar se putea într-adevăr cîştiga?

Oare povestea aia cu zombii calculatoarelor să fie doar o superstiţie? Lansată de cine? De foştii jucători care îşi duceau viaţa mizeră prin

cîrciumile sordide ale oraşelor lăsate în paragină? De cei care se tembelizau cu băuturi halucinogene în speranţa că vor fi reprimiţi în Joc măcar ca helpaşi?

Zombii calculatoarelor!

Darkovski îşi aminti că i se întîmplase şi lui de cîteva ori ca opţiuni testate şi răstestate pe calculatorul anexă să nu aibă efectul prognozat după lansare. Ca şi cum ar fi existat programe sau părţi de programe rătăcite în spaţiul Jocului, insinuîndu-se în taskurile jucătorilor, făcîndu-le s-o ia razna, ba, uneori, să se întoarcă împotriva celor care le-au creat. Pierduse şi el în acest fel nave, armament, oraşe... Pierduse puncte. Dar el a pus asta pe seama lipsei de experienţă - la început, apoi a neatenţiei, oboselii... De aceea şi apela în ultima vreme, mai des ca de obicei, la stimulentele interzise de regulament.

Cu timpul, a reuşit să facă celebre o parte din capcanele Jocului, pe care le şi alinta, atunci cînd le întîlnea, cu nume ca *Amanta Scorpion*, *Mărul Vrăjitoarei* sau *Adierea Biţilor Rătăcitori*. Pe acestea ştia să le evite. Dar asta l-a costat neuroni, muncă în plus, suprasolicitarea helpaşului, la care s-au adăugat efectele nebănuite ale abuzului de stimulente. Ca să nu mai vorbim de ochi...

Şi încă mai erau capcane. Parcă din ce în ce mai multe.

Simţea stimulentul umblîndu-i prin creier ca printr-un castel medieval imens, deschizînd, una cîte una, uşile ferecate ale camerelor din aripa nelocuită. Zeci, sute, mii şi milioane, neuronii se trezeau parcă dintr-un somn adînc, prindeau viaţă luînd contact cu el, cu lumea din afară, cu Jocul. Începeau să afle, să cunoască, să ştie. Curînd funcţionau împreună cu ceilalţi. Darkovski parcă plutea prin spaţiul Jocului, Oraşul Bucuriei rămăsese de mult în urmă, se simţea ca un zeu ubicuu şi atoateştiutor. Toate informaţiile despre

Joc coexistau în mintea lui, probabil că întotdeauna fuseseră acolo, dar de-abia acum era conştient de asta. El nu mai formula întrebări, el formula doar răspunsuri.

Dar nu erau prea vechi informaţiile?

Degetele lui baletară din nou pe tastatură. Cele două, suplimentare, se comportau normal, aidoma celorlalte cinci.

Apelă programul de Bursă.

Ecranul fu umplut de genericul acestuia, globul de cristal, prin care văzu imaginea navei lui, Irsilia. O botezase aşa în amintirea Irsiliei Fabiana Graziani, veneţiana cu care îşi petrecuse ultima lună înaintea începerii şcolii de programatori. Ce zile! Şi ce nopţi, sub cerul plumburiu al Veneţiei... Cîte nebunii... Într-o seară reuşiseră chiar să spargă codul de protecţie al muzeului şi intraseră sub cupolă, în oraşul vechi. Cunoştea acea Veneţie, Irsilia Fabiana îi povestise multe despre oraşul devenit legendă, apoi muzeu - sau invers -, studiase şi el ceva documentaţie pe această temă, dar nu-şi putuse închipui niciodată sentimentul pe care l-a avut călcînd pe piatra adevărată de pe străzile Veneţiei celei adevărate. Atunci a fost prima dată cînd s-a gîndit cu plăcere la copilaria lui, petrecută în preajma băieţilor din cartier, toţi mai mari decît el, o bandă de programatori care a spart toate codurile din orăşelul acela de nici 300.000 de locuitori, pînă au fost prinşi. El a fost singurul care a scăpat de condamnare, fiind minor la vremea aceea. După un an a aflat că nici unul din foştii lui prieteni nu mai era în închisoare, toţi fiind integraţi în proiecte militare, pregătind războiul care avea să înceapă.

Războiul. A fost un război.

Acum e un joc. Jocul.

Cîteva trasoare împrăştiară imaginea navei făcîndu-l pe Darkovski să se smulgă din plasa

amintirilor. Acceptă preţurile cerute de bursă şi intră în conversaţie, grăbindu-se să parcurgă cît mai multe informaţii în puţinul timp de acces pe care-l mai avea.

Nava era în siguranţă.

În schimb, ceva nu era în ordine cu Oraşul Bucuriei.

De-abia îl părăsise...

Cuprins de nelinişte, ieşi din programul de Bursă cu opţiune de memorare în banca de informaţii. Era un mic giumbuşluc de-al lui care avu ca efect apariţia unei psihograme calmante în cabina locotenentului Watson - un aservit al căpitanului Jarry. Acela tocmai intra în cabină şi primul lucru pe care-l zări fu amalgamul de raze colorate din colţul de lîngă hublou. N-ar fi putut spune cu exactitate ce reprezintă, dar îi crea impresia de ceva ce-şi dorea foarte mult. Încă nu aflase că psihograma era ultima intrată pe lista stimulentelor permise de regulamentul Jocului. Nu ştia nici că ceea ce privea el nu va avea niciodată putere de stimulent mai mare decît a unei pastile oarecare. Nu ştia nimic din toate astea, dar era mulţumit. Neştiinţa aduce întotdeauna satisfacţii. Avea nevoie de linişte şi psihograma i-o oferea. Simplu.

Aceeaşi linişte, adică lipsă de griji în ceea ce privea securitatea băncii de informaţii, i-o dădea şi colonelului. La alt nivel, fireşte. Era liniştea pe care ţi-o dă ştiinţa.

Darkovski pătrunse din nou în Oraşul Bucuriei. Trebuia să afle ce se întîmplă acolo. Dar totul părea normal. Cîteva mii de aserviţi foloseau simulatoarele distractive, se simţeau bine, coeficientul Tashimoto pentru întregul efectiv era destul de ridicat, valorile pentru voință și încredere erau echilibrate, şi totuşi... Era ceva... Colonelul avea o uşoară senzaţie de ieşire din timp... Parcă totul se derula cu altă viteză decît cea obişnuită.

Mişcarea era ceva mai lentă, lucru insesizabil pentru nişte simţuri normale, dar stimulentul creat numai pentru el - era şi asta o măsură de precauţie - îl ajuta să perceapă această modificare. Oraşul întreg parcă era puţin defazat faţă de coordonatele stabilite. Parcă. Părea. Dar dacă era aşa, cum de intrase? Cum de se potrivise codul? Dar celelalte, ale celorlalţi?

Şi deodată înţelese că ceva s-a întîmplat la intrarea în Oraş: parcă nu codul de acces trimis de el se învîrtise ca o cheie în încuietoarea porţii oraşului ci aceasta, cu oraş cu tot, se răsucise pas cu pas, semn cu semn, pînă la ultimul caracter, în jurul codului, dorind ca el să se potrivească şi să-i permită accesul.

Bum!

Trebuia acţionat rapid. Cu tot calmul însă, cu toată luciditatea.

Ceru inventarul simulatoarelor. Într-adevăr, toţi aserviţii lui erau branşaţi pe aceleaşi poziţii de cel puţin două ore, timp exagerat pentru o simplă simulare. Şi mai mult. Fuseseră cîteva încercări de forţare a intrării în oraş, deşi urmele spuneau că s-au folosit codurile corecte. Şi-atunci el? Cum de-a reuşit? Datorită codului personal? Pentru că al lui era altfel?

Hei, dar asta înseamnă că era aşteptat!

Şi atunci avu senzaţia de déjà vu. Opri derularea şi controlă pe memoratorul de imagini. Avea dreptate. Imaginile se repetau la intervale fixe. Aserviţii lui parcă erau prizonierii unui...

Prizonieri!

Pentru prima dată folosi ejectarea instantanee, decuplîndu-se total, ştergîndu-şi toate urmele.

Harrington! Doar Harrington ar fi în stare de aşa ceva! Sau zombii... Sigur că da. Harrington ar fi distrus oraşul. El nu lua prizonieri, asta o ştia oricine. Deci zombii. Zombii calculatoarelor!

Şi un urlet neomenesc se izbi de pereţii gri ai camerei, provocînd parcă o urmă de tresărire pe

chipul helpaşului, cînd Darkovski se ridică brusc din faţa ecranului, smulgîndu-şi firele Harrington - Harrington? - care-l înlănţuiau, făcîndu-l parte integrantă a terminalului, parte a Jocului.

Războiul fiecăruia împotriva tuturor, războiul lumii împotriva lumii, ajunsese într-un moment de răscruce, nebănuit de nimeni la început, neprevăzut de regulament.

În seara aceea din cel de-al şaptelea an al Jocului, colonelul-programator Vadim Darkovski ieşi în stradă şi strada îl primi în trupu-i moale şi ceţos. Abia vedea pe unde merge. Gîfîia, respira greu. La tîmple, în locurile unde, pînă nu de mult, fuseseră legate firele Harrington, două şuviţe de sînge străluceau vineţii în lumina albastră a soarelui de noapte. Nu înţelegea prea bine cum, de ce, dar se simţea dezvirginat pentru a doua oară.

Pustiu. Nimeni pe drum.

Păi da; toţi stau în case încercînd să-i distrugă lui oraşele, să-i captureze navele! Pînă şi pe Irsilia au vrut s-o... Dar nu le-a mers. Ha, ha!

Şi vocea lui Darkovski suna straniu în absenţa totală din jurul lui, în care strada se întîlnea cu noaptea.

Irsilia...

Pe ea n-o poate cuceri nimeni. Irsilia Fabiana l-a iubit. Ea şi Veneţia... Doar nava...

Nava?

Oamenii de pe navă. Programatorii. Toţi foarte buni. Întotdeauna a iubit programatorii. Forţa, curajul, imaginaţia, talentul... Cîte alte meserii le au pe toate astea la un loc? Poate că toate. Dar programatorii... Mai au ceva. Întotdeauna mai au ceva. Ce? Ceva.

Harrington. Cine e Harrington ăsta? Unde este el acum? Există? E om?

O intersecţie. Din dreapta, de după colţul clădirii, auzi zgomot de paşi.

Ce aer infect!

Omul îi apăru deodată în faţă. Sau el îi tăie calea.

- Tu eşti Harrington? Da? Tu eşti?

Celălalt trecu prudent pe trotuarul de vizavi. Darkovski îl abandonă. Alţi paşi se apropiau. De data asta fu mai direct, chiar brutal. Învingîndu-şi sila, prinse trecătorul de braţ. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Reuşi totuşi să articuleze:

- Harrington. Te cheamă Harrington, nu?

- Vezi-ţi, domnule, de treabă! Eşti beat! Ce dracu' bei de miroşi în halul ăsta?

- Aha! Deci eşti Harrington...!

Şi vru să-i prindă şi cealaltă mînă, dar cel acostat ripostă violent. Fu trîntit la pămînt de un pumn foarte greu şi bine plasat. Celălalt se topi în ceaţă. Dispăru. Puf! Parcă nici n-a fost. Parcă totul a fost doar părere. Urma unui virus prost.

Încă buimăcit de lovitură, colonelul se ridică încet, nesigur, sprijinindu-se de zid. Respira greu, aerul avea un miros urît, stătut. Puţea. Îşi aminti din nou de Veneţia, de plimbarea prin oraşul vechi... De băieţii din cartier, cu jocurile lor pe calculatoare, de Marty, cel mai ciudat, cel mai haios dintre ei, cel care le-a arătat o dată cum se poate închide o bancă defazîndu-i toată codificarea după o serie aleatoare. Şi zîmbi amintirii. O vreme, banca n-a mai putut fi accesată de către nici un client. A făcut defazarea folosind drept punte codul directorului băncii. Apoi, transmiţînd acel cod, toată puştimea - ei erau ucenicii - a putut vedea cum nu codul deschidea banca, ci banca se mula pe cod, pînă la identificare. Astfel, timp de zece minute, pînă s-a dat alarma, au fost singurii care au putut efectua operaţiuni bancare. Aşa s-au umplut de bani, aşa au declanşat haosul în lumea financiară a oraşului. Fină amintire!

Aşa au ajuns la închisoare.

Marty? Harrington? Dar nu, era exclus. Întîlnise chestia cu defazarea şi la unul din programele de control ale Jocului, chiar unul dintre

cele mai vechi, pe care-l dibuise încă înainte de apariţia lui Harrington în Joc. Era destinat, se pare, depistării de stimulente interzise.

Stimulente interzise? Asta e! Programul de control, nu Harrington... Dar nu. Chiar el l-a demascat, l-a făcut de rîs. L-a pus la stîlp, în Piaţă, în mijlocul spaţiului de joc. A primit atunci o grămadă de cadouri din partea celorlalţi jucători.

Deci tot Harrington... Dar de unde ştia el pontul cu defazarea?

Instinctiv îşi duse mîna la nas, la gură. Ceva cald i se prelingea pe bărbie, picurînd. Curgînd. Şiroind. Se şterse cu mîneca hainei. Privi apoi clădirile, rămase în aceeaşi stare de la terminarea trecutului război. Nimeni nu s-a ocupat de reconstrucţie. Începuse Jocul şi orice altă activitate neconexă s-a întrerupt. Gata.

Ici, colo, cîte o fereastră îşi trimitea lumina gălbuie în stradă. Care ar putea fi a lui Harrington?

- Harrington!

Linişte. Doar ecoul glasului celui ce strigă pe străzile pustii.

- Harrington! Ieşi afară, nemernicule! Buclă ordinară! Harrington! Vrei să vezi cum arată Vadim Darkovski? Vrei să vezi cu cine te lupţi? Ieşi afară, laşule, vedea-ţi-aş codurile prin vitrine!

Dintr-un gang apăru un bărbat.

Colonelul se apropie de el şi, fără altă introducere, cu o lovitură bine aplicată, îl proiectă înapoi în gang. Îl culese apoi de pe jos şi-l lipi de un perete.

- Harrington! De cînd vreau să-ţi văd mutra de cip rebutat!

- Bună seara, mă scuzaţi, dar cred că faceţi o confuzie...

Şi necunoscutul îi arătă brăţara cu indicativul personal. Nimic. Nici un efect. Se întoarse puţin şi, ferindu-se, formă codul care permitea afişarea numelui întreg, vîrstei şi altor cîtorva date. Secretele conving întotdeauna.

Nu chiar. Mai convingătoare decît orice secret fu răsuflarea individului, care i se lipi de faţă, îi intră în gură, în gît, în stomac. Îl gîdilă, îl luă la pumni, bătut covoare, aspirat, spălat tapetul. Gresia, chiuveta şi veceul. Şi stomacul colonelului se revoltă, explodă, împroşcă peretele. Cîţiva stropi, destui, ricoşară pe haine, pe mîini, pe pantofi.

După ce-şi reveni şi respiraţia i se reglă cît de cît, Darkovski o luă la fugă pe străzi spre niciunde, spre Harrington, spre el însuşi.

Într-un tîrziu se opri. Nu mai ştia unde se află.

De un an şi jumătate nu a mai părăsit camera, displayul. De un an şi jumătate nu a mai văzut oameni.

Oamenii. Cine sînt oamenii? Cîţi au mai rămas după războiul acela? Ce fac? Cu ce se ocupă?

Cunoştea o mulţime: căpitanul Jarry, maiorul Tropkin, locotenenţii Watson, Davidsohn... Dar nu-i văzuse niciodată. Erau partenerii lui de Joc: aserviţi, aliaţi sau adversari - ca Harrington...

- Harrington! Unde eşti, nesoftule? Unde...

Se îneca. I se umfla gîtul, traseul respirator i se subţia. Nu mai era obişnuit cu aerul de-afară, cu aerul adevărat. Programatorii-jucători trăiau doar în camerele lor, cu ochii pe ecranele terminalelor şi cu helpaşii în spate.

Colonelul intră pe prima uşă pe care degetele lui o dibuiră în peretele clădirii. Era ceva mai bine înăuntru, aerul condiţionat fiind respirabil. Aproape. Dacă n-ar fi fost lumina aceea mult prea difuză şi fumul mult prea gros al ţigărilor...

Se izbi de o masă la care stătea un bărbat. Se aşeză. Simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva. Ce nevoie e asta?

Cineva. Exista cineva în spatele Jocului? Sau în el poate... Ca zombii ăia... Dar miza? Care era miza Jocului, de fapt?

Dar a războiului? Care a fost miza războiului? Trebuie să fi avut una, nu?

Bărbatul îşi întoarse faţa spre Darkovski. Avea ochii arşi.

- Respiri greu.

- Da. Aerul de afară nu-mi face bine.

Sîngele închegat de la tîmple avea luciri verzui din cauza filtrului de lumină.

I se păru, sau bătrînul chiar a tresărit?

- Eşti jucător?

Colonelul nu răspunse. Regulamentul nu prevedea. Regulamentul interzicea. Regulamentul...

Bine, dar nu era în camera lui, conectat la Calculatorul Central, cu helpaşul lîngă el... Putea vorbi. Cum îşi imagina că ar putea sta de vorbă cu cineva, dacă nu-i ieşea din cap Ghidul de Conversaţie Uzuală, singurul recunoscut de helpaşi?

Simţi mîna celuilalt peste a lui. Îi văzu degetele lungi, albe, uşor deformate, uşor rigide. Cinci. Îşi retrase mîinile sub masă.

- Sînt James Ivory - se prezentă omul cu ochii arşi.

Stătuse trei ani în faţa displayului.

I se păru, sau noul venit chiar a tresărit?

- Deci eşti jucător...

- Tu? Ivory... Tu eşti! Sigur că da, trebuia să-mi închipui! Programele tale, rămăşitele tale... Zombii calculatoarelor! De ce? De ce toată mascarada asta? Ce urmăreşti? Ce vrea Jocul ăsta care nu se mai termină?

Se ridică, se apropie de bătrîn. Îl înşfăcă de gulerul hainei ponosite strigîndu-i:

- Cine e Harrington? Există? E om?

Omul cu ochii arşi zîmbi. Nu, nu i se păru, chiar zîmbi, era foarte aproape de faţa lui.

- Harrington... Bătrînul meu Harrington... Mai e în Joc? Adică da...

Ca o eliberare, cuvintele ţîşniră împroşcînd faţa lui Ivory care rămase, totuşi, întreagă. Cuvintele nu sînt materiale, nu sînt. Nu taie, nu desfigurează. Ele dor, numai. Ca moartea. Ca tristeţea. Ca iubirea.

- Îl cunoşti?! Cine e? Hai, spune! Spune odată!

- E... un iepure.

- Un ce???!

Lîngă rana de la tîmplă, colonelul îşi simţea o venă zbătîndu-se.

- Îţi baţi joc de mine?!

Şi îl smuci pe bătrîn, izbindu-l de perete. Ivory icni scurt.

Ceilalţi consumatori îşi vedeau liniştiţi de ale lor. Nu-i interesa - de ce să-i intereseze? - ce aveau de împărţit cerşetorul ăla bătrîn cu care îşi făcuseră pomană oferindu-i o băutură amnezică şi cel care tocmai intrase, un individ destul de dubios, cu hainele în dezordine, murdar, mînjit tot de sînge şi cu ochii pe jumătate închişi, probabil un băutor de vise.

- Ce iepure?

Nervozitatea crescîndă a lui Darkovski se manifesta şi în tonul din ce în ce mai ridicat cu care vorbea, în timp ce Ivory, deşi bruscat, rămăsese la fel de liniştit ca înainte.

- Demult de tot, mult înainte de război, cînd pămîntul era acoperit cu oraşe mari, frumoase, cu clădiri înalte de sute de etaje, în care trăiau de vreo cinci - şase ori mai mulţi oameni decît sînt astăzi, era obiceiul să se organizeze un fel de spectacole cu cîini care se întreceau în alergări. Pentru a stimula cîinii, se folosea un dispozitiv bioelectronic care era tot timpul în faţa lor, făcîndu-i să fugă după el. Nu mai ştiu de unde pînă unde această denumire, dar i se spunea iepure. Acum înţelegi?

Ivory nu mai era sigur de coerenţa exprimării sale, dar se străduia din greu să se facă înţeles.

Băutura ar fi trebuit să acţioneze deja asupra lui, numai că poşirca aia... Cu siguranţă că parametrii combinatorului au fost măsluiţi.

- Harrington al meu era... este, dacă nu mă înşel, nu? Este un programator simulat. Ştii? Înainte de război am lucrat la proiecte militare... Acolo erau adunaţi cei mai buni... Unul din ei... nu mai ştiu cum îl chema - şi bătrînul arătă a scuză paharul aproape gol. A fost detaşat la vreo lună de la începerea războiului la alt obiectiv şi nu l-am mai văzut... Se întinsese vestea despre o jucărie sau aşa ceva, dar atunci n-aveam de unde să ştiu că... Era bun, băiatul ăla. Am învăţat şi eu cîte ceva de la el... Îţi place chestia cu programatorul simulat? Hi, hi, dar să nu mă spui, promiţi? I-am păcălit! I-am păcălit, aşa-i?

Altă izbitură. Şi alt icnet.

- Îşi construieşte programele prin analiză şi remodelare. Descifrează codul programelor jucătorilor declaraţi periculoşi şi creează programe antidot pe baza teoriei matricilor distonante... Ştii, nu? Logica întoarsă... Vezi? Antiprogramele...

O nouă izbitură.

- Zombii...

Bătrînul işi înghiţi horcăitul şi continuă:

- Ba mai mult, şi ăsta e lucrul cel mai frumos şi bun pe care l-am făcut în viaţa mea... Acum mă laud. Ştiu că nu se face, dar uită-te şi tu la ochii mei arşi... Nici ai tăi nu sînt mai grozavi, să ştii... Tocmai de-asta ar trebui să mă înţelegi... Adu-ţi aminte de începutul...

- Oraşul Bucuriei...

Altă izbitură. Un colţ al gurii bătrînului se coloră în roşu, sau aşa ceva, colonelul nu distinse precis.

- Ce ziceam? A, Harrigton! Are un nume frumos, nu? Emanuel îl chema pe fiul meu. A fost eliminat din Joc cînd era sublocotenent, idiotul! Nici măcar n-a ajuns pe Calculatorul Central. Şi eu de mic l-am învăţat... Dar Harrington, dacă

reuşeşte să se infiltreze în trupele unui adversar... Pachetul de programe declanşat are mai multe faze: întîi culege toate informaţiile despre jucătorul respectiv, cu o deosebită atenţie pentru amănuntele personale. Ai auzit de programele anticipative? Ele prevăd reacţiile... Urmează simularea unui programator, un fel de negativ al jucătorului... Dup-aia... apoi... bineînţeles, intră în Joc cu biografie, cu tot ce trebuie... Jucătorul e anihilat pînă la urmă...

- Nava!

Colonelul îl izbi din nou.

- Irsilia!

Bătrînul tuşea din ce în ce mai des, se îneca. Mai era şi efectul băuturii... Cu mare greutate adăugă:

- Tu ştii cum a fost, nu? Ştii cîţi au murit în război. Că de-asta s-a transferat... Cum de-aţi uitat? Detaşează-te! Rupe vraja! Nici un om nu trebuie să cîştige Jocul... Înţelegi? Războiul... Să nu cîştigi... Ajută-l pe Harrington... El nu există... El nu e om... Înţelegi? Înţelegi? Harrington... Spune-i... SI VIS PACEM PARA BELLUM... Va şti... Nimeni nu trebuie să cîştige... Portocala... Noi... Pămîntul... Nu s-a terminat.

Omul cu ochii arşi se prăbuşi pe podea lîngă un puşti care juca *Piraţii Selenei*. Colonelul îl ştia, era un joc vechi, ieftin. Prima imagine: deasupra orizontului, ca o portocală, răsărea Pămîntul. De ce alesese puştiul culoarea asta?

Pămîntul ca o portocală...

Miza Jocului este Pămîntul, nu? Jocul este un război adevărat, *acel* război. Nu? Nu? Ăsta a fost mesajul lui Ivory. De-asta trebuie să cîştige Harrington. Pentru că el nu e om. Şi-atunci cine va încasa premiul? Nimeni. Nimeni? Nimeni, tocmai asta e. Nimeni nu va lua în stăpînire Pămîntul.

Inima îi bătea puternic, el, cu totul, i se părea că este un clopot, simţea că trebuie să lase să iasă ceva din el, dar ce? Era prea plin, era prea... Se

apropie de puşti, se insinuă între el şi aparat, atinse tastele jocului şi, din cîteva mutări, el, şeful piraţilor de pe Selena, ajunse pe Pămînt. Îi bătu pe cei verzi, apoi pe cei albaştri. Deveni, astfel, unicul stăpîn.

Pe ecran apăru scris: *Îmi este imposibil să mai lupt. Ai stricat jocul, nenorocitule! Ia-ţi banii şi cară-te!*

O fantă se deschise şi jetoanele începură să curgă. Puştiul rămase cu gura căscată, cu ochii mari. Ceilalţi clienţi erau în picioare, să vadă, să aibă ce povesti, uite, amărîtul, cum le-a luat banii...

Lîngă masa de la intrare, căzut, bătrînul Ivory, campionul, avea ochii îndreptaţi spre marele jucător. Acesta, la rîndul lui, îl privea pe fostul ofiţer-programator. Ochii lor arşi străluceau altfel ca de obicei. Acum, colonelul ŞTIA.

Umbra lui Darkovski se prelinse pe perete, pînă găsi uşa şi ieşi o dată cu el din local.

După el ieşi Miriam.

Despre ea nu s-ar putea spune că era o prostituată. N-o făcea pentru bani. Dar era mereu disponibilă pentru cine avea nevoie. Culmea e că niciodată n-o agăţau bărbaţii. Ea era cea care îi găsea. Dintr-o cîrciumă întreagă se aşeza exact la masa ăluia care era singur, în singuratate, singuratic. Miriam îi ştia. Şi îşi oferea trupul cu generozitate, fără să ceară nimic în schimb. Şi n-o făcea nici din viciu, pentru că, în timp ce aleşii ei agonizau în spasme, gemete şi urlete, ea nu simţea nimic.

Prima dată cînd Miriam simţi că se întîmplă ceva neobişnuit cu ea, că îi vine şi ei să zgîrie, să rîdă, să lovească, să se întindă pe jos, să acopere cu trupu-i întreaga încăpere, fu atunci, acolo, în spelunca aia mizerabilă, cînd bărbatul acela singur, mînjit tot de sînge, luase locul puştiului în faţa aparatului. Cele cîteva mutări la care fu martoră o aduseră în starea aceea asemănătoare cu a celor pe care îi lua la ea şi îi lăsa să-i facă chestia aia de

care era sigură că nici lor nu le făcea bine din moment ce gemeau şi se văitau în halul ăla.

Miriam se luă după el pe stradă. Se simţea legată de colonel printr-un sentiment pe care nu-l mai avusese niciodată. De fapt, ea n-a mai avut sentimente. Toată viaţa ei n-a avut decît reacţii, impulsuri. Se trezea strigînd şiruri de cuvinte fără nici o legătură cu nimic, fară noimă, făcîndu-i pe ceilalţi s-o privească cu compătimire pentru ca, nu peste multă vreme, să le îngheţe zîmbetele pe buze, cînd cuvintele ei căpătau un înţeles, niciodată plăcut. De aceea mulţi o ocoleau în momentele cînd se prăbuşea din senin şi începea să vorbească. Cui îi place să-şi audă strigat viitorul în public? Ba, chiar, proprietarii locurilor unde o apucau pandaliile aruncau în ea cu ce le cădea în mînă, s-o alunge, să nu rămînă fără clienţi. Credeau că ea oricum nu-i vede, cum ar putea ea să vadă ceva cu ochii ăia înceţoşati, împăienjeniţi, strălucitori?! Numai că ea vedea... Şi încă cum!

În seara aceea, în cel de-al şaptelea an al Jocului, Miriam simţi ceva pentru bărbatul care cîştiga jocul de-a piraţii Selenei în maniera aceea nemaivăzută şi plecă după el.

Şi ea cîştiga adesea bani la jocurile astea, nu ştia cum, nimeni nu putea da o explicaţie coerentă acestui fapt. Miriam, pur şi simplu, făcea mutările cîştigătoare. De fapt, din asta trăia. Şi din ghicitul în ecrane. Restul... cu bărbaţii... Zău! Miriam nu era o prostituată. Oricine putea confirma asta.

Strada era pustie. Ochii arşi ai lui Darkovski dibuiau drumul ca prin ceaţă. O ceaţă albastră, colorată de soarele nocturn. Mergea greu. Respira greu. La o intersecţie se poticni. Cît pe-aci să cadă. Din dreapta se auzi şuieratul unui vehicul. În aceeaşi secundă, Miriam sări în mijlocul străzii, îl săltă pe umerii ei firavi - cel puţin aşa păreau - şi sări pe trotuar. Acolo îl rezemă de un perete.

- Mulţumesc.

Ea nu zise nimic. Nu-i mai spusese nimeni asta pînă acum. Nici măcar cei pe care-i culegea de pe drumuri şi îi lăsa să... Ea nu zise nimic.

- Cine eşti tu?

- Eu sînt Miriam. Am coeficientul de inteligenţă 10 pe diagrama Sorr. Cum ţi-a trecut prin cap mutarea aia de la urmă? Mie nu mi-a venit niciodată...

Hohotele lui, brutale, în noapte, ca un violator apărut de după perdea. În noaptea aceea, în cel de-al şaptelea an al Jocului, colonelul-programator Vadim Darkovski rîdea. Rîsul lui creştea în putere, se ridica încet, profitînd parcă de materialitatea ceţii, se căţăra pe ea, se întindea deasupra oraşului, deasupra Zonei, peste Joc. Spărgea convenţiile. Jocul nu mai era totul pentru el. Vadim Darkovski, colonelul-programator, jucătorul, putea cîştiga, putea pierde. Pentru el, asta nu mai avea aşa mare importanţă.

Şi totuşi... Cineva trebuia să cîştige, nu? Dacă bătrînul avea dreptate? În cazul ăsta... Harrington are nevoie de ajutor. Dar cum să...

- Cum ajung în camera mea? Unde sînt?

Miriam se opri, dar nu ca atunci cînd te opreşti brusc în mijlocul străzii, ci ca atunci cînd parcă timpul şi spaţiul încremenesc. Miriam era un icon, o siglă, un semn desenat în aer. Apoi ochii i se deschiseră mari, mari şi nu mai erau înceţoşati, dimpotrivă, deveniseră strălucitori şi vii, prin pupilele lor se vedea ca printr-o fereastră zbaterea timpului, fîlfîitul, apoi totul deveni spaţiu, coordonate şi, la fel de brusc cum începu totul, Miriam se linişti.

Îl ridică pe Darkovski, îl făcu să se sprijine de ea şi porni hotărîtă într-o direcţie anume.

La capătul drumului se afla camera cenuşie a colonelului.

Cel de-al doilea helpaş era o grămăjoară de scrum în faţa unui ecran pe care se înşirau toate

porcăriile pămîntului şi încă ceva pe deasupra. „Felicitări“ din partea „colegilor“.

În schimbul unuia dintre simulatoarele distractive - cel cu vînzătoarea de ţigări - Agenţia de Livrare a Helpaşilor îi trimise un al treilea asistent. Acesta avu o ezitare cînd dădu cu ochii de Miriam, dar jucătorul îi făcu semn să intre.

- Las-o, n-o băga în seamă. Ea nu există. E doar o hologramă.

Helpaşul uită pe loc de Miriam şi îl conectă pe colonel la terminal. Apoi se identifică şi el.

- Excelenţa Sa e gata.

„Excelenţa Sa e gata“. Îi suna cunoscută vocea. Dar de unde? De cînd?

- Ne-am mai cunoscut cîndva?

- Nu, Excelenţă - răspunse helpaşul, sigur de el, plimbîndu-şi degetele pe cîteva taste cu o tandreţe pe care colonelul o mai văzuse undeva, cîndva... dar unde?

- Giovanni! Tu eşti? Tu eşti, aşa-i? Sînt eu, Vadim, nu mă recunoşti? Darkovski...

- Am recunoscut-o pe Excelenţa S,a dar n-am îndrăznit să...

- Fugi, bă, de-aici, cu Excelenţa ta! Cînd fumam aceeaşi ţigară şi iubeam aceeaşi femeie...

- Am crezut ... Am sperat că Excelenţa Sa a uitat toate astea...

- Cum să uit, mă, că toată şcoala...?! Apropo...

La apariţia mesajului de avertizare pe display, helpaşul luă poziţia regulamentară în prezenţa unui colonel însă Darkovski îl linişti. Sau, cel puţin, încercă.

- Tu n-ai de ce te teme, nu ţi se mai poate întîmpla nimic... Mai rău decît helpaş... Hei, dar cum se face că...?

- Totdeauna am fost mai puţin talentat decît Excelenţa Sa. Dar am fost şi eu jucător după terminarea şcolii. Aproape un an am jucat pe un calculator regional, apoi am fost promovat pe Central. Aveam grad de căpitan cînd...

Îi venea greu să spună. N-ar fi trebuit s-o facă şi totuşi... Ce e mai puternic decît mîndria celui învins?

- Chiar Excelenţa Sa m-a... Mi-am dat seama atunci că n-am suficientă forţă şi n-am vrut să mai continui după pierderea gradului. M-am retras. Dar n-am putut sta departe de Joc. Ştiţi cum e. Te roade pe dinăuntru, te macină, te... Începusem să-i invidiez pînă şi pe helpaşi.

Aruncă o privire în colţul unde, imobilă, ca un element de decor, stătea Miriam. Doar ochii îi erau vii. Vedeau. Înregistrau.

- Aşa că... Vedeţi? Se poate şi mai rau. Am făcut tot posibilul să pot fi helpaş. Un an am trăit pe Nova Tortuga. Am avut noroc, am cîştigat ceva bani, m-am ţinut departe de femei şi... Numai operaţia de implementare a privirii cît m-a costat... Trebuia să apar în faţa unei comisii...

- Da, e... e foarte frumoasă. Adică naturală. Îmi pare rău, n-am ştiut. Am fi putut lupta împreună. Sper că nu-mi porţi pică.

- Nu, deloc, pentru că tot datorită Excelenţei Sale am obţinut postul ăsta. Ştiţi... Excelenţa Sa să nu se supere, dar un jucător căruia i-au murit doi helpaşi... Cu greu mai poate găsi altul. Am profitat de situaţia asta.

Un al doilea mesaj apăru pe display însoţit de un semnal sonor.

Helpaşul se întoarse la locul lui, un pas în spatele jucătorului. Colonelul apelă programul de Bursă.

Preţurile crescuseră uluitor. Epoca Speculei de-abia începuse, dar Vadim Darkovski avea s-o afle mai tîrziu, mult mai tîrziu.

Sau n-a mai aflat-o niciodată. Cine poate şti?

Punctajul lui se diminuase considerabil. Se mai afla încă în Joc numai datorită sacrificiului celui de-al doilea helpaş şi răspunsului implicit pe care-l generase de la început, că va continua Jocul în orice condiţii, cu orice grad. Era maior şi Irsilia

nu-i mai aparţinea. Figura printre navele colonelului Emanuel Harrington care, între timp, reuşise să lovească doi generali. Unul dintre ei rămăsese în Joc cu grad de maior, aservit învingătorului, iar celălalt fu eliminat.

Darkovski plăti - tot cu puncte, consecvent principiului său - preţul pentru informaţiile despre Harrington şi cei trei generali rămaşi.

Căută destul de mult nava lui Watson, ajuns căpitan între timp, şi îmbogăţi psihograma cu datele de ultimă oră ce trebuiau depuse în banca de informaţii.

Apoi se fixă pe coordonatele Oraşului Bucuriei, dar acesta nu mai era acolo unde-l ştia. Defazajul! Cum de uitase?! Mai trebălui puţin la formarea codului de acces în oraş, simţindu-se ca pe vremea intrării sub cupola Veneţiei sau ca în jocurile copilăriei, cînd învăţase de la Marty cum se face un burghiu de spart codurile defazate. După cîteva rotaţii reuşi să găsească poarta oraşului, iar forţarea codului de acces, schimbat între timp, fu o nimica toată pentru el, cel care a copilărit în preajma unor spărgători de coduri ajunşi celebri. Celebri? De ce? Pentru că au spart banca oraşului cînd erau copii sau pentru că, mai tîrziu, au lucrat la proiecte militare şi chiar la jucaria aia care... Jucărie? Ce jucărie? Cum jucărie? Jocul, sigur că da, Jocul! Cum de nu-i venise în cap pînă atunci?

Marty, o, Marty!

Şi maiorul Darkovski aruncă, de curiozitate, în spaţiul oficial, numele fostului său tovarăş de joacă, bazîndu-se pe orgoliul nemăsurat al aceluia. O turmă de programe de control se aliniară frumos, aşteptînd parcă să fie decorate sau mitraliate. Însă Darkovski n-avea timp nici pentru una, nici pentru alta. Intră în Oraşul Bucuriei cu emoţie, dar şi cu puţină teamă. Oraşul era la fel cum îl ştia. Stimulentul la fel de bun. Simulatoarele îşi repetau rostogolirea ciclică. Doar foştii lui aserviţi lipseau. Fuseseră eliminaţi?

Oraşul Bucuriei era un oraş al nimănui, cîteva porţi la o întretăiere de drumuri, porţi care nu serveau la nimic dacă nu erau făcute pe măsura celui care voia să intre, dacă acela nu ştia cum să intre pe ele. Simulatoarele nu erau valide în afara apartenenţei la efectivele lui Darkovski. Maiorul se felicită în gînd pentru această idee, apoi plecă, cu oraş cu tot.

Reveni în Joc şi ecranul se îndolie, anunţîndu-i pierderea unei nave.

Nu-i nimic. Am să v-arăt eu cine e Vadim Darkovski!

Ceru inventarul navelor. Mai avea destule. Pe una dintre ele, ceva nou. O psihogramă căreia îi lipsea însă ceea ce toate psihogramele create de el sau de aserviţii lui aveau. Se înveseli.

Progresăm, progresăm! A cui o fi?

Intră în psihograma care, evident, era o bancă de informaţii. Cam primitivă. Descifră pînă şi numele proprietarului: maior David. Cine dracu' mai era şi ăsta? Parcurse în fugă conţinutul şi, într-un ungher, găsi şi decodifică acest şir: SI VIS PACEM PARA BELLUM.

Deci nu era singurul contactat de bătrîn... Mai ştiau şi alţii că nimeni nu trebuie să cîştige. Nici un om. Sau poate că Ivory nu era decît o rotiţă dintr-un angrenaj... Nu. Harrington era creaţia lui, deci el pusese totul la cale. El îl racolase şi pe maiorul David.

Şi pe mai cîţi? Cîţi mai ştiau?

Tot scormonind psihograma, mai găsi ceva: individul avea un plan ingenios de distrugere a unuia dintre generali.

Bun...! Atunci... fie!

Şi aşa luă naştere primul complot al jucătorilor împotriva Jocului, împotriva celor care l-au creat.

Trimise spre maiorul David o navă-cadou, burduşită cu mai multe programe explozive din rezerva lui pentru ocazii speciale. *Focul de*

artificii. Nu-şi divulgă numele, nici intenţiile. Spera ca destinatarul să facă deosebirea între un cal troian şi o navă-cadou. Dacă nu, însemna că nici nu merită efortul.

Gata. Era timpul să se predea învingătorului. Nu mai pierdu vremea şi pregăti solul.

- Giovanni, tu ai copii?

- Am unul. Excelenţa Sa este foarte amabil...

- Atunci, uite...

Şi maiorul-programator Vadim Darkovski trimise un pîlc de nave spre unul dintre generalii rămaşi. Navele înaintau în formaţia numită „girafa“ cînd, la un moment dat, între ele se infiltră o „muscă“ şi totul explodă. Bîzîitoarea reuşi din prima încercare să facă să intre în rezonanţă cele şapte nave. Spaţiul Jocului se umplu de cîntece şi chiuituri, „girafa“ părea mai mult un alai de nuntaşi, navele parcă se rugau să fie reperate şi distruse. Al dracului virus! De unde-o fi apărut? Dar parcă era timp de răspuns la întrebări?

Giovanni, cu mîinile întinse, cu degetele răşchirate, se îndreptă spre calculator. Clipa lui venise. Parcă prea repede.

- Nu! - îl opri Darkovski. Asta e tot ce am putut face pentru tine.

Suna ca o frază de film prost, dar şi filmele proaste tot despre adevăr vorbesc. În felul lor.

Pe ecran, mîna helpaşului culese navele, le stabiliză, apoi totul se linişti. Doar mîna rămase tremurînd, apoi începu să cadă şi după ea umărul şi gîtul şi faţa lui Giovanni schimonosită de durere, de groază.

Helpaşul căzu în spaţiul Jocului, în hăul fără de sfîrşit şi fără întoarcere.

Adevăratul Giovanni, cel care stătea lîngă Darkovski în camera acestuia, se privea murind şi nu înţelegea cum, şi nu înţelegea de ce.

- Asta e tot ce am putut face pentru tine, repetă jucătorul. Copilul tău va primi drepturile pentru accident mortal în timpul Jocului. Voi

confirma accidentul pe care l-am simulat. Dar asta o ştim numai noi doi, că a fost simulat.

- Da, dar... Nu înţeleg... Şi cu mine cum rămîne?

- Tu eşti mort. Aşa că... Ce să-ţi spun? Bucură-te şi tu de viaţa asta. Ia-o de la capăt. Nu mulţi au ocazia să trăiască de două ori. Poate de data asta vei avea mai mult noroc.

Darkovski se întoarse cu faţa la ecran. Giovanni nu mai exista nici pentru el.

- Miriam! strigă. Vrei să fii helpaşul meu?

Miriam se ridică din colţul în care se prăvălise şi se apropie.

- Nu ştiu ce înseamnă helpaş, dar dacă aşa vrei tu, eu sînt de acord.

- Atinge cu palma zona aia albă din perete. Trebuie să te înscriu oficial în Joc. Aşa. Acuma stai lîngă mine. Atîta-ţi cer.

Pe ecran, navele îşi continuau drumul. Din prima se desprinse un cîrd de vectori cercetaşi. Unul dintre generalii rămaşi în Joc se odihnea. Era în STAND BY de vreo zece minute. Ghinionul lui! Parametrii de funcţionare ai Jocului erau astfel setaţi încît pe durata acestei pauze jucătorul să dispară total de pe ecrane, din memorii. Numai că cercetaşii lui Darkovski nu puteau fi păcăliţi de STAND BY. Aşa erau ei făcuţi. Pentru asta.

Şi coordonatele trupelor lui Kalin, generalul ales, se iviră într-un colţ al ecranului. Era ca o invitaţie la nuntă. Felicitările, masa şi dansul...

Mamă, ce mai dans o să fie!

Însă pînă la momentul dansului Darkovski fu nevoit să recepţioneze un nou potop de „simpatii“ din partea celorlalţi jucători, „cu fericita ocazie a pierderii celui de-al treilea helpaş“.

Sosise timpul ca Vadim Darkovski să-şi încheie cariera de jucător. Solul pregătit fu trimis spre colonelul Emanuel Harrington. Era un program de protocol, simplu, curat, fără volănaşe, fără ciucurei, şi purta cu el, în încheierea

mesajului-tip de predare, cuvintele auzite de la Ivory în limba aceea veche despre care nu se mai ştia aproape nimic, doar cîteva fraze, dar care aparţinuse cîndva stapînilor lumii.

• • •

Povestirea „Noi, cei cu ochii arşi” a apărut în volumul *Povestiri fantastice*, Millennium Books, 2010

Oliviu Crâznic

...ŞI LA SFÎRŞIT A MAI RĂMAS COŞMARUL

PREMIUL GALILEO 2011

Partea I. Nunta marchizei de Lauras

*Factorul care declanşează evenimentele se numeşte **factor declanşator**.*
*Dar el se numeşte aşa numai **după** ce se declanşează evenimentele.*
*– Ibn Kharoum, **Forţe şi Influenţe***

Capitolul 1. Invitaţia

Primul meu impuls a fost să refuz. O cunoscusem pe marchiză la Paris cu aproape un an în urmă, cînd amicul meu, vicontele de Vincennes, mă introdusese în saloanele ei. Era de *bon ton* să te afli acolo, şi nici nu pot spune că în perioada aceea eram ocupat, aşa că mă prezentasem. Impresia cu care am rămas era una obişnuită, deloc neplăcută, dar nici chiar pe gustul meu: multă lume bună, muzică de calitate şi conversaţii spirituale, amestecate însă cu mult snobism şi cu destulă ipocrizie. Marchiza însăşi, strălucitoare dar superficială – atît cît putusem să-mi dau seama după o conversaţie şi un dans – nu părea să se încadreze în eventualul meu cerc de prieteni. M-am retras puţin după miezul nopţii, cu o scuză oarecare, şi asta e tot ce îmi amintesc că mă leagă de ea.

Dar acum m-a invitat la nuntă.

Desigur, eram flatat. Nici n-aş fi crezut că mă ţinuse minte. Putea să fie şi mîna lui Vincennes – dar cînd punea astfel de lucruri la cale de obicei

mă anunţa dinainte. Am privit din nou cartea frumos lucrată, cu ornamentaţii de aur şi diamant, şi am recitit textul principal, scris cu minunate litere gothice:

Ca urmare a unei frumoase amintiri lăsate de prezenţa dvs. într-o seară superbă de iunie, o (îndrăznesc să sper) foarte dragă prietenă are deosebita plăcere de a vă invita la mai bine de trei luni de serbări şi petreceri, ocazionate de fericita decizie de a-mi uni destinul cu alesul meu, onorabilul conte Maximillien Schwartz, de vază supus al Majestăţii Sale, Împăratul Austriei. Serbările vor avea loc la minunatul castel de la Nuit-aux-Bois, moştenit de la prea-iubitorul meu unchi nu cu mult timp în urmă.

Nădăjduind în susţinerea dvs. într-un astfel de moment deosebit şi asigurîndu-vă că atît atmosfera, cît şi climatul or să vă priască, semnează a dvs. pe veci devotată amică,

Josephine de Lauras

Nimic de zis, scria bine.

Timp de aproape o jumătate de oră, am încercat să găsesc un cît de mic motiv să rămîn. Problema era că nu îmi venea nimic în minte. Afacerile mele – cîte mai rămăseseră – se aflau pe mîini bune, pămînturile la fel. În urma dării acestora spre administrare, practic nu mai aveam nici o tangenţă cu propriile mele chestiuni financiare. Nu îmi rămînea de făcut altceva decît să îmi încasez veniturile – destul de modeste, dar suficiente pentru nevoile mele actuale. De cînd mă despărţisem de Juliette, preferasem să mă retrag pe domeniile mele şi să-mi petrec cea mai mare parte a timpului citind, dormind sau plimbîndu-mă. Cu timpul, prietenii mei se obişnuiseră şi renunţaseră să mă mai bată la cap cu revenirea în viaţa socială; de altfel, doar Armand de Courtray mai locuia în

zonă, şi ne vedeam destul de rar de cînd se căsătorise.

La dracu', chiar n-aveam de ce să refuz. O schimbare de aer o să-mi facă bine.

Desigur, adevărul era că de fapt aveam motive destule. În primul rînd, invitaţia era suspectă. Modul în care fusese scrisă – sugerînd o mult mai mare apropiere între mine şi marchiză decît existase vreodată – părea să indice că ar trebui să joc un rol. Apoi, din cîte ştiam eu, reputaţia marchizei nu era chiar fără de pată. La nivelul de zvon, se vorbea despre o relaţie incestuoasă cu fratele ei, care apoi se sinucisese. Şi nu era singurul lucru neplăcut auzit despre ea. Nu dădusem nici o atenţie chestiunilor de genul acesta pentru că nu mă interesau, dar în condiţiile date puteau să schimbe puţin problema.

În fine, prezenţa mea acolo impunea un efort financiar care ar fi putut fi cam prea mare pentru mine.

Şi totuşi simţeam nevoia să merg. Întreaga după-amiază mi-am petrecut-o trecînd de la o stare la alta, însă, spre sfîrşitul zilei, eram destul de decis să refuz. Am luat pana pentru un răspuns politicos, şi am simţit ceva ca o uşurare, cînd, dintrodată, am realizat că pur şi simplu nu reuşeam să formulez nimic ca să mă achit civilizat de datorie. După o jumătate de ceas cu foaia în faţă (reuşisem să scriu pe ea doar *Dragă Marchiză,*), am amînat pe a doua zi conceperea scrisorii de răspuns.

Desigur, nu am mai conceput-o.

În zorii vineţi ai zilei următoare, un curier pe un cal înspumat mi-a adus o scrisoare de la Vincennes. Convins că în sfîrşit voi primi lămuriri (poate nu fusese decît o farsă), am rupt grăbit peceţile cu cap de cîine ale vicontelui şi am citit stupefiat un singur cuvînt, care mi-a hotărît soarta.

Vincennes scrisese doar:

Vino.

Capitolul 2. Nuit-aux-Bois. Călătoria

Cel puţin din cîteva puncte de vedere, marchiza avusese dreptate. Nuit-aux-Bois *este* un ţinut încîntător, cu o climă prielnică. Situat între Vert şi Aberaville, într-o poziţie oarecum izolată, e acoperit de vaste păduri de conifere, cum era lumea la început. Satele sînt puţine şi aproape nelocuite; oamenii, aspri şi neîncrezători, se ocupă în general cu pescuitul şi vînătoarea. Stăpînul ţinutului, ducele de Chalais, nu pare a-şi bate prea tare capul cu lipsa de respect a sătenilor pentru legea Regatului. Presupun că zona e atît de izolată şi de săracă, încît vlăstarul regal pur şi simplu nu-şi aruncă ochii încoace. Suficient venit soseşte pentru el din Vert, Cabincourt, Aldenare şi localităţile estice, astfel că ar fi o complicaţie inutilă să-şi mai urce şi satele acestea în cap. Muntenii sînt de obicei oameni săraci şi periculoşi, aşa că nu pot să nu recunosc că ducele dă dovadă de înţelepciune.

Bisericile nu par prea îngrijite. În trei zile cît mi-a luat să străbat zona, nu am întîlnit decît o singură mănăstire, şi un fel de schimnic nebun, care mi-a făcut semne stranii cu mîna. Locuitorii par adînciţi în superstiţii. La marginea mai multor sate, am întîlnit un fel de cruci făcute din pari, avînd atîrnate de ele diferite obiecte. Nu mi-au plăcut, căci îmi aminteau de Juliette, de felul ei ironic de a demonta credinţele întunecate şi de trăsura ce ne purta spre Paris înainte de despărţire. Am ocolit crucile de departe.

Zona părea a avea o faună bogată. Am desluşit cu uşurinţă urmele de mistreţ şi pe cele de lup, precum şi pe cele ale unui animal mare. Dacă n-aş fi crescut în Belle-Tanoq, aş fi putut crede că erau urme de urs, deoarece ghearele nu erau retractile şi animalul păşea pe talpa întreagă. Dar

văzusem de atîtea ori urme de urs, încît ştiam că nu pot să fie. M-am decis să îi menţionez asta lui Vincennes, care, ca mare vînător ce era, nu se putea să nu aibă idee despre ce urme e vorba, şi nu mi-am mai bătut capul, iar mai tîrziu am uitat. Iar *mai* tîrziu, *mult* mai tîrziu, aveam să-i cunosc pe slujitorii Lunii Pline.

Cîteva cuvinte despre drumul pînă la Vert, pentru cei care nu ştiu zona. Am părăsit Faenord în aceeaşi zi în care am primit scrisoarea de la Vincennes, după-amiaza. Mi-a luat aproape o săptămînă – călare şi cu trăsura – pe drumurile desfundate ale Regatului, ca să ajung în apropiere de Vert şi de acolo la Nuit-aux-Bois. Nu sînt un călăreţ grozav, dar pot spune fără putinţa de a mă înşela că ducelui de Chalais pare să-i pese de starea drumurilor de pe domeniile aflate sub oblăduirea sa la fel de mult ca de respectarea edictelor privind braconajul. Erau, de altfel, ştiute atît forţa cît şi bogăţia acestui om, care îi permiteau să trateze poruncile Regelui cu oarecare uşurătate. Am auzit spunîndu-se la o serată că, atunci cînd Maiestatea Sa l-a numit, pe jumătate în glumă, „*obraznic*”, ducele replicase: „*E adevărat, Maiestate. Dar nu vă permit să mă numiţi aşa*”.

De altfel, poate că nicăieri în Regat nu se vede mai clar cît de slabă e, acum, mîna Regelui, comparativ cu ţinuturile sudice. Peste tot domnesc seniorii locali. Dincoace de Chalais, mareşalul de Vartas. Puţin mai încolo, prinţul de Chande. Posturile de jandarmi, reprezentînd, palid, autoritatea regală, sînt puţine şi slab înarmate. Nici chiar Inchiziţia nu îşi întinde braţul pînă aici. Întîlneşti, cel mult, Cavaleri ai lui Iisus izolaţi, aflaţi în zonă nu atît pentru a acţiona, cît mai degrabă pentru a evalua situaţia.

Deşi în esenţă descurajante, toate acestea mă ajutau. Atît de diferite de Paris, de Faenord şi de Curte, erau la fel de diferite de Juliette. Respiram uşurat aerul tare de munte, mirat că mă simţeam

revigorat, şi minunîndu-mă cum Dumnezeu – sau Soarta, sau Diavolul – le potriveşte pe toate.

Apoi am ajuns la castel.

Capitolul 3. Vincennes

– Bine ai venit, dragul meu, spuse Vincennes, luîndu-mă prieteneşte de braţ şi conducîndu-mă grăbit înăuntru. Eşti aşteptat.

Eram, oare?... Ceva în atitudinea nenaturală a amicului meu, în expresia forţată a feţei, în felul în care mă acapară, scoţîndu-mă cu măiestrie din mîinile servitorului, îmi întărea impresia că mă aflam aici pentru a interpreta un rol căruia nu îi ştiam nici finalitatea, nici replicile. O neplăcută senzaţie, aceea de a fi manipulat, care mă cuprinsese încă de cînd citisem scrisoarea marchizei, se făcu din nou pregnant simţită, ca un frison sau ceva mai rău.

Trebuia să discut cu Vincennes, şi asta cît se poate de repede.

Se părea că şi el doreşte acelaşi lucru. Sosisem la porţile somptuoase ale măreţei clădiri medievale în urmă cu aproape o oră. Acestea se aflau larg deschise, cu podul lăsat peste şanţurile cu apă şi grilajul de fier dat la o parte. Servitori îmbrăcaţi în mătase aurită roiau la porţi şi în curte, şi am putut vedea cel puţin încă două grupuri de oaspeţi care erau conduşi înăuntru. Descălecînd şi lăsînd animalul epuizat în seama băieţilor de la grajduri, de la care am primit şi unele sumare lămuriri, am remarcat cu uimire contrastul puternic dintre forfota din interior şi împrejurimile pustii şi golaşe, cu capete de stîncă spartă iţindu-se dezolante printre ierburi şi copaci. Mi-am petrecut următoarele minute contemplînd fascinat peisajul de dincolo de ziduri. Totul era haotic, de la vegetaţie la formele de relief. Luminişuri rotunde se căscau printre arbori ca nişte ochi de ciclop fără pleoape. Trunchiuri groase zăceau doborîte lîngă

puieţii verzi, strîmbi. Aproape toţi copacii aveau scorburi. Pietre mari, cenuşii, cu forme regulate ca nişte megaliţi se aflau răspîndite prin iarba înaltă. Pe ele creşteau muşchi pufoşi, şi chiar jnepeni.

Un rîu se auzea în apropiere, fără îndoială *L'Eau d'Inferre*, după cum pitoresc era trecut pe hartă. De altfel, castelul însuşi se înălţa sălbatic şi ameninţător peste peisaj, cu o spoială luxuriantă evident încropită special pentru nuntă. Ornamentaţiile masive, florile şi împodobelile colorate nu reuşeau, oricît de bine erau dispuse, să mascheze senzaţia iniţială, şi anume că nu intram în palatul unei mirese, ci în locuinţa unui tiran.

Un bărbat între două vîrste, purtînd cu sobrietate însemnele Casei de Lauras, un leu şi un vultur înlănţuiţi într-o încleştare aproape obscenă, se apropie după o vreme de mine, invitîndu-mă cu o politeţe pompoasă *Să păşesc cu însufleţire pragul Minunatei Doamne Marchize, aducînd odată cu prezenţa mea binevenită bucuria unui alt prieten neasemuit de drag*. I-am răspuns ceva potrivit şi, îngrijorat, am început să-mi rotesc privirile după Vincennes, pentru a mă scoate din încurcătură. Deşi vicontele trebuie că mă aştepta, nu vedeam nici un semn că ar fi prin preajmă. În vreme ce solemnul servitor, care se recomandase *Bruno, din Casa de Lauras,* făcea cu mîna un semn maiestuos unui tînăr grăbit să îmi ridice puţinele bagaje, şi altul, mai poruncitor, unei servitoare drăguţe cu fusta înfoiată şi avînd cel mult şaisprezece ani (am înţeles mai tîrziu că domnişoara, pe nume Marianne, urma să îmi fie cameristă...), spre mine începură să îşi arunce privirea curioasă şi ceilalţi oaspeţi prezenţi în curte. În unul din grupuri am remarcat un bărbat cu înfăţişare de pasăre răpitoare, mai înalt ca mine şi uscăţiv, cu o perucă aranjată cu grijă şi fără îndoială trecut de patruzeci de ani. Privirea lui era scrutătoare şi interesată. Am văzut cum se întoarce

şi îi vorbeşte uneia din doamnele care îl însoţeau, apoi îmi făcu un semn vag cu mîna.

– Doctorul Perrigord, făcu Vincennes în spatele meu, făcîndu-şi drum prin mulţime. Ignoră-l, altfel va trebui să îl suportăm la masă.

Apoi îmi adresă cu voce tare cuvintele pe care le-am redat ceva mai sus.

M-am lăsat condus de viconte, care evita cu abilitate grupurile de oaspeţi ca şi pe cele de servitori, şi am pierdut-o din vedere pe „Marianne”, ca şi pe băiatul cu bagajele. Deşi o expresie indignată se zugrăvise pe faţa lui „Bruno” imediat ce băgase de seamă că Vincennes nu are de gînd să mă ducă în direcţia în care el mă trimisese, se pare că servitorii Casei de Lauras erau prea bine crescuţi ca să comenteze lipsa de educaţie a străinilor. Aşa că ne-am mişcat în grabă spre unul din coridoare şi apoi pe nişte scări, către o cameră de piatră în care am recunoscut, după dezordinea inconfundabilă, încăperea destinată lui Vincennes.

M-am aşezat obosit pe unul din jilţuri şi am luat paharul pe care mi-l întinsese vicontele. Vinul de Anjou, negru ca smoala şi aproape la fel de gros, îmi reanimă sîngele lenevit de călătorie. Mi-am lepădat mantaua murdară şi mi-am întins cizmele spre cămin, căci încăperea era destul de rece. Apoi m-am uitat la Vincennes.

Îmi cunoşteam suficient de bine prietenul ca să spun că era agitat. Îl întîlnisem prima oară la Paris în urma cu nouă ani, la o vînătoare, şi recunoşteam acum la el simptomele pe care le arătase şi atunci, cînd adulmecase sîngele. Ochii îi luceau, de nerăbdare ca şi de încîntarea anticipării. Nările dilatate, părul nearanjat dar totuşi *chic* care-i adusese atîtea complimente din partea domnişoarelor din lumea bună, silueta lui zveltă şi totuşi numai fibră, ca o lamă de spadă, mişcările repezite dar graţioase, tot acest amestec de trăsături contradictorii care făcea din Raoul de Vincennes una din cele mai dorite partide din

Capitală, acum evidenţiate de încordarea în care se afla, îmi spuneau că venise vremea vînătorii.

Iar Vincennes venea după o pradă mare.

– Probabil că eşti extrem de curios, îmi spuse, dar lucrurile s-au precipitat şi nu puteam să te lămuresc. Însă am să îţi explic acuma. O să-ţi convină.

L-am privit.

– Să zicem, deşi am dubii. Dar vreau să fie odată clară toată povestea. De ce Dumnezeu m-ai tîrît aici?...

Bău din paharul său, mulţumit, aruncîndu-mi o privire în care mi s-a părut un moment că mai citesc ceva în afară de spiritul de aventură, ceva ce m-a îngrijorat pînă în adîncul sufletului. Dar cînd se întoarse spre mine ca să ciocnim, vechiul Vincennes era tot acolo, cu toate calităţile şi defectele care îi făceau prezenţa detestabilă şi plăcută. Aşa că mi-am alungat din minte orice supoziţii şi am aşteptat să vorbească. Iar el vorbi.

– Dacă m-ai fi întrebat asta iniţial, ţi-aş fi spus că îi facem un serviciu marchizei şi, cu ocazia asta, te scoatem puţin în lume. Dar lucrurile nu mai sînt chiar atît de simple.

De fapt, nici unul dintre noi nu avea habar în momentul acela cît de complicate deveniseră. Iar cînd am început să intuim fiecare, avea să fie mult prea tîrziu, căci oamenii începuseră deja să moară iar Dumnezeu plecase. Şi noi am rămas singuri să îndurăm.

– Ascultă-mă cu atenţie, prietene, îmi spuse Vincennes aplecîndu-se către mine, căci poate înţelegi tu lucruri care mie mi-au scăpat. După cum bine tu ştii, am onoarea şi plăcerea să mă număr printre cei care o frecventau, în mod regulat, pe marchiză. Fără a mă putea considera prietenul ei cel mai apropiat, pot spune fără teama de a greşi că se statornicise între noi ceva ca o legătură bazată pe simpatie. Îi făceam curte, desigur, dar mai mult din amuzament, şi ea îmi

răspundea la fel şi din aceleaşi motive. Ca şi tine, ştiam unele zvonuri răutăcioase, dar am decis să nu le dau vreo atenţie, căci aşa ceva am auzit de atîtea ori despre toţi iar bîrfa e atît de la modă, încît ar fi o dovadă de prost-gust să nu aibă nimeni despre tine ceva rău de spus. Bineînţeles, dacă s-ar fi dovedit că e vorba de mai mult decît simple zvonuri, lucrurile s-ar fi schimbat imediat, căci de la sine se înţelege că nu îmi voi strica bunul nume pentru un obraz oricît de frumos.

Făcu o pauză pentru a mai lua o înghiţitură de vin. L-am imitat.

– Trebuie să mărturisesc, reluă el, că fraza pe care marchiza mi-a şoptit-o la ureche într-o frumoasă seară de vară, în vreme ce ne plimbam braţ la braţ prin minunatele ei grădini şi flirtam spirituali ca de obicei, m-a luat întrucîtva prin surprindere. *Mă mărit, dragă viconte*, nu erau chiar cuvintele pe care mă aşteptam să le aud de la o persoană considerată libertină şi lipsită de preocupări. Am felicitat-o, însă, oarecum încurcat, iar ea m-a întrerupt repede, continuînd: *...şi am nevoie de o favoare*. Asta trebuie să recunosc că m-a pus pe gînduri. Nu stă în firea femeilor frumoase să ceară favoruri, căci le sînt oferite. Deci era vorba de ceva grav, ceva ce nu m-aş fi gîndit să ofer. *Vă ascult, scumpă prietenă*, am spus, şi m-am pregătit să văd ce-mi cere.

Vincennes avea un stil de a povesti cu totul diferit de al altor cunoscuţi. Spre exemplu, Armand, mai poet, avea obiceiul să revină asupra anumitor aspecte, apoi să sară de la una la alta. Vicontele povestea gradat, în ordinea în care se succedaseră întîmplările, fără artificii, totuşi într-un mod captivant. Reuşise să-mi stîrnească întreaga atenţie. Aproape că mă scosese din starea de blazare şi indiferenţă care mă rodea, dar, cumva, ştiam că asta nu se datora numai povestirii lui, ci şi implicaţiilor ascunse ale acesteia.

– Mi-a vorbit atunci despre Max Schwartz, zise Vincennes, şi mi-am amintit ce-mi scrisese despre acesta marchiza. *Onorabil conte austriac*. Un om sever, cu o moralitate austeră, străin de ţară şi obiceiuri. Un om cu prea puţini cunoscuţi. Bogat, nobil de viţă veche, deţinător a numeroase proprietăţi şi onoruri. O ceruse în căsătorie după o curte constantă dar rezervată şi ea acceptase. Numai că numele ei, asociat în mod calomnios cu diferite poveşti nu tocmai de calitate, nu îi permisese tinerei să îşi facă un cerc de cunoscuţi cu care ar fi putut să impresioneze. Mai mult, firea ei superficială îi adusese printre prieteni mai multe persoane de acelaşi nivel, aflate şi ele sub suspiciuni diferite. Deloc potrivite pentru o nuntă ca cea la care se gîndea Schwartz. Şi iată că, în acest fel, marchiza se trezise brusc în dificultate. *Nu pot să chem la nuntă, dragă Raoul, un fost preot spadasin, o curtezană celebră, pe amanta ducelui de Barnart şi un filozof nebun*, spusese ea, referindu-se la persoanele care îi erau cele mai apropiate. *Soţul meu s-ar arăta şocat pe vecie*.

Începeam să înţeleg unde bate. Fără ca eu şi Vincennes să fim repere de moralitate în lumea pariziană, măcar nu puteam fi asociaţi cu nici un fel de scandaluri şi eram primiţi fără dificultate în orice salon. Lui Josephine de Lauras nu avea de ce să îi fie ruşine dacă ne prezenta drept prieteni.

– Văd că ai înţeles începuturile, spuse prietenul meu lăsîndu-se pe spate în jilţ. N-ar fi fost cavalereşte să refuz o domnişoară la ananghie, cu atît mai mult cu cît îmi făcuse onoarea de a mi se mărturisi. Şi eram convins că pot conta pe tine. Cînd te-am pomenit, Josephine s-a arătat entuziasmată: *Ah, dragă viconte, tînărul acela încîntător* – aici trebuie să recunosc că m-am arătat surprins, rîse el, căci la petrecerea la care te cunoscuse lăsasei mai degrabă o altă impresie. Trebuie să admiţi, amice, că atitudinea ta nu părea întocmai plină de spirit. De fapt, mai multe

domnişoare m-au întrebat atunci dacă nu cumva eşti văduv.

Aş fi putut să mă enervez pe Vincennes, dar ar fi fost cu totul degeaba. Dintre toţi cunoscuţii mei, el era singurul care nu se ferea să-mi menţioneze defectele – nu ca să mă tachineze, ci de fapt să-mi arate că le cunoştea dar pentru el nu contau. Alţii, ca Armand sau, pe vremuri, Louis, se străduiau mai degrabă să le îndrepte sau să le ignore, ceea ce în fapt mă agasa. Nu fusesem capabil să-mi corectez un defect niciodată. Şi nu îmi plăcea să mi se amintească asta. Preferam să mi se amintească defectele.

– Presupunînd că aş fi dispus să iau parte la toată mascarada asta – ceea ce nu am intenţia să promit, nu cred că mi-au deşeuat calul – ce te face să crezi că mi-ar fi pe plac?... am mîrîit, mai mult din spirit de contradicţie decît dintr-o nemulţumire reală, uitîndu-mă în ochii amicului meu, pentru a citi acolo ceea ce încă nu-mi spusese – căci eram sigur că nu-mi adusese deocamdată la cunoştinţă decît partea cea mai puţin interesantă a poveştii.

Şi cîtă dreptate aveam!...

– Păi, n-ai de ales, dragul meu, rînji Vincennes, ţi-am zis că treaba e mai complicată. Pentru că am fost destul de inspirat să o întreb pe draga noastră marchiză ce a mai făcut pentru a-şi completa colecţia de amici – oricît de bună părere aş avea despre noi, nu cred că am fi putut face suficientă impresie pentru un nobil austriac. Iar Josephine m-a asigurat că, prin cîteva manevre bine puse la cale, a mai achiziţionat cîţiva oaspeţi de seamă, meniţi a-l face pe Schwartz să nu-şi mai pună nici un fel de întrebări cu privire la moralitatea domnişoarei noastre. Te ţii bine?...

Mă ţineam, sau cel puţin aşa am crezut.

– Dă-i drumul, Raoul, gata cu jocurile. Cine mai vine?...

Îmi răspunse:

– Păi, în primul rînd ducele de Chalais nu putea refuza invitaţia, fiind stăpînul ţinutului şi un desăvîrşit cavaler. Intră în obligaţiile lui de senior şi niciodată nu s-a ferit de petreceri. Apoi, una din protejatele marchizei o cunoaşte pe fiica comandantului jandarmilor din regiune – după cum vezi, Josephine a avut grijă să selecteze persoane care nu prea au călcat pe la Paris, aşa că nu e probabil să cunoască zvonurile. Iar cum copila comandantului nu este măritată, tatăl ei o va însoţi. Şi – iar aici Vincennes făcu o pauză ca să îmi vadă reacţia – a mai invitat pe cineva. Se pare că duhovnicul ei îl cunoaşte.

– De cine vorbeşti?... am întrebat, dar ştiam deja răspunsul.

– Albert de Guy, inchizitorul.

Am răsturnat jilţul în care stăteam şi am sărit în picioare. Fără să zică nimic şi cu o expresie serioasă pe faţă, Vincennes ridică piesa de mobilier doborîtă şi îmi turnă în pahar.

Capitolul 4. Castelul Ultimelor Turnuri

Lucrurile începeau să se lege, sau cel puţin aşa mi se părea mie. De-ar fi fost totul atît de simplu!... Dar omul e învăţat să tragă concluzii din informaţiile pe care le are, în vreme ce adevărul se află, de cele mai multe ori, în informaţiile care lipsesc...

Vincennes nu era băiat rău. În ciuda teribilismelor lui mondene, era destul de cavaler şi foarte bine crescut. În plus, era evident că o place pe marchiză mai mult decît e dispus să mărturisească. Şi dacă intenţionase iniţial să o ajute – fie dintr-o pornire *a-la-Bayard*, fie dintr-un interes propriu pe care nu se obosise să mi-l dezvăluie, invitarea lui Albert de Guy la nuntă nu putea să dea decît un singur curs evenimentelor.

Vicontele Raoul de Vincennes nu era omul care să-şi lase amica pe mîna inchizitorului.

Desigur, întrebarea care se punea era dacă Josephine acţionase aşa din prostie, din spirit de aventură sau pur şi simplu avea nevoie de o pecete morală *mult* mai mult decît ne dădeam noi seama. Însă aproape că nu conta. Pericolul pe care îl răspîndea acest om împrejur, repulsia, groaza pe care le trezea în cei care îi intersectau calea, toate acestea îl făceau cel mai puţin dezirabil pentru un astfel de eveniment. Ce-i drept însă, prezenţa lui la o nuntă *era* o garanţie pentru virtutea miresei.

Privind lucrurile din acest punct de vedere, pot spune că marchiza acţionase cu măiestrie. Aşa cum judicios remarcase vicontele, cele trei personalităţi invitate – ducele de Chalais, comandantul jandarmilor şi Albert de Guy – aveau aria de activitate prea departe de Paris ca să fie la curent cu zvonurile care se şopteau prin saloane. În special inchizitorul, care oricum nu frecventa asemenea cercuri. Pentru cei trei, imaginea marchizei putea foarte bine să fie una imaculată. Dar ce nu luase în calcul marchiza – *sau luase?...*, m-am întrebat – era că *toţi aceşti trei bărbaţi aveau o inteligenţă extrem de ascuţită şi erau, prin însăşi natura funcţiilor lor, anchetatori pricepuţi*. Era suficient un cuvînt, o privire şi unul dintre aceştia putea să tragă concluzia că fusese tras pe sfoară – că era folosit pentru a se ascunde ceva mîrşav – şi atunci, într-adevăr, situaţia tinerei putea deveni disperată.

Aici se pare că interveneam noi. Ca *prieteni de la Paris*, înlăturam prin prezenţa noastră suspiciunea privitor la motivul invitaţilor din provincie. De asemenea, nu aveam dubii că Josephine se baza, într-un fel, pe cavalerismul nostru, dacă lucrurile mergeau prost. Dar ce puteam face noi, doi nobili cu statut mediu, în faţa stăpînului ţinutului, a şefului Poliţiei sau a reprezentantului Sfintei Inchiziţii?... Aici logica se

împotmolea. Dacă treburile degenerau, chiar nu vedeam cum i-am fi putut fi de folos. Ba mai mult, era posibil să ne aflăm chiar şi noi în mare pericol.

– Nu crezi că mai bine o convingeai să renunţe la inchizitor?... am întrebat, încercînd să văd poziţia lui Vincennes în această problemă.

Vicontele ridică din umeri.

– Bineînţeles că am încercat. Trimisese deja invitaţia. Iar argumentul ei a fost, *N-a ars niciodată o marchiză. Doar n-o să înceapă cu mine*.

L-am privit buimăcit. Femeia se juca cu focul.

– Ea chiar nu realizează?...

– Ba cred că realizează prea bine, tocmai aici e misterul, spuse Vincennes, şi vocea îi deveni o şoaptă. Dincolo de toate acestea, fără îndoială că se mai află ceva. M-am uitat pe lista cu oaspeţi. Se pare că Max Schwartz are un singur invitat la nuntă.

Asta era cu adevărat bună.

– Unul singur – confirmă Vincennes. Baronul Henning Von Walter. Un *neamţ*.

Nici măcar un austriac. Ce mama naibii se petrece?!...

L-am privit cu nespusă seriozitate. Vicontele îmi evită privirea.

– Care e teoria ta, amice?... am întrebat cu blîndeţe.

Tăcu o vreme. Apoi răspunse:

– E complicat. Dar ca să înţelegi ceva, trebuie să-ţi vorbesc despre Castelul Ultimelor Turnuri.

Ăsta era, ştiam, numele Castelului de Lauras. Conform scrisorii marchizei, îl moştenise de la unchiul ei, dar povestea era mai complexă. Se părea că fostul proprietar, bătrînul marchiz Henri de Lauras-Montale, fusese un om retras, cu o reputaţie proastă. Citea mult, nu avea servitori şi se ferea de oameni. Frecventa lupanarele din zonă, iar unele poveşti erau despre fete care, după nopţile

petrecute cu el, dispăreau. Unii spuneau că se închina la Diavol. Achiziţiona animale stranii care apoi nu mai erau de găsit. Castelul însuşi, de altfel, se afla construit pe ruinele unui vechi templu păgîn, iar în puţurile nesfîrşite care se aflau dedesubt se găsiseră oase umane. Spre sfîrşitul vieţii însă, Lauras-Montale se schimbase cu totul. Într-o dimineaţă uscată de august, se prezentase la cea mai apropiată biserică, cea din Aberaville, şi îl contactase pe preotul local, căruia i se spovedise. Se spune că, ascultîndu-i mîrşava confesiune, preotul îşi pierduse minţile. Nu înainte însă de a-i da cîteva sfaturi, pe care bătrînul marchiz le-a urmat după cum îl tăia capul. Şi-a ars cărţile, a dărîmat anumite aripi ale clădirii şi a început restaurarea altora, a frecventat cu regularitate bisericile din Vert şi s-a aprovizionat, spre uimirea şi spaima localnicilor, cu mari cantităţi de apă sfinţită. Începînd din acel moment, şi-a petrecut zilele care i-au mai rămas în post şi rugăciune. Anii au trecut şi lumea a început să uite ce se petrecuse, iar Lauras-Montale a rămas cunoscut ca un biet nebun religios.

Apoi, într-o noapte, s-a prezentat la notar, lăsîndu-şi averea unei nepoate pe care n-o văzuse niciodată. Înştiinţată de urgenţă, Josephine a plecat în grabă de la Paris, pentru a-şi prelua moştenirea. Într-o seară caldă de iunie, o tînără înveşmîntată în alb s-a arătat la castel, şi în acea noapte s-a spus despre marchiz că s-a întors la vechile obiceiuri. Josephine a sosit a doua zi şi l-a găsit mort, iar în raportul autorităţilor se specifica clar că *Domnul de Lauras-Montale a murit făcînd lucruri nepermise*.

– Numai că, adăugă Vincennes privindu-mă pe sub sprîncenele negre, nu toate versiunile coincid. Unele spun că Josephine de Lauras şi tînăra înveşmîntată în alb *erau una şi aceeaşi persoană*.

(...)

Capitolul 12. Trei caractere

Incidentul a schimbat imediat percepţia oaspeţilor cu privire la Max Schwartz. Pînă în momentul acela, era poate cel mai şters personaj de la nuntă. Nu cred că i-am auzit numele pomenit de trei ori, iar de fiecare dată era legat de cel al marchizei. Brusc, lumea începu să îl vadă ca pe un fel de erou misterios, romantic, care lasă faptele să vorbească, şi toate doamnele şi domnişoarele prezente – inclusiv doamna Perrigord – ajunseseră să îşi dea ochii peste cap cu îndemînare la trecerea lui. Contele, însă, nu părea să observe. Rămase la fel de rezervat şi rigid ca de obicei, ceea ce nu făcu decît să sporească misterul.

Mai remarcasem ceva. Pe tot timpul scenei, Huguet de Castlenove rămăsese încordat şi atent, iar la final, se retrăsese discret, dar cu mîna în continuare pe garda săbiei şi *cu spatele*. Se prea poate ca omul să fi fost pur şi simplu nebun – lucrurile ce se spuneau despre el, în special duelurile şi brusca schimbare de personalitate apărută odată cu lepădarea sutanei păreau să confirme această ipoteză – dar pe mine nu mă convingea. Mi-am propus să discut asta cu Vincennes cît mai rapid posibil, dar ca de obicei discuţia a evoluat în altă direcţie şi am renunţat.

Ne-am întors amîndoi în camerele noastre, unde urma să ne pregătim pentru mult-aşteptatul banchet dinainte de nuntă. Prietenul meu era tăcut, şi i-am respectat tăcerea. La uşa camerei sale însă, înainte de a ne despărţi, se decise să vorbească:

– Frumoasă scenetă, zise. Sper că nu te-ai lăsat păcălit.

L-am asigurat că nu mă lăsasem.

– E evident că ceva se ascunde în spatele vorbelor inchizitorului, remarcă el gînditor. Părea că doreşte să îl laude pe conte sau să îi

mulţumească... dar undeva în spatele amabilităţii, eu am citit o ameninţare. De altfel, întreaga lor atitudine părea să sugereze un fel de rivalitate. Şi nici unul nu s-a arătat surprins cînd s-au întîlnit.

Avea dreptate. Remarcasem şi eu toate astea.

– E posibil, am întrebat, ca de Guy să îi poarte pică pentru că i-a stricat spectacolul?... am întrebat.

– Este, răspunse el, însă n-aş paria pe asta.

– Gîndeşte-te bine, am insistat. Părinţii unei posedate sesizează Sfîntul Oficiu. Sosesc la faţa locului Albert de Guy, mare inchizitor, şi încă unul Sergio Rosa. Începe, bineînţeles, exorcismul. Lucrurile merg prost, Rosa e rănit şi abandonează, de Guy nu mai stăpîneşte situaţia, cere ajutor din public şi nu vine nimeni. Inchizitorul pierde teren. Intervine Max Schwartz, imobilizează fata care avea *forţa a opt oameni voinici*, de Guy îşi recită palavrele şi totul se linişteşte. Lumea îl aclamă pe Schwartz. Ai văzut ce efect a avut şi aici. Inchizitorul e umilit, s-a făcut de rîs, pe el şi instituţia pe care o reprezintă. Vrea răzbunare. Are acum ocazia, din prostia marchizei sau cu complicitatea lui Beaummont care o convinge să îl invite. Soseşte şi pregăteşte ceva. N-are logică?...

– N-are, mi-o reteză el. Dacă era aşa, nu povestea acum totul din nou, să se mai umilească o dată. Sau povestea dintr-o altă perspectivă ca să se pună pe el într-o lumină mai bună. Nu e asta.

Am ridicat din umeri.

– Atunci, poate a aranjat cu marchiza să spună o poveste care să îi dea popularitate soţului. Poate se culcă cu ea. Sellini a sugerat că aproape toată lumea i-a făcut avansuri. Poate de Guy e un depravat. Cine ştie?...

– Ar fi prea simplu şi prea complicat totodată. Dacă de Guy nu era în regulă, pînă acuma s-ar fi ştiut. Şi n-ar fi venit însoţit la nuntă. N-ai dreptate. Mă tem de ceva mai rău.

Mă săturasem.

– În fine, o să vedem. Nu-mi pasă.

– Ba cred că ar trebui să îţi pese, mă contrazise el, şi încă al dracului de mult. Dacă nu pentru tine sau pentru mine, măcar pentru *ea*. Ceva îmi spune că sîntem în mare pericol.

– Ascultă, i-am zis, vreau să încetezi cu prelegerile. La urma urmei, tu m-ai adus aici, şi unul din scopuri era chiar să cunosc lume nouă. Te ajut cu misterul ăsta, dar nu te mai lua de mine. Fac atît cît pot.

Văzu că mă enervasem. Vorbi blînd:

– Crede-mă, înţeleg prin ce treci, dar e o cauză pierdută. Mai mult chiar, eşti prietenul meu şi am nevoie de tine. Şi *ea* are nevoie de tine, o simt. Se apropie ceva, şi nu e deloc de bine. Trebuie să te concentrezi să-i dăm de capăt, pînă nu e prea tîrziu.

Făcu o pauză. Tăceam.

– Prea multe minciuni şi secrete. Mult prea multe, chiar şi pentru o societate atît de diversificată. La urma urmei, sîntem în provincie, oamenii ar trebui să fie mai liniştiţi. Şi prea multe superstiţii şi poveşti cu dublu înţeles despre tot felul de întîmplări supranaturale şi demoni. Şi crede-mă, n-am auzit nici pe departe tot. Mă simt ca într-o plasă uriaşă cu mii de ochiuri sparte, iar cineva le coase să le astupe. Şi o face mai repede decît ne hotărîm noi prin care să ieşim.

Nu puteam să îl contrazic, aveam aceeaşi percepţie. Iar părerea lui că poveştile supranaturale or să continue se confirmă mai repede chiar decît ne aşteptaserăm. Am avut parte de o doză bună chiar la banchet.

Într-un fel, era normal. Se discuta incidentul. Deşi stăteam toţi la aceeaşi masă, se formaseră cîteva grupuri, care vorbeau despre posesiune şi posedaţi. Vincennes era numai ochi şi urechi. Eu, unul, mai puţin. Vicontesa de Valois stătea la masă lîngă ducele de Chalais. Mă întrebam dacă ea se aşezase acolo sau dacă aranjase tatăl ei sau poate

chiar ducele. Giulianna Sellini, aflată aproape în faţa mea, îmi aruncă o privire plină de înţelesuri. Amantul ei, locotenentul, se uita la mine urît, crezînd probabil că ne culcăm împreună. M-am gîndit că poate mă va provoca la duel, şi ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie. Mă bătusem de două ori, de fiecare dată provocat, şi îmi rănisem un adversar la braţ, iar celălalt mă rănise el pe mine. Nu aveam tehnica lui Vincennes. Mă descurcam, dar ăsta era militar, cred că aş fi avut probleme.

La naiba, putea chiar să mă ucidă.

Am încercat să nu mă mai uit în partea aceea a mesei. Nu era uşor, căci nici la vicontesă nu vroiam să privesc. Vorbea aplecată către Chalais, surîzînd devastator, iar ducele îi şoptea şi el ceva, zîmbindu-i cu aroganţă. Cînd în cele din urmă n-am mai avut încotro şi m-am uitat în direcţia ei, îmi făcu un semn prietenos din cap, în semn de salut. I-am răspuns mai rece decît aş fi avut dreptul. M-a privit nedumerită şi chiar rănită, mi se părea, şi am regretat imediat, dar apoi ducele îi mai spuse ceva şi eu m-am întors spre Vincennes, lăsînd-o pierdută în conversaţie.

– Ascultă-l şi tu pe Valois-Lacross, îmi spuse vicontele cînd am încercat să-i vorbesc. E interesant.

Fără nici un chef, l-am ascultat.

– Nu pot spune deloc că sînt multe, răspunse comandantul jandarmilor, din cîte puteam să observ, la o întrebare a lui Robert de Lumiers. De curînd însă au fost cîteva incidente nelămurite.

– Cum ar fi?... întrebă tînărul avocat, deşi poliţistul nu părea dornic să dezvolte subiectul.

Lacross ridică din umeri.

– În general, vite moarte. Cîţiva locuitori dispăruţi, dar se mai pleacă. Nu e semnificativ, e posibil să fi fugit cu vreo amantă. Morminte profanate.

– Morminte profanate?… Soţia doctorului Perrigord se arătă îngrozită. Dar e cumplit. Şi aţi găsit făptaşul?...

– Nu încă, interveni în discuţie Chalais, deşi îi presez tot timpul.

– Nu sîntem siguri că *e* un făptaş, răspunse Lacross uşor iritat. Credeam că monseniorul a înţeles poziţia noastră.

– Nu e un făptaş?... Doamna Perrigord era uimită. Dar atunci, dacă nu vă e cu supărare, ce ar putea să fie?...

– Animale, răspunse poliţistul nemulţumit. Ar putea fi animale. Lîngă morminte erau urme de urs.

Am tresărit. Mi-am amintit de urmele mari, plantigrade, pe care şi eu le observasem pe drum încoace. Şi eram al naibii de sigur că nu erau urme de urs.

– Se prea poate, interveni doctorul. Vine iarna. Animalele sînt flămînde.

– Am primit şi rapoarte care nu vorbeau despre animale, zise Chalais, de ce nu le spui despre asta?...

– E un singur raport, monseniore, îl contrazise comandantul jandarmilor, şi e de la un gropar care bea.

– Poate ar trebui să discutăm la masă ceva mai vesel?... încercă vicontesa, dar de data asta inchizitorul vorbi încet, făcînd-o să tresară şi să-l privească îngrijorată:

– Dacă ne ferim să vorbim despre Rău, nu înseamnă că îl facem să dispară. Răul trebuie înfruntat, nu ocolit, spuse de Guy, şi tînăra nu îndrăzni să mai zică nimic.

– Nu ne ferim să vorbim, zise Lacross, dar nici nu vreau să răspîndesc zvonuri care nu se bazează pe fapte.

– Mormintele profanate erau de copii? întrebă Von Walter.

Liniştea se lăsă peste masă. Undeva, departe, un corb croncăni a mort.

– Erau, răspunse încet Lacross, şi ochii lui se îndreptară cu suspiciune spre neamţ. De unde ştii asta?...

– V-am spus că am călătorit mult. Am auzit despre astfel de cazuri.

– Şi ce anume ai auzit, mai exact?... întrebă Chalais, aplecîndu-se peste masă.

– Ştim cu toţii ce a auzit, zise Perrigord cu dispreţ. Nu ne interesează. Sînt superstiţii.

– Cine nu crede în Diavol nu crede nici în Dumnezeu, spuse de Guy. Ceea ce e periculos.

– Iertare, Sfinţia Ta... se bîlbîi doctorul. Nu asta am vrut să spun...

– Stai liniştit, fiul meu, nu mă aflu aici să te judec. În ochii inchizitorului focul ardea stins, dar era evident că nu era interesat de doctor. Aş vrea însă să ştiu ce are de spus domnul baron, adăugă el.

– Nu e ceva concret, se eschivă Von Walter. Voiam doar să spun că astfel de cazuri sînt răspîndite în toată Europa Estică şi în Orientul Apropiat. Copii dezgropaţi şi devoraţi, animale mutilate... şi urme ca de urs. Dar nu de urs.

– Interesant, spuse Chalais. Continuă.

– Ce a văzut groparul? întrebă Von Walter, părînd că ignoră cererea ducelui.

– V-am spus că omul bea. Lacross era evident nemulţumit de întorsătura pe care o luase discuţia.

– Asta au înţeles cu toţii, spuse Chalais cu răceală. Acum spune-le ce a văzut.

Poliţistul îi aruncă o privire neprietenoasă.

– Cum doriţi, monseniore. A văzut un om.

Nimeni nu mai mînca la masă.

– Canibalism?... şopti marchiza.

– Într-un fel, spuse Von Walter. Nu tocmai. E vorba mai degrabă despre un fenomen, cunoscut la popoarele orientale ca *Ha'thar*. În Anglia i se spune *Evolution Backwards*.

– Nu toţi ştim engleză, baroane, zise Vincennes, deşi el ştia.

– Din contră, ştim toţi, zise Chalais cu obrăznicie, sau cel puţin toţi cei care contăm. Evoluţie inversă. Regres. Întoarcerea la vremurile cînd oamenii se comportau ca şi cum erau animale.

– Întoarcerea la vremurile cînd oamenii *erau* animale, spuse Sellini, şi toţi se holbară la ea, nevenindu-le să creadă ce spune.

– Bănuiesc că vorbeşti metaforic. Chalais era încruntat. De fapt, sînt convins de asta.

Von Walter interveni.

– Contesa are dreptate. Mai multe mituri şi legende vorbesc despre popoare care se trag din lupi sau din urşi, ori din sălbăticiuni de alte feluri. Conform conceptului menţionat, unii oameni, în anumite împrejurări, pot să se întoarcă acolo.

– Dar astea sînt erezii, spuse speriată marchiza.

– Nu întrutotul. Von Walter se uită spre inchizitor. Dacă Dumnezeu a dat unora dintre noi credinţa şi civilizaţia, ajutîndu-ne să evoluăm, de ce n-ar fi posibil ca Diavolul să fi dat altora întoarcerea la fiară?... *In*voluţia?...

– Văd că domnul baron l-a citit pe Lorenz, spuse de Guy moale. Lorenz a fost interzis.

– A-l citi nu înseamnă a-l susţine, Sfinţia Ta, se apără neamţul. Tot ce spun e că la unele populaţii, în special la cele orientale care au practici nepermise, aşa ceva ar fi posibil.

– Dar noi nu sîntem în Orient, spuse Chalais, *sîntem* pe domeniile mele. Vrei să-mi spui că un slujitor al Diavolului îşi face vrerea pe aici?...

– Nu eu sînt cel competent în a da verdicte, se retrase baronul. Cred că Sfinţia Sa ar trebui să hotărască.

– Şi am să hotărăsc, dacă va fi cazul, spuse de Guy, întorcîndu-se către Lacross. Pe cine crede că a văzut groparul?...

– Nu l-a putut recunoaşte, desigur. Şeful poliţiei era supărat. În mod evident, intervenţiile lui Chalais şi ale lui de Guy peste munca lui nu îi făceau nici o plăcere. Dar purta spadă, adăugă el. Era un nobil.

– Un nobil?... protestă Josephine. Dar este imposibil. Astfel de practici primitive sînt pentru cei needucaţi, fără îndoială.

– Dimpotrivă, o contrazise neamţul. Un nobil ar fi putut să citească despre aşa ceva. Un nobil ar fi putut să acumuleze cunoştinţele necesare pentru ... *schimbare*. Un nobil ar fi putut practica ritualul fără a fi descoperit.

– Aşa este, spuse de Guy. Un nobil ar fi putut să citească un tratat de Conrad Lorenz.

Capitolul 13. Trei caractere (partea a II-a)

Von Walter se lăsă pe spate în scaun. Toate privirile de la masă erau fixate asupra lui. Pe faţă nu i se citea nimic.

– Mă acuzaţi, spuse el rar, că dezgrop şi mănînc copiii?...

– Nu vă acuz de nimic, baroane. Vocea inchizitorului era o şoaptă clară de gheaţă. Vă întreb doar. O faceţi?...

M-am uitat la Vincennes şi el se uită la mine.

– Cred că s-a mers cam departe, vorbi sec contesa Sellini. Baronul nu trebuie să răspundă la aberaţiile astea.

– Lăsaţi-l să răspundă, spuse cu răutate Chalais. *Vreau* să răspundă.

– La urma urmei, profanările au început după venirea domnului baron în zonă, zise şeful Poliţiei. Şi ochii lui cenuşii şi indiferenţi se fixară pe chipul neamţului.

– Aşadar?... întrebă inchizitorul.

Sellini ridică din umeri, scîrbită. Aş fi vrut să zic ceva, dar nu ştiam ce. Vincennes părea să se

afle în aceeaşi situaţie.

Von Walter trase cu putere aer în piept, plimbîndu-şi privirea deasupra mesei aproape în întregime ostile. Pe rînd, se opri o secundă la duce, la poliţist, la inchizitor. Primul se uita la el cu obrăznicie, al doilea cu suspiciune, inchizitorul cu interes.

Îl încolţiseră.

Am remarcat atunci, pentru prima oară, incredibila tărie de caracter a acestor trei oameni, şi pînă unde putea să îi împingă ea. Şi asta absolut fără nici o finalitate. Era evident că baronul, chiar dacă ar fi fost vinovat, nu avea de gînd să mărturisească. Dar asta nu îl împiedica pe duce să fie agresiv, pe Lacross, să fie bănuitor, pe de Guy, să fie insinuant, şi toţi trei plănuiau să meargă pînă la capăt. Lăsîndu-se în seama firii lor, călcau politeţea în picioare, jigneau un oaspete şi pe cei care îl invitaseră, aruncau suspiciuni care se vor şterge cu greu sau nu se vor mai şterge vreodată, stricau petrecerea de nuntă a unei tinere, şi pentru ce?... Pentru nimic. Pur şi simplu, trei forţe se declanşaseră, pornind de la o simplă conversaţie, trei forţe în esenţă total diferite – *Religia, Autoritatea* şi *Legea* – dar acum coalizate la întîlnirea unui obstacol comun – sau a ceea ce li se părea lor a fi un obstacol comun, gata să măture totul în cale. Şi acolo, la masă, deveni evident pentru toată lumea că oricine va sta în calea oamenilor acestora avea să fie strivit.

Împreună cu Vincennes şi alţi cîţiva, printre care contesa Sellini, asistam neputincios, stupefiat, îngrozit, la triumful caracterului asupra tuturor celorlalte elemente – bun simţ, civilizaţie, raţiune.

Von Walter răspunse:

– Nu am dezgropat şi nu am mîncat pe nimeni.

În mod ciudat, tensiunea păru să scadă, chiar dacă nu cu totul, ca şi cum cei de faţă se aşteptau la o mărturisire şi acum răsuflau uşuraţi că se

înşelaseră. Chalais deschise gura să zică ceva, dar acum vorbi Max Schwartz, şi vocea lui ştearsă se impuse involuntar, auzindu-se cu o deosebită claritate:

– Am permis să se răspundă la întrebare din politeţe pentru Sfinţia Sa, dar nu voi îngădui hărţuirea oaspetelui meu pe mai departe. Pentru informarea domniei sale, domnul de Valois-Lacross, şef al Poliţiei, prietenul meu Von Walter – şi sublinie aici *prietenul meu* – s-a aflat cu mine tot timpul călătoriei, de la Paris pînă aici. Absenţa lui pe traseu, chiar şi pentru scurtă vreme, nu avea cum să îmi scape neobservată, fiind singurii călători.

Chalais îşi încleştă maxilarul. În mod sigur dorea să mai spună ceva, dar cel care închise discuţia fu, în mod surprinzător, inchizitorul.

– Dar nu am nici un fel de dubii cu privire la nevinovăţia domnului baron, zise el cu vocea ca apa, nu am vrut decît să aud din gura lui ceea ce deja ştiam. Iar precizarea dvs., conte, soseşte cu atît mai bine, pentru a încheia această chestiune odată pentru totdeauna. Îmi cer scuze domnului baron, ca şi gazdei şi celorlalţi oaspeţi, pentru inconvenientul creat, dar era necesar, pentru că aşa o cere procedura. Acum însă, că lucrurile s-au clarificat, să ne întoarcem la masă.

Lacross şi Chalais se uitară la el, dar nu comentară. Von Walter nu se arătă afectat. Vorbea mai puţin acum, dar îşi păstrase admirabil prezenţa de spirit. Puteam doar să presupun că se mai găsise şi alteori în situaţii asemănătoare şi nu era îngrijorat. Totuşi, atmosfera de la banchet se păstră încărcată, conversaţiile izolate şi mai mult de circumstanţă. Tăcerile erau tot mai dese şi mai stînjenitoare. Cu toate eforturile marchizei şi ale doctorului Perrigord, nimic nu părea să se mai lege. Inchizitorul mînca liniştit, fără să mai intervină în discuţii. Chalais o ignora pe vicontesă cu totul, privind gînditor în gol, şi aruncînd din

cînd în cînd cîte o privire duşmănoasă baronului, care nu părea să observe. Lacross nu mai scotea un cuvînt. Sellini era evident supărată.

Iar Vincennes mă trase de mînă şi şopti:

– Uită-te cu atenţie în jur. Observi?...

La început n-am înţeles ce voia să spună. Apoi am văzut scaunul gol, cu spătarul de lemn sprijinit de perete, chiar în colţul din stînga al mesei. Puteam să jur că atunci cînd se servise mîncarea, toate scaunele erau ocupate. În mod evident, cineva părăsise banchetul în timpul aprinsei discuţii, altfel nu se putea explica cum de nimeni nu remarcase gestul. Am inventariat rapid oaspeţii, nerăbdător să descopăr cine plecase.

Lipsea Huguet de Castlenove.

• • •

Fragment din volumul *...şi la sfîrşit a mai rămas coşmarul*, Editura Vremea, 2010

III

CELE MAI BUNE POVESTIRI APĂRUTE ÎN 2010

Florin Pîtea

VÎNĂTOAREA DE SFINCŞI

E, acuma să vă zică moşu' o poveste. Nu aia cu foca şi cu ursu', că pe-aia v-am tot zis-o pîn-aţi învăţat-o pe dinafară. O să vă zic o poveste de demult, de pe vremea cînd soarele avea putere, iar Pămîntul nu intrase încă sub stăpînirea gheţurilor. O ştiu de la bunicu', care o ştia de la bunicu' lui, de-i zicea lumea Piron. Cînd i s-au întîmplat lui lucrurile-astea, era copil ca voi şi încă nu-şi căpătase numele-ăsta. Îi zicea altfel, Băbuţă, că era curios ca o băbuţă. Şi bună parte din ce i s-a-ntîmplat tocmai de la curiozitate i s-a tras, după cum o să vă spun imediat.

Măi băiete, stai potolit aicea şi lasă cîinele! Ori o să te muşte dacă-l tot zgîndări, ori o să-ţi dea taică-tu vreo două după ceafă că nu laşi cîinii să se odihnească să fie buni de tras săniile mîine dimineaţă. Şi pe urmă o să-ncepi să bîzîi. Mai bine astîmpără-te şi-ascultă, că poate o să-nveţi şi tu ceva.

E, pe vremea cînd era Piron copil, pînă să vină gheţurile, oamenii erau puţini pe lume, chiar mai puţini decît acum. Fuseseră ei puzderie cîndva, demult, dar se împuţinaseră de la tot felul de grozăvii. Şi ăia care mai erau pe Pămînt trăiau ascunşi şi cu frică, în grupuleţe, şi nu prea obişnuiau să călătorească. Nu erau ca noi, să tot meargă prin lume şi să se întîlnească des cu alte triburi, ba ca să mai schimbe o veste, ba ca să facă negoţ ori chiar să se înrudească. Pe vremea lui Piron, cînd te năşteai într-un trib, stăteai locului şi nu vedeai cu anii alţi oameni decît pe-ăia din tribu' tău. Erau pe lume prea mari primejdii pe-atunci şi nu se-ncumeta lumea să plece de-acasă cu una, cu două.

Numa' că Piron, căruia pe-atunci îi ziceau ai lui Băbuţă, cum vă spuneam, nu era soiu' care să stea locului, că-l rodea curiozitatea să meargă şi să iscodească, să afle mereu lucruri noi. Şi pleca des de lîngă ai lui, de la întăritura unde stătea tribu' lor, ca să cerceteze te miri ce. Ba, încă se luau după el şi alţi copii, măcar că la-ntoarcere se mai alegea cîte unu' cu cîte-o mamă de bătaie că de ce plecase de-acasă fără să ştie părinţii de el.

Nu-i vorbă că, pe-atunci, pînă să înghită gheţurile faţa Pămîntului, erau pe lume tot soiu' de lucruri de mirare la tot pasu'. Oamenii din vechime avuseseră fel de fel de minunăţii, căruţe de fier care mergeau singure, fără atelaj, păsări de oţel cu care zburau în înaltu' cerului, geamuri fermecate în care li se arăta ce cu gîndul nu gîndeşti şi felurite cutiuţe năzdrăvane cu care zice-se că vorbeau unii cu alţii peste mări şi ţări. Da' deja pe vremea lu' Piron păsările de oţel căzuseră cu toatele din cer, carele de fier nu mai aveau uleiu' fermecat cu care să poată merge din loc în loc, aşa că rugineau de-a valma, iar geamurile şi cutiuţele năzdrăvane tăcuseră din pricina pocitaniilor. Tot mai rămăseseră destule lucruri pentru un băietan iscoditor ca Piron al nostru, însă lumea era, cum să zic, căzută în paragină.

E, şi într-o dimineaţă a plecat Piron pe furiş de-acasă cu o fată şi cu înc-un băiat, că văzuse el, departe, peste un cîmp, un car de fier lîngă o casă ruinată. Îşi luase la el o rănguţă, cu gînd să desfacă cufăru' carului şi să vadă ce-o găsi înăuntru, iar ăilalţi doi, mai mici ca el, îşi luaseră cîte-o praştie, ca să tragă cu ea după păsări, de le-ar fi ieşit vreunele în cale. Că nu trăia lumea ca acum, din vînat de foci şi din pescuit, şi orice vietate cît de mică, fie ea pasăre sau animal, pica bine pentru nişte bieţi oameni înfometaţi.

Şi-au plecat ei trei pe furiş, cum ziceam, tupilîndu-se ba după o rămăşiţă de zid, ba după cîte-o grămadă de moloz, pîn-au ajuns destul de

departe de casă şi ştiau că nu-i mai văd străjile de pe metereze. Pe urmă au luat-o la picior, peste cîmp, înspre caru' de fier care se zărea în depărtare. Cînd au ajuns lîngă car, numai ce se luminase bine de dimineaţă, iar Piron a aflat că luase rănguţa degeaba, că toate firidele şi cuferele din car fuseseră deschise şi golite de mult. S-au uitat ei cu luare-aminte, doar-doar or fi găsit ceva, dar bag seama că or fi fost şi alţii ca ei pe-acolo mai 'naintea lor şi luaseră tot ce era de luat.

E, şi cînd se sfătuiau ei dacă să facă deja cale-ntoarsă sau să mai cotrobăie şi prin casa părăsită şi ruinată lîngă care era căruţa de fier, numai ce sosi lîngă ei o femeie tînără, care nu părea să fi trecut de douăzeci de ani. Piron zice că femeia avea păru' lung, castaniu-roşcat, şi era slabă-moartă, şi cred că nu era deloc trupeşă ca femeile noastre de-acum, dar, aşa slabă cum vă spun, femeia căra cu ea un arc lung, o chivără cu săgeţi meşteşugite, un ditamai paloşul împodobit cu nişte rune de-ale puterilor din vechime, un jungher, cotiere, umărare şi felurite alte lucruri care copiii nu ştiau ce sînt, da' s-au lămurit ei mai încolo, după cum am să vă spun şi vouă imediat.

E, femeia nu i-ar fi prins cu una, cu două dacă ăştia mici n-ar fi fost aşa ocupaţi să cotrobăie prin căruţa aia veche de fier, şuşotind între ei dacă să mai stea acolo ori să facă deja cale-ntoarsă. Aşa, i-a luat ca din oală şi-a pus gheara pe Piron, care era mai la-ndemînă, iar ăia mai mici unde era să fugă fără el? Nu-i vorbă, s-au ascuns ei care pe unde-a putut, prin bălării, iar Piron s-a smucit încolo şi-ncoace cu gînd să scape, ba chiar a dat s-o muşte pe femeie de mînă ca să-i dea drumu', da' aia i-a zis că ori se potoleşte, ori îi dă un dos de palmă de-o să-i zboare dinţii. S-a uitat Piron al nostru, a văzut că femeia purta mănuşi din piele cu plăcuţe de oţel, nu de-astea din blană cum avem noi acuma, şi s-a gîndit că, decît să-şi ia o mănuşă

dintr-aia peste ochi, mai bine face ce zice femeia şi mai încolo o vedea el cum o scăpa.

— Cum te cheamă? l-a-ntrebat străina.

— Băbuţă, a zis el, cam cu jumătate de gură.

— Ce nume-i ăsta, Băbuţă? s-a mirat ea. Că nu umbli cocoşat şi ai toţi dinţii-n gură!

— Ai mei îmi zic aşa fiindcă-s curios ca o băbuţă, i-a spus el.

E, şi dac-au văzut ăilalţi doi copii care erau cu el că asta nu-i face nimic rău, nu-l taie, nu-l omoară, au prins curaj şi-au ieşit şi ei din ascunziş.

— Da' pe tine cum te cheamă? a-ntrebat fetiţa, de-i ziceau ai ei Cutiuţă, că umbla cu o cutiuţă cu butoane legată de gît cu sfoară.

— Clara, a zis străina.

O fi fost un nume vechi, de pe timpuri, de dinainte să aibă oamenii nume de-astea ca neamu' lu' Harpon sau a lu' Ursu sau Tălpică. Da' aşa a spus femeia că o chema, şi pace bună.

— Unde-i tribu' vostru? a-ntrebat ea.

— Da' matale unde te duci prin lume de una singură? a-ntîmpinat-o Piron tot c-o-ntrebare, că doar nu era prost să zică unde-i era tribu'. Aşa-i învăţau părinţii pe copii, ca şi-acuma, să umble cu fereală şi să nu se-ncreadă prea tare-n străini, că nu se ştie niciodată care-i prieten şi care-i neprieten.

— Caut triburi ca să le dau învăţătură, le-a zis ea.

— Vezi să nu găseşti matale ce nu cauţi, i-a răspuns Piron al nostru cam în doi peri, că pe cînd era doar un băietan avea limba tare ascuţită. Norocu' lui că nu şi-a pus femeia mintea cu el.

E, şi cînd vorbeau ei aşa, odată s-a năpustit asupra lor o umbră înaripată din cer. Au fugit ăştia care-ncotro, că ştiau bine că nu e de joacă. Era o pocitanie spurcată care-a tot căutat să-i încolţească şi pîn' la urmă s-au ascuns de ea în pivniţa casei, printre vechituri şi dărîmături. Măi copii, şi pocitania după ei, de nu ştiau cum să scape de ea! Aşa înaripată cum era, şi-a strîns aripile frumos pe

spate şi-a intrat după ei prin cotloane, de şi-au văzut bieţii copii moartea cu ochii. A tras femeia sabia din teacă, a mai lovit pocitania peste mîini, peste braţe, da' nici Clara n-avea loc de-ntors, că era strîmt acolo, pe scările-alea care duceau în beci, şi pe coridor, pe sub pămînt. Nici spurcăciunea nu era lesne de tăiat, c-avea nu ştiu ce neam de solzi pe ea de n-o tăia fieru' sabiei cu una, cu două.

E, şi-au găsit Piron şi-ai lui o scară de grădinărie de-au ieşit pe gemuleţul pivniţei, iar femeia după ei, numai că puţin a lipsit să n-o apuce pocitania de picioare taman cînd dădea asta să iasă la lumină. Piron i-a băgat pocitaniei rănguţa-n braţ cînd a-ncercat să iasă după ei, iar femeia i-a-mplîntat jungheru-n piept de mai multe ori spurcăciunii, că v-am zis c-avea Clara un jungher meşteşugit.

Ăia mici se-ngălbeniseră de-a binelea de ce văzuseră şi povestea Piron mai tîrziu că pîn-atunci nu mai întîlniseră aşa grozăvie. Îi învăţaseră părinţii să umble cu fereală, vezi bine, şi să nu se-ndepărteze de casă, da' bag seama că nici Piron, nici ăilalţi copii cu care plecase-n ziua aia nu ştiau foarte clar de ce.

— Astea să fie pocitaniile de care vor să ne ferească ăi mari? a-ntrebat băiatu-ălălalt, care nu mai ştiu cum îl chema.

— Astea sînt, i-a spus femeia. Le zice sfincşi.

Şi-a şters jungheru' de sîngele spurcăciunii şi l-a pus înapoi în teacă.

— Sînt nişte bestii date naibii, le-a mai zis ea. Dar avem noi ac de cojocu' lor.

E, nici n-a zis bine asta, că s-a auzit un zdrăngănit. Căzuse rănguţa lu' Piron. El o credea bine-nfiptă, da' uite că ieşise de la locul ei.

Şi se ridică pocitania de unde zăcuse, face doi paşi, îl înşfacă pe băiatu-ăl mic de care v-am zis că nu mai ştiu cum îl chema, îşi desface aripile şi se-nalţă în văzduh cît ai zice peşte. În vreme ce

schimbaseră ăştia două vorbe, sfinxul sau cum i-o fi zis îşi vindecase rănile, dăduse-afară ranga din braţ cum ar fi scuipat maică-ta un os de peşte şi era iar gata de răutăţi.

Nu-i vorbă, a dat femeia arcu' lung jos de pe umăr, a scos o săgeată, a-ntins coarda, da' pînă să facă toate astea pocitania s-a-nălţat şi s-a-ndepărtat destul de bine şi Clara n-a mai nimerit-o cu săgeata. Pe-a doua n-a mai prăpădit-o, da' l-a urmărit pe sfinx cu privirea încotro se-ndrepta cu prada şi-a zis că ăla n-o să-şi mai facă mendrele pe-acolo prea multă vreme.

Uite că soră-ta a mică a adormit. Împinge opaiţu' mai încoace, ca să nu-l răstoarne dacă s-o suci în somn, da' mişcă-te cu băgare de seamă, să n-o trezeşti.

Aşa. Unde rămăsesem?

Pocitania a zburat cu băiatu-n gheare, Clara şi-a căutat săgeata şi-a pus-o înapoi în chivără, că-i mai trebuia şi-altă dată, după care le-a zis lu' Piron şi lu' Cutiuţă s-o ducă la întăritura tribului. Ăia mici n-ar prea fi dus-o, da' o băgaseră pe mînecă rău de tot, că băiatu-ălălalt, care plecase cu ei şi care v-am zis că nu mai ştiu cum îl chema, acuma lipsea, şi ei ce era să le zică părinţilor ăluia cînd aveau să-ntrebe de el?

E, şi repejor, da' cu fereală şi uitîndu-se în toate părţile să nu mai vină pocitania ca să-l înhaţe pe vreunu' din ei, au făcut cale-ntoarsă pînă la locu-ntărit unde era tribu' lu' Piron. Cînd s-au apropiat au ieşit la vedere, că doar nu era s-aducă o străină pe furiş între ai lor. Ăia care erau de strajă pe metereze au strigat:

— Stai! Cine-i acolo? Stai că trag!

Ce era să tragă, măi copii? Cel mult mîţa de coadă să fi tras, că arme de-alea cu meşteşug, cu flacără şi cu glonţ care doborau pasărea de pe cer de ziceai c-a fulgerat-o din senin nu mai avea nimeni pe-atunci. Străjile-alea aveau şi ele nişte

suliţe amărîte şi poate nişte arcuri, da' strigau "Stai că trag!" c-aşa pomeniseră din bătrîni.

— Noi sîntem! au strigat ăştia mici. Cutiuţă şi Băbuţă!

Că lu' Piron încă nu-ncepuse lumea să-i zică Piron, după cum v-am mai spus.

— Da' aia cine-i cu voi? Că n-am mai văzut-o pe-aici!

— Clara! au strigat ei.

— Să lase Clara armele jos dacă nu vrea s-o facem arici! au mai zis străjile.

N-aveau ei cine ştie ce arcuri pe vremea aia, nu cum avea Clara arcul ăla lung, oricum, da' erau destul de mulţi şi mai erau şi sus, după metereze, nu jos, în cîmp deschis, cum era ea, aşa că femeia a pus toate armele jos, cum strigaseră străjile, şi-au deschis ăia porţile de i-au lăsat să intre.

Măi, de n-a plîns mă-sa băiatului pe care-l luase pocitania de s-au zguduit şi pietrele! Cînd a aflat femeia că-i pierise copilu', că altu' n-avea, n-a mai fost chip s-o-mpace nimeni. Piron şi Cutiuţă s-au făcut mici de tot şi-au dat s-o cam rărească de pe-acolo, că ştiau sigur c-o să-i ia careva la-ntrebări, da' i-a adus înapoi de urechi nimeni altu' decît starostele tribului, care era o matahală de om de-i zicea Baros.

Piron îi povestea lu' bunicu' că soarele se apropiase de amiază, iar toată suflarea tribului, cu mic, cu mare, venise să vadă ce-i cu străina, că străinii erau un lucru tare rar pe-atunci. Ar fi fugit el, Piron, săracu', ca să se-ascundă pînă se mai potolea tevatura, da' Baros îl ţinea bine de ureche şi nici gînd să-i dea drumu'.

I-a-ntrebat ăsta de-a fir a păr unde-au fost şi ce-au făcut şi, pînă n-au spus tot, nu i-a lăsat din mînă. Ce plînsete? Ce smiorcăieli? Nimic! I-a scuturat şi i-a scărmănat de le-au mers fulgii şi lu' Piron şi lu' Cutiuţă. Pe urmă le-a dat drumu' şi-a luat-o la-ntrebări pe Clara. Şi străina i-a zis cam aşa:

— Am venit să vă-nvăţ cum să vă luptaţi cu sfincşii.

Au rîs bărbaţii de s-au prăpădit cînd au auzit asta. După ce s-a mai potolit hazu', Baros s-a şters la ochi, că-i dăduseră şi lacrimile, şi i-a spus:

— Cum să lupţi cu pocitania, măi femeie? Nu vezi că eşti schiloadă de te dă vîntu' jos?

Şi pe vremea aia nu erau aşa vînturi amarnice ca acuma, să-ngheţe ou-n pinguin şi mai multe nu. Au mai tras ăia o porţie de rîs.

— Nu ne luptăm cu pocitaniile nici noi, oameni în putere, a făcut el semn către ăi cinci-şase bărbaţi pe care-i avea în trib. Cum o să te lupţi tu, cînd orice om de-al meu te pune la pămînt c-o mînă legată la spate?

— Să-ncerce, a zis ea.

S-a lăsat tăcerea. Piron i-a povestit lu' bunicu', ani şi ani mai tîrziu, că nu mai auzea decît cum îi zvîcnea sîngele-n urechea de care-l trăsese Baros. În rest, nici pîs.

E, şi i-a făcut Baros semn unuia, Măceş, aşa, în silă. Lu' Măceş îi zicea lume aşa fiindc-avea în faţa casei un fel de pomişor care făcea flori, da' să nu mă-ntrebaţi cum arăta pomişoru' sau cum erau florile, că nu ştiu. Vă povestesc ce-am apucat şi eu de la bunicu'.

Măceş ăsta era şi el ditamai omu', aproape la fel de mare şi de puternic ca Baros. Povestea Piron că s-a uitat Măceş cu mirare la staroste, s-a uitat şi la femeia aia nou-venită în tribu' lor şi-a făcut vreo doi paşi către ea cam într-o doară.

Clara s-a lăsat iute la pămînt, s-a răsucit şi i-a secerat picioarele de sub el, după care s-a aruncat peste el şi i-a tras un cot în faţă de nu s-a mai ridicat Măceş de jos mult şi bine. Căci femeia avea nişte cotiere sănătoase de oţel, după cum cred c-am apucat deja să vă spun. Măceş a purtat mulţi ani pe obraz urmă de la marginea cotierei, iar Piron zicea că n-a mai văzut în viaţa lui bătaie care să se termine aşa repede.

— Acum putem să stăm omeneşte de vorbă, sau mai trebuie să snopesc pe careva? a-ntrebat străina.

Ăia din trib au început să murmure între ei, miraţi peste poate de ce se petrecuse sub ochii lor. Pe Piron l-a cam luat cu frig cînd şi-a adus aminte cît de obraznic îi răspunsese femeii ceva mai devreme şi cît de uşor ar fi putut aia să-i crape capu' dacă şi-ar fi pus mintea cu el.

— Stăm, i-a zis Baros, căruia încă nu-i venea să creadă ce păţise Măceş, care era omu' lui de încredere, mîna lui dreaptă.

— Daţi-mi armele-napoi, le-a cerut Clara.

I-au adus arcu' şi chivăra cu săgeţi, jungheru' şi paloşu' cel mare, care-n capătul mînerului şi la capetele gărzii avea trei semne de putere din bătrîni: un oval din oţel subţire, cu alte două ovale mai mici, încrucişate înăuntru, o stea cu cinci raze subţiri, într-un cadru micuţ, cu cinci laturi, şi altă stea cu trei raze într-un cerc de oţel. Ăi din tribu' lu' Piron nu ştiau ce-nseamnă runele-alea, cum nici noi nu mai ştim, da' Clara credea-n puterea lor fermecată, că altfel nu le-ar fi purtat pe paloş ca s-o însoţească-n lume.

Şi-a pus femeia arcu' şi chivăra pe umăr, paloşu' şi jungheru' la şold, şi pe urmă le-a făcut semn să vină cu toţii mai aproape.

— Sfincşilor le spuneţi pocitanii, dar să ştiţi că sînt oameni, sau au fost cîndva, le-a zis ea. Mi-a spus bunica mea că au apărut din cauza unei maladii informaţionale.

— Poate că bunică-ta era o bătrînă care vorbea în dodii, i-a-ntors-o Baros, care mai mult ca sigur că nu-nţelesese pe deplin vorbele Clarei cum nu le-am înţeles nici eu, da' nu vroia să scape lucrurile din mînă.

— Avantajul lor e că sînt iuţi şi puternici şi se vindecă foarte repede, a mai spus nou-venita. Avantajul nostru e că fiecare sfinx e singur.

S-a uitat la ei pe rînd, cîţi erau acolo, o mînă de oameni, cîteva femei, ceva băietani şi nişte fetiţe.

— Noi ne ţinem laolaltă. Fiecare din noi e mai slab ca un sfinx, dar laolaltă sîntem mai puternici decît unu' dintre ei. Am venit să vă-nvăţ cum să-i încolţim, unu' cîte unu'. Azi o să-l prindem pe-ăla care v-a atacat copiii. Iar de mîine… De mîine o s-avem treburi serioase.

— O să ai pe mama zmeilor, i-a zis Baros de la obraz. Cine crezi că e nebun să plece din întăritură şi să caute pocitania la ea în vizuină, chiar şi ziua-n amiaza mare?

— Eu sînt, s-a auzit o voce de femeie. Eu…

S-au întors cu toţii înspre locu' de unde venise vocea şi-au văzut că era mama băiatului pe care-l luase sfinxu'.

— Şi eu, a zis tatăl lu' Cutiuţă.

— Şi eu, a zis unu' care fusese de strajă, un om mai în etate.

— Şi eu, s-a trezit Piron zicînd.

Ani şi ani mai tîrziu, o viaţă de om, ce mai încolo-ncoace, i-a povestit Piron lu' bunicu', care mi-a povestit mie, că s-a uitat Clara la el cu o milă nesfîrşită, da' ăla mic nu s-a lăsat şi-a plecat cu ăilalţi să caute bestia.

Staţi să-ntind niţel picioru' ăsta, că mi-a amorţit. Uşurel, să n-o trezim pe soră-ta. Aşa, acu-i mai bine.

Unde-am rămas? Aha, cînd s-au dus după pocitanie. Clara mai făcuse trebuşoare de-astea, aşa că nu i-a dus nepregătiţi în gura lupului. Mai întîi, a vrut să-i vadă echipaţi şi înarmaţi, care cu ce-avea. Pe urmă, i-a pus să tragă cu arcurile la ţintă, să arunce cu suliţe, ca să-i vadă de ce erau în stare. S-a lămurit, a făcut un plan de bătaie, după care au pornit într-acolo unde se dusese sfinxu'. Între timp, se făcuse după-masă de-a binelea.

Măi copii, să vedeţi voi minune ce-a aflat atunci Piron al nostru! Femeia asta avea la ea o

chestie care mărea lucrurile! Nu de-adevăratelea, că mi-ar fi plăcut şi mie ceva care să-mi mărească porţia de carne din seara asta, ci le făcea să pară mai mari şi mai aproape cînd le vedeai, nu ştiu dacă mă-nţelegeţi. Era, aşa, un lucru meşteşugit pe care-l puneai la ochi şi vedeai lucrurile de la depărtare ca şi cînd ar fi fost lîngă tine, mai să le-atingi cu mîna şi alta nu. Ea s-a tot uitat aşa după pocitanie, mai îi ducea pe-ăştia-ncolo-ncoace, iar se uita, şi l-a lăsat şi pe Piron al nostru să se uite de vreo două ori, de-i povestea ăsta lu' bunicu' c-a văzut sfinxu' destul de-aproape ca să-i numere solzii de pe braţe, zău aşa.

E, şi pocitania-şi făcuse sălaşu' sus, pe-o clădire ruinată, la un colţ, unde se mai ţineau laolaltă doi pereţi şi-o bucată de podea, mare cam cît trei sănii una lîngă alta, din ce zicea bunicu'. Nici n-aveai cum să te cocoţi acolo dacă nu puteai să zbori, da' sfinxu' putea, înţelegeţi voi. Başca, de-acolo vedea peste tot ca-n palmă, că-şi alesese ăl mai înalt loc din toate, de-acolo, din ruine. Mai crescuseră copaci pe ici, pe colo, că aşa era atunci, înainte să vină gheţurile, da' nici unu' nu era aşa-nalt sau aşa bogat ca să-i încurce vederea pocitaniei.

Numa' că spurcăciunea nu era prea atentă, măi copii, că abia ce-l dusese-acolo pe-amărîtul ăla de-l prinsese şi-acum sfîşia din el cu colţii şi clefăia de-i trosneau fălcile. Asta a văzut Piron că făcea cînd l-a lăsat Clara să se uite pe drăcovenia aia care v-am zis că mărea, iar ăsta mic mai că nu s-a scăpat pe el de frică, da' n-a suflat un cuvinţel, că era cu ei şi mama băiatului ăla şi-i era milă de ea, săraca. Şi i-a dus străina pe furiş, să nu-i afle pocitania, şi-au ajuns ăştia aproape de sălaşu' sfinxului, da' pitiţi pe sub cîte-o grindă, pe sub cîte-o tufă, unde nu putea ăla să dea cu ochii de ei.

E, şi-odată iese Clara din ascunziş şi strigă la sfinx, de se-ntoarce ăla şi se năpusteşte către ea. Ăilalţi, de pe unde erau ascunşi, au năpădit, care

cu arcuri, care cu suliţe, da' nu prea se pricepeau ei să tragă la ţintă, sau s-o fi mişcat pocitania prea repede la cît erau ei de moşmondiţi. Cert e că, pînă să-şi dea ei bine seama ce se-ntîmplă, spurcăciunea era grămadă peste ei. Pe tată-su lu' Cutiuţă l-a apucat de gît, mai să i-l rupă, noroc că i-a altoit Clara sfinxului una cu paloşu' peste braţ de i l-a rupt, şi-ăilalţi care mai erau acolo au zbughit-o cu toţii dac-au văzut că se-ngroaşă gluma.

Au ţinut-o ei aşa, tot într-o fugă, pînă la întăritura tribului, da' n-au văzut că unu' din ei lipsea. Abia cînd a venit străina, mai tîrziu, cînd se-nsera, le-a zis că pe-ăla mai în vîrstă, care fusese de strajă mai devreme în ziua aia, îl prinsese pocitania din urmă, că pe bietul om nu-l mai ţineau aşa bine picioarele ca pe-ăi mai tineri. Sfinxul îi sărise-n cîrcă şi-l omorîse, după care-l dusese la sălaşul lui. I-a tras Clara atunci bestiei vreo două-trei săgeţi în spate, de bun-rămas, da' din ce zicea Piron, data următoare cînd s-au întîlnit cu grozăvenia era ca nouă, nici urmă de săgeată.

Pentru că aia n-a fost ultima dată cînd s-au întîlnit cu sfinxul, cum ar fi vrut Baros în sinea lui. E drept că următoarea întîlnire n-a ieşit cum şi-ar fi dorit nou-venita. Dar nici cum a vrut pocitania, după cum o să aflaţi imediat.

În seara aia, din cîte i-a povestit Piron lu' bunicu', Baros şi cu Clara s-au certat ca la uşa cortului şi puţin a lipsit să nu se ia la bătaie, numai că starostele văzuse ce păţise Măceş mai devreme şi nu era taman dornic să guste şi el din cotierele străinei. Baros avea dreptate să fie furios, că, de cînd venise asta, el pierduse doi oameni din trib într-o singură zi. Femeia, pe de altă parte, avea şi ea dreptate în felul ei: ca să nu mai ucidă sfinxu' pe cine vroia, trebuia să fie omorît o dată pentru totdeauna, şi ei erau ăia care să-l omoare, pentru că n-avea cine altcineva.

E, chestia e că străina o ţinea morţiş să schimbe tactica. Zicea că trebuie să atragă sfinxu-

ntr-o capcană, nu să meargă-n sălaşu' lui. Şi că trebuie să se pregătească temeinic, cu toţii, laolaltă. Da' dincolo de cearta asta a lor, nici Baros, nici Clara nu erau chiar singurii care să hotărască ce era de făcut. Mai aveau şi ăilalţi din trib un cuvînt de spus, iar ăi mai mulţi au înclinat pînă la urmă să omoare pocitania, mai degrabă decît să trăiască tot restu' vieţii ca nişte gîngănii pe sub pietre de frica ei.

Şi-a-nceput Clara să-i pregătească…

Măi copii, ce instrucţie a făcut femeia aia cu tribu' lu' Piron, ar trebui să mai facem şi noi acuma, că-i sănătoasă, zău aşa! I-a pus la treabă, zi de zi, i-a-nvăţat să facă forjă, să topească metal din carele de fier, să facă oţel şi să-l călească, să lupte cu sabia şi să tragă cu arcul, să construiască arbalete şi baliste, să facă lanţuri şi grătare şi harpoane, să fie disciplinaţi şi să acţioneze în formaţie şi i-a pus să facă exerciţii de atac şi apărare pînă le-a ieşit pe nas. Pe urmă, s-a apucat să croiască împreună cu ei planuri cum să meargă şi să prindă pocitania-n capcană.

Numai că sfinxu' s-a mişcat mai repede ca ei.

La vreo cinci săptămîni… Mă mai ascultaţi, măi copii, sau aţi adormit şi vorbesc de unu' singur ca prostu'? Aşa, cum ziceam, la vreo cinci săptămîni de cînd sosise Clara, într-o noapte, mai spre dimineaţă, cînd e somnu' mai dulce, se pomeneşte tribu' lu' Piron că venise sfinxu' peste ei pe nepusă masă. Le omorîse străjile pe tăcute, le vărsase ulei pe acoperişurile căsuţelor şi-acuma se-nvîrtea frumuşel c-o torţă pe deasupra şi le dădea foc. Purtător de lumină şi mai multe nu, arde-l-ar focu' de înaripat!

Ei, dragii moşului, la multe se gîndise ea, vînătoarea de sfincşi, da' la asta cu focul nu! Şi ăla, din văzduh, le-a zis:

— Ce merge dimineaţa pe patru picioare, la prînz pe două, după-masa pe trei, iar seara e bun de cină?

Căci pocitania vroia să-i coacă pe toţi în spuză, bag seama. Spunea bunicu', de la Piron vorbă rămasă, că glasu' sfinxului era ăl mai neaşteptat şi mai îngrozitor lucru, că, la cum arăta şi la ce grozăvii făcuse, numai grai omenesc nu te-ai fi aşteptat să aibă urîţenia înaripată. Cu atît mai puţin să scornească ghicitori!

Numai că fapta pocitaniei a fost cu două tăişuri, după cum am să vă zic imediat.

La lumina caselor care ardeau, oamenii l-au dibuit pe sfinx unde zbura, cu torţa lui cu tot, şi, după cum îi învăţase Clara, l-au săgetat mult şi bine, salvă după salvă. Acu', o fi fost el sprinten şi puternic, şi-o fi fost în stare să se ferească de cîte-o săgeată ori două, da' ăştia trimiteau toţi deodată aşa multe săgeţi că unele tot îl nimereau de fiecare dată. Şi, după vreo şase-şapte salve, dacă nu chiar mai multe, nu prea mai era el în stare să zboare aşa de bine, că era-mpănat de săgeţi. Pe urm-au apucat unii să-ncarce-o balistă şi l-au străpuns în zbor cu un harpon legat cu lanţ.

E, degeaba a mai încercat pocitania să scape-n zbor, că era legată şi pace bună. Degeaba i-au ieşit sfinxului toate săgeţile din trup şi s-a vindecat în cîteva clipe, că v-am zis că se tămăduia tare iute, dacă oamenii l-au mai harponat de vreo două ori şi l-au tras jos cu lanţurile. Degeaba a urlat şi s-a zbătut, că pînă la urmă l-au dovedit.

A mai pus mîna pe ei, i-a mai zvîrlit încolo şi-ncoace ca pe nişte momîi de cîrpă, ba lui Baros chiar i-a frînt picioru', de-a rămas ăla ologit tot restu' vieţii. Clara îi pregătise însă bine, le-a mai strigat în focul luptei ce să facă, şi l-au trîntit pe sfinx la pămînt, după care-au dat să-l acopere cu plase din vergele de fier şi să-l ţintuiască-n piroane.

E, măi copii, şi-a naibii pocitanie nici cu trei harpoane-n ea şi trîntită la pămînt în plase şi-n lanţuri nu s-a lăsat! A smucit de-un lanţ de care trăgea Clara cu încă vreo doi inşi şi-a doborît-o,

după care, cu braţu' ăla pe care mai putea să-l mişte, a apucat-o de păr pe femeie, a tras-o mai aproape şi-a-ntins botu' s-o muşte de beregată.

Şi-atunci bunicu' lu' bunicu', de-i ziceau Băbuţă pînă şi-n ziua de dinainte, a luat un piron din alea cu care trebuia să prindă plasele de fier şi, c-un ciocan pe care-l scăpase pe-acolo cine ştie care de la el din trib, i l-a bătut sfinxului prin tîmplă şi prin cap pîn-a trecut vîrfu' pironului prin partea ailaltă şi s-a-nfundat în pămînt de nu l-a mai putut scoate nimeni de-acolo. Şi sfinxu', cît era el de sfinx, a rămas fără suflare o dată pentru totdeauna.

Iar lu' ăla mic, Piron i-a rămas numele tot restu' vieţii.

Pe pocitanie au acoperit-o cu lemne şi cu nişte roţi de la carele de fier şi cu tot ce mai putea să ardă şi, cu foc luat chiar de la casele care încă mai mocneau, au ars-o pînă a doua zi la prînz de n-a mai rămas decît scrumu' din ea - aşa de tare le era frică să nu se tămăduiască bestia şi să nu se ridice din nou ca să-i sfîşie.

Pe urmă, chit că le arseseră cîteva case, cei din trib tot au vrut să sărbătorească, iar recunoştinţa lor faţă de Clara a fost aşa de mare că au vrut s-o aleagă staroste în locul lu' Baros. Măi copii, şi să vedeţi ce le-a zis, că ţin minte de la bunicu', de cînd eram şi eu ca voi şi-mi povestea.

Le-a zis aşa:

— Rostu' meu nu e să conduc un trib. Rostu' meu e să duc învăţătura mai departe. Mai sînt şi alte triburi pe lume, iar, cîtă vreme sfincşii există, triburile-alea au nevoie de învăţătura ălora ca mine. Voi vă descurcaţi de-acum fără mine, că ştiţi să lucraţi laolaltă şi ştiţi că într-un trib contează toţi, de la ăl mai mare la ăl mai mic.

Şi s-a uitat la Piron, care s-a simţit mîndru nevoie-mare.

E, şi-a doua zi şi-a strîns vînătoarea de sfincşi armele şi mantaua şi bocceaua şi-a plecat de la

trib, deşi ălora le părea rău şi n-ar fi lăsat-o să plece. Măi copii, şi Piron al nostru, căruia de-acuma nu-i mai zicea nimeni Băbuţă, s-a ţinut după ea pe furiş, aşa, de la distanţă, că el ştia bine ţinuturile-alea pînă destul de departe, roată-mprejur. Şi, taman cînd zicea el în sinea lui că nici nu l-a simţit, a venit asta la el şi i-a spus:

— Hai c-ai mers prea departe. Ia dă tu fuga-napoi acasă pînă nu află ai tăi că nu mai eşti în bătătură!

Şi-a luat atunci Piron inima-n dinţi şi i-a zis:

— Nu mă mai întorc şi pace. Vreau să merg cu tine-n lume!

Clara s-a ţinut să nu rîdă. Povestea Piron, după ani şi ani, că greu i-a fost femeii, da' s-a ţinut.

— N-ai zis tu că oamenii trebui' să stea laolaltă? Da' tu eşti singură pe faţa Pămîntului! Cum se-mpacă asta cu ce ne-ai învăţat?

— Crede-mă că eşti prea mic pentru o lume aşa de mare, i-a spus vînătoarea de sfincşi.

Ăsta mic tot nu s-a lăsat înduplecat:

— Da' tot tu ne-ai învăţat că şi ăl mai mic contează. Cine ştie, poate cît de curînd o să mai ai nevoie să bată careva un piron pentru tine…

E, şi cum se certau ei aşa şi nu se lăsa nici unu' înduplecat de ălălalt, peste ei a căzut de undeva de sus o umbră. Şi, cînd s-au uitat împrejur, au văzut ei cu spaimă că pe o ruină stătea ghemuită o altă pocitanie. Una femeiască, bag seama, că avea sîni şi crupă ca de femeie, nu piept musculos şi şolduri înguste ca pocitania de dinainte, pe care de-abia o arseseră.

Piron, săracu', cît se simţise el de viteaz cu cîteva clipe mai 'nainte, ar fi vrut acuma să intre-n pămînt. Clara, în schimb, şi-a dat arcu' jos de pe umăr, a pus o săgeată pe coardă şi-a ţintit unu' din ochii creaturii.

Iar aia nici nu s-a clintit. Avea o privire verde ca gheaţa din apă de mare, cu pupile înguste şi cu

pleoapă laterală, ca de tîrîtoare. S-au privit aşa, una pe alta, mult şi bine. Săgeata Clarei n-a tremurat, deşi femeia întinsese coarda pînă la ureche. Pocitania n-a clipit nici măcar o dată. Povestea Piron că ştia ce poate Clara cu arcu' lung, da' şi cît de iuţi erau sfincşii, şi nici măcar n-avea idee, în cazu-n care vînătoarea ar fi tras, dacă săgeata i-ar fi străpuns ţeasta pocitaniei sau dacă asta ar fi prins-o din zbor ca pe-un ţînţar care te sîcîie.

— Are legătură cu masculu' din sat? a-ntrebat Clara.

— Are legătură cu tine, i-a zis sfinxul. Masculu' ăla o căuta cu lumînarea. Omora de plăcere, nu numai ca să mănînce. Bîntuia de colo-colo, în loc să aibă o zonă a lui unde să nu se calce pe coadă cu alţii ca noi. Ăla a căpătat ce merita… Tu, pe de altă parte… Tu aduci necazuri.

— Uite cine vorbeşte! a răspuns femeia, iar lui Piron, cît era de speriat de nu mai avea curaj nici să sufle, i-a venit atunci în minte că nu era chiar singurul care ştie cum e cu obrăznicia şi răspunsurile-n doi peri.

— Una e să-l mai omoare careva pe unul dintre noi la vînătoare. Alta e să-nveţe vînatul să vîneze.

— Oamenii au fost vînători dintotdeauna, i-a zis Clara. Dar, dacă nu v-ar fi rescris într-atît programul ăla de care-mi povestea bunica, dacă nu v-ar fi transformat informaţional şi biologic - parcă astea sînt cuvintele ei –, dacă n-aţi fi devenit fiinţele-astea nepereche, singuratice, post-umane, aţi fi ştiut că problema voastră nu sînt eu, o femeie, ci învăţătura care acum se răspîndeşte din trib în trib, cu fiecare om. Pe mine mă puteţi opri, dacă ţineţi morţiş să faceţi asta. Ca să opriţi învăţătura, e prea tîrziu.

Creatura şi-a deschis atunci aripile uriaşe, ca de liliac.

— O să ne mai întîlnim, i-a promis ea, că sfincşii au tot timpu' de pe lume. Doar sîntem nemuritori.

Şi s-a-nălţat în văzduh, fără să se mai uite înapoi.

— Nemuritori pînă la proba contrară, a zis Clara încet printre dinţi, cu o răutate de care Piron n-o crezuse în stare pînă atunci.

Pe urmă s-a uitat la băiat şi i-a spus:

— Ei, mai vrei şi-acum să vii cu mine să colindăm lumea?

Piron a tăcut, încurcat. Cît era el de inimos, întîlnirea asta din urmă îl cam speriase. Şi-atunci vînătoarea de sfincşi l-a pupat pe obraz, i-a spus să ţină minte învăţătura ei şi s-o transmită mai departe şi altora, după care l-a trimis înapoi acasă, la tribul lui.

Oamenii au clădit la loc casele care arseseră, şi o vreme au trăit în tihnă.

Baros, în schimb, n-a fost lovit de-o singură nenorocire. După ce omul lui de încredere, Măceş, s-a făcut de ruşine cum v-am povestit, şi după ce pocitania i-a rupt starostelui piciorul de-a şchiopătat săracu' de el tot restu' vieţii, femeia lui nu i-a făcut decît fete, de n-a avut cine-i duce numele mai departe.

Piron, pe de altă parte, s-a luat cu fiica dintîi a lu' Baros, a ajuns staroste cu trecerea vremii şi, chiar şi după ce Pămîntul a fost acoperit de gheţuri, neamu' lui a durat şi i-a păstrat numele.

Vînătoarea de sfincşi a plecat atunci, demult, şi nu s-a mai întors niciodată însă ne-a lăsat învăţătura ei ca s-o păstrăm şi să ne fie de folos peste veacuri: legea tribului, taina oţelului şi a capcanelor, iscusinţa prin care oamenii uniţi pot prinde şi răpune chiar şi cea mai grozavă fiară singuratică pentru ca noi şi copiii noştri să putem vieţui în tihnă şi, atunci cînd nu vom mai fi sub năpasta gheţurilor, să luăm din nou în stăpînire întregul Pămînt.

• • •

„Vînătoarea de sfincşi” a apărut în revista
Galileo nr.2/2010

Ştefana Cristina Czeller

SLUJESC ZEULUI-CÎINE

Îmi lipesc fruntea de pămîntul uscat şi roşu. Abia pot respira. Horcăi ca un moşneag muribund, deşi am împlinit zilele trecute douăzeci de veri. Sînt în faţa Zeului-cîine.

Am auzit prima oară despre El cînd aveam patru ani. Într-o seară geroasă, petrecută la gura sobei, am învăţat de la un menestrel orb cuvintele Litaniei. Erau vorbe ciudate pentru mintea mea de copil. Vorbe despre infernul coborît pe pămînt pentru păcatele noastre, ale nesupuşilor, de pe zidurile roşii ale Moskaiului şi dintr-o casă de dincolo de apa cea mare. Vorbe despre iernile negre, cînd oamenii s-au prefăcut în fiare. Vorbe despre foame, frig şi moarte, despre aşezări transformate în cenuşă şi vieţuitoare dispărute. Despre muieri sterpe şi prunci ologi, despre lorzi ai războiului care au sfîşiat trupul unei lumi putrede şi s-au hrănit cu măruntaiele ei pînă n-a mai rămas nimic.

Le îngîna întinzîndu-şi degetele scheletice spre căldura buştenilor. Mi se părea un fel de plăsmuire a flăcărilor, împreună cu zeul pe care-l slăvea tărăgănat. *El a pus capăt războaielor. A lătrat şi pămîntul s-a cutremurat. A muşcat şi sîngele n-a mai curs şuvoi între copiii cruzi ai unor părinţi nebuni. Ne-a silit să ne adunăm sfărîmăturile de vieţi. Să lăsăm la o parte armele. Să reînvăţăm truda pămîntului şi micile meşteşuguri. Să batem iar potecile negoţului. Pentru gloria Lui şi pentru sămînţa urmaşilor noştri.*

Tata l-a gonit pe menestrel de lîngă mine. Avea povestea sa, spusă cu un oftat ieşit din rărunchi. Povestea pe care i-o repetase tatăl său, care o ştia de la bunicul. Ca şi orbul, îşi gravase în

minte cuvinte pe care nu le pricepea pe deplin. Şi venise timpul să mi le spună mie. *Vezi tu, copile, omenirea intrase din lumina orbitoare a cunoaşterii în cel mai adînc întuneric. Preţ de decenii, fără să mai ştim de ce, ne-am omorît mai rău decît orice animal. Aveam nevoie de cineva care să ne oprească. Zeul-cîine asta înseamnă. Înţelegerea tîrzie a faptului că nu mai eram stăpînii pămîntului. Că puteam fi raşi într-o clipită de pe suprafaţa lui scorojită şi nimeni nu şi-ar fi adus aminte de noi. Oare a fost chiar răcnetul unui zeu? Sau mintea noastră l-a croit, speriată de chipul de sălbăticiune pe care l-a văzut oglindindu-se?*

Dar tata e departe. La atît de multe zile de mers pe spinarea celui mai rezistent măgar, că le-am pierdut şi numărul. O întreagă veşnicie s-a scurs pe lîngă mine de cînd m-a petrecut cu zîmbet îndoit cu lacrimi. Doar ştia ce înseamnă să fii chemat să-I serveşti! Din istoriile rătăcitorilor, dar ştia. Nimeni nu s-a întors din cetatea ascunsă între coline. De aceea, mesajul slujirii e îngemănat cu unul de înmormîntare. Chiar şi pentru flăcăi tari de vînă, veniţi la El pe nesfîrşite poteci întortocheate, mărginite de hăuri în care glasul se pierde şi stînci care sîngerează cerul în asfinţit.

Îmi silesc pieptul să se ridice şi să coboare. Ascund un secret. În aşezarea mea, nu-i înălţăm rugăciuni Zeului-cîine. Ne punem nădejdea doar în noi, în amintirile şi în visele noastre. Tata zicea că facem aşa fiindcă ai noştri n-au fost războinici nici înainte, nici după iernile negre. Au fost odată, demult, fugari din calea nenorocirii. Apoi munteni. Mereu tămăduitori de trupuri şi de suflete. Dacă a trebuit, şi-au apărat femeile ori copiii, dar au preferat să nu ucidă. Munţii care le-au devenit casă i-au ajutat să-şi păstreze speranţa. Sau poate legendele…

Dar legendele trebuie repetate ca să supravieţuiască. Şi de asta, dinainte să mă fi

născut, an de an îi trimitem tributul Zeului-cîine. Iar acum ne-a cerut, pentru prima oară, şi un om. Unul dintre fiii căpeteniei. *Ce mod iscusit de a-şi asigura loialitatea noastră! Un calcul nepotrivit pentru un zeu atotputernic, dar minunat pentru un muritor.* Cuvintele tatei erau încărcate de amărăciune după ce a citit răvaşul adus de un gonaci subţire, dintre cei care aleargă mai repede ca lupii. L-a hrănit şi a aşteptat în tăcere să adoarmă. A aruncat răvaşul în foc şi a plîns ca la moartea mamei. L-am prins de mîna aspră şi i-am zis că totul va fi bine. Amîndoi ştiam că nu e aşa. Amîndoi ştiam şi că nu puteam refuza. Nu puteam îngădui ca zeul în care nu credeam să ne zguduie munţii cu urletele sale.

Iar acum, ereticul din mine a văzut că Zeul-cîine nu e o plăsmuire a flăcărilor. Are trup, îngenuncheat în faţa căruia am petrecut ceasuri lungi. Deşi nu s-a mişcat de pe tronul său de aur, mi s-a părut că laba acoperită de blană deasă mi-a atins creştetul. M-a furnicat în cap, ca şi cum toate gîngăniile pădurii s-ar fi adunat acolo. N-a durat mult. Ereticul din mine nu vrea să se gîndească încă la înţelesul acelei păreri înşelătoare. Nu vrea să-i fie zdruncinată necredinţa.

Nu-mi place să mă prosternez. Am învăţat că oamenii trebuie să gîndească şi să stea drept. *Să privească spre cerul pe care altădată l-au cucerit.* Asta e legenda care-mi place cel mai mult, despre minunile omului care brăzdau albastrul de deasupra noastră şi chiar ocoleau stelele. Ale omului, nu ale vreunui zeu.

Legenda mă umple de mîndrie şi mă agăţ de ea. Fie ea şi stearpă, tot mă face să ridic privirea. Apuc să văd botul negru, ascuţit şi urechile prelungi ale zeului înainte ca toiagul preotului să mă croiască pe spinare. Pielea pocneşte şi eu gem. Nu sînt obişnuit cu bătaia, după cum nu sînt obişnuit să-mi petrec vremea cu nasul lipit de ţărînă.

— Cine ţi-a permis să te mişti? urlă bărbatul smead, cu trei degete lipsă de la mîna stîngă.

Tălpile îi bătucesc pămîntul pe sub rasa roşie, stîrnind norişori de praf. Îmi vine să strănut. Ochii de un verde spălăcit se înfig în mine mai abitir ca zimţii toiagului.

— Iertare, murmur. Iertare!

Mă croieşte încă o dată, doar pentru a mă învăţa ce-i ascultarea. Nu-i plac, o simt. Poate erezia mea are vreun miros. *Duhoare de carne putrezită? De minte neîncrezătoare? De suflet care crede că minunea trebuie să vină dinlăuntrul nostru?*

Zeul-cîine mîrîie prelung şi mîna preotului îngheaţă în aer. Înclină capul și ascultă un mesaj doar de el auzit. Mă trec fiori pe şira spinării. Aerul parcă devine solid, degetele de la picioare îmi tremură. Un muşchi mi se zbate pe obrazul drept şi ştiu că asta îl înveseleşte pe cel care traduce gîndurile zeului pentru muritorii de rînd. Bucuria crudă îi scrîşneşte printre dinţii negri. Nu ştiu de ce sînt copleşit de tristeţe. Aştept şi pipăi jucăria ascunsă la gît. Nu ştiu ce e, dar cred că a ajuns la mine tocmai din vremurile vechi. O am de la mama. Ea a păstrat-o de la bunica. A murit dîndu-i naştere, bunica, şi doar asta ne-a lăsat.

Preotul zîmbeşte strîmb.

— Zilele ţi le vei petrece, pînă la ultima, trudind la abator! Iar diseară te vei tîrî pînă la uşa chiliei mele. Zeul ştie că ai multe de învăţat…

— Slujesc Zeului-cîine!

Ce altceva pot spune? Revolta e imposibilă. E preţul păcii şi, venită de la un zeu ori nu, pacea e lucru bun. Preotul îmi dă un picior în coaste, ca de despărţire. De data asta reuşesc să-mi opresc icnetul. Un acolit mă împinge spre stînga. Înainte să ies din curtea cea mare, arunc o privire înapoi. Prosternaţi, alţi doi slujitori aşteaptă binecuvîntarea Zeului-cîine. Ăla cu un mădular chiricit e de undeva de pe malul fluviului. A sosit

odată cu mine şi miroase încă a peşte. Se zice că peştii din acele ape s-au îndopat cu morţi săptămîni la rînd, în prima iarnă neagră. Se mai zice că şi acum, peştii pe care îi prind duinarii nu mai seamănă cu cei din apele noastre limpezi de munte. Privindu-l, îmi spun că istoriile trebuie să fie adevărate.

Încă un pumn în spate mă face să păşesc mai departe. Mai apuc să văd cum, cu un salt graţios, zeul coboară de pe tronul său. Dă din coada groasă cît braţul meu. Privirile ni se întîlnesc doar o clipă. Mi se pare că are ochi de om.

• • •

Hainele îmi miros a sînge. Palmele îmi miros a sînge. Părul îmi miroase a sînge. Chiar şi ce deşart din băşica udului îmi miroase a sînge. Slujesc la abator. Omor. Izbesc barosul şi guiţatul de agonie al porcului îmi învîrtejeşte mintea. Măcelarul îi scoate măruntaiele şi rîde. Are braţe puternice şi o limbă lungă, ascuţită. Cînd rîde, o unduieşte spre mine şi, de fiecare dată, îmi vine să mă dau înapoi. E din Uriil şi slujeşte Zeului-cîine de zece ierni.

Încovoiat, duc în spate halcă după halcă. Nu pot să-mi închipui cum vor fi fripte sau afumate, cum vor fi devorate de Zeul-cîine şi de preoţii săi, fără să scuip fiere. Sîngele animalelor se amestecă, nepăsător faţă de carnagiul care l-a izvodit, cu cel din rănile-mi încă deschise.

Am pierdut şirul ceasurilor, al trupurilor care mi-au trecut prin mîini. Mă simt mai mult fiară decît om. Nu credeam că pot împrăştia atîta moarte.

Stingerea înainte de timpul sorocit nu-mi e străină. Nu poate fi străină nici unui om de după iernile negre. De atunci timpul sorocit s-a tot scurtat, deopotrivă pentru oameni şi necuvîntătoare. Acolo, mai aproape de cer şi totuşi

atît de departe de el, şi noi vînăm ca să mîncăm. Creştem oi ca să ne îmbrăcăm şi să mîncăm. Adunănăm miere, prindem păstrăvi din rîurile repezi. Tăiem copaci mai bătrîni ca noi şi le folosim făptura pînă la ultima aşchie. Avem însă grijă la socoteala vieţilor pe care le luăm pentru a o prelungi pe a noastră. *Am făcut deja atîta rău, copile, deşi eram atît de puternici! Sau poate tocmai fiindcă eram atît de puternici. E o minune că nu am otrăvit totul. E o minune că bunicii părinţilor mei au ajuns în locul ăsta.*

Cînd măcelarul îmi face semn să mă opresc, nu-mi vine să cred. Mîinile mai caută o vreme alte victime. Le încrucişez pe piept şi arunc o privire la cer. Se lasă seara. Oftez din rărunchi. Cerul e mai înnorat aici, mai aducător de spaime. Mai aproape de legendele zilelor nimicirii decît de cele ale puterii străbunilor noştri.

Măcelarul mă bate pe spate. Îl urmez în bujla pe care o vom împărţi. Slugile mărunte, ca noi, nu au dreptul decît la cele mai mizere adăposturi. Mă întreb de ce. *Răscumpărăm încă păcatele străbunilor noştri? De unde-mi vine un astfel de gînd?*

Măcelarul rînjeşte binevoitor şi deopotrivă obosit, în timp ce aţîţă focul în sobă. Aruncă în tigaie nişte măruntaie şi ceva grăsime. Nici măcar nu s-a gîndit să scape de stratul stacojiu îmbibat în toată făptura sa. Doar palmele şi le-a cufundat într-un butoi cu apă stătută.

— O să facem treabă bună împreună, băiete! Aveam nevoie de un ajutor harnic.

Dau doar din cap. Cuvintele mi s-au încleiat undeva, în fundul gîtlejului. Începe să miroasă a carne friptă. Mi-e foame şi, în acelaşi timp, mi-e greaţă. Mă preling pe lîngă peretele cu miros de bălegar. Măcelarul amestecă în tigaie şi fluieră. Pîntecele îmi ghiorăie.

— Unde mă pot îmbăia? îl întreb.

— Să te îmbăiezi? Ce rost are? Mîine te umpli iar de sînge. A şaptea zi e de baie. Să fim curaţi înainte de închinarea cea lungă.

Îmi aruncă un colţ de pîine. E tare şi plin de pete roşii, dar palma mi se strînge în jurul său ca în jurul unui sîn plin, dezmierdat prima oară. După cum miroase, mîncarea de pe sobă e aproape gata. Înăuntrul meu, foamea începe să învingă greaţa. Dincolo de ele, mintea îmi spune că se hotărăşte, chiar în momentul ăsta, ceva mai mult decît umplerea pîntecelui. Furnicătura din spatele frunţii renaşte şi, odată cu ea, spaima. Salivez.

Mă desprind de parfumul cărnii fripte. Mă cufund în amintirea florilor uscate pe care mama le arunca în apa clocotită, a săpunului meşterit de ea, pe care mi-l aşeza în palmele ude.

— Te poţi îmbolnăvi aşa, îi zic. Îi poţi betegi şi pe alţii.

Hohoteşte spart şi scuipă într-un colţ. Răstoarnă mîncarea în două blide ciobite şi le pune pe masa şchioapă.

— Ce aiureală! Doar sîntem în slujba Zeului-cîine… Ne apără de orice!

Îmi vine să-l lovesc de perete cu tărtăcuţa cheală, pînă se va desface ca un fruct zemos.

— Nu ne e interzis să ne spălăm mai des, nu?

Se uită nedumerit la mine. Începe să înfulece. Plescăie şi suspină, stîrnindu-mi ghiorţăituri prelungi. Dă nelămurit din palma jegoasă.

— La o adică, te poţi arunca în rîu, dincolo de prima curte mică. Dar o să-ţi îngheţe şi maţele… Aşteaptă ziua a şaptea! Atunci e apă fierbinte…

Împinge blidul spre mine. Degetele mi se întind aproape singure după el. Le opresc chiar la marginea lui. Mă întorc şi fug. Fug spre rîu. Durerea îmi scurmă deodată prin măruntaie. N-am mîncat de mai bine de o zi.

Mă arunc în apa învolburată. Dinţii îmi clănţăne. Strig de durere. Strig de teamă. Teama c-aş putea uita tot ce-am învăţat. Teama că doar

Litania Zeului-cîine e adevărată. Teama că istoriile pe care le ştiu sînt minciuni, nătîngi năluciri ale unor minţi fără speranţă.

• • •

Nu l-am ascultat pe preot. N-am crezut că-şi va da seama sau poate disperarea m-a făcut să plănuiesc o sfidare. Nu mi-am tocit genunchii pînă la chilia lui. Am mers drept, privind spre cer. Mi-am imaginat că-l pot cuceri fără ajutorul nimănui.

Preotul mîrîie aproape ca Zeul-cîine. Şi-a dat seama.

— Crezi că mă poţi duce de nas, băiete?

Mă izbeşte cu pumnul în faţă. Îmi înghit sîngele şi tac.

— De ce ai venit aşa tîrziu?

— M-am îmbăiat…

Pufneşte ca un cal bolnav, pleoapele îi tremură. E mai bătrîn decît credeam, îmi dau deodată seama. Asta nu mă împiedică să-l urăsc.

— Nu ştiu ce-a găsit la tine…

Îşi înghite cuvintele şi priveşte spre poarta cea mare, care duce la curtea de ceremonii. Nu e decît noaptea acolo, învăluind tronul, ascunzîndu-i strălucirea. Iar dincolo de curte, încăperile Zeului-cîine. Nimeni n-are voie acolo. Nici chiar preoţii, mi-a povestit măcelarul, cînd m-am întors rebegit. Cuvintele lui se scurgeau însă prea repede, ascunse de perdeaua foamei. Trebuia să le ascult mai atent. Acum, dincolo de obida umilinţelor, îmi doresc să ştiu mai multe. Îmi amintesc privirea Zeului-cîine şi mă încearcă un ciudat fior de nerăbdare. Îmi muşc buzele şi mă cert. De ce aş vrea să ştiu mai multe despre un zeu de la care nu aştept decît suferinţă?

Preotul mîrîie iar. Eu tac iar. Mă simt prizonier într-un joc ale cărui reguli nu le ştiu. *Un joc de care depind atît de multe…* O zicere ciudată, pe care nici nu o simt că e a mea. Aşa

trebuie să fie cînd slujeşti unui zeu? Slove de neînţeles, învelite în lucruri de neînţeles…

— Spune! îmi ordonă preotul.

— Ce? întreb stins.

— Litania, prostule!

Limba mi se împleticeşte. Nu vrea doar cuvintele, ghicesc. Vrea să simtă credinţa vibrînd în fiecare slovă. Nu-i pot da asta, ci doar îndoială. O îndoială care mă sfîşie pe dinăuntru, fiindcă s-a născut aici. Încep să vorbesc. Mă întrerupe repede. Îndoiala nu-i e de ajuns.

— Nu! Nu! Nu!

Strînge pumnii. Mă va lovi din nou? Mă încordez şi închid ochii. De data asta îşi foloseşte bastonul. Îl prăvale scurt peste pîntecele meu. Mă îndoi din şale şi clipesc ud.

Preotul s-a aşezat pe scăunelul de lîngă prag. Ochii săi au devenit tăişuri de jungher abia ascuţit. Înghit în sec. Nu e drept ca un om să aibă puterea de a-şi însîngera tovarăşii! Şi cum poate şti că sînt poruncile zeului cele pe care mi le scuipă în obraz? Deapăn firul ereziei în minte, ca să-mi alung durerea.

— Dacă e zeu cel pe care-l slujim, n-ar trebui să ne fie mai bine?

Îmi dau seama că am rostit întrebarea cînd faţa preotului se schimonoseşte de mînie. Mă va ucide. *Puţin a mai durat slujirea mea! O zi…*

— Ne e mai bine! ţipă moşul. Atîţia ani oamenii s-au ucis fără noimă. S-au devorat unii pe alţii. Zeul-cîine a coborît printre noi şi am reînceput să trăim în pace. Nu se mai aud strigătele femeilor siluite, scîncetele pruncilor traşi în ţeapă. Negi asta?

A sărit de pe scăunel şi a ridicat toiagul. Îl ţine cu amîndouă mîinile şi mă fulgeră cu privirea. De data asta mi-l va coborî drept în creştet.

— Nu. Nu neg…

E atît de roşu la faţă, că încep să sper că va muri înainte să mă ucidă.

— Oamenii sînt mai răi ca animalele. Oamenii nu pot fi lăsaţi să se cîrmuiască. Nu au minte destulă, doar cruzime turbată. Lasă în urmă doar distrugere. Au nevoie de toiagul Zeului-cîine pentru a supravieţui. Negi asta?

Tac. Dacă vreau să trăiesc, ştiu ce trebuie să răspund. Dacă vreau să trăiască tata şi toţi cei pe care i-am lăsat în urmă, ştiu ce trebuie să răspund. Dar nu pot să o fac, chiar dacă am îngenuncheat dimineaţă în faţa unui zeu. Nu, cîtă vreme îmi amintesc de copilăria mea. De mîngîierea rece a mamei pe frunte cînd, în loc să-mi mai dea o felie de pîine, i-a întins-o unui rătăcitor cu trei ochi orbi.

— Da! strig răguşit. Oamenii pot fi cruzi, dar pot fi şi buni, şi înţelepţi.

— Eşti un eretic! Ştiam eu!

Nu mă pot opri, deşi ştiu că voi muri. Arunc slovele ca pe nişte ciocane, drept spre faţa lui crispată. Vreau să cred în ele, altfel viaţa mea, a tatălui meu şi a mamei mele a fost o minciună.

— Odată, oamenii erau minunat de puternici. Odată, ridicau clădiri atît de înalte, că nu le vedeai vîrful. Odată, treceau peste apa cea fără capăt cum am sări noi un pîrleaz. Odată, hotărau singuri totul şi trăiau în belşug. Odată, ajungeau la stele. Putem redeveni ce am fost! Trebuie doar să avem răbdare.

Preotul se clatină. Îmi dau seama că plîng ca un ţînc. Pipăi jucăria de la gît. Mi se pare potrivită să-mi încălzească ultima clipă cu parfum neînţeles de legendă.

O fi nechibzuit, dar nu-mi pare rău că am dat glas ereziei mele. Zeul-cîine ne-a salvat, poate, dar ştiu că a venit timpul să ne redescoperim. Copii cruzi ai unor părinţi nebuni, avem dreptul să devenim şi noi părinţi. Ai unei lumi mai bune decît cea croită pentru noi de Zeul-cîine. Toiagul începe să coboare. Nu ridic palma să-l opresc.

Lemnul şuieră pe lîngă mine. O clipită, şi preotul se prăbuşeşte peste mine. Horcăie cu glasul

meu de azi-dimineaţă. O dimineaţă de la care mi se pare că au trecut ani. Tremură. *Da, e chiar bătrîn!* Îl las pe pămîntul acoperit de fire rare de iarbă şi, cît respir de două ori, îl privesc. Lecţiile pe care mi le-a dat tata seară de seară sînt vii în mintea mea. Ştiu că moare. Ştiu că pot încerca să-i amîn sfîrşitul. *Vreau oare?* Ar fi atît de simplu să-l las să moară!

Cad în genunchi lîngă el şi încep să-i apăs pieptul. Suflu în gura lui. Miroase a lemn putrezit şi a pîine mucegăită. Apăs, suflu. Apăs, suflu. Va trăi.

O labă mi se lasă pe umăr, gheare ascuţite îmi pătrund în carne. Firicele de sînge se scurg molcolm. Gem şi apăsarea încetează. Mă ridic, mă întorc. Zeul-cîine mă priveşte. Mai înalt ca mine, întunecat ca însăşi noaptea. Îngheţ.

Botul îi schiţează un rînjet. Mă întreb ce-o fi în mintea lui. Oare cum gîndeşte un cîine? Un zeu? Un zeu pe care l-a înfruntat un muntean eretic?

Latră puternic.

— Urmează-mă!

Slovele se rostuiesc uşor în mintea mea. Zeul îmi vorbeşte, deşi nu-i sînt preot. *Ce înseamnă asta?* Mintea mea nu poate găsi răspunsul. Mă prind de ce pricep.

— Şi el? întreb, arătînd cu bărbia spre cel căzut.

— Va fi bine…

Nu mai găsesc nimic de zis. Îl ascult. Intrăm în curtea de ceremonii. Zeul-cîine nu se urcă pe tron. Merge mai departe, spre locul interzis. Mă opresc o clipită. Chiar şi pentru un necredincios, se întîmplă prea multe, prea repede.

— Hai! latră vesel.

Trec de poarta ascuţită la vîrf ca piscurile pe care le-am zărit de cînd mă ştiu şi lumea se tulbură. Nu mai văd ziduri de cărămidă. Nu mai văd acoperişuri de lemn şi de stuf. Văd… Nu ştiu

ce văd. Mă împleticesc. Oare am scuipat în faţa unui zeu adevărat?

Ceţuri ciudate mă înconjoară. Calde, se lipesc de mine şi tuşesc. Deodată, pereţi netezi lucesc argintiu în jurul meu. Sute de licurici roşii par să se fi lipit de ei.

— Aproape credeam că n-o să mai ajung ziua asta. Sînt aşa de obosit…

Reuşesc cumva să vorbesc. Nu-mi aleg cuvintele.

— Şi zeii obosesc?

Un hohot se dezlănţuie, mai puternic decît cea mai cumplită furtună. Mă opresc în ultima clipă să-mi acopăr capul cu mîinile.

— Dar tu nu crezi că sînt zeu.

Aşa e. Cînd o zice el însă, sună altfel.

— Ce eşti?

— Sînt cîine… Un fel de cîine.

Clatin din cap, zăpăcit. Zeul-cîine mîrîie blajin.

— Ai avut vreunul?

A fost o corcitură cu cinci picioare, care a murit cînd aveam zece ani. Ai mei îl strigau Cuţu. Zeul-cîine îmi citeşte gîndul fără să-i mai dau glas.

— Ce făcea?

— Păzea ograda… Aduna oile risipite.

— Asta fac şi eu. Numai că oile mele sînt mai multe.

— De unde vii? îl întreb.

Scoate o limbă roz. O ridică peste bot şi mă face să zîmbesc. Nu seamănă deloc cu un zeu.

— Nu contează asta.

— Atunci ce contează?

— Ce caut.

Îmi citeşte din ochi şi de pe încreţiturile frunţii curiozitatea nesăţioasă.

— Caut un stăpîn. Trebuie să ai încredere în mine.

— De ce se întîmplă toate astea? gem. Atîţia oameni ţi-au slujit…

Nu înţeleg ce aşteaptă de la mine, dar ochii îi seamănă cu ai tatălui meu. Mă uit în ei şi mă ia cu ameţeală. Cad.

• • •

Ies din modulul de învăţare accelerată. O vreme, mă învîrt cam fără rost prin buncăr. Mă minunez că s-a păstrat atît de bine, că sistemele sînt funcţionale. Anii au fost mai blînzi cu el decît cu omenirea. Pentru ea, secundele şi-au întreit ritmul. Cît pentru o mie de ani s-a îmbăiat în propriul sînge. Scot jucăria de la gît. Bateria ceasului rotund s-a terminat de sute de ani. Carcasa de plastic încă mai rezistă. Rîd scurt.

Pentru o clipă, îmi doresc să nu fi aflat nimic. Neştiinţa face speranţa mai uşoară. Mă gîndesc cu duioşie la legendele tatălui meu, la încrederea sa de nestrămutat într-o soartă mai bună. Mă silesc să nu deapăn amintirile unui om mort de o eternitate. Nu l-am cunoscut niciodată, dar de acum îl voi purta mereu în suflet. Experimentul său cel mai valoros îmi linge faţa pentru ultima oară.

Acum ştiu de ce m-a ales. Fiindcă nu am crezut în el, ci în mine. A făcut treabă bună cîinele cu minte de animal şi de om! A păzit rămăşiţele turmei pînă la venirea altui păstor. Singurul suflet credincios în vremuri cumplite. *Prea multă mîndrie, prea multă prostie, prea multă lăcomie?* Nu trebuie să redevenim ce-am fost. Trebuie să fim mai buni de atît ca să nu ne repetăm greşelile.

Îl voi îngropa pe Cuţu şi mă voi gîndi. Acum, eu sînt Zeul-cîine.

• • •

„Slujesc Zeului-Cîine” a apărut în revista *Galileo*, nr.2/2010

Marian Truţă

CUMANIA 2010

Trăiau vremurile cele mai bune. Aleodor Comănescu nu se îndoia de acest lucru. Sigur, avea unele obiecţii, unele reclamaţii, unele observaţii. Spre exemplu funcţionarea defectuoasă a ascensorului. Nu-l deranja în mod deosebit faptul că trebuia, aproape în fiecare zi, să urce pe jos cele zece etaje. Dar se gîndea la bătrînii din bloc. Pe mulţi dintre ei îi întîlnea pe scări, mai ales duminica dimineaţa, atunci cînd el cobora să cumpere nişte bere (dacă avea norocul să găsească aşa ceva la Alimentara). Cînd se întorcea de la magazin cu sacoşele pline (sau goale, în funcţie de noroc şi de temperatura de afară), mare parte din bătrînii pe care îi întîlnise la coborîre încă se mai deplasau pe scări, către ţelurile lor încîlcite şi misterioase. Chiar se întreba adesea unde se tot duc şi de unde tot vin bătrîneii aceia. Cele două scări ale blocului său, scara mare şi scara de serviciu, erau pline de ei la aproape orice oră din zi. Uneori şi noaptea. Blocul era plin de bătrîni. Pe unii îi cunoştea, dar pe cei mai mulţi nu, deşi locuia acolo de ani buni. Adevărul era că nu prea avea cum să-i deosebească între ei. Bătrînii, la fel ca negrii sau chinezii, semănau toţi între ei. Cum să-i deosebeşti? Şi la ce bun? Îi era milă de ei cînd îi vedea urcînd sau coborînd poticnit treptele sau cînd se plimbau pe coridoarele lungi de la fiecare etaj al blocului. În rest, fiecare cu ale lui. Şi, oricum, nu numai bătrîni trăiau în acel bloc.

Simţea că trăieşte vremurile cele mai bune. Era duminică, ziua lui liberă, ziua liberă pentru toată lumea. O dimineaţă de primăvară, cu zgomotul oraşului redus ca intensitate. Cu puf de plop intrînd prin ferestrele deschise. Cu mirosul

aparte al asfaltului proaspăt spălat. Cu semnele unei vieţi tihnite şi fără griji: muzica zglobie care se revărsa din apartamentul vecin (o familie care se mutase în bloc de cîteva săptămîni, doi tineri singuri, fără copii, ea drăguţă, cu ochii albaştri şi pieptul generos, el mai întunecat la faţă, slab şi părînd nervos tot timpul), zgomot de tingiri aşezate pe plite, rîsetele copiilor din parcul de lîngă bloc, apa curgînd prin ţevi, uşile de la alte apartamente deschizîndu-se, voci pe palier, saluturi între vecini. Avea douăzeci şi opt de ani, avea înaintea lui o duminică întreagă, se simţea ca şi cum tocmai venise pe lume, plin de energie, cu chef de viaţă. Avea să coboare la Alimentara, să ia cîteva sticle de bere. Apoi va merge peste drum, pe terenul de sport al Facultăţii, unde va juca fotbal cu prietenii din cartier, după care se va întoarce acasă, pe la prînz, va mînca şi va bea o bere, o să se uite un pic la televizor sau va citi o carte. Sau chiar va scrie ceva. Iar mai pe seară va sosi la el Amalia. Vor bea, vor sta de vorba şi vor face ce-or crede ei că mai e de făcut. Atîtea lucruri minunate şi interesante pentru o singură zi.

Fireşte, i-ar fi plăcut să poată trăi din astfel de lucruri. Să joace fotbal, de exemplu. Şi să fie plătit pentru asta. Bine, nu pentru că ar fi fost fotbalist. Adică toţi fotbaliştii sînt angajaţi undeva, nu-i aşa? Ar fi luat un salariu de undeva, de la vreo Întreprindere Socialistă de Stat. Şi prime pentru fiecare joc. Şi bonusuri pentru fiecare gol înscris… Încercase în copilărie să joace fotbal la un club. Progresul se numea clubul şi avea terenurile într-un parc tare frumos. Renunţase după cîteva antrenamente: era cel mai mic şi mai firav din întreg lotul, încasa cele mai multe lovituri, cădea cel mai des (pe terenul de antrenament care era făcut din zgură) plus că… nu prea avea talent. Alt sport din care să poată să-şi facă un rost mai tîrziu,

nu ştia. Şi nici nu era cineva în preajma lui care să-l îndrume.

Părinţii îi plecaseră pe cînd avea şapte ani. În decembrie 1989. Da, în *acel* decembrie. El era în clasa întîi, aştepta vacanţa, dar înainte de asta aştepta cu nerăbdare bradul de Crăciun. Taică-său reuşise să aducă un brad, poate de la piaţă, poate prin relaţiile sale, habar nu avea şi nici nu-l interesa. Important era că pe balcon avea un brad care aştepta să fie împodobit. Nu s-a întîmplat astfel. Ultima dată şi-a văzut părinţii pe 21 decembrie. Cu o seară înainte se uitaseră cu toţii la televizor, la discursul lui Ceauşescu, şi atunci îl auzise pe tatăl său înjurînd şi zicînd că aşa ceva nu se mai poate. Iar maică-sa plîngea. A doua zi dimineaţa a plecat la şcoală însoţit de bunică-sa. Înainte să iasă din apartament s-a întors din prag şi a privit prin uşa deschisă a bucătăriei. Părinţii lui şedeau tăcuţi la masă. Atunci i-a văzut pentru ultima dată. În ziua aceea mulţi părinţi nu s-au mai întors acasă. Bunică-sa i-a spus că plecaseră cu serviciul într-o ţară străină. Aşa, dintr-o dată? Da, aşa dintr-o dată. Şi bradul? Lasă-l de brad, copile, zicea bunica după care strîngea din buze şi tăcea. Niciodată nu a văzut-o plîngînd. Sau blestemînd pe cineva. Sau comentînd ceva. Vorbeau doar despre lecţii, despre şcoală, despre ce să-i mai facă de mîncare, despre lucruri domestice şi cam atît. Iar mai încolo, după ce el a început să întrebe ce şi cum, s-a lovit de un zid de tăcere. Cîteva zile mai tîrziu, chiar de Crăciun, au fost vizitaţi de doi bărbaţi în pardesie lungi, din tercot bleumarin. Ceva din ţinuta lor sugera multă disciplină. Şi o nelinişte. Pe care bunica fie n-o simţea, fie o ascundea foarte bine. Copilul? Ce-i cu el, tovarăşe? Cine are grijă? Eu am grijă, tovarăşe. Dumneata? Sînt o femeie dîrză, tovarăşe, am fost ilegalistă, şi bunicul copilului la fel, a luptat în Spania împreună cu alţi tovarăşi. Oamenii ăia au

cercetat biblioteca, s-au uitat prin dulapurile cu haine, prin bibliotecă, dar nu au luat nimic cu ei. În seara aceea la televizor a apărut iarăşi Ceauşescu şi a rostit un discurs lung, a vorbit o oră încheiată. Nu-şi mai aducea aminte mare lucru din acel discurs. Era lăudată armata care împiedicase o lovitură de stat, parcă. Bandele de contrarevoluţionari au fost zdrobite. Parcă şi asta se rostise în discurs. Imediat după aceea au urmat nişte cîntece patriotice, imnuri, ode şi alte lucruri din astea. S-a dus la culcare, pentru că a doua zi urma să plece devreme la şcoală. A fost primul Crăciun în care nu a primit nici un cadou. Şi, cumva, ştia că asta însemna că începea să fie om mare.

Să fii om mare presupune o mulţime de responsabilităţi. Dar, dacă eşti un pic isteţ, afli curînd că responsabilităţile se pot *delega* altora, iar tu devii astfel un om liber, descătuşat, creativ. Adică un om nou, conform canoanelor marxiste. Aleodor, liber şi descătuşat, sări din pat şi se îndreptă spre fereastra deschisă. Admiră cerul perfect senin, după care începu să se îmbrace. Am să fac două lucruri, îşi zise el. Am să iau o sacoşă cu sticle de bere. Dacă am noroc, poate găsesc chiar vermut. Atunci am să cobor din nou şi am să umplu sifoanele. Asta-i una la mînă. Apoi am să mă apuc de scris. Îl las de fotbal şi stau şi scriu pînă vine Amalia. Sigur, ar fi ideal să găsesc nişte vermut.

Îşi dorea să devină scriitor de *anticipaţie*. Mă rog, scriitor. Cel mai simplu era să încerce să imagineze poveşti cu astronave, cu călătorii prin timp, cu paradoxuri şi cu explorări aventuroase ale unor sisteme stelare exotice. În toate aceste aventuri oamenii erau mereu victorioşi. Nimeni nu pierea în vreo explozie şi nimeni nu era sfîşiat de vreun monstru hidos. Doar eroul principal avea voie, eventual, să fie rănit în vreme ce îşi salva

eroic echipajul. Lucrurile erau simple. Dacă urmai cîteva scheme anume şi cîteva încercări, reuşeai să scoţi un text acceptabil, să primeşti oarece aprecieri de la cunoscuţi. Pasul următor era ceva mai greu, dar cu un pic de atenţie se rezolva şi acesta: lecturile publice într-un cenaclu, acolo unde era vital să capteze atenţia vreunui critic. Referinţele criticului puteau să fie oarecum negative, de genul „imatur din punct de vedere politic, totuşi autorul promite prin unele abilităţi stilistice native. După o muncă susţinută şi sub îndrumarea corectă, sînt convins că tînărul Aleodor va căpăta pofunzime, atît ideologică cît şi literară". Treptat, acordînd atenţie criticului de acolo, prin tămîieri *susţinute*, gîdilări de orgoliu („regret că nu scrieţi şi dumneavoastră. Aş avea *atîtea* de învăţat"), în general prin identificarea rapidă a masculului alfa din cenaclu (acesta nu era întotdeauna şi criticul, care avea un rol mai degrabă şamanic în acea mică lume), dar şi a turnătorilor la Securitate, viaţa devenea simplă. Ajungeai rapid un tip *popular* şi haios, cu oarecare priză la fete (chestiune de importanţă secundară), dar mai ales cu recunoaşterea de talent local. Urma firesc pasul al treilea: publicarea unui text. Ca scriitor aspirant de *anticipaţie*, singurul loc în care se putea manifesta era *Almanahul Anticipaţia*. Sanctuarul. Zona. Inima Galaxiei. Parnasul. Locul în care debutaseră destui oameni care mai apoi ajunseseră scriitori *adevăraţi*. Spre exemplu Cătălin Toma Petrescu, unul dintre cei mai populari scriitori, care avea şi o rubrică permanentă la Scînteia Tineretului. Tot cu *Almanahul Anticipaţia* începuse şi el. Apoi publicase o culegere de povestiri intitulată *Solarium,* care apăruse la Editura Pescăruş. Acest Cătălin Toma Petrescu condusese şi un cenaclu celebru în epocă, la Casa de Cultură a Municipiului Bucureşti. Dar asta fusese demult, pe cînd Aleodor avea doar cîţiva ani. Acum, în 2010,

lucrurile stăteau în esenţă cam la fel. Modificările erau doar de detaliu şi un pic mai restrictive decît pe vremea cînd era el copil. Dar omul este o fiinţă adaptabilă, nu-i aşa?

Aleodor frecventa de un an de zile un cenaclu de *anticipaţie tehnico-ştiinţifică* la Observatorul Astronomic. Reuşise să străbată primele două etape (scria acceptabil şi intrase în graţiile criticului local) şi era foarte aproape de împlinirea visului: să-şi vadă numele publicat pe hîrtie. Adică, mai avea de cîştigat un concurs literar la RomCon şi ajungea automat în paginile *Almanahului Anticipaţia*. Era conştient că asta nu însemna că devenea automat scriitor. Mai avea de străbătut un drum sau o etapă, spuneţi-i cum vreţi. Anume, trebuia să atragă atenţia unui *editor*. Specia aceasta frecventa cenaclurile în căutare de talente noi. O indicaţie a Partidului cerea în mod categoric ca tinerii să fie încurajaţi în creaţia artistică menită să zugrăvească victoriile omului nou în lupta cu natura şi cu toate greutăţile care pot apărea în eroicul efort de construire a visului de aur al omenirii: comunismul. Circula şi o legendă rostită doar la beţie de către unii mai cu tupeu. Se zicea că, prin vara lui ‘93 sau ’94, Ceauşescu se dusese la Neptun, la vila de protocol a Partidului. Acolo ar fi găsit un exemplar din *Almanahul Anticipaţia*, uitat probabil de vreunul dintre tipii de la Securitate. Era deschis chiar la prima pagină, acolo unde trona o fotografie de a sa din tinereţe. În ciuda prudenţei pe care o arăta în faţa obiectelor şi situaţiilor *neprevăzute*, Ceauşescu a luat almanahul şi a prins să-l răsfoiască. Vă vine să credeţi sau nu, dar omul a citit preţ de două ore cîteva povestiri de acolo. Întîmplător, una fusese a lui Cătălin Toma Petrescu. Dar nu asta este important. Ci faptul că s-a arătat foarte curios cu privire la acest gen de literatură. Era vorba despre *Almanahul Anticipaţia* din 1991, ediţia aceea tematică în care intraseră numai texte legate de

izbînda comunismului şi de edificarea unei societăţi mondiale în care oamenii să nu mai fie împilaţi, ci dimpotrivă, să-şi folosească în mod creator forţele în lupta cu vechiul. O condiţie impusă de editori fusese aceea ca toate povestirile să zugrăvească în amănunt izbînda comunismului în România, iar restul lumii trebuia tratat doar ca un fundal ideologic.

Revenind la Ceauşescu… După ce a citit textele care oglindeau instaurarea visului de aur al omenirii pe pămîntul patriei, Ceauşescu, se zice, ar fi avut o revelaţie. „Printr-o astfel de literatură noi am putea educa mult mai eficient tinerii şi caracterele în formare. Avem nevoie, tovarăşi, de o mai bună percepţie asupra omului nou. Comunismul, visul de aur al omenirii, nu poate fi edificat de spiritele şovăielnice, nehotărîte, ci de firile cele mai avansate şi hotărîte. Tinerii din ziua de astăzi, deşi sînt conştienţi de binefacerile societăţii socialiste din ţara noastră, sînt încă firi neformate şi care pot cădea cu uşurinţă pradă tendinţelor retrograde şi duşmănoase care se mai manifestă uneori. Printr-o astfel de literatură, care atrage tineretul prin visele sale avîntate, noi putem să-i imunizăm pe aceştia, îi putem forma ca adevăraţi viitori comunişti. Fireşte, o sarcină grea, dar cu atît mai onorantă, revine scriitorilor, mai ales celor tineri, să zugrăvească triumful comunismului în România. Aceasta este calea, tovarăşi…“ Aşa se spune că ar fi vorbit Ceauşescu la o întrunire cu cadre din CC al PCR care aveau în subordine cultura patriei. Simplă legendă sau nu, important este că editurile aveau ca misiune să descopere noi scriitori, perfect integraţi şi educaţi. Nu mai puţin adevărat era că, deşi aparent simplu, procesul de selecţie şi de descoperire a unui scriitor era extrem de îndelungat. Candidatul trebuia să facă dovada că a înţeles învăţăturile Conducătorului şi că le aplică la virgulă. Lucru destul de complicat, avînd în vedere că, de la o

vreme, aceste învăţături începeau să se contrazică unele pe altele. În fine, asta ar fi o altă discuţie. Ne-am îndepărtat de Aleodor…

Cred că şase sticle de bere la jumătate sînt suficiente, îşi spuse Aleodor. Sau două de vermut, cum o fi norocul. Se îmbrăcase şi căuta prin debara sticlele goale pe care urma să le ofere la schimb, la Alimentara. Apoi a ieşit pe coridorul întunecos şi umed. Liftul era oprit undeva, între etaje. Pe scări, bătrînii care se preumblau de colo-colo în mod obişnuit.

— Săr'na, doamna Popescu, să trăiţi dom' Ionescu, saluta el pe cei pe care îi cunoştea în vreme ce cobora.

Bătrînii răspundeau dînd din cap, fără să scoată o vorbă, priveau prin el ca şi cum nu ar fi existat. Păreau a fi nişte automate rablagite, scăpate de sub control, dar atît de degradate încît erau complet inofensive. Alungă gîndul.

Singurii care îi răspundeau la salut erau *ceilalţi*. Nebătrînii adică. Cu ei mai intra în vorbă, uneori:

— Ce mai faci, măi Aleodoare, tot cu Rapidul ţii?

— La fel, dom' Andrei, cum mă ştiţi.

— Să treci pe la mine, Aleodoare, am făcut rost de o carte care te-ar putea interesa…

Şi aşa mai departe. Nu era rece faţă de vecinii săi din bloc, dar nici nu se bătea pe burtă cu ei. Prefera să păstreze o anumită distanţă, dar fără a fi nepoliticos, firește. Adică, fără a da de bănuit că ar ascunde ceva. Ce naiba să ascunzi în cea mai frumoasă dintre lumi? Aşa că lumea din bloc îl ştia drept *un tînăr cuminte, muncitor, angajat la Electromagnetica, şi care are o prietenă cu care se vede la el, şi prietena este liniştită, muncitoare şi ea, la Adesgo, la secţia de fibre, şi nutresc unul faţă de celălalt sentimente calde, de dragoste, avînd idealuri împreună. Mai reţin şi reamintesc şi faptul că Aleodor Comănescu este un tînăr cu*

înclinaţii artistice, care frecventează un club de scriitori, şi care scrie uneori şi noaptea la maşina de scris care se aude pe geam noaptea dar nu deranjează pentru că se aude încet. De la decesul bunicii lui survenite în urmă cu doi ani a rămas singur în apartament şi din ce am observat doreşte să se căsătorească cu numita Amalia Calomfirescu, muncitoare textilă la Adesgo şi care locuieşte pe Calea Şerban Vodă, la numărul 327, în blocul PY 14, pe scara A la parter împreună cu părinţii iei. În general numitul Aleodor Comănescu nu şi-a schimbat comportamentul, dă dovadă de spirit cetăţenesc participînd la zilele de curăţenie generală, ajută atunci cînd i se cere ajutorul, este respectuos cu bătrînii, nu manifestă tendinţe antisociale şi nu are apucături duşmănoase la adresa puterii socialiste, nu ascultă posturi de radio străine şi nu împrăştie zvonuri sau glume cu substrat duşmănos şi denigrator la adresa conducerii superioare de Partid şi de Stat. Dar este şi un pic visător avînd înclinaţii scriitoriceşti la un club de scriitorii cum am amintit mai sus. Susţin cele de mai sus şi semnez, Florescu. PS, în luna Aprilie pot urmări informativ şi pe numita Amalia Calomfirescu dacă se consideră necesar, fiind în concediul legal de odihnă de la servici.

Ajuns în stradă se îndreptă spre colţul blocului, la intersecţia cu Bulevardul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Traversă bulevardul pe la trecerea de pietoni, dar pe roşu, profitînd de faptul că miliţianul din borcanul de unde dirija circulaţia (şi de unde schimba culorile la semafor după cum avea chef), era ocupat să dea relaţii unui cetăţean în etate. Oricum, traficul era foarte subţire, fiind duminică, era săptămîna cînd circulau doar maşinile cu numere impare. Săptămîna următoare erau la rînd maşinile cu numere pare. Intră în Alimentara şi se îndreptă spre raionul de băuturi. Pe dată se trezi în faţa unei dileme: se găsea şi

bere, dar la litru, şi nu la jumătate, deci sticlele sale de jumătate erau inutile, pe de o parte aveau şi vermut Zarea, alb, la sticle de trei sferturi, pentru care nu se cerea ambalajul la schimb. În mod normal ar fi trebuit să cumpere amîndouă articolele: nu se ştia niciodată cînd ar mai fi întîlnit o asemenea ocazie. Bere pe raft, vermut pe raft. Fără să mai punem la socoteală vinul la trei sferturi, dar căruia Aleodor nu-i acorda atenţie niciodată fiind şi scump, şi acru. Problema era că nu avea bani destui la el. Trebuia să se decidă rapid. Să se întoarcă în apartament să mai caute nişte bani sau să ceară cu împrumut pe la vreun vecin însemna pierdere de vreme şi mirajul se putea destrăma. Nu era pentru prima dată cînd la Alimentara se băga ceva, iar după jumătate de oră fluirea vîntul.

Se decise pentru vermut. Era şi mai tare, aşa ceva mai gusta şi Amalia, iar el scria mai bine cînd bea vermut. Şi, oricum, era doar primăvară, nu era destul de cald ca să moară de poftă după o bere rece. Două sticle de vermut, aşadar. Apoi trecu la raionul de brînzeturi de unde cumpără două cutii cu rondele de creveţi deshidrataţi, din aceia vietnamezi. La mezeluri tocmai băgaseră marfă. Parizer şi cîrnaţi de oaie. Cu cîrnaţii ăştia era o poveste… Începuseră să apară după 1995, după ce relaţiile dintre Ceauşescu şi Palestina se răciseră oarecum şi România nu mai vindea carnea de oaie. Lumea credea că asta se datorase faptului că Arafat cîştigase Premiul Nobel pentru Pace în 1994, iar Ceauşescu nu cîştigase nimic şi de aici ranchiuna. Alţii spuneau că palestinienii descoperiseră altă sursă de aprovizionare cu carne de oaie. Important este că începuseră să apară pe piaţă cîrnaţi de oaie care, iată, prindeau bine. Cumpără două perechi de cîrnaţi uscaţi. Mai avea în casă nişte conserve de stavrid, vreo cinci ouă, un rest de tocană de cartofi. Suficient pentru toată ziua şi pentru mîine. Apoi, afară din Alimentara, se opri la semafor. Miliţianul

din borcanul său filma intersecţia. Zăbovi cu obiectivul aţintit asupra lui Aleodor, cu siguranţă că transfocase imaginea pe sacoşa în care înghesuise, alături de sticlele goale, vermutul şi cîrnaţii. Era ceva firesc, miliţienii din intersecţii filmau adesea traficul sau doar oamenii care se plimbau pe stradă. Imaginile erau apoi analizate, probabil de Securitate. Aleodor ştia că oamenii cinstiţi nu au a se teme de nimic, prin urmare nu-l deranja să ştie că, din cînd în cînd, miliţia îl filmează. Ba, dimpotrivă, lucrul ăsta îi dădea un sentiment de siguranţă. Şi nu numai lui, ci tuturor. De cînd pornise sistemul acesta de supraveghere video, ţinut de miliţieni prin intersecţii sau pe străzi, criminalitatea aproape că dispăruse. Încă o victorie asupra ţărilor capitaliste. Privi în diagonală, peste intersecţie. Blocul în care locuia se întindea în lungul străzii Vasile Pîrvan. Aproape un sfert din ferestrele apartamentelor erau zidite. Ferestrele valide, împreună cu ferestrele zidite alcătuiau un mozaic întîmplător. Fără nici o noimă.

Ajuns la intrarea în bloc aproape că se lovi de vecina lui, femeia aceea măritată şi mutată de curînd în apartamentul de alături. O salută scurt şi dădu să treacă prin uşa de la intrare.

— Aleodor! Mîna femeii îl prinse de cot, o atingere uşoară. Voiam să vorbesc ceva cu dumneata.

— Vă ascult, doamna Irina, răspunse el lăsînd sacoşa jos.

Era mai mică decît el ca vîrstă. De înălţime nici să nu mai pomenim. Aleodor prefera să i se adreseze cu deferenţă. Irina era o femeie interesantă, aproape frumoasă, avea o privire plăcută, albastră. Dar nu se compara cu Amalia. Sau se compara? Comparaţii se puteau face în fel şi chip. Amalia era aşa şi pe dincolo, celelalte erau altfel şi pe dincoace.

— Aleodor, ieri a fost sîmbăta morţilor. Am făcut nişte colivă pentru părinţii lu' bărbate'miu.

El e mai categoric decît mine, ştii… s-ar fi supărat dacă ar fi aflat ce am făcut, aşa că am împărţit-o pe şest, prin bloc, pe la babe… Mai am un pic din ea şi e păcat s-o arunc, am fost cu ea şi la biserică şi e sfinţită.

Aleodor zîmbi. Înţelegea reţinerea vecinei lui. Puţină lumea mai mergea pe la biserică. Cei care frecventau totuşi bisericile îşi asumau ironiile celorlalţi. Plus riscurile de rigoare: templele erau din ce în ce mai şubrede, iar renovările, şi aşa rare, se făceau de mîntuială. Nu era vorba despre o discriminare. În România multe lucruri se făceau de mîntuială. Irina era, cu siguranţă, venită de la ţară. O femeiuşcă plină de superstiţii. Cu frică de Dumnezeu, dar şi cu frică de părerile celorlalţi. Simţi o oarecare compasiune pentru ea.

— Înţeleg, răspunse el evaziv.

— Mă gîndeam să treci pe la mine, să împart ce mai am.

— Înţeleg, murmură el privind-o.

— Bărbate'miu lucrează toată ziua, preciză Irina. Mă duc să iau doar nişte pîine. Peste un sfert de ceas ar fi numai bine, dacă ai trece.

— Desigur, aprobă el mecanic.

Intră în bloc respirînd sacadat. Asta era o aluzie sau ce naiba?! Dacă schimbaseră, de cînd s-au mutat, douăzeci de cuvinte. Şi alea mai mult convenţionale, saluturi, remarci despre vreme. Odată el îi făcuse un compliment fad. Atît şi nimic mai mult. Numai de aici să i se fi pus pata pe el? Nu era un bărbat respingător, fireşte. Dar nici un ideal pentru femei. Se considera totuşi norocos. Amalia ar fi putut să nici nu-l bage în seamă şi nu s-ar fi mirat. Aşa şi cu Irina. Misterioasă alchimie aveau femeile. Ce văzuse la bărbatul ei? Părea un ghiolban, venit tot de la ţară, care precis o mai şi lovea. Discret, dar temeinic, se gîndea Aleodor, pentru că niciodată nu se auzise gălăgie din apartamentul lor. Renunţă să-şi mai bată capul.

Poate că îşi făcea iluzii de pomană. O să se ducă la ea peste un sfert de ceas şi o să vadă.

Ajuns în apartament băgă cîrnaţii în frigider alături de conservele de peşte şi de crăticioara cu tocană. Puse pe suportul din uşă sticlele de vermut. Ezită cîteva momente şi scoase înapoi una dintre sticle. Avea s-o ia cu el. Adică, se gîndi, este prima dată cînd merg în casa lor, nu se cade să merg cu mîna în cur. Şi iarăşi i se păru ciudat să fie invitat astfel. Poate că Irina dorea să-i spună ceva. Poate că dorea *doar* să vorbească cu cineva. Atît şi nimic mai mult. Locuia în ultimul apartament de pe palier, asta dacă nu punea la socoteală cele două apartamente zidite, de la capătul coridorului. Apoi venea apartamentul lui Aleodor, după care iarăşi un apartament zidit. Lîngă lift, pe rîndul de garsoniere, mai locuia un pensionar care se flendurea de colo-colo toată ziua fără să intre cu nimeni în vorbă. Şi ăştia erau toţi. Păi te cam lua cu singurătate, se gîndi Aleodor. Dacă bărbată-su pleca duminica de acasă, sigur că femeii îi veneau gînduri şi o apucau mîncărimi şi căuta scărmăneală prin vecini… HO! îşi spuse Aleodor. Mîncărimi am eu cînd o văd, că e nurlie. Dar ea, cred că e prea ţărancă să-i treacă prin minte să se întindă cu altul. Ce naiba îmi fac aşa gînduri, m-a chemat doar să-mi dea o colivă. O să mă duc, o să stau cinci minute de vorbă cu ea şi gata. Bine, dar dacă iau vermutul şi desface sticla?…

Aşa au trecut cele cincisprezece minute. Cu gînduri şi frămîntări. Se duse la baie, îşi dădu cu apă pe faţă, apoi îşi schimbă tricoul, trecu în sufragerie şi, după o scurtă ezitare, înşfăcă sticla de vermut. Ieşi pe palierul întunecat şi bătu la uşa femeii. Cum ar fi fost să-i deschidă bărbată-su? Ce ar fi făcut atunci? Mai ales că avea şi sticla aia în braţe. Mai bine ar fi lăsat-o acasă, niciodată nu poţi să ştii ce îţi aduce clipa următoare. De dincolo de uşă se auzi o mişcare uşoară, paşi iuţi, dar înăbuşiţi. Ca şi cum cineva ar fi fost surprins de

bătaia în uşă şi căuta precipitat să se ascundă. Doar nu o fi surprins-o pe Irina cu vreun amant, se gîndi el amuzat, dar şi crispat. În cele din urmă zăvorul de la uşă culisă cu un sunet gros. În prag, Irina. Purta un capot subţire, dintr-un material de vară, cu motive florale. Iar imaginea era una plăcută avînd în vedere întunecimea coridorului şi lumina puternică revărsată din spatele ei. Prin ţesătura capotului se vedea cam tot. Femeia nu-l lăsă să-şi umple ochii cu imaginea aceea, se dădu deoparte.

— Ai venit, zîmbi ea. Intră, te rog.

Aleodor pătrunse în holul apartamentului cu sentimentul vag al unei primejdii indescriptibile, indefinite, dar cu atît mai grozave. Dacă l-a văzut cineva intrînd acolo? Vreunul dintre bătrînii care fojgăiau pe scări în sus şi în jos. Dacă, mai tîrziu, va veni peste el bărbatul femeii, plin de furie şi cu scandal pînă în tavan, cerîndu-i socoteală pentru vizita aceea? Orice era posibil, plus că un lucru era clar: avea o problemă numai gîndindu-se la bărbatul Irinei. Şi, în clipa în care a intrat în hol şi uşa s-a închis în urma lui, a simţit un nod în gît şi un fior de panică.

— Am adus *asta*… zise el prosteşte, cu un glas dogit, şi arătă sticla de vermut ca pe un trofeu valoros.

— Intră, intră, îi spuse Irina. Treci în bucătărie, te rog.

Se conformă fără să adauge nimic. Ajuns în bucătărie se aşeză pe un taburet, între aragaz şi masă. Poate că se simţea mai protejat acolo. Sau poate că eşti un mare bou, îşi zise. Pînă acum cinci minute îţi era teamă că vrea să ţi-o tragă şi că te va prinde bărbată-su, acuma ţi-e teamă că va veni mai tîrziu la uşa ta bărbată-su fără ca să apuci să-i faci ceva femeii. *Dar de fapt nu se va întîmpla nimic*. Odată ce rosti aceste cuvinte în minte, se simţi mult mai liniştit. Puse sticla de vermut pe masă cu grijă, ca şi cum ar fi manevrat un obuz.

— Pahare? ceru el.

— Imediat, zîmbi Irina şi dispăru în sufragerie închizînd uşile în urma ei, astfel încît Aleodor nu reuşi să vadă mare lucru din restul apartamentului. Şi, se gîndi el, ce mare lucru ar fi fost de văzut? Un apartament obişnuit, de oameni ai muncii, cu canapea în sufragerie şi masă extensibilă, cu şifonier şi pat în dormitor. Eventual şi o bibliotecă în sufragerie, o bibliotecă plină de bibelouri şi de mileuri, iar printre acestea cîteva cărţi de specialitate, în ce meserie or fi fost oamenii aceştia. A, şi un televizor Elcrom, un televizor color, reglat de obicei pe culori cît mai aprinse, astfel încît figurile crainicilor sau ale celor care defilau pe ecran păreau a fi lovite de boli hepatice. Un apartament perfect normal.

Irina reveni cu două pahare şi cu o sticlă de apă minerală de jumătate de litru.

— Mie să-mi pui doar puţin, nu prea obişnuiesc. Şi e şi cam devreme, preciză ea.

Aleodor desfăcu sticla de vermut şi pe cea de apă şi turnă în pahare. Pe al Irinei îl umplu la jumătate, pe al său pe trei sferturi, apoi adăugă apă minerală. Femeia nu obiectă şi asta îi dădu impresia că-l minţise. Bine, e doar un joc, îşi spuse el. Flirtează cu mine, se preface cumpătată, în realitate poate că le trage zdravăn. În lipsa lui bărbată-su. Mai ales dacă acesta pleacă de acasă pentru perioade mai lungi. În fond, cu ce se ocupă omul ei? Un simplu muncitor? Posibil. Aşa s-ar explica faptul că lucrează şi duminica. Muncitorii obişnuiau să lucreze duminicile ca să demonstreze că nu le păsa de „ziua a şaptea“ lăsată spre odihnă. O făceau şi pentru bani, fireşte. Dar mai ales pentru că, în realitate, de cele mai multe ori erau obligaţi s-o facă. Venea secretarul de partid şi spunea: am nevoie duminică de nişte flăcăi de nădejde să terminăm nu’ş’ce comandă. Păi, nu se putea să nu te *simţi* obligat. Te duceai la muncă duminica, poate că bombănind, dar şi cu oarecare satisfacţie. Unii scăpau de gurile nevestelor. Alţii

găseau prilej să mai bea ceva cu colegii. În fond, se ştia, duminica nu se prea muncea, şefii erau mai îngăduitori. Aşadar, muncitor la vreo întreprindere care fabrica ţevi, sau roţi dinţate, sau lingouri de fontă, sau cazane de termocentrale. Sau orice altceva se mai putea fabrica pe lumea asta şi lui Aleodor nu-i venea în minte. Poate că era chiar secretarul organizaţiei de partid. Ia s-o întrebe. Se mai linişteşte şi el, din ce-i va răspunde femeia va deduce dacă e vreo primejdie sau nu.

— Ştiu că sună aiurea, dar nici nu ştiu cum îl cheamă pe omul tău, spuse el împingînd paharul către Irina.

Ea gustă un pic şi aşeză paharul pe masă.

— E ajutor de maistru la uzina Mao Tze Dun. De o lună întreagă lucrează în fiecare duminică, au o comandă pentru export şi trebuie să tragă tare ca să fie gata conform angajamentelor… Nu cred că va veni acasă mai devreme de şase sau şapte seara… Aleodor, nu te îngrijora, te ghicesc cam încordat… Zău că nu este cazul. Şi chiar de va veni, este un om care pricepe multe.

Ea zîmbi şi adăugă:

— Doar nu ai gînduri ascunse, nu-i aşa?

— Ce gînduri să am, pară Aleodor întrebarea şăgalnică a femeii. Nu-mi este decît de gura lumii, că ştii cum se face din ţînţar armăsar. Dacă m-a văzut cineva intrînd aici… lumea poate născoci fel de fel.

— Ce să născocească, Aleodor? îl întrebă femeia privindu-l în ochi.

Cumva Irina părea foarte stăpînă pe ea, iar el părea doar un bărbat care se fîstîceşte în preajma unei femei atrăgătoare. Situaţia asta era exact opusul a ceea ce îşi dorea. Bău pe nerăsuflate paharul său şi îşi mai turnă un rînd. De data asta pînă sus. Fără apă. Trebuie să-mi recapăt curajul, îşi spuse. Eu trebuie să conduc dansul. La cum vorbeşte, pare o versată. E clar de ce m-a chemat aici. E limpede ce vrea. Dar îi place să tachineze.

Dacă aş sări acum pe ea, cu siguranţă că m-ar respinge şi s-ar preface indignată. Trebuie să-i dau impresia că sînt prins în jocul ei. Şi că habar nu am ce urmăreşte. Dar eu voi conduce, de fapt, dialogul.

— Vrute şi nevrute vorbeşte lumea… Şi n-aş vrea să ai de suferit. Nu mă gîndeam la ceva anume.

— Nu te îngrijora, nu-mi pasă de gura lumii, şi bărbate-meu e la fel, nu se interesează de ce bîrfesc unii şi alţii. Ţi-am spus că înţelege multe. Uite, chiar vreau să te relaxezi, haide să mergem în sufragerie, ia tu sticlele şi eu vin cu paharele.

O ascultă şi trecu prin hol către sufragerie. Irina îl urma, cu paharele într-o mînă iar cu mîna liberă închizînd uşile în urma lor. Sufrageria era exact cum şi-o imaginase. Un perete cu bibliotecă plină de mileuri şi de bibelouri plus cîteva volume legate într-un carton de culoare roşie. Pe o măsuţă joasă, lîngă un perete, trona un Elcrom, iar în faţa teveului, lîngă peretele opus, se afla o canapea. În mijlocul camerei o masă extensibilă şi patru scaune. Alte două uşi se făceau din sufragerie. Probabil spre dormitor şi spre baie. Se aşeză la masa din mijloc, cu faţa spre uşa care dădea spre hol, iar Irina pe partea opusă a mesei. Două lucruri nu-i dădeau pace: nu-i spusese cum îl cheamă pe bărbată-su. Îi spusese doar că este ajutor de maistru la uzinele Mao. Ceea ce nu avea nici o relevanţă. Oare ce se ascundea aici? Vreo informaţie vitală, dar căreia el nu ştia să-i dea nici un sens. Asta era una. Cealaltă chestie care îl nedumerea era faptul că fusese chemat în acel apartament pentru o colivă.

— Ţi-am promis nişte colivă, începu Irina parcă citindu-i gîndurile. Trebuie să mărturisesc un secret: sînt o foarte proastă gospodină… Nu am făcut nici o colivă… Stai liniştit, adăugă ea văzîndu-i faţa uimită.

— Stau liniştit, răspunse Aleodor, dar nu înţeleg. La ce bun m-ai chemat aici?

Fireşte că înţelegea. Ştia foarte bine pentru ce fusese chemat. Era doar o cursă femeiască. Nu asta îl deranja. Nicidecum. La urma urmei, cărui bărbat i-ar strica o mică aventură? Şi ce dacă mai tîrziu urma să vină la el Amalia? Se simţea suficient de stăpîn pe sine ca să se descurce. Interesant, se gîndea el, să am o amantă în bloc. O relaţie secretă. Irina nu era o femeie de lepădat, arăta bine, avea ceva în ea care îl stîrnea. Ceva care îl atrăgea. Nu putea spune ce. Şi la ce să-şi bată capul? Tocmai despre asta este vorba. De obicei, cînd flirta cu vreo femeie, îi plăcea ca el să interpreteze partitura, iar femeia doar să-l secondeze. De data asta Irina avea iniţiativa. Şi ce dacă, îşi spuse. Umplu iarăşi paharele (oare Irina cînd îl golise pe al ei?).

— Am să-ţi spun, Aleodor… O să ţi se pară ciudat, dar te-am chemat pentru că am auzit că scrii, că vrei să devii scriitor.

Aleodor făcu ochii mari.

— Aşa este, dar de unde ştii?

— Vorbeşte lumea, izbucni Irina în rîs.

— Şi ce-i cu asta? Ce anume te interesează?

De obicei, atunci cînd cineva afla că scrie, era întrebat invariabil: *şi vrei să te faci poet?* Ura întrebarea asta. După cum ura şi continuarea, atunci cînd răspundea că el scrie proză, mai precis *literatură de anticipaţie*. *Ah, asta*, răspundeau cei cu care vorbeau şi schimbau subiectul, ca şi cum a scrie *anticipaţie* era ceva infinit mai ruşinos decît a scrie poezie. Admiţînd faptul că, în general, a scrie este pierdere de vreme şi, implicit, ceva ruşinos şi condamnabil. Unii chiar se revoltau: dumitale îţi arde să scrii cînd conjunctura internaţională este aşa cum este. De parcă el era vinovat de ceea ce se întîmpla prin lume. Ia să mergi dumneata la cîmp, să vedem dacă îţi mai arde să scrii după aia. Ce legătură putea să aibă munca de la ţară cu

literatura nu pricepea. Şi de ce se arătau unii atît de indignaţi. În fond literatura era o artă uşor de împlinit. Fireşte, trebuia talent. Dar, spre deosebire de pictură, sculptură sau muzică, era cel mai uşor să scrii: nu aveai nevoie decît de hîrtie şi stilou. Şi de idei. Aleodor avea idei destule. Unii spuneau că şi talent. Cert este faptul că îi plăcea să lectureze prozele proprii la cenaclu. Sigur, plăcere îi făcea şi faptul că, în mod cu totul neşteptat, o vecină de bloc se interesează de scrierile lui.

— Mă interesează cam tot ce scrii tu, Aleodor, spuse Irina privindu-l fix în ochi.

Iată, acum urma partea aceea din conversaţie pe care o ura cel mai mult. El îi va spune că scrie *anticipaţie tehnico-ştiinţifică* iar ea va rosti devastator: *ah, asta*. După care se va putea ridica liniştit de pe scaun ca să plece acasă. Adică, se întrebă el, m-a chemat la ea acasă doar pentru a-şi bate joc de mine şi de nevoia mea de a scrie?

— Scriu proză, răspunse el vag.

— De care proză? insistă Irina cu aerul că genurile şi speciile literare sînt o joacă la micul dejun pentru ea.

— *Anticipaţie tehnico-ştiinţifică*, răspunse Aleodor.

— Fascinant, aprecie Irina.

Fireşte, existau oameni care preţuiau strădaniile lui scriitoriceşti. Care gustau chiar genul anticipativ, denumit şi ştiinţifico-fantastic de către unii, mai ales de către cei mai în vîrstă. Ba chiar *science fiction*, sintagma cosmopolită pe care o mai rosteau unii despre care se spunea cu jumătate de gură că ar fi turnători la Securitate. Aleodor, dacă auzea pe cineva rostind *science fiction*, fie se făcea că nu aude, fie pleca ostentativ de lîngă persoana respectivă. Ce sens avea să-şi facă probleme pentru că vreun provocator sau vreun inconştient se trezea să rostească acele cuvinte în preajma sa. În fond arta se face în limba română şi nu în graiuri străine. Sigur, erau şi

persoane în care avea deplină încredere şi cărora le accepta aceste derapaje lingvistice. Mai ales atunci cînd discutau despre ce cărţi de gen mai apăruseră *dincolo*. Aleodor simţea nevoia să ştie asemenea lucruri: ce autori străini sînt pe val, ce idei noi au aceştia, ce titluri au mai apărut şi, în general, cum naiba este posibil ca *ăia* să scoată zeci de titluri (despre care el auzea, dar mai puteau exista alte zeci sau sute despre care habar nu avea) iar în România să apară doar două sau trei titluri pe an. De unde pînă unde aşa o abundenţă *dincolo* şi o aşa de mare secetă aici. Înţelegea anumite comandamente istorice: o gravă criză economică bîntuia prin lume, criză provocată de plutocraţia imperialistă, şi era inevitabil ca ecourile acestei crize să nu ajungă şi în România. Prin urmare, hîrtia trebuia şi ea economisită alături de alte materii mai mult sau mai puţin prime. Din ziarele care apăreau pe cînd era el copil, adică Scînteia, România Liberă, Informaţia şi Sportul, acuma mai existau doar Scînteia şi Sportul. Despre reviste nici nu-şi mai aducea aminte. Cărţile apăreau în tiraje mici care aproape că dispăreau înainte de a ajunge în librării. Cunoştea pe cineva care lucra la Depozitul Central de Carte şi îşi făcuse o bibliotecă impresionantă cu volume ale unor autori cu nume exotice: Fukuyama, Servan Schreiber, David Baldacci, Carol Burnett sau Michael Lewis. Erau autori traduşi în limba română, iar volumele respective aveau un conţinut atît de *bizar*, ca să nu spunem subversiv, încît Aleodor aproape că se temea să le răsfoiască. Era de înţeles că nu ajungeau prin librării. Atunci de ce mai erau traduse şi publicate în limba română? Pentru Aleodor era o enigmă. Mai ales că, în timp, făcuse o constatare interesantă: bibliotecile oamenilor erau relativ sărace şi cuprindeau, de regulă, cărţi de specialitate: Manualul Tinichigiului, Polimerizearea Stereospecifică a Izoprenului, Matriţe şi Scule, Strungarul Iscusit, 101 Reţete

Culinare din Păpădie, Scrieri Alese… Şi aşa mai departe. Unde ajungeau Fukuyama şi cu Baldacci şi cu Burnett? Prin ce cotloane? Cine le citea cu adevărat? Şi pentru ce erau aceşti autori citiţi? La ce erau ei utili lumii în care Aleodor trăia? Bine, îşi răspundea tot el, cărţi vechi am prins şi eu. Nu îţi interzice nimeni să ţii în bibliotecă tot ceea ce pofeşti. Avea nenumărate traduceri, Jules Verne, H.G. Wells, Gérard Klein, Michael Crichton şi mulţi, mulţi alţii. Chiar şi sovietici: Beleaev, Strugaţki, Savcenko. Sau Lem din Polonia. Avea chiar şi cîteva zeci de numere din vechea revistă numită *Colecţia de Povestiri Ştiinţifico-Fantastice*. Ca să nu mai pomenim de *Almanahul Anticipaţia* din care nu ratase nici o apariţie. Şi ca el erau destui. Oameni obişnuiţi, care mergeau la serviciu, în uzină, la birou, pe şantier, oriunde lucrau ei. Dar care aveau ca pasiune literatura de *anticipaţie*. Atîta doar că oamenii aceştia, fraţii lui întru raţiune (ca să parafrazăm un autor drag lui Aleodor), erau cam luaţi peste picior de către *restul*. Băi Aleodoare, mai scrii tu, băi, poezii? Auzi, ce naiba faceţi la secta aia literară? Băi, dacă vin şi eu acolo, la cenaclu' ăla, trebuie să scriu ceva în mod obligatoriu? Ce naiba nu ieşi şi tu după fete şi te duci la Observator? Băi scriitoru' lu' peşte, ia completează tu tabelele astea, că doar scrii cel mai frumos… Şi tot aşa. Atitudinea celorlalţi putea sluji drept răspuns la întrebarea: de ce în România apăreau doar două sau trei titluri pe an? Pentru că literatura de anticipaţie nu era înţeleasă de *majoritate*. Atunci, faptul că *dincolo* apăreau zeci, dacă nu sute, de titluri pe an… ce să însemne? Că acolo se citea în draci? Că ăia erau mai deştepţi? Constatarea asta stîrnea confuzie în mintea lui Aleodor: în capitalism omul era atît de exploatat încît nu avea nici timp şi nici chef să citească. Doar în societatea socialistă multilateral dezvoltată spiritualitatea omului era descătuşată definitiv şi se putea manifesta plenar. Omul

creator, iubitor de frumos, cu estetica în sînge, cu morala sub unghii, cu principialitatea între firele de păr, avid de cultură, de lectură, de cunoaştere, de… de… Omul nou, fireşte. Aleodor se simţea cumva ca fiind aproape de tiparul omului nou. Dar cînd îşi vedea colegii de la serviciu sau cînd îşi auzea cunoscuţii luîndu-l peste picior i se cam acrea de societatea asta multilateral dezvoltată care scotea pe bandă numai imbecili şi analfabeţi care, culmea, se şi lăudau cu primitivismul lor ţărănesc. Na, că am dezvăluit unul dintre cele mai ascunse gînduri ale lui Aleodor: lumea perfectă (sau doar prea puţin şi doar în mărunte detalii perfectibilă) nu era capabilă să creeze decît indivizi aculturali, agramaţi, spirite grobiene care se satisfăceau degrabă cu o tocană grasă, cu un meci la teve (mai ales dacă era şi color) sau cu răsfoirea gazetei Sportul. Şi tot acest ghiveci simplu era asezonat din belşug cu alcool: fie el vin de pe celebrele podgorii *Dealurile Chimiei*, fie coniac *Bastion*. Păi dacă oamenii noi din cea mai bună dintre lumi citesc pe sponci, *ăia* de sînt exploataţi *dincolo* cum naiba citesc sute de titluri, atenţie, doar de literatură de *anticipaţie*. Era vorba despre o minciună, de bună seamă. Iar acea minciună se afla fie *aici*, fie *dincolo*. Deh, şi el de unde să ştie unde se afla, de fapt, adevărul?

— Nu e nimic fascinant aici, răspunse el intuind o ironie.

— Ba da, este, îl contrazise fata. Anticipaţie, printre altele, înseamnă să poţi prevedea viitorul, mă rog, să-l descrii… Nu, stai, voiam să spun că anticipaţie înseamnă să descrii un posibil viitor, corect?

— Oarecum corect, admise Aleodor. Dar înseamnă mult mai mult. De pildă să vorbeşti despre lumi posibile, nu neapărat despre viitorul posibil al nostru. Lumi posibile sau lumi care ar fi putut exista.

Avu sentimentul că păşeşte pe o gheaţă subţire. Fireşte că *anticipaţia*, literatura pe care o înţelegea el împreună cu colegii săi însemna şi aşa ceva. Un viitor al lumii lui. Fireşte că însemna şi să imaginezi alte lumi. Adică evenimente de pe alte planete. Sau evenimente care ar fi putut fi chiar aici, dar nu sînt. Spre exemplu, cum ar fi decurs istoria dacă raza Pămîntului ar fi fost doar cu un procent mai mare? Ar mai fi descoperit Columb America? Poate că nu. Şi dacă nu ar fi descoperit-o, cum ar fi evoluat lucrurile? Ar fi ajuns, în cele din urmă, aztecii în Europa împreună cu socialismul lor feudal? Astfel de gînduri duceau în cele din urmă la elaborarea cîte unui text numai bun de citit în cenaclu, dar, altminteri, nepublicabil. Cine scria aşa ceva scria doar ca să se distreze pe sine şi pe cei din jur? Şi cu mare grijă, printre altele, pentru că Securitatea avea urechi foarte fine. Şi chiar dacă nu se simţea prezenţa ei în viaţa de zi cu zi, fiecare om normal la cap trebuia să fie conştient că aceasta exista şi veghea. Securitatea se lăsa *văzută* doar atunci cînd avea chef, iar acest lucru îi slujea în mod nemijlocit, în rest se lăsa admirată şi percepută prin mici spaime fără contur, risipite ca un mozaic abstract în viaţa de zi cu zi. Exact sentimentul pe care îl încerca Aleodor vorbind cu Irina.

— Tocmai de aceea este fascinant, insistă ea. Astfel poţi călători, măcar în gînd dacă altfel nu ai cum… Nu vreau să mă înţelegi greşit, Aleodor. Am visat mereu să pot călători, de aceea am şi plecat de acasă încă de mică. Am făcut liceul în Bucureşti, ca să ştii…

Aleodor, ca să-şi ascundă tulburarea, umplu din nou şi pentru ultima dată paharele, sticla se golise. Bine, adică să admită că îi era frică de Irina? Adică, ar fi putut ea să fie vreo iscoadă a Securităţii? Posibil, totuşi greu de crezut. Sau invers, uşor de crezut, dar improbabil. Cum naiba era corect? Să suspectezi pe toată lumea. Dar asta

însemna să nu mai vorbeşti cu nimeni nimic altceva decît despre scorurile etapei la fotbal şi, eventual, despre vreme. Dialoguri banale, plate, veştede. Dialoguri de serviciu: ce-ţi mai face ăla micu? A dat la facultate. Hai nu vorbi, băi, ce trece vremea. Dar bărbată-tu? Tot la fel, cum îl ştii, cu pescuitul. Mai bea? Mai bea. Privi prin ferestrele mari, ale sufrageriei. Afară izbucnise primăvara, plopii din faţa blocului se legănau uşor în adierile slabe ale aerului. Prietenii lui din cartier deja se adunau pe terenul de sport de peste stradă, le auzea vocile, înjurăturile amicale şi îndemnurile. Mai bine mă duceam să joc un fotbal, oftă el. Surprinzător, Irina se întinse peste masă şi îl luă de mînă cu degetele ei micuţe.

— Îmi doresc foarte mult să citesc ceva scris de tine, Aleodor. Am să-ţi mărturisesc un lucru: şi eu scriu. Am cîteva caiete pline de gînduri de ale mele. Un fel de jurnal, dacă vrei. Şi printre aceste gînduri am scris şi cîteva poveşti. În fine, chiar şi gîndurile pot fi socotite nişte poveşti, nu-i aşa? Eu una, în orice caz, doar am mimat că gîndesc, de fapt… nu, voiam să spun că am mimat sau imaginat gîndurile altcuiva, ca şi cum aş fi fost o altă persoană, înţelegi?

— Înţeleg, răspunse el mecanic.

— Ba nu pricepi, îmi dau seama… of, tare proastă îţi par, dar să ştii că mă exprim mai bine în scris… Stai oleacă, îţi aduc imediat un caiet.

Irina se ridică brusc de la masă şi dispăru pe una dintre cele două uşi care se aflau pe peretele din spatele lui. Uşa dinspre dormitor, probabil, pe care o şi închisese în urma ei. Ce naiba să caute un caiet sau mai multe în dormitor? Scria noaptea, în pat? Alături de bărbată-su, în vreme ce acesta dormea? Părea un tablou nefiresc. Poate că doar le ţinea ascunse în dormitor. În vreun dulap plin de haine, pe unde omul ei nu umbla pentru că nu avea de ce. Irină, unde-mi sînt ciorapii? Irină, adă-mi o cămaşă! Irină, vreau pantalonii ăia de velur! Şi aşa

mai departe. De scris probabil că scria în sufragerie, în vreme ce bărbată-su era plecat la muncă. Şi ea se aşeza la masă, deschidea caietul, ofta, cugeta cu privirea în tavan, după care se apuca să aştearnă pe hîrtie o sumă de gînduri. Despre ce? Poate doar chestii femeieşti. Fantasme de muiere. Cai verzi pe pereţi. Prima ei iubire sau iubirea ei secretă sau cum a călătorit ea călare pe un cal alb în regatul prinţeselor înalte şi obligatoriu frumoase şi la fel de obligatoriu trădate de cineva care trebuia să fie slut, rău, ticălos cît curpinde. Şi ea, biata prinţesă, porneşte în pribegie şi este descoperită de un prinţ bogat şi puternic care are ca aliată o zînă bună… bună de tot. Un pic de gelozie nu strică, dar, în cele din urmă, se dovedeşte că prinţul avea sentimente strict tovărăşeşti faţă de zînă. El iubind-o, în fapt, pe prinţesa noastră. Ş-am încălecat p-o şa şi v-am spus povestea-şa. Altfel, ce naiba putea să scrie *una* ca Irina? Un pic liniştit, Aleodor se resemnă la gîndul că va da peste un text tîmpiţel, copilăresc, plin de repetiţii şi de metafore plate, plin de clişee şi de pitici şi de zmei aflaţi cînd în duşmănii ireconciliabile, cînd în alianţe dubioase.

— Am găsit, reveni Irina zîmbind fericită.

Ţinea în mîini un caiet studenţesc învelit într-o hîrtie albastră care plesnise în cîteva locuri. Ceea ce însemna că respectivul caiet fusese folosit destul în decursul timpului. Aleodor se relaxă şi mai mult. La naiba, asta chiar era o surpriză plăcută, vecina lui de palier are veleităţi de scriitoare. Oare, se întrebă el, o turnătoare la Securitate ar fi inventat asemenea poveşti în loc să-l tragă de limbă? Probabil că nu.

— Dacă vrei am să-ţi citesc eu. Sau citeşti tu, cum îţi este mai comod. Am un scris ordonat, ai să vezi, adăugă ea aşezîndu-se pe scaun şi deschizînd caietul la întîmplare. Uite… poţi începe de unde vrei, ţi-am spus că este ca un fel de jurnal, dar nu

al meu. Mă rog, ca şi cum aş fi inventat eu nişte gînduri ale altcuiva… Ai să vezi…

— În ordine, acceptă el, am să citesc eu, merge mai repede aşa.

— Cu atît mai bine, eu am să pun de-o cafea între timp. Am cafea naturală, să ştii.

Cu atît mai bine, o îngînă Aleodor în gînd privind-o cum se ridică de la masă şi se întoarce să iasă spre hol. Chiar arată bine, gîndi el. Irina închise uşa de la hol în urma ei. Ciudată mania asta, de a închide uşile imediat ce treci prin ele. Poate că aşa a fost învăţată de mică, deşi, la ţară la ea, cîte uşi să fi avut de închis şi de deschis? Ori era un obicei mai nou, căpătat odată cu acomodarea la traiul urban, poate de la căminul de fete din vremea şcolii. Doar spusese că făcuse liceul la Bucureşti. Şi se măritase imediat după. Altfel ar fi trebuit să plece înapoi în judeţul ei. Îşi aruncă ochii pe paginile la care deschisese Irina caietul. Un scris cu cerneală violetă, uşor decolorată, un scris ordonat, drept, cu literele alungite uşor pe verticală, din care pricină cuvintele păreau cumva comprimate. Ca şi cum Irina ar fi făcut economie la hîrtie.

Joi, 29 februarie 2008. M-am trezit cu sentimentul că sînt privită. Poate personajele din poveştile mele chiar dau buzna în lumea reală. Am mai aflat că guvernul a solicitat un nou împrumut Fondului.

Închise caietul cu un gest brusc. Ce tîmpenie! Era asta o provocare? Ce naiba dorea fufa asta de la el? Să-l bage în belea? În primul rînd guvernul României nu avea nici o relaţie cu nici un Fond. Era vorba, desigur, despre Fondul Monetar Internaţional, acea unealtă a plutocraţiei de care Ceauşescu scăpase, parcă prin ‘88. Copil fiind învăţase la şcoală despre clauzele înrobitoare ale aşa ziselor acorduri cu FMI, în realitate nişte dictate financiare prin care ţările lumii trebuiau aduse la acelaşi numitor: subjugate economic şi

politic oligarhiei financiare transnaţionale. În capcana Fondului picaseră, pe rînd, ţările din jur: Ungaria, care acum era mai revanşardă ca niciodată, Bulgaria, care şi ea se stropşea la România revendicînd Dobrogea, Iugoslavia, care îşi trimitea mereu emisari la Bucureşti să ceară explicaţii cu privire la o inventată prigoană a sîrbilor din Banat. Polonia, Germania Democrată, CehoSlovacia picaseră primele, încă din '90, acuma erau membre NATO şi trăgeau din greu la jugul capitalist. Singură România rupsese orice relaţie cu FMI. Şi îşi gusta din plin independenţa. Era greu, cum altfel, avînd vecini răuvoitori şi invidioşi. Dar, judeca Aleodor, şi odată cu el alți milioane de oameni ai muncii: noi produceam automobile pe cînd Ungaria, Bulgaria şi Iugoslavia ioc. Şi încă trei mărci: bătrîna Dacie, sprintenul Oltcit şi eleganta Sarmizegetusa. Să te dai cu un Sarmi pe bulevard era tot ce-şi putea dori un om normal. Bun, atunci ce însemna notiţa aceea? Ficţiune, fireşte. Dar parcă toate ar fi trebuit să aibă o limită. Puteai fabula despre aventuri spaţiale, puteai imagina epopei în genul Războiului Stelelor, dar să vorbeşti despre lucruri fierbinţi sub pretextul ficţiunii crea premisele unui sfîrşit extrem de neplăcut. Ar fi fost la fel cum cineva s-ar fi apucat să scrie o proză despre cum a pierdut Ceauşescu puterea în 1989. Păi dacă dorea cineva să se sinucidă din toate punctele de vedere, era suficient să scrie doar primele rînduri. Iarăşi simţi ghimpele de panică de mai devreme. Irina îl provoca. Dar la ce anume? Dorea să-l acuze că ar fi citit proză subversivă? Bine, dar ea scrisese acea proză. În plus, să nu uităm, existau atîtea volume traduse în romîneşte de scriitori care făceau jocul finanţei internaţionale. Aleodor le văzuse la amicul său, cel care lucra la Depozitul Central de Carte. Şi erau acolo nişte idei… Răsfoise puţin din volumele acelea, dar ce văzuse fusese destul. Atunci? Care să-i fie vina? E drept că nu văzuse

aşa ceva prin librării. În fine. Poate că era doar o naivă cu gînduri bizare. Un pic sărită de pe fix, fără instinct de conservare. Ar fi putut s-o prevină, ca un gest de mare bunăvoinţă interesată. Să-i spună indignat că tot ceea ce scrisese ea este o aberaţie. Că trebuie să ardă acel caiet dacă dorea o viaţă liniştită. Hei, îşi zise după cîteva momente de reflexie, de fapt ce am citit? Poate că în context se justificau acele rînduri. Haide să arunc o privire pe prima pagină. Pe şest. La o adică pot pretexta că, de fapt, imediat după plecarea ei la bucătărie, am închis caietul. Nu este un gest cavaleresc să citeşti jurnalul unei fete fără ca ea să fie de faţă. Aşadar, deschise la prima pagină.

Întîmplările care sînt relatate în acest caiet, deşi ficţionale, ascund în spatele lor o realitate perversă, întortocheată şi, inevitabil, rea sau nocivă. Nu folosesc pretextul ficţiunii pentru a scăpa de o certă, dar dreaptă judecată şi pedeapsă. Lucrurile nu s-au întîmplat pentru restul lumii, ci doar pentru mine. Aşadar, atunci cînd voi fi judecată, voi fi pentru fapte trăite de altcineva şi doar povestite de mine. Sînt convinsă că nu există justificare şi nici iertare pentru o complicitate narativă. Sistemul nostru de legi este capabil să interpreteze orice, inclusiv visele, şi, prin urmare, să pedepsească orice, cu atît mai mult ficţiunile. Am făcut acest preambul în eventualitatea în care, totuşi, rîndurile acestea vor fi citite şi de altcineva decît de un organ de anchetă.

Aşadar…

Numele meu este Iunia şi în 2010 voi fi preşedinta ţării numite Cumania. Numele meu este inventat, cum invenţie este şi acest jurnal. Dar eu nu sînt invenţie, eu exist, chiar dacă nu mă vezi. Nu trebuie să mă vezi. E suficient că mă citeşti.

Trebuie să precizez din capul locului că în 1989, în decembrie, Ceauşescu a fost asasinat de…

Aleodor închise din nou, precipitat, caietul. Dacă era vorba despre vreo glumă, era una foarte proastă. Se întrebă ce ar fi trebuit să facă. Să se prefacă, în continuare, că nu a citit nimic. Dar cum să ascundă tulburarea care-l cuprinsese? Femeia aceasta era, indiscutabil, lipsită de discernămînt. Pentru că nimeni, dar nimeni întreg la minte, în nici o circumstanţă, nu ar fi scris aşa ceva. Iar dacă totuşi ar fi scris, asemenea rînduri nu ar fi fost arătate nimănui. Nici fratelui, nici părintelui, nici soţiei sau bărbatului, nici fiului… Nimănui. Lucrurile stăteau astfel: trebuia să plece de acolo urgent şi să dea de înţeles că nu a citit nici un rînd. Dacă s-ar ridica acum de la masă şi ar ieşi iute pe hol şi apoi pe palier, fireşte că ar da de bănuit Irinei cum că s-a speriat de ceva. Adică de conţinutul afurisitului de caiet. Deşi îi era tot mai clar că Irina nu avea toate ţiglele pe casă, ştia că ar fi înrăutăţit lucrurile printr-o plecare bruscă. Ar fi fost posibil să-l urmărească pe palier, cu caietul în mînă, să strige după el că mai are de citit, ba chiar, ce grozăvie, să înceapă să declame în gura mare tîmpeniile scrise acolo. Ar fi trebuit să dea fel de fel de explicaţii, ar fi aflat şi bărbată-su, iar scandalul ar fi ajuns pînă la urechile Securităţii. Nu, mai bine să şadă liniştit, Irina se va întoarce de la bucătărie cu cafelele, el va trage de timp, se va preface că nu a citit nimic şi va evita prin orice tertip să deschidă acel caiet. Îi va spune apoi că va trebui să plece. Va pretexta că trebuie să apară prietena lui, îi va spune că Amalia poate să sosească din clipă în clipă. Orice. Important era să plece rapid de acolo, păstrînd o aparenţă de firesc şi, lucru important, să dea de înţeles clar că nu a citit nimic din caiet. Să dea de înţeles că nu a citit presupunea un efort din partea lui, care ar fi putut fi interpretat ca atare. Mai bine să nu dea de înţeles, mai bine să rezulte din context că nu a deschis caietul. Dar cum naiba să construieşti un

context veritabil şi favorabil? Sau un context care să pară veritabil? Din cuvinte, îşi spuse. Dacă am pretenţia că sînt scriitor, atunci trebuie să fiu în stare să construiesc, din cuvinte, un context veridic, în care eu să pot pleca liniştit către casă, iar Irina să nu rămînă cu impresia că am habar ce năzbîtii a scris ea acolo. Şi nici să nu mai simtă vreo dorinţă să-mi mai dea de citit ceva vreodată.

Se auzi o mişcare uşoară pe hol, uşa se deschise şi în sufragerie intră Irina purtînd o tavă pe care se aflau două ceşti, farfurioare, linguriţe, plus un ibric şi o chisea cu cuburi de zahăr. Iar aroma, aroma aceea… era chiar cafea veritabilă. Aleodor se întrebă cum, prin ce mijloace sau prin ce concurs de întîmplări reuşise Irina sau bărbatăsu să facă rost de cafea veritabilă. Băuse aşa ceva doar de cîteva ori în viaţă. Cafeaua, ca şi cărţile acelea ciudate, îşi spuse. Există, dar nu ne este clar de ce şi pentru cine. Undeva, prin lumea asta, cineva cultiva arbori de cafea. Iar nişte amărîţi ai sorţii culeg boabele de cafea şi le aruncă în saci. Apoi fructele sînt prelucrate de alţi oropsiţi. Sîmburii de cafea intră în fabrici, acolo se prăjesc, se macină la diferite dimensiuni şi se ambalează. În lume se prepară cafele. În case, prin cafenele, prin automate de cafea. Cafeaua este băută de cei avuţi în dauna amărăştenilor. Capitalistul îşi însuşeşte în mod gratuit plusvaloarea muncii prestate de culegători. Ce s-ar întîmpla dacă nici un producător nu ar mai vinde cafea? Capitalistul ar muri de foame. Iar producătorul primar ar rămîne cu plusvaloarea numai bună să şi-o bage undeva. Şi ar bea la cafea pînă ar crăpa. La ce naiba este bună cafeaua asta?

— Cafea adevărată! strigă el cuprins de voioşie.

— Bărbate-meu a adus-o. O are de la un vaporean. O ţineam s-o dăm la vreun doctor, dar m-am cam săturat să mă tot împiedic de ea prin

şifonier, aşa că ieri am desfăcut punga. N-am pus zahăr în ea. Îţi pui tu cît poftești.

Irina turnă în ceşti. Se dădu foarte aproape de el. Îi simţea căldura trupului prin capotul acela subţire şi înflorat. Oare era conşientă de faptul că-l zădăra? Sau nici nu-i păsa? Fiicele Evei aveau talentul acesta de a stîrni, iar apoi să întrebe cu seninătate ce vină au ele. După ce umplu ceştile se retrase la locul ei. Dincolo de masă, cu spatele la uşa de la hol şi cu faţa către el.

— Sper să-ţi placă.

Aleodor îşi puse un cub de zahăr, se jucă cu linguriţa cîteva momente, apoi gustă cu grijă. Se strîmbă imperceptibil. Era cumplit de amară. Aromată şi amară. Se cădea să mai pună un cub de zahăr sau astfel s-ar fi făcut de rîs? Preferă să o bea aşa. Mai gustă o dată, parcă începea să se obişnuiască. Nici algocalminul nu era aşa de amar, îşi spuse.

— Mmm… excelentă cafea… excelentă… rosti el privind-o în ochi pe Irina.

Ea roşi.

— Mulţumesc…

— Chiar este, nu am mai băut de nu ştiu cînd aşa ceva…

Şi nu minţea deloc. O asemenea cafea amară, fie ea şi veritabilă, nici nu-şi mai aducea aminte de cînd nu mai băuse. Aşeză ceaşca pe masă şi dădu să continue să spună ceva, orice, să vorbească în neştire, să se îndepărteze în cuvinte de caietul acela nenorocit.

— Eu cred că…, începu el, dar Irina îl întrerupse.

— Ai citit ceva din caiet, cum ţi s-a părut?

Rămase cu gura căscată preţ de două clipe.

— A… Nu, nu am citit, nu… adică, am închis caietul pentru că… nu ar fi fost frumos ca să citesc jurnalul tău în lipsa ta.

Se bîlbîise atît cît trebuie. Să pară un pic stînjenit. Să dea impresia că el crede că în acel

jurnal se ascund doar secrete siropoase de femeie cu frustrări ţărăneşti. Şi să dea impresia că el este un cavaler, un om cu principii, un om căruia încălcarea acestora îi era cea mai mare şi înfiorătoare povară.

— Îţi citesc eu, insistă Irina.

— Nu… încă nu, uite, nu vreau să mă înţelegi greşit, ăăă… ştiu de la cenaclu, lectura cu voce tare presupune un anumit ritual, o anumită tonalitate… n-aş vrea ca să ratezi textul din pricina asta… Adică nu textul, vreau să spun, să nu ajungem în situaţia în care eu să nu pot înţelege despre ce este vorba.

Se cam poticnea în cuvinte. Trebui să-şi recunoască faptul că se comporta, de fapt, jalnic. Nu avea nici un plan prin care s-o împiedice pe Irina să citească. Decît să recurgă la gestul suprem: să se ridice de la masă, să se scuze atît cît putea de bine şi să plece pur şi simplu spre casă. Şi să uite că există o femeie cu numele de Irina. S-o evite pe viitor. Să plece chiar din bloc pentru cîteva zile. Să dea de ştire că pleacă la munte, în concediu. Şi să se mute la vreun coleg de serviciu. Ar fi plecat la Amalia, dar fata stătea cu părinţii. Bine, şi ce scuză să inventeze pentru Amalia? Cum să se justifice în faţa ei pentru gestul de a pleca din bloc, fie şi pentru cîteva zile? Nu, mai bine să încerce să controleze incendiul acolo. În faţa Irinei. Să nu fugă ca un laş. La urma urmei singur se băgase într-un joc periculos, cu o miză înşelătoare şi de aceea cu atît mai înfricoşătoare. Dintr-un ipotetic flirt care ar fi putut evolua pînă la o aventură ajunsese la ceva teribil de complicat şi de fluid. Ca şi cum ar fi trebuit să se deplaseze printr-o mlaştină cu plauri falşi, plină de şerpi, de lipitori, de gîngănii fără nume. Şi fiecare pas putea să fie ultimul. Dar ultimul în nenumărate moduri. Şi asta făcea ca jocul să pară cu atît mai înspăimîntător. Cumva trebuia să iasă din acest joc tîmpit. Şi nu putea să iasă fugind, asta era clar.

— Uite… de fapt, deşi scriu, nu mă pricep să fac o analiză de text. Adică nu ştiu să spun prin ce anume un text se face plăcut sau dacă este de calitate sau prin ce păcătuieşte. Înţelegi? Să scrii este una, să analizezi este alta. Dar un critic bun te-ar putea ajuta.

Îi venea să-şi muşte limba. Ce tîmpenie să amintească de un critic. Acuma ea va spune: dar tu, Aleodor, trebuie să ştii vreun critic, pe la cenaclu sau pe unde umbli tu. Recomandă-mă! Şi el va da din colţ în colţ. Dar măcar cîştiga ceva timp. Poate că nu greşise. Dimpotrivă. Cîştiga timp şi totul se termina în coadă de peşte. Ar fi evitat-o o vreme. Pînă la urmă apele trebuiau să se liniştească.

— Un critic bun poate face minuni, continuă el. Pe mine m-a ajutat enorm relaţia pe care o am cu criticul nostru, de la cenaclu.

Irina îl privea tăcută şi fără expresie. Faţa ei spunea tot atît de mult pe cît putea spune o coală de hîrtie albă.

— Avem un critic la cenaclu, inistă el. Aş putea să te pun în legătură cu el, cred că te-ar putea ajuta, sînt sigur că te-ar putea ajuta… Fireşte, în limita timpului său… În fine, ce vreau să spun este că ai nevoie de o părere autorizată şi nu de un comentariu plat şi anost din partea mea. Adică, nu cred că aş fi în stare să spun altceva decît mi-a plăcut sau nu mi-a plăcut. Înţelegi?

— Înţeleg, spuse Irina după cîteva clipe. Numai că nu asta mă interesează pe mine. Eu vreau ca să-ţi citesc *ţie* ceva. Ce este atît de greu de priceput?

— Am strica totul, crede-mă…

Aleodor avea gura uscată. Sorbi din cafea şi, fără să mai stea pe gînduri, mai puse un cub de zahăr în ceaşcă.

— Mi se pare un pic amară, totuşi, rosti el prosteşte.

Irina se întinse după caiet.

— Nu, stai… crede-mă, am strica totul.

— Ce naiba să stricăm? întrebă Irina nedumerită. Ce te-a apucat?

— Trebuie să-ţi spun ceva! explodă el simţind cum brusc începe să asude.

Avea palmele atît de umede, că ar fi putut spăla un cearşaf doar mototolindu-l între degete. Simţea că se afundă într-o mocirlă întunecată, formată din fermentarea timp de mii de ani a unor vietăţi necunoscute vederii, indescriptibile, cu forme puhave, cleioase. O mlaştină dezgustătoare în care se vîrîse de bună voie. În situaţii disperate se cer reacţii pe măsură.

— Te iubesc! rosti Aleodor cu un glas de scapete.

Irina încremeni cu mîna deasupra caietului. Îşi întoarse lent privirea către el.

— Mă… *ce*? întrebă ea.

— Iartă-mă, răspunse el. A fost o prostie, ştiu… O prostie mare din partea mea… Nu mă lua în seamă, trebuie să plec… Iartă-mă, am să plec şi gata, nu va şti nimeni nimic şi nu te voi mai căuta vreodată… Am fost un dobitoc… Sînt un dobitoc…

Era ilogic. Nu el o căutase pe Irina. Era ilogic să-i spună că o iubeşte. De unde pînă unde? Abia de se văzuseră de cîteva ori, abia de schimbaseră, pînă astăzi, cîteva zeci de cuvinte. Şi ce, se gîndea el, nu s-au văzut cazuri din astea? Dragoste la prima vedere. Dragostea este oarbă. Să se comporte prosteşte, aşa ar fi mai credibil. Ca un îndrăgostit idiot, capabil să venereze o jartea a femeii iubite, dar care se cacă pe el atunci cînd o vede în carne şi oase. Da, era strategia cea mai bună. Să se comporte ilogic, aberant, să-i distragă atenţia de la caiet. Şi astfel ar fi putut şi pleca. Cu coada între picioare, dar ce mai contează. Important era să fie credibil. Bine, şi dacă îi va spune lui bărbată-su? Va veni ăla cu o falcă în cer şi una în pămînt să-i ceară socoteală. Cu atît mai

bine. Era de preferat un scandal pasional, cu urlete şi pumni şi tricouri sfîşiate, decît vizita discretă a Securităţii. Iar cu Amalia? Va vedea el. La o adică, parcă nici nu-i mai păsa de Amalia. Cum să-i mai pese dacă ar fi ajuns în vreun beci umed, într-un loc în care *ăia* să-i pună tot felul de întrebări după care să afle ce răspunsuri au ei chef chiar din gura lui. Ar mai fi avut el timp şi dorinţă să se gîndească la Amalia? Sigur nu. Aleodor era un om obişnuit. Ştia că nu va rezista unui interogatoriu al Securităţii. Aproape nimeni nu poate rezista durerii. Învăţase la şcoală că Ceauşescu fusese *schingiuit* de către zbirii *Siguranţei*, dar că nu-şi trădase niciodată tovarăşii. El, Aleodor, era un om mărunt în comparaţie cu Preşedintele. Cîrmaciul, Geniul Carpaţilor, Soarele Patriei, Titanul Balcanilor, Iubitul Conducător şamd.

— Am fost un maaare prost şi-mi cer scuze încă o dată. Simt că prezenţa mea aici este indezirabilă, am să plec…

Mai gustă din cafea. Acum era momentul să se ridice. Acum, pînă nu spune Irina ceva. Ce ar fi putut să spună? Ce ar fi putut să facă? Să-i dea cu caietul în cap? Amuzant sau mai derabă ironic. Să-i spună la rîndu-i că-l iubeşte. Şi să sară unul în braţele celuilalt. Să se *mozolească*. Penibil şi ieftin. Poate să-l dea afară, cazul ideal. Să-l poftească să iasă afară şi să n-o mai caute vreodată. Hei, dar nu el o căutase… În fine, să-i spună cîteva cuvinte pe un ton glacial. Să-i dea de înţeles că nu vrea să-l mai vadă vreodată. Aleodor nu făcea altceva decît să proiecteze dorinţele sale asupra Irinei. O privea ca şi cum ar fi dorit s-o hipnotizeze. Dă-mă afară, spunea privirea lui.

— Mă ce? întrebă din nou Irina.

— A fost o tîmpenie, ştiu, rosti el cu oarece exasperare. Sînt un dobitoc.

— Ai mai spus asta, observă calmă Irina. Nu eşti un dobitoc, rosti ea încet. Vrei doar să pari aşa şi nu prea îţi iese. Ce naiba ai vrut să spui cu *aia*?

Încerci să pari într-un fel în care nu poţi fi. Tu nu mă iubeşti. Dar nu despre asta este vorba. Nu vreau nimic de la tine. Nimic altceva decît să-ţi citesc un fragment scurt din caietul ăsta blestemat. Ce poate fi atît de greu de îndurat? Chiar nu eşti în stare să asculţi cinci minute o doamnă care citeşte ceva?

— Nu, nu, sigur că pot… Dar nu văd rostul, de ce să citeşti?

— Pentru că aşa vreau eu…

Ochii Irinei se îngustaseră. Întinse mîna spre caiet fără să-l slăbească din priviri. Aleodor o privea fascinat, cu un rictus involuntar, abia schiţat. Pe scurt, arăta jalnic. Dar Irina nu părea să se sinchisească de disconfortul lui Aleodor. Doar îl privea rece, fără nici un fel de sentiment. Ca un laborant, înainte de pauza de masă, care studiază la microscop o cultură de mucegai. Mîna ei atinse caietul, îl apucă şi-l ridică de pe masă.

— Ţi-e teamă de acest caiet? Sînt doar cuvinte scrise în el.

— Nu mi-e teamă, rosti Aleodor cu gîtul uscat.

Ar mai fi băut un pic de cafea. Poate că în ibric se mai găsea ceva. Apucă ibricul. Avu o viziune: că o loveşte pe Irina peste cap cu ibricul. O dată, de două ori, de trei ori, pînă cînd femeia se prăbuşeşte pe covor, într-o baltă de sînge. Iar el ia caietul, îl arde, mărunţeşte scrumul, îl varsă în chiuvetă, dă drumul la apă, apoi verifică pulsul femeii. Irina zace moartă la picioarele lui. Are hainele pătate de sînge. În acel moment intră în apartament bărbatul femeii. Cum naiba îl cheamă? Şi aici viziunea i se destrămă. Reveni în realitate, acolo unde Irina îl aştepta necruţătoare, cu caietul în braţe. Îşi turnă, cu mîinile tremurînd uşor, restul de cafea, după care bău toată ceaşca dintr-o dată.

— Nu mi-e teamă, repetă el cu gura plină cu zaţ de cafea. Dar nu mai pot sta. Chiar nu mai pot sta.

Se ridică pe jumătate în picioare, cu un zîmbet prostesc pe chip, cu o expresie de om obidit, pus într-o situaţie fără ieşire, neştiind cum să reacţioneze. Realitatea îl depăşea din toate punctele de vedere. Depăşit la toate capitolele, şi tactic, şi fizic, ar fi spus un comentator de fotbal.

— Nu pleci nicăieri, se răsti Irina, în mod cu totul neaşteptat. Stai jos şi ascultă!

— Stau jos şi ascult, bolborosi el şi se prăbuşi înfrînt pe scaun.

— Nu eşti întreg la minte, aprecie Irina. Ce te poate speria atît de mult la un caiet? Că îmi este limpede că din pricina asta vrei să pleci. Şi te comporţi total aiurea. Spune-mi, ai deschis caietul? L-ai răsfoit? Te-a deranjat ceva scris acolo? Fă-mă să înţeleg…

Toată drăgălăşenia ei dispăruse făcînd loc unei expresii reci, uşor dezgustate. O caracteristică a oamenilor nebuni, îşi spuse Aleodor privindu-i chipul. De a trece rapid de la o stare la alta. Trebuie să fiu atent, să n-o provoc, să-i cînt în strună, s-o las să citească *mizeriile* alea, să-şi facă damblaua cu mine şi să mă lase în legea mea. Eventual mai am o şansă, mai am o carte de jucat. Mă pot duce eu direct la Securitate şi să raportez incidentul. Cea mai tîmpită alegere. Să mă vîr de bunăvoie în gura lupului.

— Termină cu aprecierile astea, contraatacă el. Nu-mi este teamă şi nu am citit, de cîte ori să-ţi spun? Doar că va trebui, totuşi, să plec. Amalia trebuie să vină la mine, poate apărea din clipă în clipă, înţelegi?

— Cine naiba e Amalia? vru Irina să ştie.

— Prietena mea, răspunse el. Nu cred că o cunoşti.

— Ai prietenă? Parcă spuneai că mă iubeşti, observă cu calm Irina. Ce să înţeleg de la tine?

— Păi… Te-am rugat să mă ierţi, a fost o prostie din partea mea. Regret enorm ce am spus.

Mi se pare ireal şi imposibil de explicat felul meu de a mă purta faţă de tine.

— Sînt de acord că a fost o prostie pentru că de un lucru sînt sigură pe lumea asta. Nu despre iubire este vorba între noi doi. Pe scurt, ţi se rupe de mine. Bine, încă un lucru îmi este clar. Reacţia ta a fost indusă de teamă. Pot să jur că în lipsa mea te-ai uitat în caiet. Aşa cum te-am şi rugat, de altfel. Pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a speriat acolo? Ce anume ai citit?

— Da, recunoscu el şoptit. Da, am citit. Şi orice om normal la minte s-ar speria de ce ai scris acolo.

Irina zîmbi. Faţa ei devenise iarăşi drăgălaşă şi plină de bunăvoinţă. Deschise caietul la prima pagină, dar cu privirea ţintă la Aleodor.

— Zici că e o grozăvie ce am scris eu? întrebă ea.

— Ştii bine că pentru mult mai puţin poţi intra în vizorul Securităţii.

Irina prinse a rîde.

— Şi mai spui că eşti scriitor… Totul este o invenţie, înţelegi? Ce treabă are Scuritatea cu asta? Ceauşescu asasinat în 1989… Mare lucru. Orice om normal la cap ştie că Iubitul Conducător şi Far al Mulţimilor trăieşte bine mersi. Cum te poate răni o ficţiune? Poate doar dacă îţi doreşti foarte mult ca ficţiunea aceea să devină realitate… Atunci da, poţi fi rănit de propriile tale cuvinte. Sau de evenimentele imaginate de tine. Dar, repet, asta înseamnă să-ţi doreşti foarte mult ca o fantezie să devină realitate. Altminteri? Lămureşte-mă tu.

Aleodor o privea năuc. Irina nu părea deloc cu minţile risipite. Sigur, nebunii pot disimula foarte bine. Nebunii pot mima normalitatea. Imediat îi veni un gînd şi mai ciudat: nebunii pot mima *realitatea*. Mai mult, pot mima realitatea care le convine. Sau pe care şi-o doresc. De aceea un om obişnuit, aşa cum era el, putea avea reacţii prosteşti în preajma unui nebun. Irina nu este în

toate minţile, îşi repeta el. Altfel nu pot să explic acţiunile ei. De ce insistă atît de mult să citească prostiile alea? Bun, a inventat o poveste despre Ceauşescu, cum acesta a fost asasinat şi ce se alege de România mai apoi. Era cea mai bună dovadă de deviaţie de la normă. Nimeni nu ar fi putut scrie aşa ceva decît dacă raţiunea îi era serios afectată. Oricum femeile erau imprevizibile, aşadar se confrunta cu o situaţie cu atît mai dificil de controlat. Irina *trebuie* să fie nebună, îşi spunea Aleodor.

— Nu am ce să lămuresc, răspunse el cu o voce plată.

— Ştiam eu că am dreptate! izbucni triumfătoare Irina. Aşadar, dragă Aleodor, pot să citesc un scurt fragment?

Aleodor dădu din cap resemnat. Irina îşi drese glasul şi începu să lectureze, cu vocea uşor cîntată, ca şi cum ar fi recitat sau declamat un întins şi fundamental poem epic.

Trebuie să precizez din capul locului că în 1989, în decembrie, Ceauşescu a fost asasinat de către o clică formată din agenţi secreţi străini precum şi din reprezentanţi ai Securităţii. Mişcarea conspirativă care a dus la debarcarea Marelui Cîrmaci a fost finanţată şi dirijată de către capii unei organizaţii secrete intitulată Frăţia Cumanilor. Această organizaţie nu urmărea altceva decît să restaureze străvechiul regat al Cumanilor, fireşte sub o dinastie cumană. Pentru a nu provoca tulburări interne şi internaţionale, s-a hotărît ca ţara să se numească în continuare România, urmînd ca, într-o conjunctură favorabilă, să i se schimbe denumirea în Cumania. Forma de guvernămînt urma să fie regatul, dar la suprafaţă urma să se păstreze o aparenţă republicană. În fapt vorbim despre două ţări. Una vizibilă, numită simplu România, şi alta subterană, ocultă, numită la fel de simplu Cumania. Aceste

două ţări se suprapun doar geografic şi în mare secret. Iar regele Cumaniei urma să fie cunoscut sub titulatura de preşedinte al României şi trebuia să ţină de neamul Basarabilor Întemeietori. Coborîtor pe linie bărbătească din Dokum, primul Han cuman ajuns aici, străbunul lui Tihomir şi al lui Basarab Întîiul. Am suficiente argumente pentru a demonstra cele de mai sus. Toate aceste argumente vor fi înfăţişate şi dezvoltate în acest jurnal. Pentru început am să amintesc doar un fapt: aveţi idee cîţi oameni cu numele de Coman, Comănescu, Comăneci, Basarab, Basarabescu, Basarabeanu şi aşa mai departe, deci cîţi oameni cu aceste nume se regăsesc în administraţia statului? Foarte mulţi. Sînt majoritari. Deja.

Irina se opri din lectură şi închise caietul.

— Ai văzut că nu a durut? îl întrebă ea pe Aleodor.

— Îţi baţi joc de ideea de ficţiune, murmură Aleodor. Asta nu este literatură.

— Atunci să-mi spui tu ce este, îi ceru Irina pe un ton uşor înţepat.

Este o mare prostie, vru Aleodor să spună, dar se abţinu. Nu te cerţi cu nebunii. Nu te contrazici cu ei. S-o lase să debiteze toate tîmpeniile. Să se prefacă, pe cît posibil, că nu este afectat de cele scrise acolo. Afectat într-un sens tainic, numai de el cunoscut. Altfel trebuia să pară nedumerit şi indignat. Dar nu foarte. Atît cît este necesar pentru a face un denunţ la Securitate pentru că, îi devenise clar, era singura cale de a scăpa de neplăceri. Să contraatace el, să preia iniţiativa, să treacă o dată pentru totdeauna în ofensivă. Că pînă atunci nu făcuse nimic altceva decît să se apere şi încă într-un mod jalnic. Da, va pleca în cele din urmă de aici. Cînd se vor linişti lucrurile. Şi se va duce întins la Securitate. Poate chiar astăzi. Sigur astăzi. Va pleca spre casă în cîteva minute. Nici nu o va mai aştepta pe Amalia, îi va explica el mai

tîrziu întreaga poveste. Îi va spune totul Amaliei, adevărul este cea mai bună minciună, citise el undeva. Îi va spune că a fost chemat de această Irina pentru a i se cere un sfat literar. Apoi această vecină a lui a prins a debita nişte enormităţi la adresa Conducătorului, lucru pe care el, Aleodor, cu greu l-a putut suporta. Asta îi va spune Amaliei, aceeaşi poveste şi la Securitate. Era cel mai simplu, astfel el ar fi fost ieşit de sub orice bănuială. Şi, îşi spuse el, în viaţa mea nu am să mai scriu prostii asemănătoare.

Nu apucă să-i răspundă Irinei că fragmentul citit nu avea nimic literar, ci era doar înşiruirea unui delir. Nu apucă pentru că, surpriză! Se auzi uşa de la intrare cum se deschide. Aleodor încremeni. Venise oare soţul Irinei? După toate aparenţele, da. Uşa de la hol se deschise şi ea, larg. În prag se afla *celălalt*. Avea o privire sticloasă. Poate băuse ceva?

— Bună ziua, mormăi acesta.

Irina se întoarse brusc şi sări de gîtul bărbatului.

— Ai venit mai devreme, ciripi ea bucuroasă. Ce bine îmi pare… Uite, şedeam de vorbă cu vecinul nostru Aleodor, îl ştii, stă pe etaj cu noi.

— Îl ştiu, răspunse omul privind roată prin sufragerie cu nişte ochi întunecaţi.

Aleodor încremenise cu un rînjet idiot pe chip. Pentru un observator extern figura lui chinuită ar fi produs, mai mult ca sigur, o explozie de rîs. Irina oricum zîmbea, dar din alte pricini. Bărbată-su avea aceeaşi expresie mohorîtă pe care Aleodor o ştia foarte bine. Iar el, Aleodor, chiar nu găsea nimic comic în situaţia penibilă în care se afla. Şi, desigur, nici nu putea să-şi vadă mutra. Prin urmare, exceptînd voioşia Irinei (care se putea explica prin fragilitatea raţiunii ei), se poate spune că în acea cameră plutea în aer *o tensiune*. Aleodor era crispat pentru că, la naiba, cum mai putea să plece acum din casă înainte de a schimba cîteva

cuvinte cu omul acela? Cu ocazia asta poate că va afla şi cum îl cheamă. Dar ce să-i spună? Cum să-şi justifice prezenţa acolo? Poate că bărbatul nici nu ştia că nevastă-sa scrie. O băga în belea pe Irina. Nici că i-ar fi păsat. Dar dacă individul era şi el la fel de ţicnit? Dacă se repezea acuma la bucătărie şi se întorcea cu un satîr cu care să-l hăcuiască pe sărmanul Aleodor? Spre liniştirea tuturor, vecinul se aşeză pe un scaun liber. Irina se aşeză şi ea la locul ei. Urmară cîteva clipe de tăcere în care Aleodor îl studie pe nou-venit. Acesta nu părea să se sinchisească prea mult de prezenţa *intrusului*.

— Ce spuneţi că făceaţi aici?

— I-am citit ceva, dragule. Ştii că Aleodor este scriitor în devenire.

— Da, am auzit.

— I-am citit dintr-un caiet, continuă Irina.

— Prostia aia cu cumanii?

— Nu e prostie.

— Mie aşa îmi pare.

— Pentru că nu ai citit aproape nimic la viaţa ta. Ţie şi cartea de telefon ţi s-ar părea o prostie.

— Şi nu este o prostie? Trebuie să citesc din cartea de telefon ca să înţeleg ceva?

— Ştii bine că nu asta am vrut să spun, dragule.

— Aşa s-a auzit de la mine.

Aleodor îi privea siderat. Părea că nici nu există pentru cei doi. Altminteri, judecînd după dialog, cuplul acela arăta… armonios şi împlinit. Cine se aseamănă se adună, îşi spuse el. Oare dacă mă ridic să plec ar băga cineva de seamă? Poate reuşesc să ies în vreme ce ei se sfădesc. Din partea mea nu au decît să-şi spargă mobila în cap. Sau să se certe pînă la sfîrşitul lumii. Dacă reuşea să iasă nevătămat din acel apartament de nebuni, următoarea oprire avea să fie la sediul Securităţii. Chiar se gîndea cu voluptate la momentul în care ar fi ajuns la Securitate, la Ofiţerul de Serviciu.

Am să vă raportez nişte lucruri urîte legat de vecinii mei, îşi va începe el turnătoria. Fără nici un tremur în glas, fără nici o remuşcare. Se simţea izbăvit de gîndul că va merge la Securitate şi va spune totul, tot ceea ce se întîmplase. Precum o spovedanie la duhovnic, îi veni un gînd. Nu mă pot sacrifica pentru ei, îşi repeta el în minte în vreme ce începea să se ridice uşor de pe scaun.

— Dumneata nu ai nimic de zis? îl interpelă brusc bărbatul femeii.

— Ă… de spus? Ce să spun? Referitor la ce, domnule… ăăă, domnul…

— Nu-s domn, poate tovarăş! ignoră *domnul* aluzia lui Aleodor de a-şi declina identitatea. Dacă nu ai nimic de zis, stai jos!

Aleodor se aşeză fără să mai comenteze.

— Părerea mea, reluă bărbatul, este că mare parte din literatura de astăzi reprezintă o pierdere de vreme. Inventează situaţii şi personaje care nu există. De ce să-mi bat capul cu lucruri care nu sînt? Prefer un roman realist. Din care să mă pot inspira. Spre exemplu, cum rezolvă un şef de şantier problemele iscate de oameni sau de *neprevăzut*.

— Tocmai că literatura este plină de neprevăzut, zîmbi Aleodor încercînd să lege un dialog.

Amîndoi îl priviră în tăcere. Irina deschise din nou caietul.

— Asta este plină de neprevăzut, îi spuse ea bărbatului.

— Zău? Ia citeşte-mi şi mie ceva de acolo. Să văd dacă mă prind…

Irina începu să citească în acelaşi mod uşor declamativ. Ca o novice de la ţară care vine să dea admitere la iatece, să se facă *artistă*. Aleodor îşi dădu seama că unele lucruri nu erau deloc fireşti. Lăsînd la o parte tot circul acesta cu cititul din caiete. În primul rînd bărbatul acela se întorsese de la serviciu. Ce face un om cînd vine acasă la

nevastă de la muncă? Cere de mîncare. E rupt de foame. Femeie, ce avem de haleală? Fasole, cartofi sau tocana de aripioare sau ce-or avea ei acolo, prin crătiţi şi tingiri. Bagă-mi şi mie o porţie, da' bere ai luat? Adă ş-o bere, da' să fie rece. Omul ăsta nu. A venit, a intrat, s-a aşezat pe scaun. S-a holbat la Aleodor. Şi a schimbat cîteva cuvinte cu nevastă-sa. Parcă se tachinau, parcă se certau. Dar nu cu orice fel de cuvinte. Despre literatură. Păi vine strungarul acasă şi îşi întreabă nevasta: ce-ai mai citit, fă? Ceva de Paler? Să-mi dai şi mie sau mai bine citeşte-mi tu nişte versuri cît înfulec eu la iahnia asta. Vezi că la librăria din colţ bagă mîine nişte Nichita. Mi-a spus mie maistrul, astăzi, la muncă. Nici în piesele de teatru de la *Arena Municipală* nu găseai replici mai fade şi mai proaste. Colectivistul şi literatura! Da, dar şi Aleodor tot un fel de colectivist era. Un proletar ca toţi proletarii, cu veleităţi de scriitor. Cu vise, mai bine zis. Cu iluzii. Cu *neprevăzut*. Un scriitor ca mulţi alţii, însăilînd poveşti despre spaţiul cosmic sau despre viitorul de aur al omenirii. Citind la un cenaclu frecventat de alţii asemenea lui. Toate astea puteau fi egale cu zero. Adică viaţa lui putea deveni un mare zero. Adică nimic. Neantul. Putea dispărea chiar şi mîine şi nimeni nu ar mai fi întrebat vreodată de el. Şi nimic n-ar mai fi rămas în urma lui. Doar cîteva caiete pitite în spatele unui dulap. Alte cîteva caiete aşezate frumos, pe o policioară din dormitor. Caietele secrete şi caietele oficiale. Atît ar mai fi rămas. Pînă cînd cineva le-ar fi găsit şi le-ar fi dat foc. Sau le-ar fi dat la gunoi. Fără să arunce vreo privire pe rîndurile aşternute în caiete. Privi la Irina cum citea. O dilie care dăduse în mania scrisului. Oare şi el era văzut la fel de restul lumii? Se hlizeau pe la spate colegii lui? Îşi dădeau coate şi ziceau: uite-l bă pe *poiet*, ce meclă are! Vecinii din bloc, ăia puţini care ştiau că scrie, oare şi ei rînjeau cu subînţeles cînd îl vedeau? Discutau acasă despre el? Auzi, fă, m-am întîlnit

cu Aleodor pe scări… săracu' băiat, arată aşa de rupt de realitate… Mai avem *fro* carte prin *bilbiotecă*? Din alea cu coperţi mai groase, cum îi plac lui. Să-i mai dau nişte cărţi, că mi-e milă de el, of, of, ce soartă a mai avut şi băiatul ăsta. El nu văzuse că aşa ar sta lucrurile. Dar dacă, totuşi, aşa era în ochii *celorlalţi*? Infernul sînt ceilalţi! Descoperise asta într-o carte veche, din bibliotecă. Cîtă dreptate. Cît de adevărat. Sîntem ceea ce ne văd ceilalţi. Degeaba scriu eu o capodoperă. Cine s-o citească? Un popor de pitecantropi? Alături de care sînt întemniţat pe veci? La ce naiba scriu, atunci, se întrebă Aleodor.

— Auzi? îl interpelă colocvial bărbatul Irinei. Tu eşti atent la ce zice femeia asta sau doar te faci?

— Îmi cer scuze, aşa păţesc şi la cenaclu, se fîstîci el.

— Trebuie să fii atent… cred că te interesează în cel mai înalt grad. Adică are nişte idei… Poate scrii şi tu ceva, poate scrieţi împreună…

Irina se oprise din citit.

— Nu-mi strica ziua, abia l-am convins să mă asculte… Părea lovit de streche numai cînd puneam mîna pe caiet. N-am văzut om atît de înfricoşat de nişte biete cuvinte.

Da, pentru că *bietele cuvinte* te pot trimite în neant, îi veni să urle, dar renunţă. Ce rost ar fi avut? Nu discuta cu oameni normali. Era mai mult decît evident. De acum, îşi spuse, orice se putea întîmpla. Şi chiar se întîmplă.

— Citeşte-i chestia aia prostească despre cine va fi preşedinte în Cumania în 2010, o rugă pe Irina bărbată-su.

— Chiar crezi că merită citit acel fragment? Parcă spuneai că nu dai doi bani pe munca mea.

— Aşa şi este, nu mă omor după scrierile tale, dar fac prinsoare pe ce vrei tu că lui Aleodor o să-i placă muult de tot. Nu aşa, Aleodor?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, răspunse Aleodor moale.

Chipul său căpătase o paloare… să spunem fină. Îşi frămînta degetele sub tăblia mesei încercînd să pară calm, străduindu-se din răsputeri să păstreze un aer de normalitate. Tot ceea ce reuşea era doar un surîs absent şi întrucîtva fără noimă. De parcă oamenii aceia nu despre el vorbeau. Ca şi cum el era doar întîmplător acolo, aşteptînd autobuzul şi ascultînd fără să vrea discuţia unor străini care tocmai au considerat de cuviinţă să-l bage în seamă, ceea ce ar fi putut fi deosebit de periculos.

— Haide, Aleodor, făcu Irina o grimasă. Ar putea fi distractiv…

— Nu ştiu ce să spun şi nici ce vreţi, de fapt, de la mine… Eu trebuie să plec, bolborosi el neconvingător.

Panica îl inundă precum apa unui fluviu care tocmai rupsese un baraj gigantic şi prost întreţinut şi care acum se revărsa distrugînd totul în calea ei: case, ogoare, fabrici şi uzine, păduri sau parcuri, orice. Abia atunci pricepu că, de fapt, căzuse într-o cursă. Irina nu era deloc candrie, dimpotrivă, fusese tot timpul foarte lucidă şi se jucase cu el. De ce? Rămînea de văzut ce anume urmărea. Aluziile la Cumania, inventarea unei istorii bizare în care Ceauşescu este sau a fost asasinat, toate acestea culminînd cu imaginea unui preşedinte al unei ţări numite Cumania în anul de graţie 2010. Toate aceste lucruri îl îngrozeau. Mai mult decît ar fi fost firesc pentru un cetăţean cu frică de Securitate.

— Unde vrei să pleci? Doar ne simţim bine împreună, nu-i aşa? îl întrebă Irina. În plus avem o surpriză pentru tine. Putem să îi dezvăluim surpriza, nu-i aşa? se întoarse ea spre bărbată-su.

— Cum doreşti… Dacă nu vrei să te mai joci, eu sînt pregătit, am tot ce îmi trebuie pe hol, îi răspunse acesta ridicîndu-se de la masă şi ieşind din sufragerie.

— Aleodor, nu mai fi aşa crispat, ai să vezi ce-o se ne mai amuzăm… Ai doar un pic de răbdare, rosti Irina lent.

— Amalia… Trebuie să vină Amalia, vreau să ies, trebuie să plec…

— Aleodor, să nu-mi faci vreo scenă tocmai acum. Ţi-am spus că ne vom simţi bine cu toţii. Şezi cuminte la locul tău.

Oricum, nu părea dispus să facă vreun gest necugetat. Îi părea rău că nu plecase mai devreme. Trebuia s-o lase în plata Domnului pe Irina, trebuia să plece imediat ce a adus caietul. I-a fost teamă că va ieşi cu scandal. Dacă şi-ar fi înfrînat curiozitatea şi nu ar fi aruncat o privire în caietul acela blestemat… Degeaba, îşi spuse, oricum Irina era pornită să citească. Realiză încă o dată că, de fapt, nu avusese nici o şansă, de la bun început. Totul fusese calculat. Îl atrăsese la ea în casă ştiind foarte bine cum urma să reacţioneze Aleodor. Îi păru rău că se comportase atît de previzibil. Acuma nu avea decît să îndure consecinţele. De fapt… ce consecinţe? Despre ce este vorba? Fusese atras într-o cursă, dar care să fie rostul? Ce se dorea de la el? Ce se aştepta să facă el? Ce anume se *premeditase* pe spinarea lui? Pentru că un lucru era clar, Irina şi bărbată-su puseseră împreună la cale jocul acesta idiot.

— Ia uite ce avem noi aici, reveni bărbatul Irinei în cameră cu un pachet învelit în hîrtie albă pe care îl trînti pe masă.

Aleodor gemu. Erau caietele lui. Caietele lui *secrete*, nu cele pe care scria pentru cenaclu. Caietele lui de care nimeni, dar *nimeni* nu avea habar. Nici măcar Amalia, în care el avea cea mai mare încredere, nu ştia despre acele caiete. Erau caietele în care el scria lucruri care cu greu puteau fi măcar gîndite. Erau caietele fără de care, simţea el, ar fi murit sufocat. Precum un scafandru căruia i se opreşte robinetul de la butelia de oxigen. Dintr-odată avu în faţa ochilor întregul tablou al

evenimentelor din acea zi. Totul devenea limpede. Se simţea ca un drumeţ, noaptea, într-un ţinut neexplorat, despre care nu ştie absolut nimic. Şi, dintr-odată, un fulger pe cerul nopţii îi oferă detalii esenţiale. Văzu cu înspăimîntătoare claritate prăpastia pe marginea căreia se afla şi pe care doar o bănuise: cei doi, soţ şi soţie sau doar amanţi, în fine, cuplul acela diabolic, nu erau altceva decît nişte şantajişti. Cu siguranţă că îl urmăriseră de cînd se mutaseră în acel bloc. Aflaseră despre pasiunea lui pentru scris. Fini cunoscători ai naturii umane, caracteristică esenţială a escrocilor, îi dibuiseră punctele slabe. Un scriitor va fi ispitit, pînă la urmă, să aştearnă pe hîrtie cele mai întunecate obsesii, cele mai cumplite fantasme, cele mai odioase gînduri. Un om nu este făcut doar din lumină cerească. Are în el şi o mare doză de întuneric, de tenebre care îşi cer dreptul la viaţă. Nu poţi scrie tot timpul despre victoriosul Om Nou care stîlceşte în pumni faţa naturii şi care se pişă împrăştiat prin tot Cosmosul, în general cam pe unde are el chef. Nu poţi scrie la nesfîrşit despre copiii inocenţi şi puri care în prag de primăvară îşi croiesc drum nou de pionieri în sunete de trompete şi mulţumind din inimă Partidului. Nu poţi scrie mereu despre ogoare, uzine, muncitori, activişti, ceapişti şi ceapiste, despre oameni fericiţi şi descătuşaţi care îşi construiesc un viitor liber de opresiune, liber de sclavie, în care fiecare face cam ce-l taie capul şi cînd are chef şi cum are chef, dar fără a-i deranja pe ceilalţi pentru că, nu-i aşa, Omul Nou are înainte de orice *conştiinţă*. Nu poţi, pur şi simplu nu poţi scrie numai despre aşa ceva fără să nu îţi deraieze mintea. Iar Aleodor ţinea foarte mult la sănătatea sa mintală. Şi din pricina asta pornise să scrie pe caietele secrete. Întunericul din el, smîrcurile sufletului său, ţinuturile tenebroase ale sinelui, acestea urlau şi hohoteau în el şi se zvîrcoleau ca o mie de demoni, ameninţînd mereu să iasă la suprafaţă, să rostească măscări şi

blasfemii politice în mijlocul străzii, la urechea secretarului de partid, în timpul şedinţelor de sindicat sau la *utece*. Vreţi să mă distrugeţi, îşi întreba el nălucile. Ia scuipaţi voi aici. Şi a început să scrie pe un caiet tot ce îi venea în minte: *Ceauşescu e un bou. Pecereul e format din cretini. Bolşevicii put a varză acră. Jos sclavagismul comunist. Românii sînt nişte loaze pentru că sînt conduşi de un ţăran prost. Secretara cu propaganda de la servici e o vacă proastă băga-mi-aş*… Şi aşa mai departe. Aşa începuse. Apoi, gîndurile acelea neprefăcute, sincere şi extrem de toxice, începuseră să se închege în propoziţii cu sens. Propoziţiile în fraze. Iar frazele în poveşti. Începuse să imagineze poveşti în care realitatea lui nu era decît un vis urît. Bun, ăştia doi i-au descoperit cumva punctul slab. Şi i-au umblat prin casă. De aceea Irina l-a chemat la ea. Ca să-i dea vreme bărbatului să cotrobăie după caiete. De ce au făcut asta? Dintr-un motiv simplu: voiau să-l şantajeze. Păi doar cîteva pagini la întîmplare din caietele acelea erau suficiente ca să-l îngroape definitiv în vreo temniţă. Securitatea te putea înhăţa şi pentru mai puţin decît făcuse el acolo. Securitatea te înhăţa oricînd avea ea chef sau apetit de cineva. Iar caietele acelea i-ar fi stîrnit o aşa de mare poftă, încît nu ar mai fi rămas nimic din Aleodor. Nimic. Neantul. Da, era clar. Nişte şantajişti ordinari. S-au jucat cu el, şi-au bătut joc de el. Tot timpul. El a crezut altceva, a crezut că are de-a face cu doi nebuni. Şi de aceea nu a fost în stare să se apere. L-au păcălit tot timpul şi de aceea el a fost descumpănit de reacţiile lor. Iar acum era prea tîrziu. Nu putea nega provenienţa caietelor. A scrisului, nici atît. Era momentul să capituleze. Trebuia să se recunoască înfrînt. Ca un general care, în faţa unei lupte dinainte pierdute şi pentru a-şi cruţa soldaţii de la o moarte inutilă, decide să-şi predea armatele.

— Cît vreţi? întrebă el cu o voce liniştită.

Cei doi se priviră nedumeriţi.

— Cît vreţi pe caiete? insistă Aleodor.

— Să vrem… ce? întrebă bărbatul.

— Să vrem… *de ce*? întrebă Irina.

Apoi, ca şi cum abia atunci ar fi înţeles despre ce era vorba, izbucniră în rîs. Un rîs prostesc, aprecie Aleodor. Prostesc, inutil, umilitor. De ce doreau să-l strivească şi în acest mod? Era deja înfrînt, era deja dispus să le plătească, oricît ar fi cerut. În fine, aici era de discutat. Important era faptul că îi era clar că fusese bătut fără nici un dubiu. Orice împotrivire era fără sens. De aceea rîsul lor suna oarecum fals în urechile lui Aleodor.

— Auzi… Cît vrem pe caiete… Hohoho, hihihi… Bietul de el… crede că sînt de vînzare… hăhăhă, hohoho, hihihi… Poanta zilei, să moară ţac şi pac…

Apoi se opriră. Nu brusc. Mai sughiţară de cîteva ori după care se opriră de tot şi îl fixară cu privirea. Bărbatul scoase dintr-un buzunar al pantalonilor o hîrtie împăturită pe care o aşeză pe masă, apoi îi făcu cu ochiul Irinei.

— Admiţi aşadar că toate aceste caiete îţi aparţin? îl întrebă Irina cu o voce plată, ca de funcţionară la un ghişeu de la ICAB.

— Da, recunoscu Aleodor oarecum liniştit.

Curios lucru, teama i se risipise în mare parte. Ca atunci cînd aştepţi în anticameră la dentist. Teama te inundă pînă în vîrful unghiilor. Apoi, odată aşezat pe scaun, te detaşezi de tot, ba chiar aştepţi cu nerăbdare înţepătura anesteziei şi apoi sunetul ascuţit al forezei.

— Da, sînt caietele mele şi vreau să adaug…

— Linişte! se răsti bărbatul la el. Lasă femeia să termine ce are de spus. De acum înainte nu mai vorbeşti neîntrebat, limpede?

— Da…

— Taaci! Spune, femeie, mai departe.

— Recunoşti că înscrisurile îţi aparţin în totalitate pe toate foile din toate caietele aici de

faţă şi că ideile exprimate prin aceste înscrisuri îţi aparţin de asemenea în totalitate şi ţi le însuşeşti fără nici o rezervă?

— Da.

— Recunoşti că ideile exprimate în aceste înscrisuri sînt gînduri criminale la adresa Iubitului Conducător precum şi a întregii conduceri superioare de partid şi de stat?

— Da…

— Recunoşti că nutreşti sentimente de ură faţă de orînduirea comunistă şi faţă de realizările măreţe ale gloriosului nostru popor?

— Da…

— Recunoşti că eşti un element antisocial şi că reprezinţi un pericol extrem atît pentru orînduirea comunistă, cît şi pentru realizările şi cuceririle revoluţionare ale întregului nostru popor?

— Da…

— Recunoşti fără nici un fel de echivoc şi fără nici o îndoială că este necesar să fii pedepsit şi îţi vei asuma această pedeapsă?

Aleodor îşi prinse fruntea în palme. Nu erau şantajişti. Erau tot ceea ce poate fi mai sinistru, erau lucrul acela de care orice om normal se teme, dar se obişnuişte să trăiască împreună cu teama. Erau Securitatea. Ei erau şi anchetatori şi judecători. Şi tot acel spectacol nu fusese altceva decît procesul lui. Un proces sinistru. Ca un coşmar. Îşi dori să i se oprească inima. Îşi dori să nu se fi născut vreodată. Teroarea pură pe care o gusta era dincolo de descrierea în cuvinte cuminţi. Îşi simţea rahatul din maţe cum i se zbate în pîntece. Irina repetă întrebarea pe un ton ridicat:

— Recunoşti fără nici un fel de echivoc şi fără nici o îndoială că este necesar să fii pedepsit şi îţi vei asuma această pedeapsă? Haide, Aleodor, răspunde… pierdem vremea de pomană.

— Da, recunosc…

— Bun, interveni bărbatul, acestea fiind spuse… ia de semnează hîrtia asta.

Îi întinse hîrtia pe care o scosese din buzunar şi pe care o despăturise. PROCES VERBAL DE INSTRUCŢIE ŞI JUDECATĂ. Aleodor citi în fugă, era o simplă foaie de hîrtie bătută la maşină. Literele erau inegale şi destul de şterse, ca şi cum panglica maşinii rămăsese fără tuş.

Suspectul Aledor Comănescu a răspuns la întrebările procedurale astfel:

Afirmativ la toate,

Afirmativ la numerele……..(se solicită procedura de interogatoriu TMed-001),

Nu a răspuns la întrebări (se solicită procedura de interogatoriu TMax-001).

Suspectul (nu) a fost tot timpul conştient.

Suspectul a semnat în totală libertate şi nesuspus nici unei constrîngeri.

Semnătura

LS

Semnă în clar, *Aleodor Comănescu*, şi rămase cu privirea pironită pe tăblia mesei. Îi era teamă că vor urma alte anchete, torturi, chinuri fără nume. Deja ştia că va spune orice aceştia vor să audă. Le va da orice răspuns. Va turna pe oricine vor ei. Va inventa tot ceea ce ei doresc. Va semna orice hîrtie numai să nu simtă durere. Nici măcar o palmă nu ar fi suportat. Nici un fel de atingere. Ar fi făcut orice numai ca să ajungă la sentinţă. Iar aceasta nu putea fi decît una, judecînd după conţinutul acelor caiete. Neantul. Nimicul definitiv, total, suprem. Nimicul unic şi indisolubil.

— Sîntem aproape gata, îl bătu bărbatul pe spate a încurajare. Mai avem de semnat încă o hîrtie… Gata, uite-o.

Mai scosese din buzunar o coală împăturită pe care o desfăcu în faţa lui.

Nu am de făcut comentarii cu privire la corectitudinea procesului şi a sentinţei.

Am de făcut următoarele comentarii:

(se solicită tratament auxiliar plus interogatorii suplimentare)

— Dacă ai ceva de adăugat scrie acolo… dacă nu, bifează primul rînd şi semnează, îi spuse bărbatul.

Bifă primul rînd, nu avea de făcut comentarii, şi semnă din nou în clar. Dacă s-ar fi trezit că vrea să protesteze nu ar fi făcut decît să-şi înrăutăţească situaţia. Ar fi urmat, probabil, un calup zdravăn de torturi fizice. Inutile, de altfel. Nu avea ce să tăgăduiască. Era vinovat de tot ceea ce i se spusese. Cuvintele lui, scrise cu atîta grijă pe caiete, aveau suficientă putere să-l distrugă de cîteva ori şi nu o singură dată. Precum arsenalul mondial care este capabil să distrugă planeta de cîteva ori. De ce să se împotrivească? La ce să se împotrivească? L-ar fi salvat cineva? Ar fi intervenit cineva pentru el vreodată? Poate doar extratereştrii. Ar fi cerut cineva, vreodată, acele hîrtii ca să vadă dacă totul a fost în regulă, dacă Aleodor ar fi avut parte de un proces corect şi de o sentinţă dreaptă? Nu, nimeni, niciodată. În afară de extratereştri, fireşte. Iar sentinţa, pe care o bănuia, putea fi eventual doar întîrziată. Şi doar foarte puţin întîrziată şi cu un chin pe care nu se simţea capabil să-l îndure. Mai bine să terminăm mai repede, îşi spuse. Dacă unul dintre cei doi, Irina sau acel bărbat al cărui nume, iată, nici măcar nu-l ştia, ar fi scos un pistol de undeva şi l-ar fi împuşcat pe loc, Aleodor ar fi fost mai mult decît încîntat. Ar fi fost recunoscător.

— Gata? întrebă Irina. Pot să rostesc sentinţa?

— Eşti invitata mea, făcu bărbatul.

— Aleodor Comănescu, prin puterea cu care sînt investită de către Partid şi în temeiul legilor patriei noastre comuniste, te condamn la neant pe

viaţă. Sentinţa este irevocabilă, nu se acceptă recurs şi va fi executată imediat.

Se ridicase în picioare deşi nu i se ceruse asta. Dar aşa simţise el că trebuie să facă, se gîndise că este totuşi un moment solemn.

— Mergem? îl întrebă bărbatul.

Aleodor dădu din cap.

— Mergem… numai un pic, aş vrea să mai văd o dată plopii.

Privi prin ferestrele sufrageriei plopii din faţa blocului, acum plini de puf, aşa cum se cădea să fie nişte plopi în mijlocul primăverii.

— Gata, lasă plopii… haidem.

Ieşiră pe palier doar ei doi, Irina rămăsese înăuntru. În dreptul uşii apartamentului său se afla deja o echipă de zidari. Frumos aliniate, în lungul pereţilor, se puteau vedea cîteva stive de cărămizi, majoritatea ciobite şi pline de mortar vechi. Fuseseră recuperate, probabil, de la nişte demolări. Muncitorii aşteptau cuminţi un semn, să-şi înceapă munca. În rest, nu mai era nimeni pe palier. Nici măcar bătrînii, cu viermuiala lor eternă.

— Băi, gata cu geamurile? întrebă bărbatul pe unul dintre zidari.

— Gata, şefule. Şi cu ţevile e gata. Mai aşteptam doar *clientul*.

— Auzi, lasă miştourile, că nu e cazul. Poate te bag în fabrică şi pe tine.

Zidarul care vorbise tăcu în vreme ce restul echipei îşi dădea coate şi rînjea.

— Aleodor Comănescu, ai dreptul la o singură cerere rezonabilă. Poţi s-o formulezi acum.

— Nu am nimic de cerut, răspunse Aleodor.

— Perfect. Apartamentul a fost deja modificat. Ai două conducte de hrană: pe una vei primi supă la prînz, iar pe cealaltă un terci nutritiv seara. Apa va curge cîte două ore pe zi, iar duminica patru ore din care două vor fi de apă caldă. Curent electric vei avea de la ora şase dimineaţa la ora zece seara. Poţi să te foloseşti de

obiectele din casă în orice mod vrei. Din acest moment tu nu mai exişti pentru nimeni. Poftește înăuntru.

Aleodor păşi în apartament. Imediat în urma lui, muncitorii prinseră să zidească uşa de la intrare. Trecu în sufragerie şi aprinse lumina din tavan. Ferestrele îi fuseseră zidite. La bucătărie se holbă cîteva minute la conductele de alimente. Ieşeau din perete, deasupra chiuvetei. Părea logic să fie dispuse acolo. Cam asta a fost tot, se gîndi el. Se întinse pe pat, în dormitor. De acum asta îi va fi lumea. Atît cît va mai trăi. O lună, un an, zece ani… Cine putea spune? Mai devreme sau mai tîrziu va înnebuni. Poate că îşi va da foc, poate că se va spînzura, poate că se va îneca în cadă. Cui îi mai păsa? Nimănui. În mai puţin de o jumătate de ceas, zidarii terminaseră de zidit uşa de la intrare. De acum era izolat de lumea din afară, singur cu lumea din el. Şi îi păru rău că nu ceruse un top de hîrtie şi cîteva călimări. Măcar să fi scris ceva. Să refacă textele care îi fuseseră luate. Cotrobăi prin bibliotecă: avea o călimară pe jumătate plină, stiloul plin şi el, vreo două pixuri, mai avea şi două caiete studenţeşti cu foaie velină şi nescrise. Minunat, îşi spuse. Am să scriu atîta vreme cît mintea îmi este trează. Cineva tot va citi, cîndva, lucrurile acestea. Poate că după moartea mea. Vor demola uşa zidită şi ferestrele zidite. Cineva va locui aici, în cele din urmă. Şi va descoperi caietele mele, caietele cele noi, pe care am să le scriu de acum înainte. Asta înseamnă că nu voi muri, nu de tot. Asta înseamnă că pedeapsa lor este… hahaha… o mare prostie. De acum am să pot să-mi bat joc de ei cum vreau eu, pe haleala lor. Şi pe timpul lor… Hahahaha… ce idioţi. Pentru că eu am tot timpul din lume. Şi, zidit astfel, sînt chiar de neatins. Practic, nemuritor.

Se aşeză la masa din sufragerie. Îşi imagină apartamentul său ca pe o lume închisă. Ca pe o civilizaţie pierdută într-o galaxie rece şi nemiloasă,

populată de alte civilizaţii, asemenea lui, dar incapabile să discute între ele datorită distanţelor uriaşe dintre ele. Distanţe uriaşe sau ziduri, totuna. Deschise unul dintre caiete şi începu să scrie:

Numele meu este Aleodor Comănescu şi sînt preşedintele României. Am obţinut această calitate la alegerile din 2010 cu un scor de 62,5%. Onorabil, aş putea spune, pentru o ţară în care lupta politică este atît de aprigă… Misiunea mea secretă este să schimb denumirea ţării în Cumania, numele corect şi pe nedrept uitat.

Privi o clipă în tavan, ca şi cum ar fi căutat vreo idee în tencuiala care începea să se scorojească.

Pentru aceasta am decis să îmi atrag poporul de partea mea. Primul decret pe care l-am dat a fost să institui ziua de 240 de ore. Pentru că poporul Cumaniei vrea mult timp. Cît mai mult timp. Aşa că le-am dat timp…

Bărbatul intră în apartamentul de alături abia după ce muncitorii terminaseră de zidit uşa. Irina se schimbase de capot în haine de stradă şi se apucase să spele ceştile de cafea. Bărbatul se apropie tiptil de ea, pe la spate, şi o apucă de ţîţe. Femeia se scutură nervoasă.

— Lasă-mă, n-am chef… Şi mă şi grăbesc.

— Nu mai stai? o întrebă bărbatul.

— Nu. Mă aşteaptă al meu ca pe un măr copt. Doar nu ne-am văzut de două luni.

— Cum vrei, dădu el din umeri. Vrei să duc eu hîrtiile la Sediu?

— Chiar te rog. Şi să laşi tu cheile de aici la administrator, eu chiar am să plec într-un minut… A, şi te mai rog ceva, înainte să pleci şi să încui… Nu uita caietele alea aici, dă-le naibii foc şi risipeşte cenuşa, că dacă se mai întîmplă ca data

trecută ne ia gaia. Pe al meu l-am luat eu, ca să ştii. Ne vedem mîine la raport.

Irina se şterse pe mîni cu un prosop de hîrtie, pe care-l făcu ghem şi-l aruncă pe geam. Apoi plecă fără să mai spună nimic. Bărbatul îşi aprinse o ţigaretă. Se aşeză la masă, în sufragerie, deschise unul dintre caietele lui Aleodor şi prinse să citească. Citea şi fuma, iar scrumul îl dădea într-un cornet făcut dintr-o pagină smulsă la întîmplare din caiet.

• • •

„Cumania 2010” a apărut în revista *Galileo*, nr.2/2010

Michael Haulică

MICROTEXTE

Proaspăt sosit în Orașul Vechi, Daniel Vişoianu încă descoperea străzile, încă se mira că acolo, între Muntele și Zid, pot exista atîtea minunăţii… Străduţe, piaţete, vegetaţie, case vechi vopsite în culori vii… Cu totul altceva decît clădirile sobre și străzile funcționale printre care crescuse și trăise în Sistemul Solar, partea de oraș aflată dincolo de Zid.

Apartamentul pe care-l găsise era pe strada Castelului, pe sub Muntele, unde umblau pisicile negre cu femei alergînd în urma lor strigînd „motănel, vin' la mama, motănel" sau „Trinituţa mamii, hai că ţi-am adus mîncare" sau „Trixu? Matrixuţu? Ce-i, puiule, ce vrei tu?" ori „Empetrică, iar mi-ai mîncat firul de reţea, băga-ţi-aş mustăţile-n priză, dar nu-mi iau wireless nici de-a nabii!", pe strada Castelului unde mormanele de zăpadă puteau fi văzute pînă hăt în iunie, pe strada Castelului unde nu era nici urmă de castel, doar o poartă imensă care părea că se deschide – dacă s-ar deschide vreodată – spre un tărîm populat cu fiinţe fabuloase ca motocentaurii despre care se vorbea în nişte cărţi care nu erau lăsate niciodată la îndemîna copiilor, pe strada Castelului unde erau două crame, două cîrciumi, sediul Poliţiei şi o librărie în care puteai descărca orice roman sau blog sau culgere de microtexte voiai.

Zile întregi a umblat pe străzi studiind trecătorii, analizînd obiceiurile, tendinţele, căutînd să găsească ceea ce i se potrivea cel mai bine personalităţii lui, noii lui personalităţi. Pe care n-ar fi putut spune că şi-o descoperise, dar o căuta… Da, acolo o căuta, pe străzi, în magazine, în vitrine, de undeva trebuia să înceapă, de ceva trebuia să se agaţe…

Daniel Vişoianu şi-a schimbat mai întîi hainele. Felul de a se îmbrăca. În primele zile a intrat în magazinele Vechilor Case şi şi-a umplut dulapul cu creaţii Armani, Valentino… Conservator, ca unul neobişnuit cu aşa ceva… Apoi a trecut la Dolce&Gabbana… Apoi a părăsit Vechile Case, pentru că la un moment dat se simțea de modă veche îmbrăcat în hainele lor, era ca şi cum ar fi umblat prin Sistemul Solar cu joben şi redingotă… Chestie care, în Oraşul Vechi, nu i se mai părea deplasată. Au început să-i placă lucrurile pe care le găsea la Ōto Shimizu şi Luka.

Apoi a trecut dincolo de haine. Îşi dorea să ajugă la partea de suflet, la comportament, la vocabular, la imaginea gestuală. Familiarizîndu-se cu oamenii, cu felul lor de a fi, cu felul lor de a se îmbrăca, de a merge, de a vorbi, de a zîmbi, de a privi, personalitatea lui se înfiripa…

Încet-încet, zi după zi, a început să semene cu ei. Ca în căsniciile alea în care, se spune, cu timpul cei doi încep să semene fizic unul cu celălalt. Ca şi cînd celulele lor s-ar modifica, empatic. Sau imitîndu-se din respect, cum zicea cineva.

După o vreme afişa zîmbete cu denumiri sofisticate sau doar poetice, evocative: *Brokeback Mountain*, *Desert Rose*, *Noapte de primăvară*, *Floare de Colţ*… Se uita în jurul lui, privea în ochii trecătorilor cu *Sadeness*, *Oscar*, *Răsărit de Soare la Osaka*, priviri care stabileau o comuniune între cei de la capetele lor, care îl integrau – şi l-au integrat pe nesimţite – în comunitate.

După nici o lună jumate Daniel Vişoianu era un locuitor al Oraşului Vechi, nimeni n-ar fi putut spune altceva. Sau dacă ar fi spus, ar fi fost contrazis de ceilalţi: vecini, trecători, parteneri de-o bere la terasă…

O, da, terasa… Îi plăcea la *Josephine*, cîrciuma pe care o frecventa tot mai des, atît de des încît puteai paria că e angajat pe post de decor.

Şi zău că n-ar fi fost o idee rea s-o şi facă, destui trăiau din aşa ceva.

Da, *Josephine*… terasa unde l-a cunoscut pe primul gibson din viaţa lui, unul Lotek, care venea zilnic acolo să se întîlnească cu arzătorul lui, cel care-i ardea sidiul cu blogul de fiecare zi.

Simpatic acest Lotek, William Lotek Sendai-Seven, cum îl chema pe numele lui de gibson. Nu vorbeau în fiecare zi, uneori Lotek dispărea pur şi simplu din peisaj, apoi, cînd revenea, nu-şi mai amintea nimic din ziua precedentă. Nu ştia ce făcuse, pe unde umblase, din ce motiv nu-şi scrisese blogul – faptă foarte gravă pentru un gibson, pentru care putea fi chiar penalizat de Organizaţia Gibsonilor.

Lui Daniel Vişoianu îi plăcea Lotek, îl considera simpatic şi de treabă, cu toate fugile lui. Cînd vorbeau, Lotek se dovedea a fi un băiat cald, bun la suflet, cu problemele lui de băiat, cu amorurile lui neîmpărtăşite, cu bucuriile lui de tînăr mereu în căutarea unei partenere de sex sau măcar de conversaţie. Cînd nu găsea aşa ceva, stătea la o bere cu Vişoianu. Îi plăceau poveştile acestuia despre Sistemul Solar, cartierul de dincolo de Zid pe care el nu-l vizitase niciodată, deşi, uneori, îi păreau cunoscute crîmpeie din poveştile lui Vişoianu, parcă recunoştea străzi, clădiri… Dar de unde să le recunoască?

Sau era, poate, manifestarea lui de scriitor, de viitor scriitor. În secret, secret destăinuit într-o bună zi lui Vişoianu, Lotek îşi dorea să fie scriitor. Asta şi făcea cu blogul, dincolo de obligaţia lui de gibson de a blogui zilnic. Folosea blogul ca exerciţiu pentru marea lovitură pe care o pregătea: un roman.

Daniel Vişoianu îl asculta, îl lăsa să-şi depene poveştile, visele, îl încuraja, îi lăuda frazele meşteşugite, era alături de el ca prieten. Cînd i-a mărturisit că şi el aspira la statutul de scriitor, cînd i-a povestit despre microtexte, cînd şi-a lăudat

casca-orhidee l-a cîştigat definitiv. Iar cînd i-a mai şi arătat cîteva dintre creaţiile sale, cu care spera să dea lovitura… ce mai, i-a intrat pe sub piele de-a binelea!

Se legase o prietenie frumoasă între cei doi. Nu după multă vreme au început să iasă şi seara împreună. Vişoianu îl aştepta la *Mala Hora*, iar Lotek venea acolo după ce Matei Iliescu îi lansa blogul în reţea. Stăteau de vorbă, mîncau celebrele coaste de porc sau clătitele cu brînză şi stafide, apoi plecau în oraş. Intrau în baruri, în cluburi, asistau la spectacole de glitchuri, totul era bine.

Au văzut cîteva trupe, au văzut-o pe Fumiko alături de trupa ei, Hokusai Overdrive, prezentînd *Plouă pe Shinobiaki*, l-au văzut pe GJ Scorillo, zis şi Călăreţul de Glitchuri… Dar cea mai teribilă experiență au trăit-o atunci cînd l-au văzut pe ManchoMan, artistul care a ajuns într-o săptămînă din underground în mainstream, prezentîndu-și marele hit *Aşteptîndu-l pe ultimul Godot*.

Au trăit cu intensitate începutul piesei lui Matei Vişniec, apoi replica „Mă descalţ. Ţie nu ţi s-a întîmplat niciodată?“ a fost băgată pe ecou şi au auzit-o încă o dată şi încă o dată… Pînă să se dumirească ce-i cu ecoul ăla, de ce persistă replica în aer, au simţit un miros puternic, un miros care le întorcea maţele pe dos. Era un miros de picioare nespălate care venea de peste tot, se insinua printre spectatori, se lipea de hainele lor – nu se mai mira nimeni de ce pe tabloul sponsorilor era logoul *Curat&Uscat* al celei mai mari curăţătorii din oraş.

Erau glitchurile olfactive, noutatea sezonului, care au atras spectatorii spre piesa lui Beckett-Vișniec. De fapt, spectacolul lui ManchoMan.

Unii spuneau că dacă au văzut asta, au văzut tot.

Ca de obicei nu e bine să te bazezi pe ce spun unii sau alţii. De-abia după ce au văzut şi un spectacol cu Glitcherine au putut spune că au văzut tot. De-abia atunci.

Ce-şi mai puteau dori?

Într-o zi Daniel Vişoianu şi-a dat seama – aşa, deodată, aşa cum li se întîmplă oamenilor să descopere cîte un adevăr prin faţa căruia au trecut de nenumărate ori – că, de fapt, nu se schimbase mai nimic în viaţa lui în ultima vreme. Aceleaşi plimbări, aceleaşi spectacole, aceeaşi viaţă ca înainte de întîlnirea cu Lotek. Şi-atunci de ce i se părea că totul e altfel? Că totul e bine şi frumos? Dacă totul era bine şi frumos, însemna că totul fusese bine şi frumos şi mai înainte, cînd era singur, nou-venit în Oraşul Vechi. De ce, deodată, binele şi frumosul erau într-adevăr *bine* şi *frumos*? Doar pentru că le împărţea cu cineva? Cu Lotek? Nici măcar cu o iubită…

Poate că binele şi frumosul nu se arată celor singuri. Poate că binele şi frumosul nu sînt aşa decît atunci cînd ai cu cine să le împarţi. Ce să fie asta? Neîncredere? Binele şi frumosul este mult mai bine şi mai frumos cînd este şi altcineva de părerea asta? Pentru a fi bine şi frumos un lucru are nevoie de aprobare? Ţin şi astea de democraţie? De vot? Ce prostie mai e şi asta? s-a întrebat într-o zi Daniel Vişoianu.

Şi parcă ceva s-a schimbat în viaţa lui în acea zi. Parcă de-abia atunci s-a schimbat ceva în viaţa lui. Atunci cînd şi-a dat seama că, orice am face, lucrurile sînt aceleaşi, singura care se schimbă şi oferă – sau nu – strălucire vieţii este percepţia.

Şi percepţia lui, în acea seară în care rămăsese singur acasă după ce îl aşteptase mai bine de o oră pe Lotek să apară la *Mala Hora*, îi spunea că totul nu e decît părere. Că oamenii se adună, doi cîte doi – prieteni, amanţi – doar pentru a-şi crea iluzia binelui şi frumosului. Iar acestea, binele şi frumosul, de fapt, nu există, ci doar dorinţa…

A fost tare trist în seara aceea. Iar microtextul pe care l-a scris a fost ăsta:

Copacul din faţa casei: *Cînd eram singur, copacul din faţa casei mele nu era decît un copac. De cînd sînt cu tine, ştiu că este un cireş şi aştept să-l văd înflorind.*

A doua zi l-a trimis cîtorva reviste, iar a treia zi a primit un răspuns care l-a făcut să-şi revizuiască din nou părerea despre bine şi frumos. Microtextul îi fusese acceptat, ba mai mult, i s-a propus un contract pe un an, cu difuzarea textelor pe Girotext.

Din nou totul era bine şi frumos. Cînd visele se împlinesc totul e bine şi frumos.

A semnat contractul, s-a ţinut de treabă şi la scurtă vreme au început să vină şi banii. Şi gloria. Ce-şi mai putea dori?

De cîte ori spunem asta: ce mi-aş mai putea dori? De cîte ori atingem ceea ce ne dorim, după care ne dorim altceva? Şi mai bine, şi mai frumos.

Chinezoaicele de paişpe ani se fîţîiau prin faţa casei lui, etalîndu-şi în fiecare zi o altă vestimentaţie. *Lan de floarea soarelui* i-a plăcut cel mai mult. A şi scris despre asta:

Lan de floarea soarelui: *Cinci fete trec pe sub fereastra mea. Fiecare fată, din cele cinci, nu este decît o fată şi atît. Dar împreună sînt lan de floarea soarelui.*

Femei tinere, femei mature, femei trecute îşi făceau drum pe strada lui şi aruncau ocheade spre ferestrele în spatele cărora bănuiau că trebuie să fie el, celebrul scriitor de microtexte. Sperînd să-i atragă atenţia, să-l inspire şi, a doua zi, să citească un microtext în care să se regăsească.

Totul era bine şi frumos. Dar Lotek, Lotek unde era în acest tablou?

Lotek dispăruse. Se topise, de parcă nici n-ar fi fost. Daniel Vişoianu era invitat la serate, în

cluburi, ţinea lecturi publice la care biletele se găseau mai greu decît la spectacolele date de Glitcherine…

Daniel Vişoianu era ocupat cu năvalnica lui carieră, era ocupat cu faima şi cu banii pe care, în sfîrşit, le cîştigase. Nici pe la *Josephine* n-a mai trecut. Era prea la marginea oraşului, centrul universului se mutase în Piaţa Soarelui, iar în centrul acestuia era el. Cine să mai bată drumul pînă la *Josephine*? Şi de ce? Cine voia să-l vadă n-avea decît să vină în centru. *Josephine*, cu totul, n-avea decît să vină la el.

Dar *Josephine* nu s-a mutat. A rămas acolo, sub Muntele, cu Armand Chirculescu, fostul doctor, acum patron al localului, cu toţi clienţii obişnuiţi, cu gibsoni, cu arzători… Cu Lotek, care, ca de obicei, se întîlnea zilnic cu arzătorul lui. Mai puţin în zilele în care dispărea, neştiind nici el unde.

Şi într-o zi, în culmea gloriei, dedat la tot ceea ce faima şi banii îţi aduc pe tavă, Daniel Vişoianu a descoperit Transferul.

O gaşcă de scriitori de microtexte, romancieri, bloggeri şi fufele aferente s-au decis să încerce ceva nou. Cineva venit din Sistemul Solar povestise într-un club despre Transfer. Despre posibilitatea de a închiria o gazdă şi a face tot soiul de prostii în noul trup. Nu mai contează cine dintre ei venise cu ideea. Cert e că au pus-o în aplicare. Au ieşit prin Poarta de Vest şi s-au dus în Micul Monaco, o zonă din Sistemul Solar unde erau mai multe agenţii de Transfer. Au nimerit la *Casablanca*, în localul lui Rick. Nu le-a luat mai mult de-o bere ca să afle tot ce trebuia ştiut despre Transfer, despre *Casablanca* şi despre Rick. L-au înconjurat pe Sam, negrul care cînta la pian, i-au spus replica aia, jumătatea de parolă (da, nu părea tocmai legal dacă era vorba de parole – de-abia dup-aia au aflat că localul nu era chiar o agenţie de Transfer, iar Rick era mai degrabă un peşte decît

un agent), replica aia cu „Mai cîntă-l o dată, Sam, de dragul vremurilor trecute, cîntă *As Time Goes By*“, şi, în timp ce i-au pus un teanc de bani pe pian, adică tariful întrevederii cu Rick plus un bacşiş deosebit de generos, au început să fredoneze: ta-di-da-da-di-dam, ta-di-ada-da-di-dam…

S-au oprit din cîntat şi se uitau la Sam cu speranţă. Avea să le dea răspunsul ăla sau pe celălalt? S-au înseninat la faţă cînd Sam a început să cînte: *You must remember this, a kiss is just a kiss…*

Rick a ieşit din biroul lui, a coborît cele cîteva trepte pînă în salon, a venit spre ei, a văzut teancul de bani şi a spus:

— Dintre toate cîrciumile din toată lumea asta mare, aţi intrat tocmai aici…

Apoi a continuat:

— Bine-aţi făcut. Haideţi să bem ceva.

Şi ăsta a fost tot jocul. Clienţii aflaţi la mese, în separeuri, pe scaune din nuiele, şuşoteau nemulţumiţi, dar nu atît de tare încît să se audă ce spuneau, ce cuvinte spuneau. Pentru ei aşteptarea continua, continua… Pentru că nu toţi cei care păşeau prin uşile înalte, pe sub tavanul boltit, erau acceptaţi de Rick. Pentru unii dintre ei replica lui Rick nici măcar nu li se adresa lor, ci lui Sam:

— Ţi-am spus să nu mai cînţi asta, Sam? Ţi-am spus?

Unii dintre ei nici măcar nu apucau să-l vadă pe Rick, pentru că Sam nu cînta acel cîntec, ci le răspundea sec: „Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule“, şi ştiau că trebuie să se întoarcă la mese unde, ca toţi ceilalţi, aşteptau, aşteptau, aşteptau…

După ce-a răsfoit fiecare catalogul și și-au ales gazdele, grupul vesel a fost dat pe mîna lui Orlando, operatorul lui Rick, care s-a ocupat de Transfer.

Au fost închişi, pe rînd, fiecare client cu gazda lui, în cele două camere, băgaţi în cei doi

cilindri şi, cînd Orlando a deschis cilindrul gazdei, aceasta a păşit afară, s-a îmbrăcat şi a fost condusă de o asistentă la baie. Aici avea cîteva minute să se privească în oglindă, să înţeleagă că a trecut într-un nou trup, să facă cîteva mişcări, să spună cîteva cuvinte, să vomite eventual. Poate nu erau suficiente cîteva minute pentru a înţelege, pentru a te obişnui cu noul trup, dar hei, Rick era un peşte, iar *Casablanca* nu era o agenţie unde, poate, totul s-ar fi petrecut altfel. Numai că agenţiile aveau formulare de completat, declaraţii de dat… pe cînd aici nu i-a întrebat nimeni cine sînt, de unde vin, unde se duc şi de ce au solicitat Transferul. Simplu şi eficient. Și scump, că simplitatea și eficiența costă.

N-au făcut mare lucru. S-au prostit prin oraş şi au aflat şi prietenii lui Vişoianu că Sistemul Solar era cu adevărat o altă lume, n-avea nimic din frenezia Oraşului Vechi, nimic din poezia străduţelor, pieţucelor… Lipseau cluburile, spectacolele de glitchuri, părea că nimeni nu ştia de microtexte, toate celebrităţile alea fugite într-o escapadă boemă s-au trezit deodată că nu sînt decît nişte cetăţeni oarecare, nişte derbedei gălăgioşi. Măcar nu erau trupurile lor, nu aveau chipurile lor şi îşi puteau ascunde astfel ruşinea. Da, le era ruşine de anonimatul lor. În Oraşul Vechi nu puteau face un pas fără să li se ceară un autograf, fără să li se dea o adresă sau un număr de telefon, fără să fie adulaţi, luaţi cu asalt de fani.

Acolo, în Sistemul Solar, în spatele altor feţe, erau nişte nimeni. Le-a fost tare greu să fie nişte nimeni. Le-a pierit pînă şi pofta de a chefui pe undeva, în vreo cîrciumă, degeaba îi tot îmbia Vişoianu ba încolo, ba încoace. Pînă la urmă au închiriat o pensiune, şi-au luat băutură în camere şi au încins o orgie profitînd de faptul că nu mai ştiau care ce gazdă închiriase, şi în asta au găsit toată distracţia.

A doua zi, primele lor cuvinte au fost:

— Hai să ne cărăm dracului de-aici!

După ce şi-au reluat în primire trupurile şi au revenit în Oraşul Vechi au încercat să facă haz pe seama perechilor care s-au cuplat, descoperind cine cu cine şi-a pus-o, hazul nebun fiind cînd au aflat că perechea care s-a călărit cel mai frenetic au fost, de fapt, doi bătrîni scriitori de romane istorice, tipi foarte *straight* de altfel. A fost şi motivul pentru care relaţia dintre cei doi s-a răcit în perioada următoare, o prietenie de cîţiva ani fiind aruncată la coş dintr-o prosteală de vedete.

Daniel Vişoianu a trecut cu bine toate astea, dar… din nou „dar".

Ceva din el rămăsese agăţat de Noaptea Transferului, cum o numiseră, ceva i-o tot scotea în faţa ochilor cînd rămînea pierdut, cu privirea înceţoşată, căutîndu-şi inspiraţia printre amintiri. Iar amintirile care-i reveneau cel mai frecvent în minte erau cele de pe cînd fusese client şi apelase la Transfer.

Îşi punea tot soiul de întrebări. Își dădea tot soiul de răspunsuri.

Răspuns: *Simţeam că nu mai pot trăi fără să aflu răspunsul la întrebarea care mă chinuia. Într-o zi l-am aflat. Şi de atunci nu mai pot trăi cu răspunsul.*

Construia tot felul de scenarii. Se vedea spionîndu-şi amicii din trupurile unor gazde, la adăpostul acestora.

Cînd gîndurile devin obsesii, firile slabe cedează. Daniel Vişoianu era o fire slabă în ciuda faptului că mutarea lui din Solar în Oraşul Vechi putea trece drept o dovadă de tărie, de curaj. Să lași totul și s-o iei de la capăt în altă parte era ceva. Deși, la fel de bine putea fi şi o dovadă de laşitate. De slăbiciune. O fugă de responsabilități.

La o vreme după Noaptea Transferului a trecut din nou în Solar şi a apelat la serviciile lui

Rick. Treaba cu microtextele mergea bine, aşa că avea bani suficienţi pentru aceste mici plăceri. Devenise un client obişnuit al locului şi a încercat de toate. A avut gazde şi femei, şi bărbaţi. A făcut amor şi într-o postură, şi în cealaltă. A făcut multe. A şi ucis pe cineva. I-o ceruse Rick şi nu l-a putut refuza. De fapt, nu şi-a putut refuza lui însuşi o astfel de experienţă. Dar nu insista asupra acestui lucru, căuta să-l alunge din gîndurile lui. Cînd a văzut că nu poate şi momentul acela îl urmăreşte pînă şi în somn – sau mai ales acolo –, a scris asta:

Somn: *Poate am murit în somn. Şi ceea ce mi se întîmplă acum este visul acela în care am murit. Înseamnă că asta e tot ce-o să mai am vreodată?*

A avut mare succes cu microtextul, a vîndut imediat şi drepturile pentru film. I-au făcut un clip care s-a vîndut foarte bine, apoi a primit o propunere să facă un serial. Erau la modă serialele de clipuri, 30 de secunde în fiecare zi. Se muncea mult la aşa ceva, scriitorul preda textul noaptea, iar pînă dimineaţa munceau scenariştii. A doua zi o echipă de filmare îl făcea, a treia zi era pe piaţă. Alţi bani, altă felie de glorie.

Dar nici banii, nici gloria nu-l mai interesau pe Daniel Vişoianu. Le cunoştea, trăia cu ele de-o bună (foarte bună) bucată de vreme. Nu-i mai spuneau nimic. Nu mai erau dorinţa lui. Nu mai erau binele şi frumosul lui.

Într-o zi l-a văzut pe Lotek pe stradă şi şi-a adus aminte… Şi-a adus aminte de o perioadă din viaţa lui în care totul era bine şi frumos. Multe au fost bune şi frumoase în viaţa lui de cînd venise în Oraşul Vechi. Dar parcă nimic n-a fost ca atunci, cînd el şi Lotek erau nedespărţiţi.

Seara, cînd a ajuns acasă, i-a căutat blogul. A citit însemnarea din ziua aceea, apoi a citit din urmă. Şi mai din urmă. I-a citit însemnările de zi cu zi, i-a citit încercările literare. Povestea despre

pisici, povestea cu samuraiul care-l căuta să-l omoare, povestea despre zbor… I-a citit pentru a doua oară însemnările din perioada în care erau împreună. A căutat în ele amintiri. Şi-a amintit cum era. Cum erau *atunci* binele şi frumosul. I-a citit însemnările de după. Şi i-a găsit acolo tristeţea. Nefericirea. Apoi voluptatea cu care îşi trăia acea nefericire. Şi i-a înţeles-o, acum, după atîta vreme. I-a împărtăşit-o. Şi l-a apucat dorul. Trebuia să facă ceva. Îl năpădise tristeţea şi ştia că numai el fusese de vină. Faima şi banii l-au îndepărtat de ceea ce fusese cel mai frumos lucru din viaţa lui: prietenia cu Lotek. Da, trebuia să facă ceva. Poate nu să obţină iertarea, poate nu să reia totul de la început, nu să revină şi să reînnoade totul de-acolo de unde lăsase lucrurile. Dar ceva trebuia să facă.

Şi a făcut ceva, aşa cum se pricepea în acel moment al existenţei sale. Aşa cum trăia de la o vreme.

Într-o seară s-a strecurat pe străzi, cu perucă, cu ochelari închişi la culoare, cu o mustaţă falsă şi s-a postat în faţa casei în care locuia Silvia, o chelneriţă proaspăt angajată la *Josephine*. Se interesase şi aflase că intra în tură în seara aceea. A văzut-o ieşind din casă, s-a luat după ea şi, în momentul în care pe strada destul de prost luminată au rămas numai ei doi, s-a apropiat de ea, i-a pus un tampon cu cloroform pe faţă, iar fata i s-a lăsat moale în braţe. A cărat-o pe sus pînă la maşina care-l aştepta după colţ, a pus-o în portbagaj şi a ieşit din Oraşul Vechi. A ajuns la Rick şi i-a cerut acestuia un serviciu. Pe care Rick i l-a făcut, fără să pună întrebări. Daniel Vişoianu s-a transferat în seara aceea în trupul Silviei şi s-a întors în Oraşul Vechi, la *Josephine*. Spera să treacă Lotek pe-acolo? Ştia, din blogul lui, că obişnuia să mai treacă seara pe la *Josephine*…

Şi? Dacă-l vedea? Ce voia, de fapt? Să-l vadă? Doar atît? Să vadă care mai e viaţa lui? Cîte

ceva aflase din blog… Dar nu-i era de-ajuns. Da, voia să-l vadă. Să i se uite în ochi. Să schimbe cîteva cuvinte cu el, să-i audă glasul.

Nu ştia ce voia, de fapt. Voia să fie în preajma lui o vreme. Şi poate că, respirînd acelaşi aer, poate că îşi va face curaj să-l abordeze într-o altă zi de-a dreptul. Să-i spună că-i pare rău pentru tot. Să…

Îşi dădea seama şi el că e cam siropoasă toată povestea asta, dar în acele clipe Lotek era pentru Daniel Vişoianu un mare gol. Nu, nu neapărat un mare gol în viaţa lui, ci un gol în sufletul lui. Şi trebuia să umple acel gol, să redevină ceea ce a fost cîndva, în vremea în care totul era bine şi frumos pentru că împărţea acel tot cu Lotek.

Silvia îşi făcea treaba cu ochii la uşă, atentă să nu scape nici un nou intrat în local. Ducea băuturile la mese, se bucura că nimerise tocmai o seară retro şi cîntecele lui Grigore Leşe îl făceau pe cel care o locuia, pe Daniel Vişoianu, să-şi amintească alte seri în care ascultase acele cîntece stînd la masă cu Lotek şi tăcînd, tăcînd, comunicînd doar prin muzica aceea care îi învăluia în ceva de care n-a mai avut parte de-atunci.

Şi da, în sfîrşit, Lotek a intrat pe uşă. Era îmbrăcat în blugi, cămaşă, pulover. Îi ştia puloverul ăla, i-l făcuse cadou într-o zi în care au mers împreună la cumpărături. A rămas în uşă, uitîndu-se după o masă liberă.

— Domnişoară, fii drăguţă…

Lui, ei i se adresase, dintr-un separeu, un individ îmbrăcat tot în negru, cu părul strîns în vîrful capului, într-un coc, aşa cum văzuse în filmele vechi cu samurai.

— Da, domnule. Vă rog?

— Domnişoară, spune-i, te rog, domnului care tocmai a intrat că-l invit la masa mea.

Uite că avea ocazia să-i şi vorbească lui Lotek. S-a apropiat sfios de el, apoi, cu fiecare pas

făcut şi-a reintrat în rolul Silviei, al chelneriţei, şi a devenit din ce în ce mai sigură pe ea.

— Domnul de colo – şi a făcut un semn cu bărbia, cu şuviţele blonde ale părului, cu parfumul uşor amărui, cu sînii, cu şoldurile, cu buricul, cu lichidul din paharele de pe tava pe care o avea în mîini şi pe care trebuia s-o lase la o masă în salon – vă invită la masa lui.

— Da, mulţumesc, a răspuns Lotek şi a intrat în separeu.

— Bună seara, luaţi loc, l-a întîmpinat Samuraiul.

Silvia a pus pe masa de alături paharele de pe tavă şi nu se dădea dusă. Îl privea pe Lotek, încerca să-i evaluaze privirea, obrajii, pieptănătura, voia să şi-l suprapună peste Lotek cel din amintirile lui Daniel Vişoianu.

L-a auzit spunînd:

— Ne cunoaştem?

— Nu, nu ne cunoaştem, i-a răspuns Samuraiul. Aş spune că ăsta a fost norocul dumneavoastră, domnule. Norocul de pînă acum. Eu sînt cel care, în noaptea asta, o să vă ia viaţa.

— Ce, mă?!

Replica era a lui Lotek, dar şi din gura Silviei au ieşit acele cuvinte, numai că aproape şoptite, neauzite de nimeni.

Cum adică? Ce mă-sa vrea nenorocitul ăsta de la Lotek? De la Lotek al ei. Al lui.

— Ce, mă? a repetat Lotek, dar mai slab, mai fără vlagă parcă, încă nevenindu-i să se aşeze.

— Luaţi loc, vă rog. Martini? Cinzano? Campari?

— O votcă.

— Da, sigur, evident… O votcă, drăguţă!

Silvia era împietrită, nu dădea nici un semn că ar avea de gînd să se mişte, că s-ar duce după votca aia.

— O votcă, da? a repetat Samuraiul şi i-a făcut un semn cu mîna, ca să se facă văzut.

Silvia s-a trezit – ca din pumni – la realitate, a plecat după votcă. A adus-o, a pus paharul pe masă, în faţa lui Lotek.

Samuraiul:

— Nu ştiu de ce trebuie să vă omor, nu ştiu ce aţi făcut, pe cine-aţi supărat, nu e treaba mea, nu mă bag, nu mă interesează. Dar am să vă omor.

Şi Silvia, şi Lotek erau fără glas. Fără mişcare. Două statui cu care se procopsise Armand Chirculescu la *Josephine*.

— O facem acum sau vreţi să mai întîrziaţi? Poate vreţi să v-o trageţi cu Silvia, aşa mi s-a părut… Se poate, nici o problemă, se poate aranja…

Ce, mă? Ce se poate aranja? Silvia s-a trezit băgată în ceva în ce n-ar fi vrut să fie părtaşă, lui Daniel Vişoianu nu i-a trecut aşa ceva prin cap nici în visele erotice, nici în coşmaruri, situaţia era aiurea, dar şi mai aiurea era siguranţa cu care Samuraiul spusese acele vorbe.

Şi deodată l-a auzit pe Lotek:

— Mi-aş trage-o, şefule. Mi-aş trage-o, zău. Măcar să mor futut de mi-o fi să mor.

Samuraiul s-a ridicat de la masă, s-a apropiat de Silvia şi a privit-o. Atît. Doar a privit-o. Ce însemna asta? Îi oferea bani? O ameninţa?

Ce era să facă? Ce-ar fi putut face? Să ţipe? Da, să ţipe. Asta era de făcut. Era cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă. A deschis gura şi în clipa aia Samuraiul s-a mişcat în aşa fel încît i s-a văzut sabia. Chiar avea o sabie. Adică ăla chiar era samurai, nu doar se prefăcea. Era de rău. Cum putea să-l salveze pe Lotek, cum? S-o mai întindă. Să mai tragă de timp. Lotek, Lotek…

Silvia şi-a scos agrafa din păr, lăsîndu-l să-i cadă pe umeri, şi s-a apropiat de Lotek. Samuraiul a ieşit din separeu. Era un moment numai bun să-i spună adevărul, să-i spună că în trupul Silviei este el, Daniel Vişoianu, să-i spună că…

Îşi scotea hainele de pe ea şi încă se mai gîndea cum să-i spună lui Lotek, dacă să-i spună…

De scăpat, Lotek n-avea scăpare. Dacă i-ar fi spus… Daniel Vişoianu credea, începuse să creadă că l-ar fi dezamăgit şi mai mult. Şi toate pregătirile alea…

Nu aşa trebuia să se termine totul.

În fond, cum a zis şi Lotek: mai bine să moară futut dacă tot e să moară… Şi-a scos tot ce avea pe ea, s-a întins peste masă, printre paharele cu băuturi.

Iar Lotek… Lotek a luat-o în braţe, şi-a desfăcut pantalonii şi…

Cui i se scoală cînd ştie că la uşă aşteaptă un samurai gata să-i ia viaţa?

Asta era singura explicaţie pentru ceea ce i se întîmpla lui Lotek. Silvia era tristă, Daniel Vişoianu, în interiorul ei, era trist din cale-afară.

Samuraiul a intrat energic în separeu.

— Să-ţi fie de bine. Gata, avem treabă.

Lotek, în transă parcă, a îngenuncheat. Samuraiul a scos sabia de sub pulpana hainei, a ridicat-o desupra capului, harşt!

Şi gata. Gata cu Lotek.

Silvia privea şi nu-i venea să creadă. Daniel Vişoianu era mut. Şi aici parcă Silvia a preluat controlul. Sau partea conştientă a lui Daniel Vişoianu.

— Hai că m-ai dat pe spate, a zis Silvia.

— Ce vrei să spui? a zis Samuraiul.

Apoi a văzut-o acolo, goală, întinsă pe masă, aşteptînd… Aşteptîndu-l pe Lotek. Dar cum, în viaţă, adesea lucrurile nu sînt pentru cine se pregăteşte, Samuraiul, excitat probabil şi de tăierea capului lui Lotek, s-a aruncat peste ea, penetrînd-o de parcă sexul lui ar fi fost washizaki, perechea katanei căreia îi dăduse drumul, însîngerată, pe podea.

— Asta a fost o adevărată Hattori Hanzo! a spus Silvia după…

După.

— Ce? a întrebat Samuraiul, nedumerit. Ah, da…

Da – ce? Aşa a fost sexul? Sau sabia lui chiar era o Hattori Hanzo?

Silvia l-a văzut pe Samurai cum a ridicat capul lui Lotek de sub masă, cum l-a băgat într-o geantă şi a ieşit din încăpere.

S-a îmbrăcat, a ieşit pe uşa separeului, a ieşit din *Josephine*, din Oraşul Vechi.

De-abia după ce-a reintrat în posesia trupului lui Daniel Vişoianu a reuşit să gîndească limpede la ceea ce s-a petrecut la *Josephine*.

Ar fi trebuit să fie seara lui bună, seara împăcării cu Lotek. Seara în care totul să redevină bine şi frumos.

Niciodată n-o să mai fie totul bine şi frumos. Binele şi frumosul vor avea de-acum, pentru totdeauna, înfăţişarea capului lui Lotek rostogolit sub masă.

Partea bună? Bine că a scăpat. Putea să aibă aceeaşi soartă cu Lotek. Ce l-a scăpat? Trupul Silviei? Mîna lui Dumnezeu?

Daniel Vişoianu se simţea singur, singur cum nu mai fusese niciodată. Ca un joystick defect, cum citise într-o carte cîndva, în tinereţile lui. Lotek nu mai exista, nu-i mai putea umple golul acela din suflet.

Deşert: *Singurătatea e un deşert. Imens, îngheţat. Singurătatea celui care nu mai iubeşte e un deşert în care niciodată nu se va construi un Las Vegas.*

Şi s-a gîndit în noaptea aceea că singurătatea nu este ceva anume, ci, din contră, că e lipsa unui ceva anume. Ca şi cum ai spune că iadul este lipsa lui Dumnezeu.

Da, și pe-asta o citise demult, într-o poveste a cuiva. Ajunsese să trăiască poveştile altora. Îi

spusese Lotek, cîndva, într-una dintre serile alea ale lor:

— Mi-e teamă să mai scriu. Mi-e teamă că mi se vor întîmpla lucrurile pe care am să le scriu.

Da, Lotek scrisese în blogul lui, cîndva, o poveste despre un samurai.

A doua zi, Daniel Vişoianu a scris:

Amintirea singurătăţii: *Nu luăm cu noi decît amintirea singurătăţii. Toate celelalte rămîn în amintirile celorlalţi. Care, şi ei, pleacă tot numai cu amintirea singurătăţii lor.*

• • •

„Microtexte” a apărut în volumul *Povestiri fantastice*, Millennium Books, 2010

Costi Gurgu

ÎNGERI ŞI MOLII

PREMIUL GALILEO 2011

E noapte, e liniște, dar mai presus de toate e frig. Încerc sa stau cît mai strîns încolăcit în pat. Îmi tremură stomacul și-mi clănțăne dinții în gură. Cearșaful rece pare umed. Simt un alt trup lipindu-mi-se de spate, luîndu-mă în brațe și încălzindu-mă. E o senzație familiară, dar e imposibil. Lacrimile îmi curg instantaneu pe față, îmbibînd perna. Persoana din spate începe să fredoneze un cîntecel de leagăn și brațele ei catifelate prind a mă legăna încetișor.

— Dana? întreb cu vocea întretăiată de plîns.

Cîntecelul se oprește. Este iarăși liniște și frig. Mă întorc pe partea cealaltă. E chiar ea! E chiar soția mea.

— Ce faci aici? e prima întrebare care-mi iese pe gură și mi se pare absurd. Dar ea zîmbește.

— Ești moartă! îi spun din vîrful buzelor.

Femeii îi piere zîmbetul și mi se cuibărește la piept, tremurînd. O iau în brațe și-mi amintesc începutul de strigăt, apoi zgomotul de oase sfărîmate. Îmi amintesc costumul de intervenții exterioare întins pe masa de metal a morgii, zdrobit, sfîșiat, cu vizorul spart. Îmi amintesc trupul mutilat, scos cu greutate dintre sfărîmăturile costumului, singurul lucru încă întreg fiind fața, zgîriată de zecile de cioburi înghețate. Gura strîmbată de groază, ochii holbați dezghețîndu-se… Fusese doar un accident stupid, ceva ce n-ar fi trebuit să se întîmple și totuși, Dana, pe masa de la morgă…

— Ești moartă, repet de data asta cu lacrimile înghețîndu-mi de groază pe obraz și cu mîinile

atingîndu-i încet părul.

— Șșșș, șuieră femeia și-mi pune un deget rece pe buze.

Altcineva se strecoară în pat, pe partea cealaltă. Încerc să mă întorc, să văd cine mai poate fi, însă brusc încăperea se umple de trupuri de femei, bărbați, bestii, forme păroase, guri salivîndu-mi pe piele, respirații puturoase, solzi care mă zgîrie, sîsîituri și croncănituri, gemete, grohăituri. Nu mă mai pot mișca. Mă sufoc sub greutatea care crește. Privirea mi se întunecă. Horcăi. Deschid gura larg după aer. Încerc să țip după ajutor, dar nu mai am putere. Mă înec, mă pierd…

Țîșnesc în șezut și respir cu lăcomie. E noapte, întuneric și o liniște sufocantă. Nu e frig. Din contră, e foarte, foarte cald. Sînt treaz! Îmi recapăt respirația și cad înapoi pe pernă. E umedă. N-am mai avut un coșmar de luni de zile și niciodată atît de viu. Și pe care să mi-l și aduc aminte după ce mă trezesc! Am crezut că am trecut peste pierderea Danei, dar probabil că nu voi trece de fapt niciodată. Poate că doar mă voi obișnui cu ea.

Sînt complet treaz. Oftez. Mă întind spre noptieră și aprind veioza. E ceva pe mîneca pijamalei. Mă uit mai atent și constat că sînt litere mici și negre. Și nu numai pe mînecă, dar și pe piept… pe pantaloni… Sar din pat cu inima bubuindu-mi în piept. Cearșaful! Cearșaful este mîzgălit cu rînduri mici de litere, cu ceea ce pare aceeași propoziție repetată rînd după rînd, coloană după coloană.

Sînt într-un alt coșmar! Îmi vine să rîd, dar frica mă sugrumă. Întreaga încăpere e mîzgălită cu aceleași rînduri, scrise parcă de mii de mîini diferite. Nici un scris nu seamănă cu celălalt, dar toate rîndurile au același mesaj: „Te iert“, uneori cu varianta „Te iertăm“.

Pereții, tablourile, noptierele, perdelele, lămpile, cele două cuvinte au pătruns pînă în cel mai mic colțișor, cel mai ascuns ungher. Mă retrag gîfîind – trebuie să mă trezesc!

Ies și închid ușa cu forță după mine. Privesc înnebunit în jur, dar sufrageria e curată. Îmi rup pijamaua de pe mine, deschid ușa de la dormitor și o arunc înăuntru, apoi o închid iar. Mă ghemuiesc gol lîngă perete, într-un colț, strivindu-mi spatele în unghiul drept al încăperii. Peretele rece, atingerea, cît de mult mă pot bizui pe ele să-mi certifice realitatea? Îmi aduc genunchii la gură, îmi sprijin fruntea de ei, închid ochii și rămîn nemișcat, încercînd să-mi reglez respirația.

• • •

Nu știu cît am apucat să dorm, dar mă trezesc speriat de sunetul alarmei. N-a fost un vis – sînt în sufragerie, gol! Capul îmi crapă de durere. Gem cînd mă ridic de lîngă zidul lîngă care am zăcut. Ar trebui să verific dormitorul. Mă îndrept într-acolo însă o bătaie în ușă mă oprește. Alarma continuă să-mi sfîșie timpanele. Sînt cu mîna pe clanță și ezit. Bătaia în ușa de la intrare se repetă mai puternic. Amîn cercetarea dormitorului, privesc spre ceas și constat că mai e o oră pînă cînd ar trebui să intru în tură. Bătaia se repetă din ce în ce mai nervoasă. Deschid, acoperindu-mi goliciunea cu perna ornamentală de pe canapea.

— Sînteți chemat de urgență la Comandă, îmi raportează un militar.

Mă îmbrac și-l urmez fără să scot un cuvînt. Intru în sala de comandă și zgomotul înnebunitor al alarmei rămîne afară. Doar luminile roșii scăldînd peretele amintesc de starea de război în care tocmai am intrat. Ofițerul de serviciu mă vede și-mi face semn să mă apropii.

— Cambry, sînt cu Președintele pe linie. Acum dezbate situația cu Consiliul și în cîteva

minute vor veni ordinele.

— Ce s-a întîmplat? îl întreb dezorientat.

— Acum o oră am primit un SOS de la echipa aflată la sol. N-au reușit să ne transmită însă mai mult de 11 secunde și n-am apucat să răspundem. Totul s-a terminat mult prea repede.

— Ce s-a terminat…

— Ascultă, mă întrerupe el.

Înregistrarea SOS-ului umple încăperea de comandă: „Odyssey, sîntem atacați… fără avertisment… au pătruns înăuntrul navetei… sînt prea rapizi… Dumnezeule, nu…“

Pe fundal se aud strigăte, bătăi de aripi, hîrîituri ciudate. Nu numai mesajul, dar se pare că întregul atac n-a durat mai mult de unsprezece secunde. Apoi liniște. Echipa de la sol, *ambasadorii* – cum li s-a spus în ultimele zile, au fost uciși în cîteva secunde în interiorul propriei navete, care devenise și sediul misiunii diplomatice. Toți patru, militari de elită, eliminați fără efort.

— La jumătate de oră după asasinat am primit un mesaj scris.

Îl privesc mirat.

— Un mesaj de la fluți, spune și-mi întinde o fîșie de hîrtie proaspăt imprimată.

Imperiul Fluțan solicită o întrevedere cu un om fără credință. Trimiteți-l jos de urgență, să discute cu noi și să preia cadavrele.

Toți mă privesc cu atenție, iar eu nu știu cum ar trebui să reacționez.

— Am trimis după tine, Richard, pentru că ești singurul ateu disponibil în sector și cu pregătire militară, îmi explică ofițerul.

Abia în momentul ăsta realizez ce se întîmplă. Soarta are un mod ciudat de a-mi aranja viața. Dar cum în prezent sînt ateu, n-ar trebui să mai cred în soartă. Zîmbesc larg, pentru că asta-i prima reacție pe care pot s-o am. După stupida moarte a Danei am crezut că mă pot răzbuna pe cineva dacă renunț

la Dumnezeu. Și ca s-o fac oficial, mi-am schimbat statutul și în acte, din creștin în ateu. Ironia sorții.

— Președintele a autorizat misiunea. Te duci jos, îmi confirmă ofițerul cu un aer serios și cu un ton de parcă mi-ar fi înmînat medalia de onoare. Pregătim o capsulă, rampa de lansare 3. Ai cinci minute să te echipezi, continuă el. Richard Cambry, a fost o onoare să te cunosc.

Încuviințez tăcut, salut și ies din sala de comandă. Alarma a încetat. Este iarăși liniște, doar luminile roșii rotindu-se pe pereți și oameni somnoroși alergînd la posturi.

• • •

Capsula coboară urlînd spre navetă, care în ultimele zile s-a transformat pe rînd în misiune diplomatică și apoi în mormîntul celor patru exploratori. Mai am exact douăzeci și șapte de minute pînă la contact. Mai puțin de jumătate de oră ca să mă pregătesc probabil pentru ultimele mele minute de viață. Dacă aș mai fi credincios mi-aș spune rugăciunile însă acum trebuie să mă mențin pe poziția pe care o am. Sau mi-aș lua rămas bun de la familie. Dar Dana mi-a fost singura familie și ea a murit cu doi ani în urmă. „Te iert“, scria peste tot în dormitor imediat după ce ea m-a ținut în brațe să mă încălzească. E absurd. N-am crezut niciodată în viața de apoi ori în toate celelalte rahaturi paranormale. Și totuși… ceva s-a întîmplat în timpul nopții.

Iar în legătură cu asta nu pot să nu-mi amintesc scena de la plecare. Psihiatrul meu, doctorul Henderson, mă aștepta pe coridor, în drum spre rampa de lansare. În afară de ofițerii din Comandă, nimeni nu știa, ori n-ar fi trebuit să știe de misiunea mea pe planetă, și totuși Henderson era acolo, așteptîndu-mă pe mine, nu pe altcineva.

— Mi-a zis să-ți transmit personal că te-a iertat, au fost primele lui cuvinte.

Doctorul e o persoană mult prea cunoscută și respectabilă pentru a-l bănui că ar fi avut vreo legătură cu incidentul de azi-noapte, din dormitor. Și totuși coincidența era înspăimîntătoare.

— Cine ți-a zis, doctore? l-am întrebat, încercînd să par calm.

— Mi-a zis să-ți spun că îngerii au nevoie de tine, a continuat Henderson grăbit, vorbind cu voce joasă pentru a nu fi auzit de ceilalți.

— Cine ți-a zis toate astea?

— „Ajută-i pe îngeri să zboare“, mi-a zis.

Nu mai aveam timp, capsula era gata și cronometrul îmi măsura ultimul minut pe Odyssey. Am decis că a fost doar o coincidență de cuvinte, ca să mă pot concentra la misiune. Douăzeci și două de minute. Mă scarpin pe braț și descopăr uimit că e ceva scris cu o pastă roșie direct pe piele: *Nu-ți fie frică.*

Înghit în sec și simt că transpir instantaneu. Îmi privesc și brațul drept și, într-adevăr, mesajul continuă: *Nu ești singur.*

E de-a dreptul absurd. Capsula e mică, cu un singur loc în care stau înghesuit, aproape lipit de pereții laterali. Sînt singur! Trebuie să fiu singur! Brusc, geamul bordului se aburește și cineva, ori ceva, desenează cu litere mari: *Te ajut eu.* Mi-e foarte cald.

Paisprezece minute pînă la întîlnirea cu misterioșii fluți. Odyssey, prima navă-generație a omenirii – și probabil că și singura pentru mult timp, considerînd toate cheltuielile enorme pe care le-a implicat –, a ajuns la destinație după 317 ani de călătorie. Prima călătorie a omenirii într-un alt sistem solar se încheiase cu succes. Primul contact cu o specie inteligentă și, în teorie, foarte evoluată, a fost un succes de trei zile. Ceva îi supărase pe fluți și aceștia luaseră direct măsura radicală a exterminării, aparent fără a se îngrijora de consecințe. În mai puțin de o săptămînă de la primul contact omenirea era pe picior de război cu

prima și singura specie inteligentă înîlnită în univers. Iar eu, Richard Cambry, voi fi picătura care va înclina balanța spre război ori spre reluarea relațiilor diplomatice. Și n-am nici cea mai mică idee cu cine urmează să mă întîlnesc, care-i obiectul întîlnirii sau, cel puțin, care sînt puterile și limitările mele diplomatice. Beznă totală. Și peste toate, cineva, ori ceva, mă iartă chiar înainte de conflictul final!

• • •

Pășesc înăuntrul navetei. Camera de decompresie este goală. Îmi aranjez hainele, respir adînc și deschid ușa. Trec peste pragul de metal, fac un singur pas și mă opresc cu un nod uriaș în gît. Cele patru cadavre sînt răspîndite în întreaga încăpere, fiecare pe unde a căzut. Răni adînci le brăzdează trupurile, cu sîngele închegat în coji întunecate. Podeaua este încleiată în roșu. Mă întorc cu fața la perete. Voma îmi bolboroseşte în gît. Reușesc să-mi controlez spaima și greața și înfrunt încă o dată tabloul măcelului.

Traversez încăperea în grabă. Ies în coridorul central. De o parte și de cealaltă a holului sînt camerele echipajului, iar în capăt trebuie să fie cabina piloților. Ușa acesteia e deschisă și în lumina care se revarsă prin ea în semiîntunericul coridorului, disting o siluetă. O formă ciudată care mă așteaptă.

„Oh, Doamne“, murmur, apoi mă opresc surprins. Sînt doi ani de cînd nu l-am mai invocat pe Dumnezeu. Nici înainte nu-l apelam prea des, nu aveam prilejul.

Străbat distanța cu pași înceți, nu mai am de ce să mă grăbesc, și pătrund în cabină. O frică viscerală îmi strînge stomacul, dar îmi spun că este doar reacția umană în fața necunoscutului, xenofobia ascunsă în oricare dintre noi. La o primă vedere fluțul este un fluture uriaș, de dimensiuni

aproape umane. Diferențele încep de la față, care în ciuda faptului că are o trompă strînsă colac în loc de gură și ochi uriași fațetați, prezintă un chip foarte expresiv. Are două perechi de picioare și o pereche de brațe, iar aripile și le ține strînse în spate, ca pe o pînză de corabie. Nu li se vede decît exteriorul alb și nervurat.

Nu simt repulsia pe care mi-ar provoca-o un gîndac, ci doar frica pe care ți-o generează membrele negre și zimțate, de insectă, precum și conștientizarea faptului că o inteligență atît de străină n-are probabil nimic în comun cu mintea umană și, automat, valorile și referințele noastre. Cum am putea noi spera să ne înțelegem cu ei?

Pe bord este un recipient care seamănă cu o coajă de ou spart, umplut cu un lichid gălbui, cu o consistență vîscoasă. Fluțul îl împinge spre mine. Vrea să mă otrăvească, e primul meu gînd, apoi îmi schimb părerea – nu, vrea să mă drogheze. Paranoia incipientă dezgropată de moartea Danei a crescut exponențial după coșmarul de azi-noapte. Gîndurile mi se rotesc furioase prin cap, încercînd să țină în fașă frica, șocul cultural, confuzia. Stau paralizat de indecizie și nu fac nici un gest. Individul împinge încă o dată recipientul spre mine. Mi-e clar că nu am altă soluție. Trebuie să merg mai departe, așa că-l ridic și-i miros conținutul. Aduce vag a miere. Mult mai parfumat însă. Îl privesc pe fluț în ochii negri și gust. Polen, nectar, da, asta e, nectar! Delicios! Continui să-l fixez cu privirea pe fluț și înghit totul.

Îl simt fierbinte, răspîndindu-mi-se prin corp. Apoi, urcîndu-mi-se spre creier. Mă apucă iar panica – ceva îmi umblă prin cap și n-am cum să-l opresc, n-am cum să-mi bag mîinile sub piele, mai adînc, sub cutia craniană și să scotocesc după intrus. Senzația e înspăimîntătoare! Îmi încleștez degetele pe bord pentru a nu face vreo prostie. Brusc, pîrîituri statice îmi invadează creierul. Un sunet hîrjîit, ca de os frecat pe os, însă cu o

rezonanță amplificată și suprapunîndu-se peste un fundal de zgomot static, formează cuvinte direct în mintea mea:

— Efectul nu o să țină mult, așa că trebuie să ne grăbim.

Încerc să mă calmez. Ignor tot zgomotul și-l privesc curios de data asta pe fluț. Nu vorbește, evident nu are cu ce să vorbească.

— Știu că mă poți înțelege. Cerusem să vină doar unul singur. Unul fără credință.

— Sfinte Sisoie!

— Cuvîntul *Sfînte* indică o expresie religioasă…

Mă dezmeticesc, înțeleg că-i vorba de telepatie, înghit în sec și nu-l mai las să termine:

— E doar o expresie fără conotație religioasă. E folosită pentru a exprima o sperietură sau o surpriză.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat. Care dintre voi e mesagerul fără credință?

Mă uit în jur. Nu mai e nimeni în afară de mine și de fluț. Așa că mă ofer voluntar:

— Eu sînt mesagerul. Numele meu este Richard Cambry.

— Eu sînt Ximb, emisar al Înălțatului Larg-înaripat Cap de Mort. Va trebui să mă însoțești.

La ieșirea din navetă observ iar scrisul sîngeriu care mi-a apărut pe brațe: *Nu ești singur.* O transpirație rece îmi acoperă spatele și mă împiedic. Dar mă prind de balustrada scării înainte să cad peste emisarul fluț și să generez un incident, fără șansa de a începe discuțiile. Deci, într-adevăr nu sînt singur!

Coborîm într-o poiană verde și plină de flori. De o parte și de cealaltă a scării așteaptă doi fluți, evident dintr-o altă clasă decît emisarul – mult mai înalți și impunători, cu trupurile îndesate și uriașe acoperite de un puf auriu și aripile mai mici pliate pe spate. O singură pereche de picioare aurii și zimțate precum niște ferăstraie și două perechi de

brațe ce se termină în lame osoase, cu dublu tăiș. Cei doi războinici ne urmează la cîțiva pași în spate.

La marginea poienii observ că sîntem de fapt pe o culme muntoasă, iar la picioare mi se dezvăluie o vale magică. Cît văd cu ochii, totul este un paradis verde pictat în culorile aprinse ale cîmpurilor de flori. Pe fundalul depresiunii se întinde o aglomerare pe care o bănuiesc urbană, deși nu are nimic în comun cu orașele omenești. Toate clădirile par textile, întinse între copaci gigantici, suprapunîndu-se în curbe pufoase. Forma predominantă este coconul înălțat pe mai multe niveluri. În centrul așezării se distinge o structură din pînze radiale îmbinîndu-se în diverse unghiuri și completate cu cupole transparente, de o rotunjime perfectă.

„Capitala cu reședința imperială“, îmi hîrjîie prin minte gîndurile flețului.

„E splendid“, nu-mi pot ascunde admirația.

„Splendid, dar fragil“, aprobă Ximb.

Respir adînc și mă detașez de peisaj.

„Deci, ce s-a întîmplat?“

„Din discuțiile cu trimișii umani am dedus că civilizațiile noastre se bazează pe fundamente complet deosebite. Lumea noastră…“, face o pauză și se întoarce spre mine, apoi continuă „lumea noastră e dominată de spiritualitate, de miraculos, de… magie.“

„Magia nu e altceva decît o știință atît de evoluată încît nu poate fi explicată rațional și atunci e confundată cu supranaturalul ori cu divinul.“

Mă lasă să termin, apoi reia cu calm, ca și cînd ar explica unui elev cu capacități de înțelegere reduse:

„Greșit. Oamenii nu vor să vadă adevărul, dar magia n-are nimic în comun cu știința. Magia e de origine divină, ține de alte planuri ale existenței și nu e pentru toți. Te nești cu ea, ori nu. Iar dacă nu,

n-ai cum s-o obții vreodată, indiferent ce și cît studiezi.“

După cîteva clipe de tăcere, reia:

„Spune-mi, de ce ai ales să nu crezi?“

„Cred în rațiune, cred în știință, cred în evoluție. Cred într-un univers în care nu avem nevoie de zei ori miracole.“

„Asta-i bine.“

„E bine?“ îl întreb nedumerit.

„Ai decis să nu crezi nu pentru că ai fi convins că nu există divin, ci pentru că nu ai nevoie de prezența divină în viața ta. Poți să trăiești fără ea.“

N-am ce să răspund. Nu sînt de accord cu fluțul, dar nici n-am coborît pe planetă să discut filozofie. Nu pot să uit că la cîțiva metri în spate zac cadavrele emisarilor umani. Poate că tocmai asemenea discuții au dus la conflict și, respectiv, la asasinat.

„Trebuie să parcurgem a doua etapă a întîlnirii noastre. O să te rog să faci în continuare ceea ce-ți spun. Să nu te sperii și să faci totul asa cum iți spun.“

Îl privesc suspicios, dar aștept să văd ce îmi cere. Cei doi războinici depun la picioarele mele o împletitură de flori și frunze. Are un model ciudat și culorile tind să fluctueze în interiorul lui.

„Pășiți amîndoi înăuntru“, îmi șoptește gîndul lui.

Mă supun și încerc să ignor frisonul de frică la ideea că mai e cineva alături de mine pe care eu nu pot să-l văd, în schimb fluțului îi este vizibil. Simt împletitura vegetală plutind cu mine deasupra solului.

„Am să încep un ritual magic prin care îți voi permite accesul către un alt plan al existenței. Acel plan miraculos pe care ați decis să-l lăsați în urmă, să-l ignorați și, în final, să-l uitați. Să nu te sperii și să nu părăsești protecția florilor nici măcar pentru o clipită.“

Pătura de flori mă poartă spre centrul poienii. Cei doi războinici se îndepărtează. Îl privesc curios pe Ximb, care ocupă o poziție chiar în fața mea și-și desface pentru prima data aripile. Răsuflu uluit – sînt mult mai mari decît par cînd sînt strînse. Iar pe suprafața interioară sînt puternic colorate cu roșu, alb, negru și galben. Roșu dominant, străbătut de un model negru, albul și galbenul sînt doar accente pe suprafețele negre. Începe să bată din aripi într-un anumit ritm și să rotească din brațe. Modelul geometric de pe aripi i se întinde pe interiorul brațelor și pe piept. Se înalță în aer cu grație într-un soi de dans aerian, cu mișcări de animal speriat, urmărit de răpitori. Din împletitura de flori se ridică miresme grele, de petale zdrobite. Sînt puțin amețit. Dansul prinde viteză, deși am impresia că, de fapt, percepția mea se alterează. Constat oarecum alarmat că mirosul florilor îmi amorțește simțurile și deformează realitatea înconjurătoare. Dansul lui Ximb e mult prea rapid să-l mai pot urmări. Pare să deschidă uși nevăzute în aer, treceri prin care se strecoară tremurător și oribil forme păroase, aripi sfîșiate, limbi de foc. E cald și mi-e greu să respir. Mă ustură ochii. Pîrîitul static din creier are o cadență halucinantă. Simt că-mi curge ceva pe obraz. Îmi duc mîinile la ochi, mă șterg și clipesc îndurerat. Totul este în ceață în jurul meu. Zgomotul a încetat, la fel baletul aerian al fluțului. Îmi recapăt respirația și observ că mîinile îmi sînt mînjite cu sînge de pe obraji. Sînge care mi-a curs din ochi, trag eu concluzia cu un calm ce nu mă caracterizează.

„Acum vei vedea adevărul.“

Îmi păstrez picioarele în interiorul împletiturii de flori și aceasta plutește prin aer înapoi, spre marginea poienii. Întreaga depresiune s-a umplut de o mulțime pestriță. Înghit cu greutate la vederea lor – ceea ce înainte arăta a paradis, acum este o imensă tabără de război, populată de mii și mii de ființe fantastice care se mișcă printre corturi,

barăci ridicate în grabă, herghelii de armăsari și alte bestii de povară, focuri uriașe la care se prăjesc hălci de carne, arzînd găuri negre în vegetația luxuriantă a lumii fluțe.

Hîrjîitul lui Ximb mă surprinde: „Îi recunoști?“

„Cum să-i recunosc?“

„Richard, chiar dacă nu crezi, nu se poate să nu cunoști povești cel puțin despre o parte dintre ei.“

Și atunci încep să-i recunosc. Revelația mă strivește. Într-adevăr, pe o culme stîncoasă își au tabăra zeii olimpici. Într-un colț de vale sînt aranjate într-o ordine perfectă cîteva detașamente de elfi. Străjerii lor țin la distanță pitici și gnomi obraznici. În cer se învîrt siluete uriașe de dragoni. La cîțiva pași mai jos o ceată de căpcăuni își dispută un stîrv de fluț cu cîțiva troli cu piele albastră și blană roșie.

„Sînt de o mie de ori pe atîta de cealaltă parte a muntelui și în văile înconjurătoare“, îmi șoptește din nou gîndul lui Ximb.

„Asta-i o iluzie“, îi răspund amețit.

„Oh, nu, te asigur că sînt toți la fel de reali ca noi doi. Dacă pășești alături de puterea ocrotitoare a florilor vei fi observat, mirosit, simțit de toate aceste divinități și creaturi și va trebui să le înfrunți.“

„Dar nu-i posibil, sînt toți doar povești…“

Mă opresc cînd remarc iarăși scrisul sîngeriu acoperindu-mi brațul drept cu un nou rînd: *Povești care te-au iertat pentru blasfemia de a nu crede în ei.* Răsuflu adînc și evit privirea fluțului. Acesta continuă imperturbabil:

„Acum privește spre stînga, dincolo de oraș.“

Percep o forfoteală asemănătoare cu cea din jurul meu însă nu pot distinge detaliile.

„Ce-ar trebui să văd acolo?“

Magul fluț face un semn discret și ochii îmi lăcrimează iar, apoi brusc reușesc să focalizez pe

ținte îndepărtate. Încep să studiez cîmpiile întinse de partea cealaltă a orașului. O viermuială de trupuri, mandibule, aripi, bestii născute din cele mai grozave coșmaruri.

„Pe ai voștri i-am limitat deocamdată de partea asta a orașului. Vrăjitoria încă ține pentru că e străină divinităților pămîntene. Dar nu pentru mult timp. Aceia însă pe care-i vezi în depărtare sînt zeii și creaturile noastre. Iar pe ei nu-i putem ține pe loc."

„Nu înțeleg…"

„Richard, chiar dacă decizi să nu crezi în zei sau în povești, toate acestea continuă să existe în umbră, în adîncul sufletului tău. Îi porți cu tine oriunde te-ai duce. Iar voi, oamenii, v-ați adus întreaga existență mitologică în partea asta de univers. Chiar dacă i-ați surghiunit din conștient, i-ați purtat în permanență în ființa voastră și acum ei sînt aici, în lumea noastră, pregătiți s-o ia în forță."

Tace pentru a lăsa ideile să mă pătrundă, apoi reia:

„Lumea noastră-i prea mică pentru a susține o asemenea invazie. Ce vezi dincolo de oraș e armata noastră divină, pregătindu-se să-i înfrunte pe invadatori."

„E o nebunie", admit înfricoșat de implicații.

„Va fi o baie de sînge, un măcel. Un cataclism pe care noi, fluții, nu-l putem urmări din afară. Va fi apocalipsa noastră. Lumea fluțană va înceta să existe în urma confruntării. Civilizația noastră se va stinge și nu se știe dacă va mai fi vreun supraviețuitor după, care să se ridice și s-o ia de la capăt. Este Războiul Sfîrșitului Lumii. Cunosc toate profețiile în amănunt și pot recunoaște toate semnele."

Tac, copleșit de toate aceste revelații. Omul de știință din mine îmi spune că toate astea sînt imposibile. Și totuși, la un anumit nivel, mult mai adînc, încep să cred.

„Pe emisarii voștri i-am ucis, sperînd ca, odată cu moartea singurilor oameni aflați printre noi, tot ce-au adus cu ei să dispară. Ne-am înșelat și ne pare rău pentru crima făcută. Dar adevărul este că sîntem disperați. Iar tu, Richard, ești ultima noastră speranță.“

„Ce-aș putea face eu?“

„Există o singură soluție – trebuie să faceți pasul final în evoluția speciei umane. Renunțați definitiv la tot ce e divin și miraculos în voi, dezrădăcinați credința, abandonați creația și ei toți vor dispărea în neant.“

„E posibil așa ceva?“, îl întreb fără să mă gîndesc.

„O să-ți dau o poțiune magică pe care trebuie s-o distribui tuturor oamenilor. Mîine dimineață cînd vă veți trezi totul va fi uitat.“

Privesc iarăși valea fremătînd de povești, legende și mituri. Carnea culturii și civilizației umane. Deicid sau apocalipsă? Ce drepturi avem noi, oamenii, să distrugem o lume? Dar cum să alegi? Cum să alegi?

„Bine“, aprob ca să mai cîștig timp. „Dă-mi poțiunea.“

Ximb mă conduce înapoi spre navetă. Cei doi războinici revin alături de noi și ne însoțesc tensionați. De data asta reușesc să văd pădurea din jur fierbînd de ființe fantastice, pentru care eu nu exist atîta timp cît nu părăsesc protecția florilor. La cîțiva pași de intrare mă opresc surprins. Pe carcasa de metal, deasupra carlingei, așteaptă sprijinit în sabie un personaj pe care-l recunosc ca fiind Arhanghelul Mihail. Privirea îi cercetează împrejurimile și trece dincolo de mine, în mod clar eu fiind pentru el invizibil, ca pentru toți ceilalți. Și cu toate astea tresare brusc, ca un orb –pare să mă fi simțit cumva – și privește înspre direcția în care mă aflu eu.

„Ce s-a întîmplat?“ mă întreabă mirat magul fluț.

Înghit în sec, încerc să-i răspund, dar nu reușesc să-mi desprind privirea sau gîndurile de la înger. Am văzut multe filme ori desene cu dragoni, elfi și pitici. Dar de cîte ori în viață ai ocazia să vezi un înger pe viu? Cu atît mai mult, chiar pe Arhanghelul Mihail? *Ajută-i pe îngeri să zboare,* îmi amintesc de ciudățenia spusă de doctorul Henderson înainte de plecare. Acum înțeleg.

„Nu privi. Închide ochii și mergi!“ îmi ordonă Ximb.

Dar eu nu mă pot mișca. Îngerul își depune sabia uriașă pe metalul navetei, apoi îngenunchează. Aripile albe și strălucitoare s-au întins de-a stînga și de-a dreapta, își împreunează mîinile într-o rugăciune și-și pleacă privirea. Rămîne în această poziție de implorare mută adresată mie, omului, muritorului, păcătosului Richard. Simt lacrimi brăzdîndu-mi obrazul. Îl văd cu coada ochiului pe emisarul împăratului fluțan făcînd un semn și cei doi războinici sînt dintr-un salt lîngă Mihail. Îl taie pe solul Domnului ca și cînd ar fi fost doar o păpușă de ceară. Deschid gura să țip, dar totul se petrece mult prea repede.

„Richard!“, percep hîrjîitul sinistru al gîndurilor magului.

Pe moment nu-mi pot stăpîni pornirea și-l privesc cu ură printre lacrimi, apoi îmi revin și respir adînc. Ximb nu face altceva decît să-și apere lumea. Decizia mea nu are nici o legătură cu el sau cu faptele sale. Se rezumă în continuare la alegerea între deicid și apocalipsa fluților.

Încuviințez și-l urmez în navetă. Cei doi războinici-molie rămîn afară, de pază.

Fluțul îmi întinde un recipient dintr-un material lemnos.

„Asta ar trebui să-ți ajungă pentru toți oamenii de pe corabia cerească. Tu vei gusta acum.“

Își introduce un deget osos și negru în recipient și-l scoate cu o picătură verde prinsă de

unghie.

„Deschide gura“, îmi ordonă.

Mă supun. Știu că nu mai am cale de întoarcere acum. Magul lasă picătura să-mi cadă pe limbă. Gust lichidul verzui, acesta impregnîndu-mi-se instantaneu în carne. Nu e nevoie să înghit.

„Ce ar trebui să simt?“

„Nimic. Deocamdată. Mîine dimineață, cînd te vei trezi, vei fi uitat totul despre zei și altele asemenea. Tot ce e magic, miraculos și divin va înceta să mai existe în sufletul tău.“

Oftez, iau recipientul și-l așez cu grijă într-un buzunar. Trebuie să mă întorc pe Odyssey.

• • •

— Am să ma reîntorc pe planetă, să le dau să guste din propriul medicament. M-au infectat cu un virus care ar fi degenerat într-o epidemie la bordul Odyssey. Sînt foarte avansați, n-avem multe șanse împotriva lor. Așa că sfatul meu e să părăsiți orbita cît de curînd și să nu vă mai întoarceți în lumea lor.

Șeful securității tace cîteva secunde, apoi răspunde:

— Președintele e de acord cu soluția ta. Vrea să știi că oamenii de pe Odyssey îți vor rămîne profund recunoscători. Vei trăi veșnic în conștiința noastră, ca primul erou al coloniei. Dumnezeu să te călăuzească.

Transmisia se întrerupe și în navetă este iarăși liniște.

— Mă așteptam să se termine în felul ăsta, se aude o voce de femeie.

Adam tresare, se întoarce spre ușa carlingei și zîmbește:

— Eva, ți-am zis să rămîi pe navă. Acum te-ai condamnat singură la exil.

— Povestea vieții mele, rînjește ea și se așează pe scaunul copilotului. Apoi se uită spre cadavrul bărbatului din spatele scaunelor piloților: N-a luat decizia care trebuie?

— Nu știu ce decizie ar fi luat, îi răspunde Adam privindu-l cu scîrbă pe Richard Cambry. Pînă în ultima clipă a oscilat între noi și ei. Chiar și după ce cu toții l-am iertat pentru toate păcatele, chiar și după ce Mihail s-a sacrificat în fața lui, el tot avea îndoieli. Oamenii sînt slabi…

• • •

„Îngeri şi molii” a apărut în revista *Galileo*, nr.2/2010

DESPRE AUTORI

George Anania s-a născut la 14 iulie 1941 în Măgurele, jud. Ilfov. În 1964 a absolvit Facultatea de limba şi literatura română la Universitatea Bucureşti. A lucrat în mai multe instituții culturale, printre funcțiile deținute fiind aceea de director-adjunct la Studioul Animafilm.
A debutat în 1962 cu romanul *Constelația din ape*, scris împreună cu Romulus Bărbulescu (publicat în CPSF 174 – 180).

Volume publicate: *Test de fiabilitate* (1981); *Acţiunea „Lebada“* (1984, 1991); *O experiență neobișnuită* (1987, 1989). Și, împreună cu Romulus Bărbulescu: *Doando* (1965, 1993); *Statuia șarpelui* (1967); *Ferma oamenilor de piatră* (1970, 1990); *Paralela-Enigmă* (1973, 1991); *Șarpele blînd al infinitului* (1977); *Planeta fantomelor albastre* (1993).

În 1990, la Fayance (Franţa), primeşte, împreună cu Romulus Bărbulescu, Premiul EUROCON la categoria „cel mai bun autor“.

Editează, alături de același Romulus Bărbulescu, antologiile bilingve (română/engleză), *Nemira ’94* şi *Nemira ’95*.

Este membru al Uniunii Scriitorilor.

Oliviu Crâznic s-a născut la 1 noiembrie 1978, în Lupeni (jud.Hunedoara). Este licențiat în drept, specializat în criminalistică. În prezent este angajat al editurii germane C.H. Beck, axată pe publicarea cărților de drept. În cadrul editurii, a redactat manuale, culegeri de jurisprudență şi, mai ales, culegeri de legislație, fiind coordonatorul colecției „LaZi“. În 2010, odată cu înființarea colecției juridice „Compendium“, devine îngrijitorul primei ediții din *Societăţi comerciale – Soluţii profesionale de la A la Z*. În 2010 îşi lansează la Bookfest cartea *...și la sfîrşit a mai rămas coşmarul* (Ed. Vremea), roman gotic bazat

pe cronici medievale (Premiul I pentru cel mai bun roman la Concursul Național de Literatură „Visul“ 2010). În septembrie acelaşi an, Oliviu Crîznic începe publicarea în revista *Suspans* a unei serii de articole despre mistere şi mituri. Este prezent în antologiile *Balaurul şi miorița* (2011) şi *Steampunk: A doua revoluţie* (2011).

Blog: http://oliviucraznic.wordpress.com

Ştefana Cristina Czeller s-a născut la 27 decembrie 1973, în Iaşi. În 1998 a absolvit Facultatea de Filologie a Universităţii de Stat „M. Lomonosov“ din Moscova, ca bursier al statului român.

Este şefa secţiei Iaşi a cotidianului regional *Evenimentul*.

A publicat proză scurtă pe LiterNet, SFera online și în revistele *Nautilus*, *Helion* și *Galileo*.

Este prezentă în antologiile *Dansînd pe Marte și ale povestiri* (2009), *Pangaia* (2010), *Steampunk: A doua revoluţie* (2011).

În 2011 a publicat la Millennium Books romanul *Cerneală și sînge*.

Blog: http://sczeller.blogspot.com

Costi Gurgu s-a născut la 1 aprilie 1969, în Constanța. Și-a luat licența în drept și relații internaționale în 1995, la București, apoi a absolvit un program de design la Westminster College, Londra, în 1998. A lucrat ca designer pentru diverse reviste, iar în 2004 s-a stabilit la Toronto.

A publicat peste 40 de texte în diverse reviste, ziare, almanahuri și antologii. Este prezent în antologia *Ages of Wonders* (2009, editori Julie E. Czerneda și Rob St. Martin).

În 1999 a înființat grupul KULT, pentru care a editat trei antologii: *Vremea Demonilor* (Omnibooks, 2001), *Cronicile Sîngelui* (ProLogos, 2002) și *Radharc* (Millenium Press, 2005).

Volume publicate: *Ciuma de Sticlă* (ProLogos, 2000); *Reţetarium* (Tritonic, 2006); *Cronici de la capătul pămîntului* (Millennium Books, 2010).

A mai publicat proze în antologiile *România SF 2001*, *Timpul eroilor* (2001), *Millennium 2: Şase ani de Ficţiuni* (2009), *Steampunk: A doua revoluţie* (2011).

A cîștigat 21 de premii, printre care Marele Premiu la Colocviul Național de Science Fiction de la Călărași, în 1999, pentru povestirea „Ciuma de Sticlă“, Premiul Alexandru Odobescu al Uniunii Scriitorilor, pentru debut în volum, și Premiul Vladimir Colin 2001 pentru *Ciuma de Sticlă*, premiul Convenției Nationale de SF&F 2003 pentru nuvela „Copiii Domnului”, Premiul Atelier Kult 2007 și Premiul Vladimir Colin 2008 pentru *Reţetarium*.

Este membru al SFWA.

Blog: http://vyrclozone.wordpress.com

Michael Haulică s-a născut la 1 februarie 1955. A absolvit Facultatea de Matematică, Secţia Informatică, a Universităţii Transilvania din Braşov în 1978 şi, după 25 de ani de activitate ca programator, a renunţat la informatică pentru a se dedica scrisului.

A debutat cu poezie în revista Flacăra, în 1974, și a publicat poezie, proză, articole diverse. A fost redactor al suplimentelor SF *Supernova* şi *Alternativ SF* la Iași. În anul 2000 a fondat revista *Lumi Virtuale* (în format electronic), iar ulterior a devenit redactor-șef al ediției tipărite. Între 2005 și 2007 a fost redactor-şef al revistei *Fiction.ro*. Alte reviste electronice înființate: *Zepelinul cuantic* (octombrie 2007 – februarie 2008) și *Microtexte* (februarie – aprilie 2009). În perioada 2006-2007 a fost redactor-şef al Editurii Tritonic şi coordonator al colecţiilor *fiction.ro* şi LIT. În perioada februarie 2008 – iunie 2010 a coordonat revista *Nautilus*.

Susţine rubrici despre literatura F&SF în *Observator cultural*, *Ziarul Financiar* (suplimentul *Ziarul de duminică*) și *Dilemateca*. În prezent este director editorial la Millennium Books, redactor la revista *Galileo*, redactor-șef la *Galileo Online*.

Premii obținute: Dan Merişca 1992, Vladimir Colin 2000, SIGMA 2000, Marian Mihai 2005 şi mai multe premii ale Convenţiei Naţionale de SF (RomCon), „Omul anului" la Galele AtelierKult 2005; Premiul SRSFF pentru promovarea literaturii SF (2009).

Prozele și articolele sale au fost traduse în engleză, maghiară, croată, daneză, bulgară, franceză, cehă. Din septembrie 2010 este membru titular al Uniunii Scriitorilor.

Texte publicate în antologiile *Motocentauri pe acoperişul lumii* (Karmat Press, 1995), *Nemira '95*, *Nemira '96*, *Quasar 001* (Media-Tech, 2001), *România SF 2001* (ProLogos, 2001), *Megaera Anthology* (SUA, 2005, lb. engleză), *AtelierKult: povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Millennium Est* (Millennium Press, 2006, lb. franceză), *New Weird* (SUA, 2008, lb. engleză), *New Weird* (Cehia, 2008, lb. cehă), *New Weird* (Millennium Press, 2008), *Millennium 2: Șase ani de Ficţiuni* (Millennium Press, 2009); *Steampunk: A doua revoluţie* (Millennium, 2011).

Volume publicate: *Madia Mangalena* (Institutul European, 1999 şi Eagle, 2011 – premiile Vladimir Colin 2000 şi RomCon 2002), *Despre singurătate şi îngeri* (Karmat Press, 2001 – premiul SIGMA 2002), *Aşteptînd-o pe Sara* (Millennium Press, 2005 şi Tritonic, 2006 – ediţia a doua), *Povestiri fantastice* (Millennium Press, 2010) – proză; *Nu sînt guru* (Tritonic, 2007), *...nici Torquemada* (Millennium Books, 2011) – publicistică.

Antologii publicate: *AtelierKult. Povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Millennium*

1: Fantasy&Science Fiction (Millennium Press, 2009, co-editor Horia Nicola Ursu), *Dansînd pe Marte și alte povestiri. A doua antologie AtelierKult* (Millennium Press, 2009).

Blog: michaelhaulica.wordpress.com

Mircea Opriţă s-a născut la 25 octombrie 1943, în Timișoara. Este absolvent al Facultății de Filologie din Cluj-Napoca. A fost lector la Editura Dacia și director al Institutului Cultural Român din Budapesta.

A debutat în 1960, iar în 1966 i-a fost publicat primul volum, *Intilnire cu meduza*.

A publicat în reviste și antologii din țară și străinătate. A fost tradus în limbile engleză, franceză, germană, maghiară, polonă, rusă, italiană, greacă, sîrbă.

Volume publicate (selectiv): *Întîlnire cu meduza* (Tineretului, 1966), povestiri; *Argonautica* (Albatros, 1970; ediția a doua, revăzută şi adăugită, cu un cuvînt înainte al autorului, Dacia, 1980), roman; *Nopţile memoriei* (Albatros, 1973; ediția a doua, Eagle, 2010), povestiri şi nuvele; *Adevărul despre himere* (Cartea Românească, 1976; ediția a doua, Eagle, 2010), povestiri şi nuvele; *Pasărea de lut* (Dacia, 1976), roman; *Figurine de ceară* (Dacia, 1978), povestiri şi nuvele, cu un cuvînt înainte de Ion Hobana; *Semnul licornului* (Albatros, 1980), povestiri şi nuvele; *Cina cea mai lungă* (Dacia, 1983), roman; *H.G.Wells: utopia modernă* (Albatros, 1983; ediţie revăzută la Millennium Books, 2011), eseu critic; *Anticipaţia romanească. Un capitol de istorie literară* (Dacia, 1994; ediția a doua, revăzută şi adăugită, Viitorul Românesc, 2003); *Discursul utopic. Momente şi sinteze* (Cartea Românească, 2000); *Figurine de ceară. Integrala povestirilor SF* (Viitorul Românesc, 2004), cu un studiu introductiv de Cornel Robu; *Mic tratat de concordie naţională sau Cartea tranziţiei* (Limes,

2005), cu un studiu introductiv de Cornel Robu; *Discoteca din Alexandria sau Cartea ştiinţelor* (Limes, 2007), proză scurtă; *Zodia manipulării. Orizonturi in expansiune* (Limes, 2010), eseuri; *Povestiri de duminică* (Millennium Books, 2010), proză scurtă.

Are o activitate susținută în presa culturală și este colaborator permanent al revistelor *Helion* și *Galileo*.

Premii: Premiul Uniunii Scriitorilor, pentru volumul *Nopţile memoriei* (1974); Premiile Asociației Scriitorilor Cluj, pentru *H.G. Wells: utopia modernă* (1984), *Anticipaţia romanească* (1995), *Discursul utopic* (2001); Premiul „Titu Maiorescu" al Academiei Române, pentru *Discursul utopic* (2002), Premiul revistei *Anticipaţia* (1994); Premiul revistei *Jurnalul SF* (1994); Premiul Asociației Române de Science Fiction (ARSFan -1995); Premiul Fundației „Vladimir Colin" (1995); Premiul special al juriului la EUROCON III (Poznan, Polonia, 1976); Premiul „Aripile de aur ale fanteziei" (Poznan, Polonia, 1980); Premiul SRSFF pentru teorie şi critică literară (2009), Premiul Ion Hobana pentru întreaga activitate (2011).

Este membru al Uniunii Scriitorilor.

Site: http://www.mirceaoprita.ro

Florin Pîtea s-a născut la 18 august 1971, în Cîmpina. Este licențiat şi master în filologie, lector la Universitatea Spiru Haret şi îşi pregăteşte doctoratul cu o teză despre cyberpunk.

A debutat în revista *Anticipaţia* în 1992 cu povestirea „Noaptea cea mai lungă". A publicat recenzii, eseuri, povestiri. A tradus din Walter Jon Williams, William Gibson, Bruce Sterling, Greg Egan, Eric Brown, James Patrick Kelly, Michael Swanwick, Neal Stephenson şi alții.

Este prezent în almanahurile *Anticipaţia* (din 1993 pînă în 2000) şi *Nautilus 2001*, în antologiile

Nemira '95, *Nemira '96*, *Romania SF 2001* (ProLogos), Alte lumi, alte legende (Media-Tech, 2002), *AtelierKult. Povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Steampunk: A doua revoluţie* (2011).

Volume publicate: *Necropolis* (QED, 2001; Amaltea, 2004), proză scurtă; *An/Organic* (Amaltea, 2004), proză scurtă; *Gangland* (Diasfera, 2006), roman; *An Introduction to Twentieth-Century British and American Fiction* (Editura Fundației România de Mîine, 2008), eseuri; *Art Wasn't Quite Crime* (Millennium Books, 2010), eseuri.

Premii: ARSFan 1995 pentru cea mai bună povestire („Shai Tan"), ARSFan 1996 pentru cea mai bună povestire („Necropolis"), Vladimir Colin 2005 (pentru volumele *An/Organic* şi *Necropolis*), Vladimir Colin 2008 (pentru romanul *Gangland*)

Blog: http://tesatorul.blogspot.com

Liviu Radu s-a născut la 20 noiembrie 1948, în Bucureşti. Tot aici a absolvit Facultatea de Automatică a Politehnicii, secţia calculatoare. A debutat cu povestirea „Faţa reală a planetei Marte" în revista *Quasar* nr.5/1992. A publicat proză scurtă, romane, recenzii, eseuri. A tradus peste 50 de cărţi. A obţinut numeroase premii, cel mai important dintre ele fiind cel al Convenţiei Europene de SF din 2000 (Gdansk, Polonia). Este membru al Uniunii Scriitorilor.

Romane: *Trip-Tic* (1999), *Opțiunea* (2004), *Spaime* (2004), *Waldemar* (2007), *Blocul cîș* (2008), *O după-amiază cu bere și zîne* (2009), *Lumea lui Waldemar* (2010, volum omnibus – Premiul Ion Hobana 2011 pentru literatură fantasy).

Proză scurtă: *Spre Ierusalim* (2000), *Constanța 1919* (2000), *Babl* (2004), *Cifrele sînt reci, numerele-s calde* (2006), *Povestiri fantastice*

(2009), *Modificatorii* (2010), *Ghicit de seară* (2010), *Singur pe Ormuza* (2011).

Non-ficţiune: *Manipularea maselor – cazuri celebre din ultimul mileniu* (2005).

Este prezent în antologiile: *Nemira '96*, *Plaja nudiştilor* (1999), *Don Quijote, prostituata şi alte personaje* (2000), *Timpul eroilor* (2001), *Romania SF 2001*, *Alte lumi, alte legende* (2002), *AtelierKult: povestiri fantastice* (2005), *Dansînd pe Marte și alte povestiri fantastice* (2009), *Millennium 1: Fantasy & Science Fiction* (2009), *Millennium 2: Șase ani de ficțiuni* (2009), *Pangaia* (2010).

Cristian-Mihail Teodorescu s-a născut în București, la 19 octombrie 1966. A absolvit în 1984 Liceul "Gheorghe Lazăr", în 1990 Facultatea de Fizică a Universității București, Secția Fizică Tehnologică. După obţinerea unui doctorat în Chimie Fizică la Universitatea Paris Sud, Franța lucrează în cercetare în ţară şi mai ales în străinătate. Din 2002 revine definitiv în țară la Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizica Materialelor, București-Măgurele. A debutat în *Almanahul Scînteia Tineretului 1984* cu povestirea „Strămoșii - o legendă din negura timpurilor". Colaborează cu proză la *Almanahul Anticipația*. După 1990 publică mai multe povestiri în *Anticipaţia, Almanahul Anticipaţia, Almanahul Science Fiction,* antologiile *La orizont, această constelaţie* (1990), *Alte ţărmuri* (2009), *Pangaia* (2010). În 2007, obține Premiul I la Concursul de proză SF Helion cu povestirea „Kandru". Debutează editorial cu volumul *SF Unu* la Editura Bastion, Timișoara, 2008. Membru fondator și secretar al Societății Române de Science-Fiction și Fantasy (SRSFF), 2009. În anul 2010 publică volumul *SF Doi*, tot la Editura Bastion, care i-a adus Premiul SRSFF 2010,

Premiul Ion Hobana 2011 pentru volum SF şi Premiul ARSFan 2011.

Marian Truţă s-a născut la 24 aprilie 1960, în București. A debutat în *Almanahul Anticipaţia* 1987. A publicat povestiri în *CPSF Anticipaţia*, *Almanahul Anticipaţia*, *Galileo*, antologiile *Alte ţărmuri* (SRSFF, 2009) şi *Steampunk: A doua revoluţie* (2011).

Este redactor-coordonator al revistei *Nautilus* şi coordonează departamentul e-books al editurii Nemira.

A publicat volumul de proza scurtă *Vremea renunţării* (Bastion, 2008).

Premii: Premiul pentru schiță, Romcon 1986 (pentru „Noapte bună, Tereza“); Premiul Uniunii Scriitorilor din România la Romcon 1987 (pentru „Început de anotimp ploios la Ezary“); Premiul special al juriului la Concursul „Vladimir Colin“, organizat de Editura Nemira, în 1993 (pentru „Nu ne putem abţine să nu vă iubim“).

Site: http://www.mariantruta.ro

Horia Nicola Ursu s-a născut la Satu Mare la 23 noiembrie 1969. A fost redactor şi colaborator la ziare din Cluj, Satu Mare şi Bucureşti, redactor de radio. A tradus pentru Nemira, RAO, Dacia, OmniBooks şi Millennium, printre autorii traduşi numărîndu-se Robert A. Heinlein, Ian Fleming, Poul Anderson, Fred Hoyle, Anne Rice, Tom Clancy, John Grisham, Joëlle Wintrebert, Greg Egan, Norman Spinrad. A fost colaborator şi apoi redactor la Jurnalul SF.

Între 1998-2003 a editat revista *Ficţiuni* pentru care a primit premiul Romcon la categoria cea mai bună revistă în 2003.

A fost coordonator de colecţie pentru editurile Fahrenheit (1998-2001) şi Dacia (1999 – aici a îngrijit volumele de debut ale lui Liviu Radu şi Ona Frantz).

În 1996 a înfiinţat OmniBooks, editură specializată în publicarea autorilor români, mulţi dintre ei debutanţi în volum: Ladislau Daradici, Bogdan-Tudor Bucheru, Robert David, Lucian Dragoş Bogdan.

În 2005, împreună cu Bogdan-Tudor Bucheru, a demarat proiectul editorial Millennium Press (din 2010 Millennium Books).

A publicat proză în antologiile *Vremea demonilor* şi *România SF 2001* şi în *ArtPanorama*.

Nuvela „Oraşul cîinilor" a fost distinsă cu Premiul Dan Merişca, Iaşi, 1999.

A editat antologiile: *Transformarea lui Martin Lake şi alte povestiri* (2006), *Millennium Est: cinq contes fantastiques* (în colaborare cu Jeff VanderMeer, 2007), *Millennium 1: Fantasy & Science Fiction* (în colaborare cu Michael Haulică, 2009), *Millennium 2: Șase ani de Ficțiuni* (2009).

Blog: http://uglybadbear.wordpress.com

Table of Contents

Title page
LA O PRIMĂ EDIȚIE
PREMIILE GALILEO
Editia I - Mai 2011
PREMIUL GALILEO PENTRU ÎNTREAGA OPERĂ
George Anania
PRISĂCARUL
CELE MAI BUNE VOLUME APĂRUTE ÎN 2010
Cristian-Mihail Teodorescu
ELECTROMAGNETO-MUZA
Mircea Opriță
INGINERII ELECTRONICE
Liviu Radu
MESTECENII
Michael Haulică
NOI, CEI CU OCHII ARȘI
Oliviu Crâznic
...ȘI LA SFÎRȘIT A MAI RĂMAS
COȘMARUL
CELE MAI BUNE POVESTIRI APĂRUTE ÎN 2010
Florin Pîtea
VÎNĂTOAREA DE SFINCȘI
Ștefana Cristina Czeller
SLUJESC ZEULUI-CÎINE
Marian Truță
CUMANIA 2010
Michael Haulică
MICROTEXTE
Costi Gurgu
ÎNGERI ȘI MOLII
DESPRE AUTORI

Table of Contents

Title page 1
LA O PRIMĂ EDIŢIE 5
PREMIILE GALILEO 8
Editia I - Mai 2011 8
PREMIUL GALILEO PENTRU ÎNTREAGA OPERĂ 9
George Anania 10
PRISĂCARUL 10
CELE MAI BUNE VOLUME APĂRUTE ÎN 2010 31
Cristian-Mihail Teodorescu 32
ELECTROMAGNETO-MUZA 32
Mircea Opriţă 66
INGINERII ELECTRONICE 66
Liviu Radu 122
MESTECENII 122
Michael Haulică 149
NOI, CEI CU OCHII ARŞI 149
Oliviu Crâznic 177
...ŞI LA SFÎRŞIT A MAI RĂMAS COŞMARUL 177
CELE MAI BUNE POVESTIRI APĂRUTE ÎN 2010 204
Florin Pîtea 205
VÎNĂTOAREA DE SFINCŞI 205
Ştefana Cristina Czeller 224
SLUJESC ZEULUI-CÎINE 224
Marian Truţă 237
CUMANIA 2010 237
Michael Haulică 294
MICROTEXTE 294
Costi Gurgu 312
ÎNGERI ŞI MOLII 312
DESPRE AUTORI 330